

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES
BESTSELLER YAZARI

TARİHİ AŞK ROMANI

JULIA
QUINN

Bana
Sevdiğini
Söyle

9⁹⁰
TL

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.com>

1. Bölüm

Surrey, İngiltere

Ağustos, 1815

Dört artı altı artı sekiz artı yedi artı bir artı bir, sekizi
altı, ikiyi geçiz...

Elizabeth Hotchkiss rakamları dördüncü kez he-
sayıladı, önceden üç defa daha bulmuş olduğu sayıyı
tekrar buldu ve sızlandı.

Kafasını kaldırdığında üç küçük kardeşinin, kas-
ıtlı yüzlerle ona baktıklarını gördü.

"Sorun nedir Lizzie?" diye sordu dokuz yaşındaki
Jane.

O sırada, o kış kulübelerini ısıtmak için yakıt olacak
parayı nasıl biriktireceklerini kara kara düşünen Eliza-
beth kardeşine belli belirsiz gülümsedi. "Paramız, of...
Paramız iyice azalıyor, üzgünüm."

"Yap Elizabeth'e en yakın olan on dört yaşındaki Su-
san kızlarını çattı. "Bundan emin misin? Elimizde bir
şeyler kalmış olmalı. Babam hayattayken biz hep..."

Elizabeth onu telaşlı bir bakış ile susturdu. Babala-
rı hayattayken birçok sevgileri vardı fakat onlara tek bi-

raktığı şey küçük bir banka hesabı olmuştu. Herhangi bir gelir veya bir mülk bırakmamıştı. Hatıralardan başka hiçbir şey yoktu. Ve bu hatıralar da, en azından Elizabeth'in hatırladıkları, öyle fazla yürek ısıtan türden şeyler değillerdi.

"Artık her şey değişti," dedi Elizabeth, sertçe konuyu kapatmaya çalışarak. "Eskiyle karşılaştırarak bir yere varamayız."

"Lucas'ın oyuncak asker kutusunda biriktirdiği paradan harcayabiliriz," dedi Jane sırtarak.

Hotchkiss ailesindeki tek erkek çocuk olan Lucas, "Benim eşyalarımı mı karıştırıyordun?" diye ciyak ciyak bağırmağa başladı. Daha sekiz yaşındaki birinden beklenemeyecek kadar fazla öfkeli bir ifadeyle Elizabeth'e dönerek, "Bu evde özel hayata hiç saygı yok mu?" dedi.

"Demek ki yok," dedi Elizabeth gözlerini rakamlardan ayırmadan, neredeyse duyulmayacak bir sesle. Maddi durumlarındaki çıkmazı çözmeye çalışırken birkaç hesap daha yaptı.

Son derece küskün bir halde, "Ablalarım, başımın belaları," diye homurdandı Lucas.

Susan, Elizabeth'in muhasebe defterine şöyle bir göz attı ve, "Paranın bir kısmını ayırıp çoğaltmaya çalışamaz mıyız?" diye sordu.

"Ayırıp çoğaltacak hiçbir şey yok. Şükürler olsun ki kulübenin kirasını ödedik, yoksa bu kış kapı dışarı edilebilirdik," dedi Elizabeth.

Susan, "Gerçekten de durum o kadar kötü mü? dedi fısıldı.

Elizabeth başını salladı. "Bu ayın sonuna kadar idare edebiliriz, sonra ben Leydi Danbury'den maaşımı alınca, belki bir süre daha. Ama sonra..." Sesi giderek azaldı ve başını uzaklara çevirdi, Jane ve Lucas'ın göz yaşlarını görmelerini istemiyordu. Beş senedir üçüne de o bakıyordu, yani on sekiz yaşına bastığından beri. Onlara yemek, kalacak yer ve en önemlisi de dengeli bir hayat sağlamaya çalışıyordu.

Lucas'ı eliyle dürtten Jane, cevap alamayınca onun omzu ve köprücük kemiği arasındaki hassas bölgeye vurdu.

"Ne var? Canımı acıttın!" diye aniden çıkıştı Lucas.

"'Ne var' demek çok kaba bir davranış, Lucas, 'efendim' daha kibar," dedi Elizabeth hemen.

Lucas'ın minik ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. "Asıl onun bana o şekilde vurması kabaydı. Özürlü dileyen kesinlikle ben olmayacağım."

Jane, onu küçümseyerek iç çekti. "Unutmayalım ki o sadece sekiz yaşında."

"Sen de yalnızca dokuz yaşındasın," dedi Lucas sırtarak.

"Ben her zaman senden daha büyük olacağım."

"Evet, ama ben de yakında senden daha iri olacağım ve işte o zaman bütün bu söylediklerine pişman olacaksın."

Elizabeth, onların dalaşmalarını izlerken dudaklarını büktü ve acı bir şekilde gülümsedi. Bu tartışmayı daha önce bir milyon kere duymuştu ama her gece yatma-

dan önce Jane'in Lucas'ın alınına iyi geceler öpücüğü kondurduğunu bildiği için fazla endişelenmiyordu.

Onları tipik bir aile olmayabilirdi, sadece dördü vardı ve yıllardır yetimlerdi, ama Hotchkissler kesinlikle özel bir aileydi. Elizabeth, beş yıl önce babası öldüğünde aileyi bir şekilde bir arada tutmayı becermişti ve bütçelerindeki bir sorun yüzünden ailenin parçalanmasına izin veremezdi.

Jane kollarını kavuşturdu. "Paramı Lizzie'ye vermelisin, Lucas. Paramı saklaman doğru olmaz."

Lucas ciddi bir şekilde salladığı küçük sarı başını eğerek odadan çıktı. Elizabeth, Susan ve Jane'i süzdü. Onlar da sarışındılar. Büyük mavi gözlerini annelerinden almışlardı. Ve Elizabeth de aynı onlara benziyordu. Sanki küçük sarışın bir orduydular, yiyecek alacak paraları olmayan bir ordu...

İç çekti ve tekrar ciddi bir şekilde kardeşlerine bakmaya başladı. "Benim evlenmem gerek. Kesinlikle başka bir çözümü yok bunun."

Sandalyesinden zıplayarak masanın üzerine tırmanıp ordan da ablasının kucağına giden Jane, "Oh, hayır, Lizzie!" diye feryat etti. "Olmaz. Her şey olur ama o olmaz."

Jane'in gösterdiği tepki karşısında şaşkına dönen Elizabeth, sebebini anlamak istemesine Susan'a baktı fakat o da bir şey bilmiyordu.

Jane'in başını okşayarak "O kadar da kötü bir fikir değil," dedi Elizabeth. "Eğer evlenirsem, büyük ihtimalle bir bebeğim olur ve sen de teyze olursun. Bu sence de iyi bir fikir değil mi?"

"Ama sana evlenme teklif eden tek insan şu toprak sahibi Nevins ve o da korkunç biri! Korkunç!"

Elizabeth inandırıcı olmayan bir şekilde gülümsedi. "Eminim Nevins'ten daha iyi birini bulabiliriz. Daha az...nasıl desem...daha az korkunç birisini."

Kollarını isyankarca kavuşturan Jane, "Ben onunla hayatta yaşamam. Olmaz. Yetimhanede yaşarım daha iyi. Veya o korkunç iş hanlarından birinde," diye cevap verdi.

Elizabeth onu suçlayamazdı. Nevins, şişman, yaşlı ve gaddardı. Ve gözlerini ona her diktiğinde Elizabeth soğuk terler dökerdi. Doğrusunu söylemek gerekirse, yalnızca ona değil, Susan'a bakışından da pek hoşlanmıyordu zaten. Hatta Jane'e bile.

Hayır, Nevins ile evlenemezdi.

Lucas elinde metal bir kutu ile mutfağa döndü ve onu Elizabeth'e uzattı. "Bir pound kırk peni biriktirdim. Şey için kullanacaktım, şey... Neyse, boş ver. Bu parayı almanı istiyorum. Ailemiz için," dedi.

Elizabeth kutuyu sessizce aldı ve içine baktı. Lucas'ın bir pound ve 40 penisi ordaydı ve bu paranın hemen hemen tamamı bozukluklardan oluşuyordu. "Lucascığım, canım, bu para senin. Bunları biriktirmen çok uzun yıllarını aldı."

Lucas'ın alt dudağı titriyordu ama kendini toparladı. Sonra göğsünü şişirerek konuşmaya başladı, bu haliyle aynı küçük oyuncak askerlerine benzemişti "Bu evin erkeği benim. Sizi geçindirmem gerek," dedi.

Elizabeth başını eğdi ve Lucas'ın parasını evdeki

"Tamam öyleyse. Bunu yiyecek almak için kullanacağız. Belki de gelecek hafta benimle birlikte alışveriş yapmaya gelirsın ve senin de istediğin bir şey alabiliriz."

"Yakında benim mutfaktaki bahçemden birkaç sebze toplayabiliriz," dedi Susan yardımcı olmaya çalışarak. "Bizi doyurmaya yeter, belki birazını da köyde satabilir veya takas edebiliriz."

Jane, Elizabeth'in kucağında sızlanmaya başladı. "Lütfen turp ekmediğini söyle. Turptan nefret ediyorum!"

"Hepimiz turptan nefret ediyoruz," diye cevap verdi Susan. "Ama onları yetiştirmek çok daha kolay."

"Ama yemesi hiç kolay değil," diye söylendi Lucas. Elizabeth derin bir iç çekti ve gözlerini yumdu. Nasıl bu hale gelmişlerdi? Onları köklü ve soylu bir aileydi. Küçük Lucas bir baronetti! Şimdi ise, nefret etmelerine rağmen, mutfak bahçelerinde turp yetiştiriyorlardı.

Beceremiyordu. Kardeşlerini yetiştirebileceğini düşünmüştü. Babası öldüğünde her şey imkânsız gibi görünmüştü ama o yine de vazgeçmemişti. Denemeye devam etmesini sağlayan tek şey, kardeşlerini koruma ve mutlu etme, onlara sıcak bir yuva verme arzusuuydu.

Teyzeler, amcalar, kuzenler... Hepsi bir Hotchkiss'i evlatlık almayı teklif etmişlerdi, özellikle de onun unvanını kullanıp ilerde zengin bir kızla evlenir umuyla küçük Lucas'ı evlat edinmek istiyorlardı. Ama

arkadaşları ve komşuları bile ondan vazgeçmesi gerektiğini söylerken, Elizabeth tüm teklifleri geri çevirmişti.

Ailesini bir arada tutmak istediğini söylemişti. Çok mu fazla şey istiyordu?

Ama beceremiyordu. Küçükken burun kıvrıldığı müzik dersleri, özel hocalar ve bunun gibi diğer şeyler için yeterince paraları yoktu. Lucas'ı ne zaman Eton'a gönderebileceğini yalnızca Tanrı biliyordu. Ve o okula girmeliydi. Dört yüz yıldır bütün Hotchkiss erkekleri Eton'a gitmişti. Hepsi mezun olamasa da, yine de hepsi o okula yazılmıştı.

Evlenmek zorundaydı. Ve bu kişinin de çok parası olmalıydı. Çözüm bu kadar basitti.

"İbrahim, İshak'ın babasıydı. İshak, Yakup'un babası, Yakup da Yahuda..."

Elizabeth sessizce boğazını temizledi ve umut dolu gülele yukarı baktı. Acaba Leydi Danbury uyuyor muydu? Biraz eğildi ve yaşlı kadının suratını inceledi. Söylemesi zordu.

"Yahuda, Tamar'dan doğan Peres ve Zara'nın babasıydı. Peres, Hesron'un babası..."

Yaşlı kadının gözleri bir süredir kapalıydı, ama gene de uyuyup uyumadığı anlaşılmıyordu.

"Hesron da Ram'ın babasıydı. Ve..."

Horlamış mıydı? İyice sessizleşmeye başlamıştı.

"Ram, Aminadab'ın babası, Aminadab, Nahşon'un babası, Nahşon ise..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Elizabeth İncil'i kapattı ve parmaklarının ucunda resim odasının çıkış kapısına doğru ilerlemeye başladı. Normalde Leydi Danbury'ye okumak onun için sorun değildi; zaten bu dul kontese eşlik ederken yaptığı en güzel şey buydu. Ama bugün gerçekten de eve dönmesi gerekiyordu. Jane'i evde, Nevins'in küçük ailelerinin bir parçası olacağı düşüncesiyle bırakmasının üzüntüsü içerisindeydi. Dünyadaki son erkek bile olsa onunla evlenmeyeceğine dair söz vermişti ama başka birinin evlenme teklif edeceği konusunda Jane'in endişeleri vardı ve...

BAM!

Elizabeth'in ödü kopmuştu. Bir bastonu yere çarparak ne kadar çok ses çıkarılabileceğini, kimse Leydi Danbury'den daha iyi bilemezdi.

Leydi D'nin sesi gürledi. "Uyumuyorum!"

Elizabeth arkasını döndü ve zayıfça gülümsedi. "Çok üzgünüm."

Leydi Danbury kıkırdarak, "Azıcık bile üzgün değilsin. Çabuk geri gel," dedi.

Elizabeth içindeki inleme isteğini bastırdı ve sandalyesine geri döndü. Leydi Danbury'yi seviyordu. Gerçekten. Hatta ilerde, o da Leydi D gibi yaşını baha ne ederek sözünü sakınmayan tarzda bir kadın olmak istiyordu.

Sadece bugün eve gitmesi şarttı ve...

"Sen biraz kurnaz bir kızsın, evet kesinlikle öyle-sin," dedi Leydi Danbury.

"Efendim?"

"Tüm o okuduğun o onun 'babası' bu şunun 'babası' beni uyutmak için tarafından özenle seçilmişti."

Elizabeth utançtan yanaklarının kızardığını hissetti ve ona bir soruyla cevap vermeye çalıştı. "Demek isteğinizi anlayamadım?"

"Bölüm atladın. Musa ve büyük tufanı okumamız gerekiyordu, 'babası' kısmında değiliz."

"O bölümde olduğumuzu sanmıyorum, Leydi Danbury."

"Saçmalık. Tabii ki o bölümdeydik."

Elizabeth, Leydi Danbury ile aralarında uzayıp giden İncil'e ilişkin bu tartışmadan kaçınma isteğini Nuh'un anlayışla karşılayacağını düşündü ve sustu.

"Her neyse, önemli olan kimin tufana yakalandığı değil. Hakikat şu ki, sen beni uyutmak için bölüm atladın."

"Ben...of..."

"Ah, sadece kabul et kızım." Leydi Danbury'nin yüzünde tanıdık bir gülümseme vardı. "Aslında, sana hayran olmamak imkânsız. Ben de senin yaşındayken böyle şeyler yapardım."

Elizabeth gözlerini kaçırdı. Bu, ne söylerse söyle-sin içinden çıkamayacağı bir konuşmaydı. Sadece iç çekmekle yetindi, İncil'i eline aldı ve, "Hangi kısmı okumamı istersiniz?" dedi.

"Hiçbir bölümünü. Aşırı derecede sıkıcı, evet öyle. Kitaplığımızda daha heyecan verici bir kitap yok mu?"

"Eminim vardır. Eğer isterseniz gidip bakabili-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

"Tamam, haydi git. Ama gitmeden bana muhasebe defterimi uzatabilir misin? Masanın üzerinde."

Elizabeth ayağa kalktı, masaya doğru yürüdü ve deri kaplı defteri aldı. "İşte, buyurun," diyerek Leydi Danbury'ye uzattı.

Kontes, Elizabeth'e bakmadan, bir asker dikkatiyle defteri açtı. "Teşekkür ederim kızım. Bugün yeni bir emlak idarecisi geliyor ve beni göz göre göre soymadığından emin olmak için, o gelmeden tüm bu rakamları ezberlemek istiyorum."

Elizabeth büyük bir içtenlikle, "Leydi Danbury, şeytan bile sizi göz göre göre soymaz," dedi.

Leydi D, alkışlarcasına bastonunu yere vurdu ve güldü. "İyi söyledin kızım. Böyle genç bir kızın aklığında konuştuğunu görmek çok güzel. Benim kendi çocuklarım... Aman neyse o konuya girmeyeyim, özellikle de oğlumun kafasını Windsor Şatosu'nun parmaklıklarına sıkıştırmasından sonra."

Elizabeth eliyle ağzını kapatarak kahkahasını bastırmaya çalıştı.

"Korkma gülebilirsin," dedi Leydi Danbury ve derin bir ah çekti. "Ebeveyn olarak kızmaktan kurtulabilmenin tek yolunun onu bir eğlence olarak görmek olduğunu keşfettim."

Elizabeth sözlerini dikkatlice seçerek, "Bence bu akıllıca bir harekete benziyor," dedi.

Leydi Danbury, "Senden iyi bir diplomat olur, Liz-zie Hotchkiss," diye kıkırdadı. "Bebeğim nerde benim?"

Elizabeth gözünü bile kırpmadı. Leydi D, konusurken aniden konu değiştirmesiyle ünlüydü.

"Kediniz," dedi sonra. Odanın diğer köşesini işaret etti. "Kediniz bir saattir divanda uyuyor."

Malcolm tüylü başını kaldırdı ve hafif şaşa gözlerini odaklamaya çalıştı. Sonra uyanmaya geçecek bir şey olmadığına karar verdi ve tekrar yerine sokuldu.

Leydi Danbury yumuşak bir sesle, "Malcolm, anene gel yavrum," dedi. Malcolm ise onu duymazdan geldi.

"Sana bir sürprizim var."

Kedi, Leydi D'nin bir numaralı yemek kaynağı olduğunu hatırladı ve güzelce esnedikten sonra divandan aşağı zıpladı.

Elizabeth kaşlarını çatarak, "Leydi Danbury, bu kedi çok şişmanlandı artık," dedi.

"Saçmalama."

Elizabeth başını salladı. Malcolm bazen yalnızca uyuduktan ibaret gözükse de, en az bir kaya kadar ağırdı. Elizabeth akşamlarının önemli bir bölümünü kıyafetindeki tüyleri temizlemek için ayırırdı.

Ayrıca bu züppe kedinin onun kucağına gelmeyi neredeyse beş sene olduğunu düşünürsek, bu da oldukça ilginçti.

"Aferin kedicik," dedi Leydi D, onu kucağına alırken.

Elizabeth, "Aptal kedi," diye mırıldandı. Kedi onu şöyle bir süzdü ve sonra küstahça başını çevirdi.

"Sen ne tatlı bir kedisin." Leydi D kedinin karnını

Kedi, Leydi Danbury'nin kucağında sırtüstü yatar-ken patilerini uzatarak iyice gerindi.

"Bu bir kedi değil. Adeta bir halı!" dedi Elizabeth.

Leydi D'nin tek kaşı havaya kalktı. "Onu demek istemediğini biliyorum Elizabeth Hotchkiss."

"Evet, onu demek istiyorum."

"Saçmalama canım, ikimiz de senin Malcolm'u sevdiğini biliyoruz."

"Evet ama ancak Hun İmparatoru Attila'yı sevebi-leceğim kadar."

"Peki, öyleyse. En azından Malcolm seni seviyor."

Kedi başını kaldırdı. Elizabeth kedinin ona dil çı-kardığına yemin edebilirdi.

Elizabeth içerlemiş bir şekilde, "Bu kedi başa bela, ben kitaplığa gidiyorum," dedi.

"İyi fikir. Git bana bir kitap bul."

Elizabeth kapiya uzandı.

"Ve içinde 'babası' diye bir şey geçmesin!"

Elizabeth her şeye rağmen gülümsedi ve holün karşısındaki kütüphaneye doğru ilerlemeye başladı. Halının üzerinde yürüdükçe ayak sesleri boğuklaşı-yordu. Elizabeth onca kitabı görünce iç çekti. Nasıl seçecekti? Nereden başlayacaktı?

Önce birkaç roman seçti, sonra Shakespeare'in ko-medi koleksiyonunu raftan indirdi. Bu yığına bir de ince bir romantik şiir kitabı ekledi. Sonra tam odadan çıkıyordu ki gözüne başka bir kitap takıldı.

Çok küçük bir kitap ve Elizabeth'in daha önce görmediği kadar parlak kırmızı bir deri ile kaplıydı.

Ama en garibi de, sanki kütüphaneye yeni bir düzen vermek istercesine, bu kitabın, diğerlerinden farklı olarak yan yatıyor olmasıydı. Elizabeth buna çok şa-şırmıştı.

Elindeki yığını bir kenara koydu ve küçük kırmızı kitabı eline aldı. Kitabın başlığını okumak için çevir-di.

BİR MARKI İLE NASIL EVLENİLİR?

Sanki kütüphanenin ortasında onu bir şimşek çarp-mış gibi irkildi ve kitabı elinden düşürdü. Bu kesinlik-le bir şaka olmalıydı. Daha birkaç saat önce evlenmeye karar vermemiş miydi?

"Susan? Lucas? Jane?" diye bağırdı.

Başını salladı. Saçmalıyordu. Kardeşleri ona şaka yapmak için Leydi Danbury'nin evine gizlice girecek kadar küstah değildiler.

Kitaba tekrar göz attığında, bunun şaka değil gerçek olabileceğini anladı. Çok sağlam bir şekilde ciltlenmiş-ti ve derisi de çok kaliteliydi. Neden böyle utandığını bilmemesine rağmen kimsenin onu izlediğinden emin olabilmek için etrafına şöyle bir göz attı ve ki-ta-bın kapağını dikkatlice açtı.

Kitap, Bayan Seeton isimli biri tarafından 1792 yı-lında, yani Elizabeth'in doğduğu yıl, yazılmıştı. Eliza-beth bunun küçük bir tesadüf olduğuna karar verdi, batıl inançları pek yoktu. Ve daha önemlisi, kesinlikle ona nasıl yaşamasını söyleyecek bir kitaba ihtiyacı da

Hem zaten bu Bayan Seeton ne biliyor olabilirdi ki? Eğer bir marki ile evlenmiş olsaydı adı Leydi Seeton olmaz mıydı?

Elizabeth büyük bir kararlılıkla kitabın kapağını kapattı ve onu raftaki yerine, aynı bulduğundaki gibi yatık bir halde geri koydu. Kimsenin onun aptalca bir şeye baktığını düşünmesini istemiyordu.

Bırakmış olduğu kitap yığınına tekrar kucağına aldı ve Leydi Danbury'nin, hâlâ koltuğunda oturup kedisini okşadığı ve birini bekler gibi camından baktığı resim odasına gitti.

"Birkaç tane kitap buldum," dedi Elizabeth. "Bunların içinde sürekli kimin kimin babası olduğundan bahsetmediklerine eminim. Belki biraz Shakespeare kitaplarında olabilir."

"Umarım trajedi kitapları almamışsındır."

"Hayır, şu anki ruh durumunuz için komediya türünün daha uygun olduğunu düşündüm."

"Aferin kızına," dedi Leydi Danbury onaylayarak. "Başka bir şey?"

Elizabeth gözlerini kırptı ve kucağındaki kitaplara baktı. "Birkaç tane roman ve biraz şiir."

"Şiiri yak gitsin."

"Efendim? Anlayamadım?"

"Tamam, yakma. Kitaplar tabii ki yakacaktan daha değerli. Ama kesinlikle şiir duymak istemiyorum. Onu rahmetli kocam almış olmalı. Tam bir hayalperest."

"Anlıyorum," dedi Elizabeth, bir cevap vermesinin beklendiğini düşünerek.

Leydi Danbury ani bir hareketle boğazını temizledi ve, "Bugün eve niçin erken gitmiyorsun?" diye sordu.

Elizabeth'in ağzı açık kaldı. Leydi Danbury asla onu eve erken yollamazdı.

"Benim bu lanet olası emlak idarecisi ile ilgilenmem gerekiyor, bu yüzden de sana bugün daha fazla ihtiyacım olacağını sanmıyorum. Ayrıca eğer çapkın biriye, sana bakmaktan bana ilgi gösterecek vakti bulacağını da sanmıyorum."

"Leydi Danbury, sanmıyorum ki..."

"Saçmalık. Gayet çekici bir kızsın. Erkekler sarıgınlara bayılır. Bilirim. Benim saçım da seninki kadar güzeldi bir zamanlar."

Elizabeth gülümsedi. "Hâlâ güzel."

Leydi Danbury gülerek, "Beyazlar, tek özellikleri bu," diye yanıtladı. "Sen çok tatlı bir kızsın. Burada benimle kapanıp kalmaman gerek. Çıkıp koca bulmalısın."

"Ben...şey..." Buna ne denirdi ki?

"Kendini kardeşlerine adaman çok onurlu bir hareket ama senin de bir hayatın olmalı."

Elizabeth sahibesinin yüzüne bakakaldı. Gözlerinden yaşlar dökülüyordu. Leydi Danbury'ye beş yıldır hizmet ediyordu ve daha önce hiç böyle konulardan bahsetmemişlerdi. "Tamam, ben...şey...ben çıkıyorum öyleyse, madem erken çıkmamı istiyorsunuz."

Leydi Danbury başını salladı. Tuhaf bir biçimde hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. Yoksa

Elizabeth'in konuyu uzatmasını mı ummuştı? "Giderken şiir kitabını yerine koymayı unutma, olur mu?" diye tembihledi. "Kapağını bile açmayacağıma eminim ve uşaklara da kitapları doğru yere geri koyma konusunda güvenmiyorum."

"Tamam, ben hallederim." Elizabeth geri kalan kitapları masanın üzerine yerleştirdi, eşyalarını topladı ve veda etti. Odadan çıkarken Malcolm, Leydi Danbury'nin kucağından atladı ve onun peşine takıldı.

"Gördün mü? Seni sevdiğini söylemiştim."

Elizabeth hole çıkarken kediye şüpheli gözlerle baktı. "Ne istiyorsun Malcolm?"

Kedi kuyruğunu oynattı, dişlerini gösterdi ve tısladı.

Elinden şiir kitabını düşüren Elizabeth, "Ah, seni canavar. Buraya kadar yalnızca beni korkutmak için geldin değil mi?" diye haykırdı.

"Kedime kitap mı fırlattın?" diye seslendi Leydi Danbury.

Elizabeth soruyu duymazdan gelmeye karar verdi ve Malcolm'a parmağıyla diğer tarafı işaret ederek yerden kitabı aldı. "Hadi, Leydi Danbury'ye git, seni kötü yaratık!"

Malcolm kuyruğunu havaya kaldırdı ve geri döndü.

Elizabeth derin bir nefes verdi ve kütüphaneye girdi. Şiirlerin bulunduğu bölüme giderken, bilerek küçük kırmızı kitaba arkasını dönüyordu. Onu düşünmek, o halde ne yapıyor olduğunu

Kitap, sanki lanetli bir şey gibi etrafa ısı yayıyordu. Elizabeth hayatında hiçbir nesnenin varlığından bu kadar etkilenmemişti.

Şiir kitabını rafa kaldırdı ve kapıya uzandı. Bir yandan da kendisine fazlasıyla kıızıyordu. Küçük aptal bir kitabın kendisini böyle etkilemesine izin vermemeliydi. Ondandır veba gibi kaçarken, istemeden onu daha da önemli kılıyordu ve sonunda...

"Of, aman Tanrım!" diye patladı.

Leydi Danbury diğer odadan seslendi, "Bir şey mi dedin?"

"Yok, hayır. Ah, sadece halıya takıldım. Hepsi bu," derken "Yüce Tanrım" diye mırıldandı Elizabeth ve parmak ucunda kitaba doğru ilerlemeye başladı. Kitap arkası dönük bir şekilde duruyordu. Elizabeth onu aldı, çevirdi ve ilk sayfayı açtı.

BİR MARKİ İLE NASIL EVLENİLİR?

İşte oradaydı ve az önceki halinden farksızdı. Gözlerini dikmiş alay eder gibi Elizabeth'e bakıyordu, sanki cesaretin var mı dercesine.

"Bu sadece bir kitap," diye mırıldandı. "Yalnızca aptal, cafacılı bir kitap."

Ama gene de...

Elizabeth'in çaresizce paraya ihtiyacı vardı. Lucas'ın Eton'a yazdırılması gerekiyordu. Jane son suluboyası bitirdiğinde bir hafta boyunca ağlamıştı. Ve hepsi de bir yaz günü büyüyen ekinden daha çabuk geliş-

yorlardı. Jane, Susan'ın eski kıyafetlerini giyerdi ama Lucas'ın kesinlikle kendine uyacak giysilere ihtiyacı vardı.

Refaha kavuşmanın tek yolu evlilikti ve bu küstah kitapta evliliğe dair tüm cevapların verildiği iddia ediliyordu. Elizabeth kendisinin bir markinin ilgisini çekebileceğine inanacak kadar aptal değildi ama belki de, biraz tavsiye ile kazancı iyi bir taşra beyefendisini elde edebilirdi. Bir tüccarla bile evlenebilirdi. Ticaretle uğraşan birinin düşüncesi bile babasını mezarında döndürmeye yeterdi ama onun gibi bir kız pratik olmalıydı. Fakirleşmiş bir baron kızıyla evlenmek isteyecek en azından birkaç varlıklı tüccar olduğundan emindi.

Ayrıca, zaten böyle bir durumda olmalarının sorumlusu babasıydı. Eğer o...

Elizabeth geçmişi düşünmenin sırası olmadığına karar vererek başını salladı. İçinde bulunduğu anın ikilemine odaklanmalıydı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, erkekler hakkında pek fazla bir şey bilmiyordu. Onlarla nasıl konuşması gerektiğini, onları kendine aşık etmek için neler yapabileceğini bilmiyordu.

Uzun uzun kitaba baktı.

Sonra etrafına baktı. Gelen kimse var mıydı?

Derin bir nefes aldı, göz açıp kapayıncaya kadar kitap küçük el çantasına girmişti bile.

Evden koşarak uzaklaştı.

James Sidwell, Riverdale Markisi, soylu olduğunu

açıklamaktan hoşlanmazdı. Kim olduğunu saklayarak kalabalığa karışmaktan, diğer insanların hayatlarını araştırmaktan çok hoşlanırdı. İşte bu yüzden Savaş Bürosu'nda çalıştığı yıllarda çok iyi vakit geçirmişti.

Ve bu konuda çok başarılıydı. Londra balolarında onca insanın ilgisini çeken yüzü ve vücudu, başka bir kalabalık içerisinde şaşırtıcı bir şekilde ilgisiz kalabiliyordu. Sadece gözlerindeki kendinden emin parlaklık yok etmesi yeterli oluyordu. Omuzlarını eğiyor ve kimse onun soylu bir aileden geldiğinden şüphelenmiyordu.

Tabii ki kumral saçları ve kahverengi gözleri de buna olanak sağlamıyor değildi. Daha genel bir ten ve saç rengine sahip olmak, gizlenmek için çok elverişliydi. James bu konuda usta kızıl saçlılar olabileceğinden şüpheleniydi.

Bir sene önce, Napolyon'un casuslarından biri tarafından Fransızlar'a kimliği açıklanmıştı. Ve artık Savaş Bürosu ona çok da heyecanlı olmayan, düşük çaplı kaçakçıları yakalamak gibi görevler veriyordu. Zaten artık kendini mallarına ve unvanına adanması zamanı da gelmişti. Talibi güzel olmasa bile bir noktada evlenmesi ve kendi soyunu devam ettirecek bir varis sahibi olması gerekiyordu. Bunun üzerine, o da dikkatini, özellikle de böylesine genç ve yakışıklı, bir markinin tanınmamasının asla mümkün olmadığını Londra'nın sosyal hayatına çevirdi.

James dönüşümlü olarak iğrendi, sıkıldı ve eğlen-
di. İğrendi çünkü bazı genç kadınlar ve tabii ki onların
her biri için bir miktar para vardı, bu kadar olarak gör-

düler. Sıkıldı çünkü bu kadar yıllık politik entrikadan sonra kurdele renkleri ve yelek yakaları gibi konular ona çok ilginç gelmiyordu. Ve eğlendi çünkü dürtüst olmak gerekirse, eğer espri anlayışına sığınmasaydı, kısa sürede aklını yitirebilirdi.

Teyzesinden özel bir kurye ile gelen mesajı alınca sevinçten neredeyse havalara zıplamıştı. Surrey'deki bu eve yaklaşırken, notu çıkardı ve tekrar okudu.

Riverdale,

Acilen yardıma ihtiyacım var. Lütfen hemen Danbury Köşkü'ne gel. Yolculuk sırasında şık giyinme. Herkese benim yeni gayrimenkul yöneticim olduğumu söyleyeceğim. Yeni ismin James Siddons.

Agatha, Leydi Danbury

James bunun neyle ilgili olduğunu bilmiyordu ama sorumluluklarından kaçmanın verdiği suçluluk duygusu olmadan Londra'dan ayrılmak ve sıkıntısını yatıştırmak için ihtiyacı olan şeyin bu olduğundan emindi. Yolculuk için bir fayton kiraladı, ne de olsa onun gibi bir gayrimenkul yöneticisinin onunki gibi güzel atları olamazdı. Danbury'nin merkezine varınca, oradan Köşk'e kadar yürüdü. İhtiyacı olan her şey bir çantaya sığmıştı.

Dünyanın gözleri önünde, belki biraz para sıkıntısı yaşayıp ve basit bir beyefendi olan Bay Siddons'a dönüşmüştü. Kıyafetlerini dolabının en güzelinden

lerden seçmişti; kaliteli ama modası geçmiş ve kolları eskimiş olanlardan. Geçen hafta iyi bir berbere kestirmiş olduğu saçını makasla birkaç yerinden kırparak sıradan bir hale getirmeyi becermişti. Bütün bu çabalar sonucunda, Riverdale Markisi duman olmuştu. James bundan daha mutlu olamazdı.

Tabii ki teyzesinin planında birkaç pürüz bulunuyordu ama plan çaylaklara bırakıldığında böyle bir durum kaçınılmazdı. James, Danbury Köşkü'ne gelmeye eli neredeyse on yıl olmuştu. Savaş Ofisi'nde çalışırken ailesini ziyaret edecek vakit bulabildiği söylenemezdi. Ayrıca teyzesini herhangi bir tehlikeye sokmak istememişti. Ama burada kesinlikle onu tanıyacak biri çıkabilirdi; emektar bir hizmetli, uşak, büyük ihtimalle onu tanıyabilecek biri. Ne de olsa çocukluğunu burada geçirmişti.

Ama insanlar göreceklərini düşündükleri şeyleri görürlerdi; James bir emlak idarecisi gibi davranınca, insanlar da bir emlak idarecisi göreceklərdi.

Neredeyse Danbury Köşkü'ne varmıştı. Hatta ön kapıdaydı, sonra kapı birden hızlıca açıldı ve sarışın minyon bir kadın, başı önde, gözleri yerde ve dişi bir ay hızıyla koşarak çıktı. Öyle hızlı çarpışmışlardı ki, James onu uyarmak için bir şey söylemeye bile fırsat bulamamıştı.

Vücutları birleştirdi ve kız ondan sekip yere yağılma- dan önce, küçük bir çığlık attı. Kurdelesini havalanıp çıktı ve o güzel sarı saçları omuzlarına döküldü.

"Çok özür dilerim," dedi James, bir yandan yardım

Ücretsiz PDF Kıtap Arşivi <https://rantey.org>

"Hayır, hayır. Tamamen benim suçumdur. Nereye gittiğime bakmıyordum," dedi Elizabeth, eteklerini temizlerken.

James'in uzattığı eli tutmaya yanaşmadı bile. James tuhaf bir biçimde hayal kırıklığına uğramıştı. Kızın da, kendisinin de eldiveni yoktu ve bir an garip bir dürtü ile kızın elini elinde hissetmek istemişti.

Fakat böyle şeyleri yüksek sesle söyleyemezdi, o yüzden eğildi ve kızın eşyalarını toplamasına yardımcı olmaya başladı. Küçük çanta yere düşünce açılmış ve içindeki her şey etrafa dağılmıştı. Eldivenlerini uzatınca kızın yanakları kızardı.

"Çok sıcak," diye açıkladı Elizabeth uysalca eldivenlere bakarak.

"Sırf benim için eldivenlerinizi giymenize gerek yok," dedi, hafifçe gülümseyerek. "Gördüğünüz gibi ben de bu güzel havayı bahane ederek eldivenlerimi giymedim."

Kız bir süre onun ellerine baktı ve sonra başını sallayıp mırıldanmaya başladı. "Bu ettiğim en tuhaf sohbet oldu."

Geri kalan eşyalarını almak için eğildi ve James de ona yardım etmeye devam etti. Yerden bir mendil aldı. Tam kitaba uzanıyordu ki kız birden dünyanın en garip sesini çıkardı ve bir ceylan gibi hızla kitabı kaptı.

James kitabın ne olduğunu gerçekten de çok merak etmişti.

Elizabeth yaklaşık altı kez boğazını temizlemek için öksürdükten sonra, "Bana yardım etmeniz büyük inceliği," dedi.

"Sizi temin ederim, hiç zahmet olmadı," diye mırıldandı. Bir yandan da kitaba bakmaya çalışıyordu. Ama o çoktan kitabı çantasına atmıştı bile.

Elizabeth ona tedirgince gülümsedi, kitabın orada olduğundan emin olmak için elini çantasına attı ve derin bir oh çekti. Eğer böyle bir şeyi okurken yakalanırdı, utancından yerin dibine girerdi. Evli olmayan tüm kadınların koca arayışı içerisinde olması normaldi fakat ancak çaresiz durumda olan birisi bunun için bir kılavuzdan yararlanmayı düşünebilirdi.

James hiçbir şey demedi fakat onu sınırmışçasına öyle bir bakış attı ki, bu onu daha da tedirgin etti. En sonunda ağzından birkaç normal söz çıkabilmişti. "Siz yeni emlak idarecisi misiniz?"

"Evet."

"Anlıyorum," dedi, boğazını temizleyerek. "Pekâlâ, sanırım ben de kendimi tanıtmalıyım. Eminim yollarımız tekrar kesişecek. Ben Bayan Hotchkiss, Leydi Danbury'nin refakatçisiyim."

"Ben de Londra'dan Bay Siddons."

"Sizinle tanışmak bir zevkti Bay Siddons," dedi. Yüzündeki gülümseme James'i etkilemişti. "Çarpışma için özür dilerim, artık gitmeliyim."

Adamın başını hafifçe eğmesini bekledi ve sonra, sanki hayatı ona bağlıymış gibi sıkıca çantasını tutarak yola koyuldu.

James, gözlerini ayırmadan uzaklaşan kızın arkasından bakakaldı.

"Peki, sana neden şantaj yapıldığını sorabilir miyim?"

Soluk mavi gözleri yaşlarla dolarken, "Bu çok utanç verici," dedi.

James bu durum karşısında endişelenmişti. Teyzesi asla ağlamazdı. Hayatında çok az sağlam ve sabit şey vardı ve bunlardan biri de Agatha'ydı. Sert bir mizacı ve iğneleyici bir espri anlayışı olan bir kadındı. Ve asla ağlamazdı. Asla.

Tam ona yanaşacaktı ki geri çekildi çünkü teselli edilmekten nefret ederdi. Bunu bir zayıflık olarak gördü. Ayrıca kedinin de kucağından kalkmaya niyeti yok gibiydi. Usulca, "Mektup sende mi?" diye sordu. "Bir mektup olduğunu tahmin ediyorum."

Kadın başıyla onayladı, masanın üzerinde duran kitaplardan birini aldı ve yapraklarının arasından tek bir sayfa çıkardı. Sessizce sayfayı ona uzattı.

James yavaşça kediye yere bıraktı ve ayağa kalktı. Teyzesine doğru birkaç adım attı ve mektubu okumaya başladı.

Leydi D,

Sırlarınızı biliyorum. Ve kızımızın sırlarını da biliyorum. Sessizliğim size pahalya patlayacak.

James kafasını kaldırdı. "Bu kadar mı?"

Agatha başını salladı ve ona bir sayfa daha uzattı. "Bir de bu var."

James mektubu aldı.

Leydi D,

Sessizliğim için beş yüz pound gerek. Cuma günü gece yarısı The Bag of Nails'in arkasına bir çuval içerisinde bırak. Kimseye söyleme. Sakın beni yüzüstü bırakma.

James tek kaşını kaldırarak, "The Bag of Nails nedir?" diye sordu.

"Yerel bir halkevi."

"Parayı bıraktın mı?"

Utanarak başıyla onayladı. "Cumaya kadar söyleyeceğini bildiğim için."

James, bir sonraki cümlesini en iyi şekilde nasıl söyleyebileceğini düşünmek için duraksadı. "Bence," dedi nazikçe, "bu sırrı bana söylesen daha iyi olabilir."

Agatha hayır anlamında başını salladı. "Çok utanç verici. Söyleyemem."

"Agatha, benim ihtiyatlı olduğumu bilirsin. Ve seni annem gibi sevdiğimi de. Bana söylediklerin bu duvarların dışına çıkmayacak." Sonra, onun öylece durup dudaklarını ısırmasını izlerken, "Hangi kızın ortak oldu sırrına?" diye sordu.

"Melissa," diye fısıldadı Agatha. "Ama o bilmiyor."

James gözlerini yumdu ve derin bir nefes verdi. Teyzesinin söyleyeceği şeyi tahmin ediyordu. Onu bu utançtan kurtarmak için kendisi söylemek istedi. "O

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

2. Bölüm

James! Agatha Danbury genellikle böyle haykırma-
mazdı ama James onun en sevdiği yeğeniydi. Doğ-
rusunu söylemek gerekirse, onu neredeyse kendi çoc-
uklarından çok severdi. O en azından başını demir
parmaklıklara sıkıstırmayacak kadar zekiymi. "Seni
görmek ne kadar güzel!"

James saygıyla eğildi ve öpülmek için yanağını
uzattı. "Beni görmek ne kadar mı güzel?" dedi. "Ne-
redeyse beni gördüğüne şaşırılmış gibisin. Prens IV.
George'unkini reddetmeyeceğim gibi senin davetini
de reddedemeyeceğimi biliyorsun."

"Ah, o mu?"

James, onun bu hafife alan cevabı karşısında göz-
lerini kıstı. "Agatha, sen benimle oyun oynamıyorsun,
değil mi?"

Yaşlı kadının duruşu birden baston yutmuş gibi
dikleşti. "Benim böyle bir şey yapabileceğimi mi dü-
şünüyorsun yoksa?"

"Hem de gözünü bile kırpmadan," dedi yüzünde
hafif bir gülümsemeyle ve oturdu. "En iyi numarala-
rımı senden öğrendim."

"Evet, hoş olsun ama biri seni kanatları altına alma-

lıydı canım," diye cevap verdi. "Zavalı çocuk. Eğer
öyle yapmasaydım..."

"Agatha," dedi James sertçe. Çocukluğu ile ilgili bir
tartışmaya girmeye hiç niyeti yoktu. Belki her şeyini,
hatta ruhunu bile, teyzesine borçluydu ama o an bu
konuya girmek istemiyordu.

"Her neyse," dedi küçümseyerek. "Konuya gele-
lim. Biri bana şantaj yapıyor."

James öne eğildi. Şantaj mı? Agatha yaşlı ve kur-
mazdı ama onun, şantaj yapmak için kullanılabilecek
bir şey yapmış olabileceği aklının ucundan bile geç-
mezdi.

"Birisinin bana şantaj yapabileceğine inanmıyor
musun? Aman. Kedim nerde benim?"

"Kedin mi nerde?" diye yankılandı sesi.

"Maillllllllcolmmmm!"

James gözlerine inanamayarak, kapıdan giren kor-
kutucu derecedeki şişman kediye izledi. Kedi James'e
doğru yürüdü, onu kokladı ve derhal kucağına zıpla-
dı.

"Gördüğün en cana yakın kedi değil mi?" diye sor-
du Agatha.

"Kedilerden nefret ederim."

"Malcolm'u seveceksin."

En sonunda, kediye hoşgörü göstermenin, teyze-
sile tartışmaya girmekten daha kolay olduğuna karar
verdi. "Sana şantaj yapanın kim olduğuna dair her-
hangi bir fikrin var mı?"

"Hiç bilmiyorum."

Agatha onayladı. "Bir ilişki yaşamıştım. Yalnızca bir ay sürmüştü. Ah, o zamanlar çok genç ve çok aptaldım."

James yüzündeki çok ifadesini saklamaya çalıştı. Teyzesi her zaman ahlaklı olmak konusunda titiz davranırdı. Evlilik dışı flört etmesi akıl almaz bir olaydı. Ama kendisinin de söylediği gibi o zamanlar çok genç ve akli beş karış havada olan teyzesini, özellikle de hayatı boyunca yapmış olduğu iyilikleri de göz önüne alınca, yargılamaya hakkı olmadığına karar verdi. Agatha adeta onun kurtarıcısı olmuştu. Gerekirse onun için canını bile vermeye hazırdı.

Agatha kibarca gülümsedi. "Ne yaptığımı ben de bilmiyordum."

James sormadan önce sözlerini iyice tarttı, "Yani senin korkun, bu şantajcının sırrı tüm sosyeteye açıklaması ve bunun Melissa'yı utandırması mı?"

Agatha surat asarak, "Sosyete umurumda bile değil," dedi. "Zaten onların yarısı piç. Büyük ihtimalle üçte ikisi gayrimeşru degiller. Ben Melissa için korkuyorum. Bir kontla güvenceli bir evliliği var, o yüzden bu skandal ona zarar vermez ama Lord Danbury ile çok yakınlardı. O her zaman onun en gözde kızı olduğunu söylerdi. Eğer onun gerçek babası olmadığını öğrenirse, kalbi kırılır."

James, Lord Danbury'nin Melissa'ya diğer çocuklara oranla daha yakın olduğunu anımsayamamıştı. Aslında, Lord Danbury'nin hiçbir çocuğu ile yakın olduğunu hatırlayamıyordu ya, neyse. Güler yüzü

ve ılımlı bir adamdı ama mesafeliydi. Kesinlikle "çocuklar odalarında kalmalılar ve günde en fazla bir kez aşağı indirilmeliler" şeklinde düşünenlerdendi. Yine de eğer Agatha böyle düşünüyorsa, buna karşı çıkması saçma olacaktı.

"Ne yapacağız James?" diye sordu Agatha. "Bu tatsız olay için bana yardım edebileceğine güvendiğim tek insan sensin. Ve senin geçmişin ile..."

"Başka mektup aldın mı?" diye sözünü kesti James. Teyzesi onun önceden Savaş Ofisi'nde çalıştığını biliyordu. Bunda bir sakınca yoktu fakat Agatha bu konuda her zaman çok meraklı olmuştu ve ona gizli görevlerle ilgili sorular sormaktan çekinmemişti. Ve bir kimsenin, teyzesiyle bile konuşamayacağı bazı şeyler vardı. Tabii bir de sırları ifşa ettiğindeki asılma riskini de göz ardı etmemek gerekiyordu.

Agatha başını salladı. "Hayır. Başka mektup yok."

"Ben biraz daha hazırlık soruşturmaları yapayım, ama tahmin ettiğim kadarıyla başka bir mektup gelene kadar bir şey öğrenemeyeceğiz."

"Bir tane daha mı geleceğini düşünüyorsun?"

James ümitsizce başını salladı. "Şantajcılar ne zaman durmaları gerektiğini bilmezler. Bu onların en büyük zaafıdır. Ben de bu sırada senin gayrimenkul yöneticinin rolünü oynamaya başlayayım. Ama bunu fark edilmeden nasıl halledileceğimi düşündüğünü merak ediyorum."

"Fark edilmemenin senin en önemli özelliğin olduğunu sanıyordum."

Çabucak, "Öyle," diye cevap verdi, "ama Fransa, İspanya ve hatta güney sahillerinin aksine, ben burada büyüdüm. Hatta tam olarak burada büyüdüm de diyebiliriz."

Agatha'nın gözleri birden daldı. James, Agatha'nın onun çocukluğunu ve babasının onlarla görüşmesini istememesinden kaynaklanan kavgaları düşündüğünü biliyordu. Sonunda ona, "Seni kimse tanıyamayacak." diye söz verdi.

"Cribbins?"

"Geçen yıl öldü."

"Ah, çok üzgünüm." O uşağı çok severdi.

"Yenisi de oldukça iyi sanırım, tabii geçenlerde kendisine Wilson dememi isteyerek yaptığı küstahlığı saymazsak."

James niçin burnunu sokuyordu bilmiyordu ama, "Sakin o ismi olmasın?" dedi.

"Öyle sanırım," diye surat astı. "Ama benim bunu hatırlamamı nasıl bekler?"

"Az önce hatırladın ya."

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Eğer o benim uşağımsa ben de ona Cribbins derim, bu yaşta büyük değişiklikler yapmak tehlikeli olabilir."

"Agatha," dedi James, hissettiğinden daha büyük bir sabırla, "konuya dönebilir miyiz?"

"Senin tanıman ile ilgili mi?"

"Evet."

"Herkes gitti. Beni neredeyse on senedir ziyaret etmedin."

James onun sitemkâr sözlerini duymazdan geldi. "Seninle Londra'da kaç kere buluştuk teyzeciğim, biliyorsun."

"O sayılmaz."

Nedenini sormayı reddetti. Ona bir sebep vermesi için yanıp tutuştuğunu biliyordu. "Gayrimenkul yöneticiliğine soyunmadan önce bilmem gereken önemli bir şey var mı?" diye sordu.

Kadın başını sallayarak, "Ne bilmeye ihtiyacın var? Seni çok düzgün yetiştirdim. Mal mülk yönetimi hakkında her şeyi biliyor olman gerekir," dedi.

Her ne kadar James mal ve mülkünün yönetimi için yardımcı tutmuşsa da, söyledikleri doğrudu. James Riverdale Şatosu'nda vakit geçirmekten fazla hoşlanmıyor olduğu için böylesi daha doğrudu. "Tamam, öyleyse," dedi ve ayağa kalktı. "Birinci Cribbins benimle olmadığı sürece sorun yok. Tanrı onun o sabırlı ruhunu huzur içinde yatarsın..."

"O da ne demek?"

Boynunu alaycı bir şekilde uzatıp kafasını çeviren James, "Sana kırk yıl boyunca uşaklık etmiş birisi aziz unvanı almalı bence."

"Münasebetsiz herif," diye mırıldandı.

"Agatha!"

"Bu yaşta çenemi niçin tutacakmışım?"

Onaylamayarak başını salladı. "Her neyse, Cribbins artık burada olmadığına göre, senin gayrimenkul yöneticisi olmak iyi bir kalık değiştirme olacak. Ayrıca, hazır hava güzelken dışarıda vakit geçirmek de bana

"Londra boğucu muydu?"

"Çok."

"Hava mı, insanlar mı?"

James sırttı. "İkisi de. Öyleyse bana eşyalarımı nereye koyacağımı göster. Ve Agatha Teyze," eğildi ve yanağını öptü, "seni görmek inanılmaz güzel."

Kadın gülümsedi. "Ben de seni seviyorum, James."

Eve vardığında Elizabeth'in nefesi kesilmiş ve her tarafı çamur olmuştu. Danbury Köşkü'nden o kadar çabuk uzaklaşmak istemişti ki, ilk birkaç kilometreyi koşarak gelmişti. Aksilik bu ya, o yaz Surrey'deki en çamurlu yazlardan biriydi ve talihsiz Elizabeth uzun zamandır bu kadar özenli giyinmemişti. Ve o pek kaçıış olmayan, topaktan fırlamış ağaç köküne takılınca da en güzel elbisesi mahvolmuştu.

Gerçi en iyi elbisesinin de pek iyi bir durumda olduğu söylenemezdi. Uzun zamandır Hotchkissler'in hesabında yeni bir elbise almaya yetecek kadar para yoktu. İçlerinden birine artık küçük gelen şeyi bir diğeri giymeye başlıyordu. Modaya kesinlikle uyamıyorlardı ama Elizabeth her zaman temiz ve derli toplu giyinmeye çalışacak kadar gururlu bir kızdı.

Kadife kuşağı çamurla kaplanmıştı ve bundan da kötüsü, Elizabeth bugün Leydi Danbury'den bir kitap almıştı. Ve bu öyle herhangi bir kitap da değildi. Tarih boyunca yazılmış en aptal, en utanç verici kitabı almıştı. Ve tüm bunların tek sebebi kendisini en iyi mevkiden birine bulmuştu. "Ben de seni seviyorum, James."

Gözlerinde yaşlar biriktikçe yutkunmaya başladı. Ya kimse onunla evlenmek istemezse? O zaman ne yapardı?

Elizabeth ayağındaki çamurdan kurtulabilmek için grişte ayağını silkti ve sonra kapıyı açıp küçük evlenmiş girdi. Kimse onu görmesin diye parmak ucunda yürüyerek holden geçip odasına gidiyordu ki karşısına Susan çıktı.

"Tanrı aşkına, ne oldu sana böyle?"

"Düştüm," diye mırıldandı, gözlerini merdivenlerden ayırmadan.

"Yine mi?"

"Ne demek istiyorsun?" O kadar öfkelenmişti ki, ona bir kaşık suda boğabilirdi.

Susan öksürdü. "Hiçbir şey."

Elizabeth merdivenlerden çıkmak için son hızla ilerlerken, elini sehpa çarptı. "Aaahh!" diye inledi.

Ürkererek geri sıçrayan Susan, "Ah Elizabeth, emimin çok acımasıdır," dedi.

Elizabeth gözlerini kısarak ona öfkeli bir bakış fırlattı.

"Çok üzgünüm," dedi Susan hemen. Kardeşinin kuyunun yerinde olmadığını anlamıştı.

"Ben odama gidiyorum," dedi Elizabeth, sanki odasına daha çabuk kapanmasını sağlayacak gibi her kelimeyi vurgulayarak. "Ve sonra biraz uzanıp kestiireceğim. Eğer beni rahatsız ederseniz, sonuçlarına katlanırsınız."

Susan başını salladı. "Jane ve Lucas bahçede oynu-

yorlar. Eve döndüklerinde uslu durduklarından emin olacağım."

"İyi, ben - Ayyyyyy!"

"Şimdi ne oldu?" diye haykırdı Susan.

Elizabeth eğildi ve yerden metal küçük bir nesne aldı. Lucas'ın oyuncak askerlerinden biriydi. "Bunun burada, herkesin üzerine kolayca basabileceği bir yerde, durmasının özel bir sebebi var mı?"

"Hayır, zannetmiyorum," diye cevap verdi Susan ufak bir gülümsemeyle.

Elizabeth yalnızca iç geçirmekle yetindi. "Kötü bir gün geçiriyorum."

"Tahmin etmiştim."

Elizabeth gülümsemeye çalıştı ama tek yapabildiği dudaklarını oynatmak oldu. Gülümseyecek hali bile kalmamıştı.

"Sana bir fincan çay getirmemi ister misin?" diye yumuşak bir edayla sordu Susan.

Elizabeth başını salladı. "Harika olur. Teşekkür ederim."

"Zevkle. Ben sadece... Çantanda ne var senin?"

"Ne?"

"O kitap ne?"

Elizabeth mırıldanarak kendine sövdü ve kitabı iyice dipleri itti. "Bir şey değil."

"Leydi Danbury'den kitap mı ödünç aldın?"

"Öyle de denebilir."

"Ah, harika. Elimize geçen her şeyi okumak istiyorum. Her gün elimize bir şey gelmiyor, değil mi?"

Elizabeth yalnızca başını sallamakla yetindi ve odasına doğru gitmeye çalıştı.

"O kitapları sattığımıza üzüldüğünü biliyorum ama başka türlü Lucas'ın Latince dersini karşılayamazdık," dedi Susan.

"Gerçekten gitmeliyim..."

"Kitaba bakabilir miyim? Okumayı çok isterim."

"Bakamazsın," diye çıkıştı Elizabeth, sesi bir önceki gibi göre çok daha yüksek çıkıyordu.

Susan geri çekildi. "Efendim?" dedi şaşırarak.

"Yarın geri vermem gerek. O kadar. Okuyacak zamanın olacağını sanmıyorum."

"Yalnızca bakamaz mıyım?"

"Hayır!"

Susan öne atıldı. "Görmek istiyorum."

"Sana hayır dedim!" Kardeşi kitabı neredeyse kavıyordu ki Elizabeth sağa zıpladı ve merdivenlere doğru koştu. Ama daha ayağını ilk basamağa atmıştı ki Susan onu eteklerinden yakaladı.

"Seni yakaladım!" diye bağırды Susan.

"Bırak beni!"

"Bana kitabı gösterene kadar olmaz."

"Susan ben senin vasinim ve sana emrediyorum..."

"Sen de benim ablamısın ve ne sakladığını görmek istiyorum."

Elizabeth mantığın işe yaramayacağını anlamıştı. Eteğini tuttu ve birden çekti fakat bu sadece basamakların kaymasına ve çantasındakilerin ortalığa dağılması-

"Aha!" dedi Susan zaferden gözü dönmüş bir halde ve kitabı eline aldı.

Elizabeth sızlandı.

"BİR MARKİ İLE NASIL EVLENİLİR?" Susan kafasını kaldırdı, yüzünde hem şaşkın hem de alaycı bir ifade vardı.

"Sadece aptal bir kitap." Elizabeth yanaklarının ısındığını hissediyordu. "Düşündüm ki...ben...düşündüm ki..."

"Bir marki?" dedi Susan şüpheli bir şekilde. "Kendimize biraz yüksek hedefler koyuyoruz galiba?"

"Tanrı aşkına, bir marki ile evlenmeyeceğim. Ama evlenmek istediğime ve kimse teklif etmediğine göre, belki de kitaptan bir şeyler öğrenebilirim diye düşündüm," diye çıkıştı Elizabeth.

"Nevins dışında," diye mırıldandı Susan, bir yandan sayfaları karıştırırken.

Elizabeth'in midesi ağzına geldi. Nevins'in ona dokunması, onu öpmesinin düşüncesi bile içini donduruyordu. Ama eğer ailesinin kurtarmasının tek yolu o ise...

Gözlerini kısarak baktı. O kitapta ona koca bulmayı öğretecek en azından bir şey olmalıydı. Herhangi bir şey!

"Bu oldukça ilginç," dedi Susan ve kendini halının üzerine yığılmış Elizabeth'in yanına attı. "Şunu dinle: 'Birinci Emir...'"

"Emir mi?" dedi Elizabeth. "Emirler mi var?"

"Görünüşe bakılırsa, evet. Diyorum ki, bu koca

bulma meselesi düşündüğümünden daha karışık gözüküyor."

"Hadi bana ilk emrin ne olduğunu söyle artık."

Susan göz kırptı ve kitaba döndü. "Eşsiz olun. Ama aşırı benzersiz de olmayın."

"Bu da ne demek oluyor böyle?" dedi Elizabeth. "Bu duyduğum en saçma şey. O kitabı yarın hemen geri götürüyorum. Zaten Bayan Seeton da kimin nesi oluyor? Markiz mi? Hayır! Onu dinlemek için bir sebep göremiyorum."

"Hayır, hayır," dedi Susan. "Bu sadece bir emir, altında açıklaması var."

"Duymak istediğime emin değilim," diye homurdandı Elizabeth.

"Aslında bayağı ilginç görünüyor."

"Ver şunu bana." Elizabeth kardeşinin elinden kitabı kaptı ve içinden okumaya başladı.

TÜMDEN EŞSİZ BİR KADIN OLMANIZ BİR ZORUNLULUKTUR. İŞİN SIRRİ LORDUNUZU BÜYÜLEMEK VE YÜZÜNÜZÜN ARDINDA GİZLENENLERİ GÖRMEMESİNİ SAĞLAMAKTIR.

Elizabeth homurdandı. "İşin sırrı mı? Yüzünüzün ardında gizlenenler mi? Bu kadın yazmayı nerede öğrenmiş, Tanrı aşkına? Parfümeride mi?"

"Bence biraz da olsa romantik," diye omuz silkti Susan.

Elizabeth onu duymazdan geldi. "Eşsiz olmak hak-

EŞSİZLİĞİNİZİ KORUMAK İÇİN GAYRET ETMELİSİNİZ. BUNU YALNIZCA O GÖRMELİ. ONA ÇOK DEĞERLİ BİR EŞ OLACAĞINIZI KANITLAMALISINIZ. HİÇBİR LORD KEPAZELİK VE UTANÇ İLE ZİNCİRLENMEK İSTEMEZ.

"Zincirleme hakkındaki bölümden bir şey anlayabildin mi?" diye sordu Susan.

Elizabeth ona ilgi göstermeyerek okumaya devam etti.

BAŞKA BİR DEYİŞLE, KENDİNİZİ GÖSTERMELİSİNİZ. FAKAT YALNIZCA ONUN TOPLULUKLARINDA. ÇÜNKÜ O TOPLULUKTA ONDAN DAHA ÖNEMLİ BİR BAŞKASI YOKTUR.

Elizabeth başını kaldırdı. "Burada bir problem var."

"Öyle mi?"

"Evet," dedi, ciddi düşüncelere daldığında her zaman yaptığı gibi parmağı ile hafifçe alnına vurarak "Tüm bunlar benim tek bir adamı tavlama çalışacağım öngörülerek yazılmış."

Susan'ın gözleri yerinden oynadı. "Evli bir adamı mı göz koyacaksın yoksa?"

"Demek istediğim belirli tek bir adam," diye sertçe karşılık verdi Elizabeth, kız kardeşinin omzuna vurarak.

"Anladım. Ama Bayan Seeton haklı. İki erkekle birden evlenemezsin ki."

Elizabeth yüzünü astı. "Tabii ki evlenemem. Ama eğer bir teklif almak istiyorsam, birden fazla erkeği göstermeliyim. Annem her zaman tüm yumurtalarını aynı sepete koymayın demez miydi?"

"Himm." Susan düşüncelere daldı. "Doğru bir noktaya parmak bastın. Bu konuyu bu akşam araştırmam lazım."

"Efendim?"

Fakat Susan çoktan ayaklanıp yukarı çıkmıştı bile. "Bu akşam kitabı bitireceğim ve sabah sana rapor vereceğim," diye seslendi yukarıdan.

Elizabeth en katı sesini kullanarak, "Susan!" diye bağırdı. "O kitabı çabuk bana geri getir."

"Korkma! Kahvaltıya kadar bir strateji geliştiririm!" Elizabeth'in duyduğu bir sonraki şey, Susan'ın Jane ile paylaştıkları odaya kendini kilitlemesi oldu.

"Kahvaltı mı?" diye mırıldandı. "Akşam yemeğini ertelemeyi mi planlıyor yani?"

Susan'ın sesi soluğu çıkmıyordu. Kimse odasından gelen küçük bir cıvırtı bile duymamıştı. Hotchkiss ailesi o akşam yemekte üç kişiydi ve zavallı Jane odasına girip Elizabeth ile uyumak zorunda kalmıştı.

Bu durum Elizabeth'in pek hoşuna gitmemişti. Jane çok tatlıydı fakat hep yorganı üzerine çekiyordu.

Elizabeth o sabah kahvaltıya indiğinde, Susan çok masaya oturmuş, elinde küçük kırmızı kitap ile

birlikte onu bekliyordu. Elizabeth üzüntüyle, mutfağa hiç dokunulmamış olduğunu fark etti.

"Kahvaltıyı hazırlayamaz mıydın?" diye sordu hızsızca, bir yandan da yumurta kaplarını arıyordu.

"Meşguldüm," diye cevap verdi Susan. "Çok meşguldüm."

Elizabeth cevap vermedi. Kahretsin. Yalnızca üç yumurta kalmış. İşe, Leydi Danbury'nin sağlam bir öğle yemeği planladığını umarak aç karnına gitmek zorunda kalacaktı. Ateşin üzerine demir tavayı koydu ve üç yumurtayı kırdı.

İmayı anlayan Susan kızartmak için ekmekleri dilimlemeye başladı. "Bu emirlerin bazıları o kadar da zor değilmiş," dedi bir yandan ekmekleri keserken. "Hatta bazılarını yapabilirsin."

"Bana olan güvenin beni çok etkiledi," dedi Elizabeth, kuru kuru.

"Aslında, şimdiden pratik yapmaya başlayabilirsin. Leydi Danbury bu yazın sonlarına doğru bir parti vermeyecek miydi? Eminim oraya birçok koca adayı gelecektir."

"Ben o partiye katılmayacağım."

Susan açıkça sinirlenerek, "Leydi Danbury seni davet etmeyi planlamıyor mu?" dedi. "Onun refakatçisi olabilirsin ama aynı zamanda da bir baron kızısın ve..."

Elizabeth cevap verdi. "Tabii ki beni davet edecek ama ben katılmayacağım."

"Ama neden?"

Elizabeth cevap vermedi. Yumurtaları

pişmesini seyretmeye dalmıştı. "Susan," dedi, en sonunda, "bana bir bakar mısın?"

Susan ona baktı. "Evet?"

Elizabeth elbisesinin solmuş yeşil eteklerini kavradı ve salladı. "Öyle lüks bir evdeki partiye bu kıyafetlerimle nasıl giderim? Çaresiz olabilirim ama henüz gururumu kaybetmiş değilim."

"Elbise konusunu sonra hallederiz," dedi Susan. "Önemi olmamalı zaten. Gelecekte kocan olacak insan yüzünün arkasında gizlenenleri görmesin yeter."

"O cümleyle bir kez daha duyarsam..."

"Bu sırada," diye sözünü kesti Susan, "seni eğitmeliyiz."

Elizabeth yumurtayı ona fırlatmamak için kendini zor tuttu.

"Sen dememiş miydin evde yeni bir emlak idarecisi var diye?"

"Ben öyle bir şey demedim!"

"Demedin mi? Ah. O zaman Fanny Brinkley söyledi, o da hizmetçisinden duymuş, hizmetçisi de..."

"Sadede gel Susan," diye haykırdı Elizabeth.

"Neden onunla pratik yapmıyorsun? Tabii korkunç derecede itici değilse"

"İtici değil," diye mırıldandı Elizabeth. Yanakları yanmaya başladı ve Susan kızardığını görmesin diye başını ötüne eğdi. Leydi Danbury'nin emlak idarecisi itici olmaktan çok uzaktı. Hatta gördüğü en yakışıklı adam olduğunu söyleyebilirdi. Gülümsemesi karnında kelebeklerin uçuşmasına sebep olmuştu.

Onları gözden önüne geçerken

“İyi!” dedi Susan, heyecanla ellerini çırparak. “Tek yapman gereken şey onu kendine âşık etmek.”

Elizabeth omleti ters çevirdi. “Ve sonra ne yapacağım? Susan, adam yalnızca bir emlak idarecisi. Lucas’ı Eton’a gönderecek kadar parası yoktur.”

“Seni şapşal, onunla evlenmeyeceksin ki. Yalnızca üzerinde alıştırmaya yapacaksın.”

Elizabeth kaşlarını çatarak, “Bu kulağa çok zalimce geliyor,” dedi.

“Napalım, hünerlerini sınamak için başka kimsen yok şu an. Şimdi, beni iyi dinle. Başlangıç için birkaç kural seçtim.”

“Kural mı? Onların emir olduklarını sanıyorum.”

“Emir, kural, neredeyse aynı şeyler. Şimdi, o zaman...”

“Jane! Lucas!” diye seslendi Elizabeth. “Kahvaltı hazır.”

“Dediğim gibi, ikinci, üçüncü ve beşinci emirle başlamamız gerektiğini düşünyorum.”

“Dörde ne oldu?”

Susan kızaracak nezaketi göstererek, “O emir, şey, son moda giyinmekten bahsediyor.”

Elizabeth bu sefer yumurtayı az kalsın ona doğru savuracaktı.

“Aslında,” dedi Susan kaşlarını çatarak, “sekizden başlamak isteyebilirsiniz.”

Elizabeth sormaması gerektiğini biliyordu ama merakına yenildi. “Peki ya o neymiş?”

Susan olumlu, gıcıklaştığını gözlemledi.

“Çekiciliğim çabasız mı görünmeli?”

“Bence,” dedi Susan, rahatsız edici bir ses tonuyla, “bu demek oluyor ki ellerini öyle sinirle sallamamalısn.”

Eğer bakışlarıyla öldürebilme yeteneğine sahip olsaydı, şu an herhalde Susan’ın başı kanıyor olurdu.

“Ben sadece doğruları söylerim,” dedi Susan.

Elizabeth, acıyan eline, sanki acısını alacakmış gibi dudaklarıyla bastırırken, bir yandan da Susan’a dik dik bakmaya devam ediyordu. “Jane! Lucas!” Bu sefer sesi iyice yükselmişti. “Çabuk olun, kahvaltı soğuyacak.”

Jane yemek odasını geçerek kahvaltı odasına geldi. Hotchkiss ailesi sabah kahvaltılarını resmi bir şekilde yemek odasında yemeyi çoktan bir yana bırakmıştı. Kahvaltı mutfakta yeniyordu.

Elizabeth küçük kız kardeşine gülümsedi. “Bu sabah biraz dağılmış gibi görünüyorsun, Jane.”

Jane, Susan’a isyankâr bir şekilde bakarak, “Onun sebebi dün akşam birinin beni odama sokmamasıydı,” dedi. “Saçımı bile tarayacak şansım olmadı.”

“Lizzie’nin tarağını kullanabilirdin,” diye cevap verdi Susan.

“Ben kendi tarağımı seviyorum,” diye bağırdı Jane. “Benimki gümüş.”

Gerçek gümüş değil diye düşündü Elizabeth, yoksa çoktan onu satmış olurdu.

“Fark etmez, ikisi de aynı işlevi görüyorlar,” diye gıcıklaştı Susan.

Elizabeth bu ağız dalaşına son vererek, “Lucas!”

başladı. <https://rantey.org>

Jane, "Sütümüz var mı?" diye sordu.

Elizabeth tabaklara yumurtaları koyarken, "Maalesef, yok canım," diye cevap verdi. "Yalnızca çayın içine koyacak kadar var."

Susan, Jane'in tabağına bir ekmeğe fırlattı ve Elizabeth'e dönerek, "İkinci Emir'e gelince..."

"Sırası değil," diye tısladı Elizabeth ve Jane'e döndü. Neyse ki, Jane ekmeği ile oynamakla meşguldü.

"Benim ekmeğim kızarmamış," dedi Jane.

Elizabeth'in, ekmeği kızartmadığı için Susan'a bağırarak vakti bile olmadan, Lucas içeri daldı.

"Günaydın!" dedi oldukça neşeli bir sesle.

"Sen daha da pasaklı görünüyorsun," dedi Elizabeth, bir yandan saçını düzeltmeye çalışırken.

"Bugün Tommy Fairmount ve babası ile balığa gidiyorum," dedi ve yumurtasının üçte birini ağzına attı. "Bu akşam güzel bir yemek yiyeceğiz!"

"Bu harika şekerim," dedi Elizabeth. Tezgâhtaki ufak saate baktı ve, "Benim çıkmam gerek. Mutfağı temizlersiniz, olur mu?" dedi.

Lucas başıyla onayladı. "Ben teftiş ederim."

"Yardım da etmelisin."

"Tamam," diye homurdandı. "Biraz daha yumurta alabilir miyim?"

Elizabeth karnından gelen gürültüyü bastırmaya çalışırken, "Başka yumurta kalmadı," dedi.

Jane ona şüpheyle bakarak, "Sen bir şey yemedin Lizzie," dedi.

Elizabeth, "Ben Leydi Danbury'de kahvaltı ediyorum," diye yalan söyledi.

"Benimkini alabilirsin," diyerek tabağındaki iki ekmeğe yumurtayı ve ufak ekmeğe parçasını uzattı Jane.

"Sen yemeğini bitir, Jane," dedi Elizabeth. "Ben Leydi Danbury'de yerim, söz."

Sonra Lucas'ın, Jane'e, "Çok büyük bir balık yakalamalıyım," dediğini duydu.

Bu bardağı taşıran son damla olmuştu. Elizabeth bu koca avına yeterince karşı çıkmıştı. Gerçi düşünceden bile nefret ediyordu ama bu durumda olmaması daha fazla dayanamazdı. Sekiz yaşındaki bir çocuğun ablasının karnını doyurmak için balık yakalamaya gittiği yerde görülmüştü?

Elizabeth kapıya doğru yürüdü. "Susan, seninle bizim konuşabilir miyiz?" dedi sertçe.

Jane ve Lucas birbirlerine baktılar. "Elizabeth ekmeği kızartmadığı için Susan'ı haşlayacak," diye fısıldadı Jane.

"Bu ekmeğe kızarmamış," dedi Lucas. "Bu insan doğasına aykırı."

Elizabeth odadan çıkarken gözlerini devirdi. Böyle cümleleri nereden öğreniyordu bu çocuk?

Çocukların duyamayacakları bir yere geldikten sonra, "Öncelikle, onların önünde bu koca avından bahsetmeyi yasaklıyorum," dedi Elizabeth.

Susan, Bayan Secton'un kitabını yukarı kaldırarak, "Yani tavsiyelerine uyacak mısın?" diye sordu.

"Başka şansım yok gibi görünüyor," diye söylendi Elizabeth. "Bana şu kuralları anlatmaya başla bakalım."

3. Bölüm

Elizabeth, o sabah Danbury şatosuna girerken, kendi kendine söyleniyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, bütün yol boyunca söylenmişti. Susan'a, Bayan Seeton'ın kurallarını yeni emlak idarecisi üzerinde deneyeceğine söz vermişti ama iki numaralı kurallı bozmadan bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

ASLA ERKEK ARAYIŞINDA OLMAYIN. HER ZAMAN ONUN SİZE GELMESİNİ SAĞLAYIN.

Elizabeth çiğnememesi gereken kurallardan birinin bu olduğunu biliyordu. Ayrıca üç ve dördüncü kuralları da çiğnemediği orta yolu nasıl bulacağını da düşünmesi gerekiyordu.

ASLA KABA OLMAMALISINIZ. SOYLU BİR BEYEFENDİ, ZARİF, HAYSİYETLİ VE İYİ HUYLU BİR BAYANA İHTİYAÇ DUYAR.

Ve:

BİR ERKEKLE BEŞ DAKİKADAN FAZLA KO-

NUŞMAYIN. EĞER KISA KESERSENİZ, SİZİN BİR SONRAKİ SÖZLERİNİZİN HAYALİ İLE YANIP TUTUŞUR.

İZİN İSTEYİN VE YANINDAN GİDİN. EĞER BAŞKA KISMETLERİNİZİN OLDUĞUNU DÜŞÜNÜRSE, SİZE OLAN HAYRANLIĞI DAHA DA ARTACAKTIR.

İşte burada Elizabeth'in kafası karışıyordu. Onun düşüncesine göre, izin bile istese, beş dakika içerisinde bir sohbeti bırakıp gitmek çok kaba bir davranıştı. Ve Bayan Seeton'a göre soylu bir adamın asla kaba olmayan bir bayana ihtiyacı vardı.

Evden çıkarken Susan hâlâ arkasından bağıriyordu ama o söylediği diğer kuralları düşünmek bile istemi-yordu. Çekici olun. Sevimli olun. Onun konuşmasına izin verin. Ondan zekiyseniz, bunu belli edecek şekilde davranmayın.

Tüm bu saçmalıkları kafasından atmaya çalışırken, bir yandan da kendisini yaşlı bir kız kurusu olma fikrine alıştırmaya çalışıyordu.

Danbury Köşkü'ne girer girmez, her zaman yaptığı gibi, doğru resim odasına gitti. Leydi Danbury her zamanki sandalyesine oturmuş gelen mektupları inceliyordu. Malcolm ise camın kenarına oturmuş tembellik yapıyordu. Kedi bir gözünü açtı ve Elizabeth'i baştan aşağı süzdükten sonra burun kıvrır gibi tekrar uyumaya devam etti.

Elizabeth başıyla selam vererek, "Günaydın, Leydi

Danbury," dedi. "Mektupları sizin için cevaplamamı ister misiniz?" Leydi Danbury'nin sık sık eklemeleri ağrıdığından, mektupları Elizabeth yazıyordu.

Leydi Danbury elindeki kâğıdı çekmeceye tıktırdı. "Yok, hayır teşekkür ederim. Parmaklarım bu sabah iyi durumdalar." Ellerini esnetti ve büyü yapan bir peri gibi havada oynattı. "Görüyor musun?"

Tereddüt ederek, "İyi hissetmenize sevindim," diye cevap verdi Elizabeth.

"Evet, evet, bugün güzel bir gün. Hatta çok güzel bir gün. Bana İncil'i okumaya başlamazsan güzel olmaya devam edecektir."

"Ben de okumayı iple çekmiyorum zaten."

"Aslında, benim için yapabileceğin bir şey var."

Elizabeth soru sorar gibi sarı kaşlarını kaldırdı.

"Yeni gayrimenkul yöneticimi görmem gerek. Ahırın bitişindeki ofiste çalışıyor. Onu benim için çağırabilir misin?"

Elizabeth, güç de olsa, şaşkınlıktan neredeyse önüne düşecek olan çenesini kapatmayı becerdi. Bu çok iyi bir fırsattı. İki numaralı kuralı yıkmadan onu görmeyi başaracaktı.

Teknik açıdan düşününce, tabii ki onu görmeye gitmesi kurallara aykırıydı fakat sahibesinin isteği üzerine gittiği için o kadar da aykırı sayılmazdı.

"Elizabeth!" dedi Leydi Danbury yüksek sesle.

Elizabeth gözlerini kırptırdı. "Efendim?"

"Seninle konuşurken beni dinle. Senin böyle hayallere dalmaya pek alışık değilim."

Elizabeth yüzünü buruşturmadan edemedi. Beş senedir bir kere bile hayallere dalmamıştı. Bir zamanlar âşık olmak, evlenmek, tiyatroya gitmek, Fransa'da seyahat etmek gibi hayalleri vardı. Ama babası ölünce ve tüm sorumluluklar üzerine yıkılınca hepsi birer birer yok olmuşlardı. "Çok üzgünüm leydim," dedi.

Elizabeth, Leydi Danbury'nin dudaklarının bükülmesinden onun pek de kızmadığını anlamıştı. "Hadi getir şu adamı."

"Derhal," dedi Elizabeth, başını sallayarak.

"Kumral ve kahverengi gözlü, oldukça uzun bir adam. Kimi aradığını bil diye söylüyorum."

"Ben, Bay Siddons ile dün karşılaştım. Evden çıkarken kazayla ona çarptım."

Şaşırarak, "Öyle mi?" dedi. "Ama bana bundan hiç bahsetmedi."

Elizabeth başını hayretle dikleştirdi. "Bahsetmesi için bir sebep mi vardı? Onun buradaki işi ile pek bir alakam olduğu söylenemez, öyle değil mi?"

Leydi Danbury sanki bir fizik problemi çözüyor-muşçasına ağzını buruşturdu "Hayır, yok. Haklısın," diye yanıtladı. "Tamam, sen çık öyleyse. Jam...şey Bay Siddons ile işim bitince seni çağırırım. Ve ben onunla konuşurken, sen de bana nakış işimi getirebilirsin."

Elizabeth'in yüzü asıldı. Leydi Danbury'nin nakış işleme anlayışı, Elizabeth'in işlemesi ve onun nasıl yapması gerektiğine dair emirler yağdırmasından oluşuyordu. Ve Elizabeth nakıştan nefret ederdi. Yamanması gereken onca eskimiş kıyafet yüzünden, zaten

Leydi Danbury, "Sanırım yeşil olan yastık kılıfı, sarı değil," diye ekledi.

Elizabeth ilgisizce başını salladı ve odadan çıktı. "Benzersiz ol," diye fısıldadı kendine. "Ama çok da benzersiz olma." Bunun manasını çözdüğü gün ancak insanın aya ayak bastığı gün olabilir diye düşündü.

Başka bir deyişle, asla.

Ahırın olduğu kısma gelince, kuralları içinden en az on kere daha tekrarladı. Kafası öyle bulandı ki, Bayan Seeton o sırada orda olsaydı, onu bir köprüden aşağıya itebilirdi.

O bölgede köprü yoktu aslında ama Elizabeth'in bunu düşünecek kadar bile hali kalmamıştı.

Gayrimenkul yöneticisinin ofisi ahırın solunda yer alan ufak bir binaydı. Taştan büyük bir bacası ve sazla örtülü bir damı olan üç odalı bir kulübeydi bu. Ön kapıdan girince küçük bir oturma odası, arkada ise yatak odası ve ofis vardı.

Binanın derli toplu bir görüntüsü vardı. Zaten Elizabeth de bir gayrimenkul yöneticisinden bunu beklerdi. Bir süre kapının dışında bekledi, derin bir nefes aldı ve kendisine çekici ve kişilikli bir bayan olduğunu hatırlattı. Aslında pek de ilgilenmediği bu adamın, onu hor görmesi için herhangi bir sebep yoktu.

Yeni biriyle tanışmak, onu daha önce hiç bu kadar heyecanlandırmamıştı. Bunun tek sebebi tüm o koca avlama planları ve o rezil kitaptı.

Kapının tokmağına uzanırken, "Bayan Seeton'ı bulabilirim," diye söylendi kendi kendine. "Hatta, bunu seve seve yaparım."

Sağlam bir şekilde sürgülenmemiş kapı, Elizabeth çalar çalmaz hafifçe aralandı. "Bay Siddons, orda mısınız? Bay Siddons!" diye seslendi.

Cevap gelmedi.

Kapıyı biraz daha iten Elizabeth, başını içeri sokarak, "Bay Siddons?" diye seslendi.

Şimdi ne yapması gerekiyordu? Görünüşe göre evde yoktu. İç çekti, omzuyla kapıyı hafifçe iterek başını biraz daha içeri soktu. Birden, gidip her yerde onu araması gerekeceğini düşündü, kim bilir nerdeydi. Burası büyük bir araziydi ve her ne kadar Bayan Seeton'un emirlerini yerine getirmek için onu bulmak istese de, onu aramak için her yeri dolaşmak gözünde büyüüyordu.

Orada durup kendi kendine düşünürken, gözleriyle odayı süzmeye başladı. Daha önce bu kulübede bulunmuş ve hangi eşyaların ona, hangilerinin Leydi Danbury'ye ait olduğunu biliyordu. Görünüşe bakılırsa, Bay Siddons'ın pek de fazla eşyası yoktu. Yalnızca köşede küçük bir çanta ve...

Nefesi kesildi. Küçük kırmızı bir kitap. Orada, masanın üzerine duruyordu. Nasıl olur da Bay Siddons'da BİR MARKİ İLE NASIL EVLENİLİR?'in bir kopyası bulunuyordu. Bu kitabı nereden bulmuş olabileceğini aklı almıyordu. Ağzı şaşkınlıktan açık bir halde, odanın diğer köşesine sıçradı ve kitabı kaptı.

Francis Bacon, DENEMELER mi?

Elizabeth gözlerini yumdu ve kendine sövdü. Taşkınıtlı bir insan gibi davranmaya başlamıştı. Her yerde

o aptal kitabı gördüğünü sanıyordu. Kitabı yerine koyarken, "Aptal, aptal, aptal," diye söylendi kendi kendine. "Bayan Seeton hiçbir şey bilmiyor."

Elini masanın üzerindeki piring fenere değdiren Elizabeth acıdan adeta inliyordu. Kitaba bakayım derken elini şiddetle masaya çarpmıştı Acının geçmesi için bir yandan elini sallarken, kitap hâlâ diğer elinde duruyordu. "Ah, ah, ah, ah, ah!" diye homurdanıp duruyordu. Bu ayak parmağını bir yere vurmaktan bile daha kötüydü ve Tanrı biliyordu ki o acıyı daha önce yüzlerce kez yaşamıştı.

Gözlerini yumdu ve iç çekti. "İngiltere'deki en sakar kız ben olmalıyım, hatta Britanya'nın en beceriksizi."

Çıttı.

Başını hızla çevirdi. Bu da neydi böyle? Seyrek çakıllar üzerine basan bir ayak sesiydi sanki. Gayrimenkul yöneticisinin kulübesinin dışında da çakıl taşları vardı.

"Kim var orda?" diye bağırdı. Sesi kulak tirmalayıcı bir şekilde çıkmıştı.

Cevap gelmedi.

Elizabeth ürperdi ve havanın sıcaklığı göz önüne alınırsa, bu pek de iyiye işaret değildi. Önsözlerle inanan biri değildi fakat kesinlikle yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Ve bunun kötü sonuçlarına katlanacak kişinin kendisi olmasından korkuyordu.

James tüm sabahını arsayı dolaşarak geçirmişti. Çocukluğunda Danbury Köşkü'nde, Riverdale Şatosu'nda geçirdiğinden çok daha fazla zaman geçirmiş olduğundan, bu araziye avcunun içi gibi biliyordu. Fakat bu gayrimenkul saçmalığını sürdürülebilmesi için, araziye incelemek zorundaydı.

Sıcak bir gündü. Üç saatlik gezisini tamamladıktan sonra yüzü tamamen ter içinde kalmış, keten gömleği üzerine yapışmıştı. Banyo yapmak çok iyi gelebilirdi, fakat bir gayrimenkul yöneticisi olarak onun için küveti dolduracak Danbury Köşkü uşaklarını kullanmasına izin yoktu. Bu yüzden de yatak odasında bulunan leğende ıslattığı havluyla vücudunu silmeyi düşünüyordu.

Kulübesinin kapısını ardına kadar açık bulacağını tahmin etmemişti.

Mümkün olduğunca az ses çıkarmaya çalışarak usulca ilerledi. İçeri baktığında bir bayan gördü. Sarı saçlarına ve minyon cüssesine bakılırsa, bu Agatha Teyze'nin refakatçisi olmalıydı.

Bu kız bir önceki gün merakını uyandırmıştı. Fakat Francis Bacon'un Denemeleri'ne uzanana kadar onun nasıl bir insan olabileceğini fark etmemişti.

Francis Bacon? Bir hırsız için fazla entelektüel sayılırdı.

Onu izlemek neredeyse hipnotize ediciydi. Kitabı incelerken burnu ve yüzü yandan çok güzel görünüyordu. Açık sarı, ipek gibi saçları vardı. Topuzundan çıkan bir tutam boynunun arkasında kıvrılmıştı.

Teni sıcak görünüyordu.

James vücudunu saran bu sıcaklığı görmezden gelmeye çalışarak nefes aldı.

Kendini göstermeden, mümkün olduğunca onu görmeye çalışarak iyice kapiya yaslandı. Bu kız neler söylüyordu böyle? Göğüslerinin kıvrımına ve boynuna bakmaktan kendini alamayan James, kendini kızın sesine odaklanmaya zorluyordu.

Kendine bir çimdik attı. Acı, çoğu zaman, birinin temel ihtiyaçlarını unutmaması için birebirdi.

Bayan Hotchkiss sinirli bir şekilde, kendi kendine söyleniyordu.

"...aptal..."

Ona katılıyordu. Günün bu saatinde, birinin odasını karıştırmak çok da akıllıca değildi.

"...Bayan Seeton..."

O da kimin nesiydi?

"...Ah!"

James daha da yakından bakıyordu. Kız elini salıyor ve kızgın kızgın lambaya bakıyordu. Gülümsemesine engel olamadı. O kadar sinirli görünüyordu ki lamba kendi kendine alev alsa şaşırmazdı doğrusu.

Kızın acı duyduğu için çıkardığı sesler James'in kanını kaynatmıştı.

İçgüdüsel olarak ona yardım etmeyi düşündü. Her şeye rağmen o bir beyefendiydi. Ve bir beyefendi her zaman zor durumdaki bir bayana yardım etmeliydi. Ama duraksadı. O kadar da fazla acı çekmiyordu zaten. Ayrıca, kulübesinde ne yapıyordu bu kez böyle?

Şantaj yapan kişi o olabilir miydi acaba?

Öyle olsa bile, onun bu konuyu araştırmak için kılık değiştirerek buraya geldiğini nereden bilebilirdi? Fakat onu araştırmıyorsa, niçin onun eşyalarını karıştırıyordu ki? Yaşlı konteslere arkadaşlık eden cici kızlar asla böyle hareketler yapmazlardı.

Yeni gayrimenkul yöneticisinin kıyıda köşede birikmiş parası veya aile yadigarı eşyaları olabileceğini düşünen, küçük bir hırsız olma ihtimali de vardı. Belki bir saat, belki annesinden kalma mücevherat; zor durumda kalsa bile bir adamın ayrılmak istemeyeceği türden şeyler.

Kız gözlerini yumdu ve iç çekerek arkasını döndü. "İngiltere'deki en sakar kız ben olmalıyım, hatta Britanya'nın en beceriksizi."

Çıttı.

"Kahretsin," diyerek yüzünü buruşturan James hızla sırtını kulübeye yapıştırdı. Böyle dikkatsiz bir adım atmaya yıllar olmuştu.

Kız, "Kim var orda?" diye seslendi.

Artık onu göremiyordu, bunun için kapıdan fazla uzaklaşmıştı. Ama kızın sesinde bir panik vardı. Sanki her an dışarı koşacakmış gibi.

Hızla koşarak ahır ve kulübe arasındaki boşluğa saklandı. Agatha Teyze'nin refakatçisi çıkar çıkmaz, sanki oraya yeni gelmiş gibi yapacaktı.

Birkaç dakika sonra kulübenin kapısının kapandığını duyduğuna yeterince emindi. Sonra ayak sesleri duydu ve hamlesini yaptı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

"İyi günler, Bayan Hotchkiss," diye seslendi, tam onun karşısına çıkarak.

Kız, "Ah!" diyerek sızdırdı; "Sizi görmedim."

Adam gülümsedi. "Sizi korkuttuysam özür dilerim."

Başını salladı, yanakları gittikçe pembeleşiyordu.

James zafer dolu gülümsemesini gizlemek için eli ile ağzını kapattı. Bu kız kesinlikle bir suç işlemiştir. Bu yüz kızarıklığı sebepsiz yere olamazdı.

"Hayır, hayır, sorun değil," diye geveledi. "Ben... şey... ben kesinlikle yürürken önüme bakmayı öğrenmeliyim."

"Buraya yolunuzu düşüren nedir?" diye sordu. "Aldığım izlenime göre tüm görevleriniz genellikle ev içerisinde olmanızı gerektiren türden."

"Öyleyim. Şey, yani, öyle. Aslında buraya sizi çağırarak üzere gönderildim. Leydi Danbury sizinle konuşmak istiyor."

James'in gözleri kısıldı. Kıza inanamazlık edemedi. Böyle hemen ortaya çıkabilecek bir yalan söylemeyecek kadar akıllı görünüyordu. Ama o zaman odasında gizlice girmesinin sebebi neydi?

Bu küçük kız bir şeyin peşindeydi. Ve teyzesinin iyiliği için, bunun ne olduğunu bulmalıydı. Daha önce kadınları sorguladığı olmuştur ve onları konuşturmayı her zaman başarmıştı. Aslına bakılırsa, Savaş Ofisi'ndeki üsleri onun kadınları sorgulama sanatını mükemmelleştiren insan olduğu konusunda şakalaşarlardı.

Kadınların erkeklerden çok farklı yaratıklar olduğunu çok önceden fark etmişti. Onlar temel olarak kendilerini düşünürlerdi. Birinin yapması gereken tek şey onlara kendileri hakkında sorular sormaktır, işte o zaman hemen bütün sırlarını söylerlerdi. Buna istinaden birkaç kadın vardı tabii ki, mesela Leydi Danbury, ama istisnalar kaideyi bozmadı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Bayan Hotchkiss.

"Efendim?"

Dudaklarını ısırarak, "Çok sessizsiniz," diye belirtti.

"Yalnızca düşüncelere dalmıştım," diye yalan söyledi. "İtiraf etmem gerekirse, Leydi Danbury'nin beni için çağırmış olabileceğini bilemiyorum. Onu daha bu sabah görmüştüm."

Ağzını açtı, fakat ona verecek bir cevabı yoktu. Sonunda "Bilemiyorum" diye cevap verdi. "Leydi Danbury'nin sebeplerini sorgulamamanın en iyi yol olduğunu keşfettim. Onun beyninin nasıl çalıştığını anlamaya çalışmak akli fazlasıyla zorluyor."

James kendini tutamayarak kıkırdadı. Bu kızdan hoşlanmak istemiyordu fakat onun hayata karşı zarif ve esprili yaklaşımı ilgi çekiciydi. Ve bu kız teyzesini idare etmenin en iyi yolunu bulmuştu. Onu şımartıp, istediklerini yaptırarak. En azından bu yol James için her zaman işe yarardı.

Kolunu kaldırdı ve kendini, tüm sırlarını öğrenene kadar onu baştan çıkarmaya hazırladı. "Bana eve kadar eşlik edecek misiniz? Tabii dışarıda başka bir işiniz yoksa."

“Hayır.”

Adam kaşlarını kaldırdı.

“Demek istediğim, hayır, başka bir isim yok.” Hafifçe gülümsedi. “Ve evet, size eşlik etmekten mutluluk duyuyum.”

Yumuşak bir tonla, “Harika,” dedi. “Sizi daha yakından tanımak için sabırsızlanıyorum.”

Elizabeth onun koluna girmeden önce, derin bir nefes verdi. Belki son söyledikleri biraz beceriksizceydi yine de Bayan Seeton’ın kurallarını hayranlıkla uyandıracak bir özenle uyguladığını düşünüyordu. Bay Siddons’ı güldürmeyi bile başarmıştı ve bunun da o emirler arasında bir yerde olduğundan emindi. Öyle değilse bile, olmalıydı. Erkekler kesinlikle kendilerini güldürebilen, esprili cümleler kurabilen kadınları takdir ederlerdi.

Büyük ihtimalle bu özellik benzersiz olmakla ilgili...

Adam, “Oldukça ciddi görünüyorsunuz,” dedi.

Elizabeth irkildi. Kahretsin. Dikkatini adama veremeliydi. Kitapta bir erkeğe tüm ilginizi vermek hakkında bir şey yazmıyor muydu? Bu kaçmadan önce o beş dakika içinde olmalıydı, tabii ki.

“Sanki başka bir şeye yoğunlaşmış gibisiniz,” diye ekledi.

Elizabeth az kalsın sesli bir şekilde inliyordu. Gayret etmeden çekici gözükmesi zordu. Bunu nasıl uygulayacağını bilemiyordu, ama bir çeşit kalavuzu takip eder gibi görünmemesi gerektiğine emindi.

Bay Siddons, Elizabeth’in sıkıntısının farkında olmaksızın konuşmasına devam etti. “Gerçi, ciddi kaşlarını her zaman daha merak uyandırıcı bulmuştum.”

Bunu yapabiliirdi. Yapabileceğini biliyordu. O bir Hotchkiss idi, kafasına koyduğu her şeyi yapabiliirdi. Bir koca bulmalıydı, ama her şeyden önce, nasıl koca bulacağını öğrenmesi gerekiyordu. Ve Bay Siddons’a önce, evet şimdi karşısında o vardı ve belki onu kullanan soğuk kalpli bir hareketti ama bir kadın olarak yapması gereken şeyi yapmalıydı.

Yüzünde parlak bir gülümseme ile arkasını döndü. Bu adamı etkilemeyi başarana kadar baştan çıkaracak-

Onu çok esprili bir cümle ile büyülemek üzere ağzını açtı, fakat o daha bir ses bile çıkarmadan, adamı iç içe çekici ve tehlikeli bakışları ile ona yaklaşarak, “O gülümsemenin anlamını öğrenebilmek için meraklanıyorum,” dedi.

Kız gözlerini kırıştırdı. Eğer yanlış anlamıyorsa, adam onu baştan çıkarmaya çalışıyor gibiydi.

Bu düşünceleri kafasından uzaklaştırmaya çalışarak, “Olamaz,” diye düşündü. Bu imkânsızdı. Adam çok az tanıyordu, belki Surrey’deki en çirkin kız değildi ama büyüleyici biri de sayılmazdı.

“Özür dilerim, Bay Siddons,” dedi kibarca. “Ben sizin gibi kendi düşüncelerimde kaybolmaya eğilimliyim. Niyetim kesinlikle kaba olmak değildi.”

Adam başını salladı. “Kaba değildiniz.”

"Ama görüyorsunuz ya..." Susan kitaptan nele okumuştı başka? Bir adamı her zaman kendi hakkın- da konuşmaya teşvik edin. Erkekler temelde kendile- rini düşünen yaratıklardır.

"Bayan Hotchkiss?"

Boğazını temizledi ve yine yüzünde bir gülümse- me belirdi. "Peki, görüyorsunuz ya, ben de sizi meral ediyordum."

Kısa bir sessizlikten sonra, "Beni mi?" diye cevap verdi.

"Elbette. Danbury Köşkü'ne her gün yeni biri gel- miyor ya. Neredensiniz?"

"Şuradan, buradan," diye geveledi. "Son olarak Londra'dan."

Sesini uygun derecede heyecanlı çıkarmaya çalış- rak, "Ne kadar heyecan verici," diye cevap verdi. As- lında Londra'dan nefret ederci. Pis, kötü kokulu ve kalabalık bir yer olduğunu düşünüyordu. "Hep gayri- menkul yöneticiliği mi yaptınız?"

"Hayır," dedi yavaşça. "Londra'da o kadar çok ars yok."

"Ah, evet," diye mırıldandı. "Elbette."

Başını eğip sıcak gözlerle ona baktı. "Siz hep bura- da mı yaşıyorsunuz?"

Elizabeth başını salladı. "Hayatım boyunca. Baş- ka bir yerde yaşadığımı hayal bile edemiyorum. Çiçekle açtığı zaman, İngiltere'nin kırsal kesimi kadar güze- bir yer yoktur. Ve kimse kesinlikle..." derken sustu. Kendi hakkında çok fazla konuşmaması gerekiyordu.

James'in ilgisini çekmeyi başarmıştı. Ne diyecekti de, birden susmuştu?

Gözlerini kırıştırdı. "Ama benim hakkımda bu kadar çok şey bilmek istemezsiniz."

En yoğun ve en sıcak bakışıyla, "Ah, tabii ki iste- nim," diye cevap verdi. Kadınlar bu bakışa bayılırlar- dı.

Ama görüldüğü gibi bu kıza işlemiyordu. Kız baş- nı arkaya atarak öksürdü.

Adam, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Sanki gizli bir göreve hazırlanmış gibi omuzla- rını dikleştirdi ve büyüleyici bir tatlılıkla, "Eminim, siz benden çok daha ilginç bir hayat sürmüşsünüzdür, Bay Siddons," dedi.

"Ah, bunun doğru olmadığına eminim."

Elizabeth boğazını temizledi, bu işe biraz canı sıkıl- mıştı. Bu hiç işe yaramıyordu. Beyefendiler kendileri hakkında konuşmayı istemeliydiler, fakat tüm yaptığı onun hakkında konuşmaya çalışmaktı. Sanki onunla oyun oynar gibi bir hali vardı.

"Bay Siddons," dedi, sesindeki tüm kızgınlığı si- lebilmiş olmayı umarak, "ben doğduğumdan beri Surrey'de yaşıyorum. Benim hayatım nasıl sizinkin- den daha ilginç olabilir?"

Adam uzandı ve kızın çenesine dokundu. "İçim- den bir ses, eğer siz istesenez, beni sonsuza kadar etki- leyebileceğinizi söylüyor Bayan Hotchkiss."

Bir an için Elizabeth'in nutku tutuldu. Daha önce hiçbir erkek ona böyle dokunmamıştı ve böyle düşün-

mesi belki yanlıştı ama bu adamın elinin sıcaklığında hipnotize edici bir şey vardı.

"Siz de böyle düşünmüyor musunuz?" diye fısıldadı adam.

Elizabeth ona doğru eğildi fakat sonra kafasında Bayan Seeton'ın sesini duydu. Aslında bu ses Susan'ın sesiydi.

"Eğer bu konuşmayı burada bitirirsen," diye fısıldadı Susan'ın sesi, "bir sonraki söyleyeceğin şey hakkında hayaller kurabilir."

Ve sonra, daha önce hiç bir adamın ilgisi sebebiyle bu kadar güçlü bir mutluluk duymamış olan Elizabeth, büyük bir ciddiyetle, "Gerçekten gitmeliyim. Bay Siddons," dedi.

Adam gözlerini kızın yüzünden hiç çekmeden, yavaşça başını salladı. "İlgi alanlarınız nelerdir, Bayan Hotchkiss?" diye sordu. "Hobileriniz, uğraşlarınız? Sık rastlanmayan zekânızla beni büyülediniz."

Ah, onu kesinlikle işletiyordu. Bu adam onu, henüz zekâsı hakkında yorum yapabilecek kadar tanımıyordu. Kızın gözleri kısıldı. Onun uğraşlarını öğrenmek istiyordu, öyle mi? Peki, öyleyse, ona söyleyecekti.

Büyük ve parlak gözleriyle, "Gerçekten yapmaktan hoşlandığım şey, mutfağımın bahçesinde çalışmaktır," dedi.

"Mutfağınızın bahçesinde mi?"

"Ah, evet. Bu yılki en temel ürünümüz turp. Bir sürü turp. Turp sever misiniz?"

"Turp?," diye yankılandı sesi.

"Turp. Bazıları bu sebzeyi sıkıcı hatta oldukça sıradan bulur, aslında ondan daha etkileyici bir yumru yektir."

James adeta bir kaçış yolu arayarak, önce sağa, sonra sola baktı. Bu kız neden bahsediyordu böyle?

"Daha önce hiç turp yetiştirdiniz mi?"

"Ah...hayır, yetiştirmedim,"

Büyük bir üzüntüyle, "Bu çok acı," dedi. "Turptan hayat hakkında birçok şey öğrenilebilir."

Duyduklarına inanamayan James'in başı hafifçe öne düştü. Bunun devamını duymalıydı. "Öyle mi? Nedir bu öğrenilebilecekler?"

"Eee..."

Biliyordu. Bu kız onu işletiyordu. Neyin peşindeydi? Masumca gülümsedi. "Ne diyordunuz?"

"Titizlik," dedi birden. "Titizlik hakkında çok şey öğrenilebilir."

"Öyle mi? Nasıl peki?"

Dramatik bir şekilde iç çekti. "Bay Siddons, üzgünüm ama zaten bunu bana soruyorsanız, asla anlayamayabilirsiniz."

James bu cümleyi sindirmeye çalışırken, kız birden, "Ah, bakın, Danbury Köşkü'ne varmışız. Lütfen Leydi Danbury'ye bana ihtiyacı olursa, gül bahçesinde olacağımı söyleyin," dedi.

Ve sonra vedalaşmadan koşarak uzaklaştı.

James, hayatının en tuhaf sohbetinden bir anlam çıkarmaya çalışarak bir süre orada durdu. Ve o sırada binanın kenarından hâlâ gölgesini görebildiğini fark

Gül bahçesiymiş, kûlahıma anlat. Kör olası ufaklık köşede onu gözetleyerek pusuda bekliyordu. Yaptığı son şey olsa bile, bu kızın neyin peşinde olduğunu bulmalıydı.

On saat sonra, Elizabeth yorgun ayaklarını Hotchkiss kulübesinin kapısından içeri sürükledi. Susan, elinde BİR MARKİ İLE NASIL EVLENİLİR? kitabıyla merdivenlerin ilk basamağında oturmuş onu bekliyordu, elbette bu görüntü Elizabeth'i hiç şaşırtmamıştı.

Susan yerinden zıplayarak, "Neler oldu?" diye haykırdı. "Her şeyi anlat bana."

Elizabeth yerin dibine geçmişliğin verdiği kahkaha atma isteğini bastırarak, "Ah Susan, Birinci Emir'i yerine getirdik. Benim kesinlikle benzersiz olduğumu düşünüyor." dedi.

4. Bölüm

"Ne kadar güzel bir gün, öyle değil mi?"

Elizabeth, kız kardeşinin mutlu yüzüne baktı. Susan'ın gülümsemesinden daha parlak olan tek şey güneşti.

"Öyle değil mi?" diye üsteledi Susan.

Elizabeth onu duymazlıktan gelerek, kekiyle oynamaya devam etti.

"Yemeyeceksen, alabilir miyim?" diye sordu Lucas.

Elizabeth tabağını ona doğru itti.

"Dur! Ben de biraz istiyorum," diye çınladı Jane'in sesi.

Elizabeth tabağını geri çekti, parçalanmış keki ikiye ayırdı ve tabağı geri itti.

Jane kendi payına düşeni alırken, "Bu sabah biraz lüksüzsun," dedi.

"Evet. Evet, öyleyim."

Sanki önceden planlamışlar gibi, üç Hotchkiss kardeşi aynı anda birbirlerine baktılar. Elizabeth'in böyle kötü davrandığı çok nadir olurdu.

"Benim dışarı çıkıp, oynamam gerek," dedi Lucas. "Bu kızla konuşmak, o keki sandalyesi değildi."

Kekin geri kalanını ağzına tıkıştırın Jane, "Ben de sana katılmalıyım," dedi.

İki çocuk mutfak kapısından dışarıya fırladılar. Elizabeth, Susan'a küstah bir bakış fırlattı.

"Ben hiçbir yere gitmiyorum," dedi Susan. "Konuşmamız gereken çok şey var."

"Sohbet edecek havada olmadığımı fark etmedin galiba." Elizabeth çayından bir yudum aldı. Soğumuştur. Bardağını geri koydu ve biraz daha su ısıtmak için ocağa gitti.

Dün resmen bir fiyasko olmuştu. Büsbütün rezil. Ne düşünüyordu? Sosyal becerilerini geliştirmesi gerekenken, turplar hakkında gevezelik etmişti.

Turp!

Turptan nefret ederdi.

Kendisine başka seçeneği olmadığını hatırlatmaya çalışıyordu. Bay Siddons'da gizli olan bir şeyler vardı ve kesinlikle onunla bir oyun oynuyordu. Ama turp? Neden turpu seçmişti ki? Ve neden titizlikle bir alakası olduğunu söylemişti? Aman Tanrım, bunu nasıl açıklayacaktı?

Tüm Danbury Köşkü'ne kök sebzelerine olan bu tuhaf ilgisinden bahsetmiş olduğuna emindi. O sabah işe vardığında, bu hikâye ahurdan mutfığa, her yere yayılmış olacaktı. Herkes ona gülecekti. "Sahte Marki'si" Bay Siddons'ı kaybetmeyi bırak, başka bir erkeği bulmak için aylarca, belki yıllarca beklemesi gerekecekti. Kesinlikle onun deli olduğunu düşündüğüne emindi.

Elizabeth merdivenlere doğru ilerledi. "Sanırım hasta oluyorum."

Masanın etrafından hızla dolanıp onu kolundan yakalayan Susan, "Ah, hayır. Olmayacaksın," diye hayırlardı. "Bu sabah ölecek bile olsan Danbury Köşkü'ne gideceksin."

"Bu beni öldürür. Güven bana."

Susan kalçasına bir şaplak attı. "Senin bu kadar ödlekle olduğunu bilmezdim, Elizabeth Hotchkiss."

Elizabeth kolunu kurtardı ve kardeşine kızgın bir bakış attı. "Ben ödlekle değilim. Yalnızca, bir savaşın ne zaman kaybedildiğini anlarım. Ve inan bana, bunun her tarafında Waterloo yazıyor."

"Biz Waterloo'yu kazanmıştık," diye ukalaca belirtti Susan.

"Fransız olduğumuzu varsay, öyleyse," diye çıkıştı Elizabeth. "Sana söylüyorum, Bay Siddons, iyi bir seçim değil."

"Ne sorunu var?"

"Ne sorunu mu var? Ne sorunu yok ki?" diye öfkeyle yükseldi Elizabeth'in sesi. "Her şeyi bir sorun."

Susan başını kaşıdı. "Sanırım genç olduğum için anlamıyorum, ya da benim zekâm seninki kadar gelişmemiş..."

"Ah, lütfen, Susan."

"...ama neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Eğer adamla ilgili bir problem yoksa..."

"Bu adam çok tehlikeli. Benimle oyun oynamaya çalıştı."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

"Emin misin?"

"Daha önce yüzlerce kadını baştan çıkarmış olduğuna adım gibi eminim."

"Bir emlak idarecisi mi?" diye merakla sordu Susan. "Onlar genellikle kısa ve şişman olmazlar mı?"

"Bu adam bir günah kadar çekici. O..."

Susan'ın gözleri kocaman açıldı, "Günah kadar çekici mi? Gerçekten mi? Neye benziyor?"

Elizabeth, Bay Siddons'ın yüzünü gözünün önüne getirirken, yanaklarının kızarmasını engellemek için duraksadı. Bu adamı bu kadar etkileyici yapan neydi? Büyük ihtimalle dudakları ile ilgili bir şeydi. Özenle çizilmiş dudakları, sanki kimsenin bilmediği bir şey biliyormuşçasına keyifle kıvrılıyordu. Tabii, gözleri de olabiliirdi. Kahverenginin alışılagelmiş bir tonuydu ve saçları ile aynı renkti. Normalde sıradan gelebilirdi ama o kadar derin görünüyorlardı ki... Ve ona baktığında, hissettikleri...

"Elizabeth?"

Sıcak. Sıcak basıyordu.

"Ne?" dedi, dikkati dağılmış bir halde.

"Neye benziyor bu adam?"

"Ah. O...şey, aman Tanrım, onu nasıl tarif edebilirim? O bir erkeğe benziyor."

"Ne kadar açıklayıcı," dedi Susan. "Sana yazar olmanı öğütlemem için beni uyar, olur mu?"

"Zaten şu an içinde olduğumdan daha saçma bir hikâye yazamam herhalde."

Susan ciddileşti. "O kadar mı kötüydü?"

"Evet," dedi Elizabeth iç çekerek, bir yandan kızgın, bir yandan rahatsızdı. "Öyle. Babamdan kalan para ne edeyse suyunu çekti ve Leydi Danbury'den aldığım para bizi idare etmek için yeterli değil, özellikle de bu kütübeyi elimizde tutmak istiyorsak. Evlenmem şart, ama Nevins dışında bu çevredeki tek müsait erkek yeni emlak idarecisi, ve o, fazlasıyla yakışıklı ve tehlikeli olmasının ve benim manyağın teki olduğumu düşünmesinin yanı sıra, bize uygun bir aday olmaktan da çok uzak. Sesini yükselterek, "O yüzden sana soruyorum," diye ekledi, "önceden belirttiğin gibi mektuplarımı yayınlamaya bir servet kazanamayacağım ortada, peki ne yapmamı önerirsin?" dedi ve söylediklerinden pek memnunmuş gibi kollarını kavuşturdu.

Susan gözlerini kırıştırdı ve sordu, "Neden senin manyağın teki olduğunu düşünüyorsun?"

"Sebebinin önemi yok." Elizabeth doğruldu. "Önemli olan benim tümünden çıkmaza girmiş olmam."

"Her zaman olduğu gibi," dedi Susan, yavaş ve derin bir gülümsemeyle, "bir çözümüm var."

Elizabeth kardeşinin bir şey almak için arkasına doğru uzandığını gördü ve içinde patlayan öfkeyi hissetti. "Ah, hayır, sakın bir daha o kitabı ortaya çıkarmayın deme."

Ama Susan çoktan küçük kırmızı kitabı açmıştı. "Şunu dinle," dedi heyecanla, "On Yedinci Emir..."

"Ne ara on yediye geldik?"

"Sessiz ol. 'On Yedinci Emir: Evleneceğiniz adam-

la tanışana kadar hayat bir provadır." Susan coşkusuyla başını salladı. "Gördün mü?"

Sessizlik.

"Elizabeth?"

"Benimle dalga geçiyorsun, öyle değil mi?"

Susan kitaba, sonra da ablasına baktı. "Hayır," dedi yavaşça, "Ben..."

"Ver şunu bana!" Elizabeth kitabı kaptı ve okumaya başladı.

EVLENECEĞİNİZ ADAMLA TANIŞANA KADAR YAŞADIKLARINIZ KÜÇÜK BİR PROVA DİR. O YÜZDEN BU EMİRLERİ TANIŞTIĞINIZ HER ADAMA UYGULAYARAK KENDİNİZİ GELİŞTİRİNİZ. O ADAMLA EVLENMEYE NİYETİNİZ OLUP OLMAMASININ ÖNEMİ YOKTUR. ONA, BİR MARKİYE YAKLAŞIR GİBİ YAKLAŞMALISINIZ. EĞER EMİRLERE UYMAZSANIZ, BİR EVLİLİK ADAYI İLE TANIŞTIĞINIZDA NE YAPMANIZ GEREKTİĞİNİ UNUTABİLİRSİNİZ. HAZIRLIKLI OLUN. MARKİNİZ BELKİ DE KÖŞE BAŞINDA SİZİ BEKLİYOR.

"Bu kadın iyice delirmiş galiba," dedi Elizabeth. "Bu bir peri masalı değil. Köşe başlarında bekleyen markiler yok burada. Ve açıkçası, ben bunu biraz aşağılayıcı buluyorum."

"Hangi kısmını?"

"Hepsini. Bu kadının söylediğine bakersak, ben koca bulana kadar var olmuyorum bile. Bu büyük saç-

malık. O kadar önemsizsem, bu son beş yılda ne yaptım peki? Bu aileyi bir arada tutmayı nasıl becerdim? Herhalde ellerimi kavuşturup başparmaklarımı birbirini etrafında döndürerek ve bir beyefendinin gelip benimle evlenmesini bekleyerek değil!"

Susan'ın ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. Ve sonunda, "Öyle demek istediğini..." diye söze başladı.

"Biliyorum, öyle demek istemedi," dedi Elizabeth, önce patlamasından sonra gelen bir utanç duygusuyla. "Üzgünüm. Kötü bir şey demek istemedim. Lütfen söylediklerimi unut."

"Emin misin?" dedi Susan. Sesi fazla çıkmıyordu.

Başını çevirip pencereden dışarı bakan Elizabeth, "Önemli değil," dedi çabucak. Lucas ve Jane bahçede oynuyorlardı. Bir sopaya takılı mavi bir kumaş parçasını kullanarak bir oyun uydurmuşlar, neşceyle haykıyorlardı.

Elizabeth yutkundu, içinden adeta aşk ve gurur taşıyordu. Elini saçlarında gezdirdi, örgüsünün başına geldiğinde durdu. "Üzgünüm," dedi Susan'a, "sana o şekilde çıkmamalıyım."

"Önemi yok," dedi Susan, anlayış göstererek. "Ne kadar büyük bir baskı altında olduğunun farkındayım."

"Yalnızca çok endişeleniyorum." Elizabeth alnını tuttu. Birden kendini çok yorgun ve yaşlı hissetti. "İyi bir koca adayı olmamasına rağmen Bay Siddons ile pratik yapmam bana ne kazandıracak?"

"Leydi Danbury'nin evi her zaman misafirlerle do-

ludur," dedi Susan, umutlandırıcı bir tonda. "Çağır-
maz mı? Ve sen bana onun tüm arkadaşlarının zengin
ve unvan sahibi olduklarını söylemiştin."

"Evet, ama eğlence vereceği günlerde beni izin
günlerimi kullanmaya teşvik eder. Köşkte misafirleri
varken, ona eşlik etmeme ihtiyacı olmadığını söyler."

"Buna bir çözüm bulmalısın. O günlerde oraya
gitmek için bahane uydur. Bu ay sonundaki partiye ne
dersin? Hep seni öyle yerlere davet ettiğini söylemi-
yor musun?"

"Bir maskeli balo aslında. Beni dün haberdar etti."

"Daha iyi ya! Sana moda uygun bir tuvalet dik-
meyi bilmeyiz belki ama kesinlikle güzel bir kostüm
ayarlayabiliriz. Şık biri gibi giyinmene gerek yok."

Susan konuşurken adeta yerinde duramıyordu.
Elizabeth bir an için onun on dört yaşındaki halini
görür gibi oldu. O zamanlar her şey mümkün gibi gö-
rünürdü. Babası ölmeden ve onu sorumluluk dağı ile
bırakmadan önce. O ölmeden ve onun çocuksu ma-
sumiyetini öldürmeden önce.

"Biz çok benziyoruz. Sen ve ben," dedi fısıldaya-
rak.

Susan gözlerini kırıştırdı. "Efendim?"

"Yok bir şey. Yalnızca..." Elizabeth duraksadı ve
kardeşine imrenir gibi gülümsedi. "Yalnızca, görüntü
olarak benzerliğimiz, bana eskiden sana ne kadar ben-
zediğimi hatırlatıyor."

"Ve artık benzemiyor musun?"

"Hayır, hayır aslında. Belki bazen, çok az ama."

Eğildi ve sevgiyle kardeşini yanağından öptü. "Ve bun-
lar benim en sevdiğim anlarım."

Susan gözlerinden gelen yaşları engellemek için
kırpıklarını kırıştırdı ve meşguliyetine geri döndü.

"Elimizdeki konuya geri dönmeliyiz."

Elizabeth gülümsedi. "Konu neydi, unuttum."

Susan sabırsız bir iç çekmeyle, "Leydi Danbury bir
daha ne zaman davet verecek? Maskeli balo değil. Sa-
dece misafirler."

"Ah, ondan bahsediyorsun," dedi Elizabeth yüzünü
asarak. "Bu hafta sonu beklediği birileri var. Tahmi-
nimce küçük bir bahçe partisi olacak. Resmi bir parti-
den çok, bir toplanma gibi. Davetiyeleri ben yazdım."

"Kaç kişi geliyor?"

"On kişiden fazla değil, sanırım. Yalnızca öğleden
sonrası için. Londra'ya yeterince yakınız nasıl olsa, in-
sanlar günü birlik gelip gidebilirler."

"Katılman gerek."

"Susan, ben davetli değilim."

"Eminim bunun sebebi, senin daveti kabul etme-
yeceğini düşündüğünden sana sormamasıdır. Eğer
ona söylersen..."

"Davetiye dilenmek istemiyorum," dedi Elizabeth
ateşli bir şekilde. "Benim bile ondan daha fazla guru-
rum var."

"Cuma günü orda tesadüfen bir şey bırakamaz mı-
sın? Böylece cumartesi günü gidip almak için bahane
olur." Susan umut verici bir bakış fırlattı. "Sonra belki
de ziyafete davet edilirsin."

"Sence de Leydi Danbury bunu biraz garip bulmayacak mı?" dedi Elizabeth onun bu fikrini küçümseyerek. "Beş senedir onun yanında çalışıyorum, daha bir kez olsun orada bir şeyimi unutmadım."

"Belki bulacak. Belki bulmayacak," diyerek omuz silkti Susan. "Ama denemeden öğrenemezsin. Ve kendini bütün gün buraya hapsederek koca bulamayacağın da kesin."

"Peki, öyleyse," dedi Elizabeth, büyük bir güvenle. "Bunu yapmalıyım. Ama sadece misafir listesini kontrol ettikten ve listede evli olmayan bir adam olduğuna emin olduktan sonra. Bir hiç uğruna, kendimi Leydi Danbury önünde küçük düşürmek istemem."

Susan sevinçle ellerini birbirine vurdu. "Harika! Ve bu sırada, bu Bay Siddons ile alıştırma yapmaya devam..."

"Hayır!" dedi Elizabeth yüksek sesle. "Etmeyeceğim."

"Ama..."

"Hayır dedim. Bu adamı elde etmeye çalışmaya-
cağım."

Susan masumca kaşlarını kaldırdı. "Peki. Onu elde etmeye çalışmana gerek yok. Bayan Seeton'a göre zaten böyle yapmaman gerekir. Onun sana gelmesini beklemelisin."

"Ondan bevalı gibi kaçmayı planladığımı göz önüne alırsak, bana geleceğini de sanmıyorum."

"Eğer olur da..."

Elizabeth en katı bakışı ile kardeşine döndü. "Susan!"

"Pekâlâ, ama eğer..."

Elizabeth elini kaldırdı. "Bir şey daha duymayayım, Susan. Şimdi Leydi Danbury'nin evine gidiyorum ve yalnızca Leydi Danbury ile ilgileneceğim. Anlaştık mı?"

Onaylamasına rağmen Susan başını salladı.

"İyi günler, öyleyse. Eve döndüğümde, rapor vereceğim herhangi bir olay gerçekleşmeyeceğine eminim." Elizabeth kuvvetli adımlarla kapıya yürüdü ve sertçe açtı. "Bugün çok sıkıcı olacak. Tamamen, baştan aşağıya sıkıcı. Buna eminim. Aslında, Bay Siddons'ı uzaktan bile göreceğimi sanmıyorum."

Yanılıyordu. Çok ama çok yanılıyordu. O giriş kapısında onu bekliyor olacaktı.

"Bayan Hotchkiss," dedi. Sesi o kadar sevimli geliyordu ki, Elizabeth ona güvenmemesi gerektiğini düşündü. "Sizi tekrar görmek çok güzel."

Elizabeth, eve koşarak kaçma arzusu ve onun yüründeki bu kendinden emin gülümsemeyi silme dürtüsü arasında bir ikilemde kalmıştı. Gururu kazandı. Sarı kaşlarından birini Leydi Danbury'den öğrendiği gibi büyük bir kibirle kaldırarak, "Öyle mi?" dedi.

Ağzının kenarlarından biri yukarı kalktı fakat buna gülümseme denemezdi. "Bana inanmıyor gibisiniz."

Ağzını büzen Elizabeth, derin bir nefes verdi. Şimdi ne diyecekti? Kendisine, bir daha Bayan Seeton'un emirlerini bu adam üzerinde denemeyeceği üzerine yemin etmişti. Elizabeth'in acınası teşebbüslerine karşın bu denemeyecekti. "Bana inanmıyor gibisiniz."

Ve dünkü turp fiyaskosundan sonra, onun tam bir budala olduğunu düşündüğüne emindi. Ve bu da şu soruyu doğuruyordu, *Bu lanet olası adam ne istiyordu ondan?*

Boşu boşuna, onun bir yorum yapmasını bekle-dikten sonra, "Bayan Hotchkiss," diye başladı konuş-maya, "ben sadece sizinle bir çeşit arkadaşlık kurma-yı umuyordum. Ne de olsa, ikimiz de bir süre daha Danbury Köşkü'nde çalışacağız. Ve ikimiz de müreb-biyelik gibi arada kalmış bir görev yapıyoruz; uşaklarla takılmak için fazla iyi yetişmiş, ama kesinlikle ailenin bir parçası değil."

Elizabeth, adamın sözlerinin, ya da daha açıkça söylemek gerekirse, tonunun şüphe uyandıracak şe-kilde arkadaşça olduğuna karar verdi. Ve sonra yüzüne dikkatle baktı, ifadesi de aynı derecede nazik ve se-vimliydi.

Gözleri dışında. Bu çikolata renkli derinlikte bir şeyler saklıydı. Kurnazca bir şeyler.

"Bana niçin bu kadar iyi davranıyorsunuz?" dedi birden kendisine engel olamayarak.

Adam hareketlendi ve hafifçe öksürdü. "Neden bahsettiğinizi bilmediğime eminim."

Parmağını ona doğrulttu ve havada salladı. "Neyin peşinde olduğunuzu biliyorum, o yüzden beni kandırmaya çalışmayın."

Bu hareket adamın tek kaşını kaldırmasına sebep oldu ve bu kızı rahatsız etti çünkü kaş kaldırma ko-nusunda kendisinden çok daha ustaydı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Çok çekicisiniz, biliyorsunuz değil mi?"

Dudakları hafif aralandı ve basit bir duraklama ve sessizlikten sonra, "Teşekkür etmekten başka söyle-yecek bir şey bulamıyorum. Bu söylediklerinizin bir iltifat anlamına gelmediğine eminim."

"Neden olmasın?" dedi James alaycı bir tonda.

Kız başını salladı. "Benden bir şey istiyorsunuz."

"Yalnızca dostluğunuzu."

"Hayır, başka bir şey istiyorsunuz ve çekiciliğinizi kullanarak bunu benden almaya çalışıyorsunuz."

"İşe yarıyor mu?"

"Hayır!"

İç çekti. "Yazık. Genelde yarar."

"İtiraf ediyorsunuz öyleyse?"

"Sanırım etmem gerek." Yenilgiye uğramış gibi el-lerini kaldırdı. "Ama eğer sorularınıza cevap vermeme istiyorsanız, birkaç dakika benimle yürüyüp, beni eğ-lendirmeniz gerekiyor."

Başını salladı. Bu adamla yalnız başına bir yere git-mek büyük bir hata olurdu. "Olmaz. Leydi Danbury beni bekliyor."

Cep saatini çıkardı. "On beş dakikanız daha var."

"Peki, siz bunu nereden biliyorsunuz?" diye sor-du.

"Onun işlerini yönetmek için tutulmuş olduğumu unuttunuz mu?"

"Ama siz onun sekreteri değilsiniz." Elizabeth kol-larını kavuşturdu. "Emlak yöneticileri patronlarının plan ve programlarıyla ilgilenmez."

"Her zaman iyi bir bilgiden daha güçlü bir şey olmadığını düşünmüşümdür. Leydi Danbury heyecan verici bir kadın. Onun programından haberdar olmak, olmayıp bozulmasına sebep olmaktan daha tedbirli bir hareket olur diye düşündüm."

Elizabeth dudaklarını büzdü. Doğru söylüyordu, lanet olası adam! Leydi D'nin yanında çalışmaya başladığında, ilk yaptığı şeylerden biri onun programını ezberlemek olmuştu.

"Bana katıldığınızı görüyorum, fakat bana katılarak, beni övmüş olacağınız için isteksiz olduğunuzu da."

Ona kızgınlıkla baktı. Bu adam hakikaten de kibirlinin de ötesindeydi.

"Hadi gelin, artık," dedi tatlı bir dille. "Buraya yeni gelen birine yardım etmek için birkaç dakikanızı ayırabileceğinize eminim."

"Pekâlâ," diye cevap verdi Elizabeth. Adam isteğini yardım ihtiyacı gibi göstererek, onun reddetmesini zorlaştırmıştı. Elizabeth şimdiye kadar asla yardıma ihtiyacı olan birisine sırtını dönmemişti. "Sizinle yürüyeceğim. Ama size ayıracak yalnızca on dakikam var."

"Ne kadar cömert bir davranış," diye mırıldandı James ve kolunu tuttu.

Elizabeth, bileğinin kıvrımını saran eli hissettiğinde yutkundu. Ne zaman onun yanına gelse yaşadığı o nefes kesici farkındalığı tekrar hissetmişti. En kötü tarafı da her zamankinden daha karizmatik ve tertipli görünmesiydi.

82

"Gül bahçesine doğru kısa bir yürüyüş yapabiliriz, isterseniz?" diye önerdi.

Tek bir kelime bile edemeyen Elizabeth, onu başarıyla onayladı. Elinden gelen sıcaklık, kolundan yukarı doğru çıkmıştı ve nefesini kesiyordu.

"Bayan Hotchkiss?"

Yutkundu. "Evet?"

"Umarım sizi dışarı sürükleyerek rahatsız etmiyorumdur."

"Hiç de değil."

"Güzel" dedi James, gülümseyerek. "Yalnızca, sizden başka kimle gideceğimi bilemedim." Ona bir bakış attı. Yanakları kızarmış, hoş bir pembe rengine dönmüştü.

Gül bahçesine çıkan taş kemeri geçene kadar hiç konuşmadılar. James onu, pembe ve sarının güzel tonlarında açılan, kırmızı İskoç güllerinin yettiği bahçeye yöneltti. Ona en iyi nasıl yaklaşması gerektiğini bulmaya çalışırken, zaman kazanmak için eğilip güllerden birini kokladı.

Bütün gece onu düşünmüştü ve hatta bütün sabah da. Oldukça zekiymiş ve kesinlikle bir şeyin peşindeydi. Gizli görevlerde, bir insanın şüpheli davrandığını hemen anlayacak kadar vakit geçirmişti. Ve içgüdüleri ona Bayan Hotchkiss'in evvelsi günkü davranışının kesinlikle karakter dışı olduğunu söylüyordu.

İlk başta onun şantajcı olabileceği fikri tuhaf gelmişti. Ne de olsa, yaşı yirmiden daha büyük olamazdı. Ve neredeyse otuz iki yaşına gelen Melissa'dan, kesin-

likle daha gençti. Yani Leydi Danbury'nin evlilik dışı ilişkisine şahit olmuş olamazdı.

Ama tüm hayatı bu bölgede geçmişti. Kendisi söylemişti bunu. Belki de olanları ailesinden duymuştu. Küçük şehirlerde sırlar uzun süre gizli kalmazlardı.

Bayan Hotchkiss'in, Danbury Köşkü'nde istediği gibi dolaşma hakkı olduğunu da unutmamak gerekiyordu. Eğer Agatha Teyze ortada bu olaya dair herhangi bir delil bırakıyorsa, refakatçisinin buna ulaşması kadar olası bir şey olamazdı.

Hangi yöne dönse, karşısına Bayan Elizabeth Hotchkiss çıkıyordu.

Ama eğer onun sırlarını öğrenmek istiyorsa, ona güvenmesini sağlamalıydı. Veya en azından, kalkanını indirmesini sağlayarak sırlarını yanlışlıkla o güzel pembe dudaklarından kaçırmasını sağlayabilirdi. Ona göre, en iyi yol onun rehberliğine ihtiyacı varmış gibi davranmaktı. Bu tarz kadınlar böyle bir şeyi reddetmek için fazlasıyla kibar olurlardı. Çevreyi gezerken ona rehberlik yapmasını isterse, kesinlikle hayır demeyecekti. Eğer şantajcı bile olsa, yani son derece bencil biri bile olsa, koruması gereken bir görünümü vardı. Danbury Kontesi'nin refakatçisi, Bayan Elizabeth Hotchkiss, kaba ve inceliksiz davranmayı göze alamazdı.

"Bu çevrede yeni olduğumu fark etmişsinizdir, sayıyorum," diye başladı.

Elizabeth yavaşça başını salladı, temkinli bakıyordu.

"Ve dün bana söylediğiniz gibi, tüm hayatınız boyunca burada yaşamışsınız."

"Evet..."

İçtenlikle gülümsedi. "Bir rehber ihtiyacım olduğuna düşünüyorum. Bana tarihi yerleri gösterecek birine. Veya en azından, bana onları anlatacak birine."

Gözlerini kırptı. "Tarihi yerleri mi görmek istiyorsunuz? Hangi tarihi yerleri?"

Kahretsin. Onun açığını yakalamıştı. Bu kasaba tarih ve kültür ile dolup taşmıyordu ya. "Zannedersen, tarihi yerler iyi bir kelime seçimi olmadı," diye uydurdu anında. "Ama her kasabanın, kendine özel yerleri vardır ve eğer bölgedeki en büyük arsanın yöneticiliğini yapıyorsam, bence böyle yerlerden haberdar olman gerekir."

"Doğru söylüyorsunuz," dedi Elizabeth, düşünceli bir şekilde başını sallayarak. "Elbette, daha önce emlak yöneticiliği yapmış olmadığım için, tam olarak ne tür yerler görmek isteyeceğinizi bilemiyorum. Ve siz de daha önce emlak yöneticiliği yapmamış olduğunuzdan dolayı, etrafı boşuna dolaşıyor olabiliriz."

Ona sertçe baktı. "Ben size böyle bir şey söylediğimi hatırlamıyorum."

Durdu. "Demediniz mi? Dün, Londra'dan geldiğinizi söylediğinizde."

"Londra'da emlak idareciliği yapmadığımı söyledim, yalnızca. Daha önce hiç yapmadım demedim."

"Anlıyorum." Başını yana çevirdi ve onu değerlendirir gibi baktı. "Ve eğer Londra'da yapmadıysanız, ne-

hi emlak idareciliği yapmadınız?"

Onu deniyordu, kahrolası çocuk. Nedenini bilmiyordu ama kız kesinlikle onu deniyordu. Ama tek bir hatasını yakalamasına bile izin vermeyecekti. James Sidwell daha önce birçok kez başka kılıklara bürünmüştü ve asla hata yapmamıştı. "Buckinghamshire," dedi. "Ben orada büyüdüm."

"Çok güzel bir yer olduğunu duymuştum," dedi kibarca. "Niçin oradan ayrıldınız?"

"Olağan sebeplerden."

"Yani?"

"Niçin bu kadar meraklısınız?"

Kız omuz silkti. "Ben meraklı birisiyimdir. İstediğinize sorun."

Duraksadı ve bir gül kopardı. "Çok güzeller, değil mi?"

"Bay Siddons," dedi abartılı bir inlemeyle, "benim hakkımda bilmediğiniz bir şey olduğundan korkuyorum."

James gelecek itirafın ne olduğunu duymayı beklerken, vücudunun gerginleştiğini hissetti.

"Benim üç küçük kardeşim var."

Gözlerini kırpı. Bunun konuyla ne alakası vardı şimdi?

"Bu nedenle," diye devam etti. Konuşurken öyle tatlı gülümsüyordu ki, James bir an için onun tek amacının eğlenceli bir sohbet etmek olduğunu düşündü. "Birinin bir sorudan kaçmaya çalıştığını hemen anlayacak kadar maharetliyimdir. Kardeşlerim de benim bu konuda korkutucu derecede yetenekli olduğumu söylerler."

"Eminim, öyledir," diye homurdandı.

"Buna rağmen," diye çekici bir şekilde devam etti, "siz benim kardeşlerimden biri değilsiniz ve kesinlikle geçmişinizi benimle paylaşmak zorunda değilsiniz. Hepimiz özel hislerimizi kendimize saklamakta özgürüz."

"Şey, evet," dedi, onda görüldüğünden fazla bir şeyler olmadığından şüphe ederek... Zarif ve genç bir kız hanımefendisi.

Kız ona tekrar gülümsedi. "Sizin hiç kardeşiniz var mı, Bay Siddons?"

"Benim mi? Hayır. Hiç yok. Neden?"

"Dediğim gibi, ben oldukça meraklıyım. Ailedeki kişi hakkında çok şeyi ele verir."

"Peki, sizin aileniz sizin karakteriniz hakkında neyi ele veriyor, Bayan Hotchkiss?"

"Sadık olduğumu sanırım. Ve kardeşlerim için her şeyi yapacağımı."

Şantaj dâhil mi? Ona doğru eğildi, neredeyse bir santimetre kadar, ama bu bile genç kızın dudağını titretmeye yetmişti. James bundan ilkel bir zevk aldı.

Kız yalnızca ona bakakaldı. Avlanmaya hazır bir erkeği nasıl idare edeceğini bilemeyecek kadar deneyimsiz olduğu belliydi. Gözleri James'i etkilemişti, bu hayatında gördüğü en parlak ve derin mavi olmalıydı.

Adamın kalbi daha hızlı atmaya başladı.

"Bay Siddons?"

Bedenini ateş basıyordu.

"Bay Siddons?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Onu öpmesi gerekiyordu. O an yapılabilecek tek şey onu öpmektir. Yıllardır aklına gelen en aptal, en kötü fikirdi ama kendine hâkim olamıyordu. Dudaklarını dudaklarına değdirdiği anın vereceği zevkin beklentisiyle, aralarındaki mesafeyi azaltarak ona yaklaştı ve...

"Ayy!"

Bu da neydi böyle?

Kız, kollarını sağa sola sallayıp garip bir ses çıkarmak çekilivermişti.

Ve sonra kızın ayağı kaydı ve yere düşmemek için deli gibi kollarını sallarken, yanlışlıkla adamın çenesine çarptı.

"Ah!" diye inledi adam.

"Ah, çok özür dilerim!" dedi. "Ne yaptım böyle? İzin verin bakayım."

Adamın ayak parmağına bastı.

"Ah!"

"Çok, çok, çok üzgünüm." Korkunç derecede endişeli görünüyordu ve normalde böyle bir durumdan faydalanabileceği kadar faydalanırdı fakat ayağı gerçekten çok acıdı.

"Bir şey yok, Bayan Hotchkiss," dedi. "İhtiyacım olan tek şey, ayağıma basmayı bırakmanız ve..."

"Ah, çok üzgünüm!" dedi, yaklaşık yüzüncü kere. Sonra geriye çekildi.

"Çok üzgünüm," dedi tekrar.

Adam ırkıldı. "Lütfen daha fazla özür dilemeyin."

"Ama..."

"İsrar ediyorum."

"En azından parmağınıza bakayım." Kız eğildi.

"Lütfen, yapmayın." James'i yalvartacak çok az şey vardı ve o an, bunun da onlardan biri olduğuna karar vermişti.

"Pekâlâ," dedi kız. "Ama mutlaka..."

Güm.

"Ah, kafam!" diye inledi, başının tepesini ovarak.

"Çenem." James güç bela geri çekilmeyi becermişti.

Elizabeth'in mavi gözleri endişe ve utançla dolmuştu. "Üzgünüm."

"Mükemmel bir nişancısınız, Bayan Hotchkiss," dedi gözlerini acı içinde yumarak.

Elizabeth yutkundu. "Üzgünüm."

İşte o sırada ölümcül bir hata yapmıştı. Bir daha asla, ne kadar çekici olursa olsun, şüpheli, sakar bir kızın önünde gözlerini yumma. Bunu nasıl becerdiğini anlayamamıştı fakat birden şaşkınlık içerisinde bir haykırış duydu ve nasıl olduysa tüm vücudu onunkiyle birleşti ve adam yere yuvarlandı.

Daha doğrusu yere düşeceğini düşündü.

Böyle bir şeyi umacağı hiç aklına gelmezdi ama yere düşmüş olmayı umuyordu.

Ama görüntüye bakılırsa, yere düşmek için dua etmesi gerekiyordu. Bunun, gül ağacına düşmekten çok daha hoş olacağı kesindi.

5. Bölüm

“Üzgünüm.”

James, neresinin daha çok acıdığına karar vermeye çalışırken, “Öyle söyleme,” dedi.

Kız, “Ama öyleyim,” dedi. “Dur, sana yardım edeyim.”

James, “Yapma!” diye çılgınca bağırdı ve daha kısık bir sesle, “Dokunma bana!” diye devam etti.

Kızın dudakları korkudan açıldı, hızlı gözlerini kırıştırmaya başladı. James bir an için kızın ağlayacağını sandı ve kendini zorlayarak, “Her şey yolunda,” diye yalan söyledi. “Canım acımadı.” Onun kuşkulu bakışını görünce, “O kadar çok acımadı,” diye düzeltti.

Kız yutkundü. “Çok sakarım. Bazen Susan bile benimle dans etmek istemiyor.”

“Susan?”

“Kardeşim. On dört yaşında.”

“Ah,” dedi ve sonra sessizce, “Akıllı kızmış,” diye ekledi.

Kız alt dudağını ısırarak, “Oradan kalkmak için yardıma ihtiyacınız olmadığına emin misiniz?”

Kendisini bu dikenli pozisyonundan kurtarmak için sessizce gülme çabası yaparken, sonunda birbirine olan bu

yaşı gül ağacının kazanacağını kabullenmek zorunda kaldı. Yavaş ve nazikçe konuşmaya çalışarak, “Size elimi uzatacağım,” diye direktif vermeye başladı. “Ve sonra, siz beni yukarı çekeceksiniz. Yeterince açık mı?”

Başını salladı.

“Yana ya da ileri değil...”

“Anladım!” diye çıkıştı. James, tepki gösterecek zamanı bile bulamadan, kız elini kavradı ve onu oradan çıkardı.

James o küçük bedende böyle bir güç olmasına şaşırarak ona bakakaldı.

“Sakarım,” dedi, “Aptal değil.”

Yine nutku tutulmuştu. Bir dakika içerisinde ikinci defa, bu bir rekor olmalıydı.

Ceketinden ve yakasından dikenleri toplarken, “Yaralandın mı?” diye sordu kaba saba bir şekilde. “Ellerin çizilmiş gibi görünüyor. Eldiven giymeliydin.”

Kızın dikenleri toplayışını izleyen James, “Evet, ama eldiven için hava fazla sıcak,” diye mırıldandı. Bir erkeğe bu kadar yaklaşması ve ellerini vücudunda böyle gezdirmesi göz önüne alınırsa, bu kız flörtleşme konusunda hiç deneyimi olmayan, tamamen masum bir kız olmalıydı...

Pekâlâ, diye itiraf etti kendine, hayal gücünün ve libidosunun onu ele geçirmesine izin veriyordu. Kız tam olarak ellerini vücudunda gezdiriyor sayılmazdı, ama onun verdiği tepkilere bakılırsa, gezdiriyor olabileirdi de. Çok yakındı. Uzanıp saçına dokunabilir, ne kadar yumuşak olduğunu öğrenebilirdi ve

Aman Tanrım, onun kokusunu duyuyordu.

Adamın bedeni birden sertleşti.

Kız elini geri çekti ve masum, mavi gözleriyle ona baktı. "Yanlış bir şey mi var?"

"Yanlış olabilecek bir şey mi var?" diye sordu James boğuk bir sesle.

"Sertleştiniz."

James hafifçe gülümsedi. Eğer bir bilseydi...

Bir diken daha çıkardı. Bu seferki ceketinin yakasına batmıştı. "Açıkça söylemek gerekirse, sesiniz biraz garip çıkıyor."

Kızın parmaklarının çenesine dokunduğuna aldırmamaya çalışan James öksürdü. "Boğazıma bir şey kaçmış olmalı," dedi.

"Ah." Kız geri çekildi. "Aman Tanrım, birini atmışım."

Adam kızın gözlerini takip etti. "Onu ben alırım," dedi, aceleyle.

Kızın yüzü kızardı. "Evet, en iyisi öyle, ama..."

"Ama ne?"

Utancını saklamaya çalışırken öksürerek, "Başka bir tane daha..." diye parmağıyla gösterdi.

Onu daha da utandırmak isteyerek, "Nerede?" diye sordu.

"Orada. Biraz daha yukarıda." Pancar gibi kızaran Elizabeth, eliyle dikenini göstererek kafasını çevirdi.

James sırttı. Bayanların yanaklarını pembeleştirmenin ne kadar eğlenceli olduğunu unutmuştu.

"Orada, tamam. Başka bir şey kaldı mı?"

Kız arkasını döndü, ona tekrar baktı ve başını salladı. "Gül ağacı için tekrar çok ama çok özür dilerim," dedi, başını pişmanlıkla yana eğerek. "Gerçekten çok üzgünüm."

James, 'üzgünüm' kelimesini yeniden duyduğunda onu omuzlarından tutup sarsmamak için kendine zor engel oldu. "Evet, bunu açıklığa kavuşturduğumuzdan eminim."

Endişeli bir şekilde, narin ellerinden birini yanağına götürdü. "Biliyorum, ama yüzünüz çizildi ve bence üstüne merhem sürmeliyiz ve diyordum ki... Ne kokuyorsunuz siz?"

Yakalanmıştı. "Kokuluyor muydum?"

"Evet."

En çocuksu gülümsemesiyle, "Güller gibi kokuyorsunuz," dedi.

Hoş bir gülümsemeyle, "Hayır," dedi, "gül gibi kokan sizsiniz."

James gülmeye başladı. Kızın iki kere vurduğu çenesi acıyordu, ayağıyla bastığı parmağı sızlıyordu ve tüm vücudu sanki bir gül bahçesinde yüzmüş gibi, ki bu pek de yanlış sayılmazdı, ağrıyordu. Ama yine de gülmeye başladı.

Alt dudağını ısırarak şüpheyle onu izleyen Bayan Hotchkiss'e baktı. Neşeli bir gülümsemeyle, "Delirmiyorum, eğer şüphelendiğiniz buysa," dedi, "ve her şeye rağmen tıbbi bakım teklifinizi kabul ediyorum."

Çabucak başını salladı. "Sizi içeri götürelim öyleyse. Leydi Danbury'nin tıbbi malzemeleri tuttuğu,

mutfaktan pek de uzak olmayan bir oda var. Sizin yaralarınıza sürebileceğimiz bir çeşit merhem veya losyon bulunduğuna eminim.”

“Siz...şey...yaralarımı...”

“Kazıyacak mıyım?” diyerek onun cümlesini tamamladı. “Merak etmeyin. Ben bile o yaraları iz kalmadan tedavi edebilecek kadar çevikimdir. Tahmin edebileceğinizden çok yara ve kesik tedavi etmişimdir.”

“Kardeşleriniz sizden gençler demek ki?”

Başıyla onayladı. “Ve daha maceracılar. Daha dün Lucas ve Jane bir yeraltı kalesi inşa etmek istediklerini söylediler. Söylediklerine göre, onlara tahta parçaları sağlamak için evimizin önündeki tek ağacı kesmeliymişim. Bu fikirler akıllarına nereden geliyor, hiç anlamıyorum, ama... Ay, çok özür dilerim. Ailem hakkında gevezelik yapmam ne kadar da yakışıksız.”

“Hayır.” dedi James, cevabının çabukluğuna kendi de şaşırmıştı. “Aileniz hakkında bir şeyler öğrenmeye bayılıyorum. Kulağa eğlenceli geliyorlar,”

Elizabeth’in ifadesi yumuşadı ve gözleri uzaklara daldı. “Öyleler” diye cevapladı, “Tabii ki, her ailede kavga ve tartışmalar olur, ama... Ay, şu halime bakın, gene aynı şeyi yaptım. Tek söylemek istediğim şey ufak tefek yaralanmalar konusunda deneyimli olduğumdur.”

“Öyleyse, size tamamen güveniyorum,” dedi. “Küçük çocuklarla ilgilenmiş birisi, bu önemsiz yaralara bakabilecek kadar deneyimlidir.”

İronik bir ses tonuyla, “Onayınızı aldığma sevin-dim,” dedi.

Adam elini uzattı. “Ateşkese ne dersiniz? Artık size arkadaşım diyebilir miyim?”

Kız başını salladı. “Ateşkes.”

“Güzel. Öyleyse eve dönelim.”

Gül bahçesinden çıkarken, gülerek, sohbet ediyorlardı. Danbury Köşkü’ne doğru yolu yarıladıkları sırada James ondan şantaj için şüphelenmiş olduğunu anımsadı.

Elizabeth mendilini keskin kokulu merhemini içine daldırdı. “Bu biraz yakabilir,” diye uyardı.

Bay Siddons sırtıttı. “Bence bunun için yeterince erkeğim... Ah! Bu da ne?”

“Size biraz yakabileceğini söylemiştim.”

“Ama bana dişleri olduğunu söylememiştiniz!”

Elizabeth merhem kutusunu kaldırdı ve kokladı. “Bence bunun içerisinde alkol var. Brendi gibi kokuyor. Bu doğru olabilir mi? Böyle bir şeyin içine brendi koyulabilir mi?”

“Hayır,” dedi, “tabii eğer o kişi düşman edinmek istemiyorsa.”

Kız bir daha kokladı ve omuz silkti. “Anlayamıyorum. ...brendi olabilir. Veya başka bir alkol. Ben hazırlamadım.”

Cevabı öğrenmekten korkarak, “Kim hazırladı?” diye sordu.

“Leydi Danbury.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

Adam ufak bir çılgılık attı. "Ben de bundan korkuyordum."

Elizabeth meraklı gözlerle ona baktı. "Neden bundan korkasınız ki? Onu tanıyorsunuz bile."

"Doğru, fakat ailelerimiz yıllardır tanışırlar. İnan bana, o, benim anne ve babamın kuşağında bir efsanedir."

"Ah, işte buna inanırım," diye güldü Elizabeth. "O benim kuşağımda da bir efsanedir. Kasabadaki tüm çocuklar ondan korkarlar."

"İşte buna inanırım," dedi Bay Siddons kuru kuru.

Mendilini yeniden merheme daldırarak, "Leydi Danbury'yi işe başlamadan önce tanıdığınızdan haberrim yoktu," dedi.

Başına merhem değdiğinde ürperen James, "Beni işe almasının sebebinin bu olduğunu düşünüyorum. Bir ajanstan tuttuğu birinden daha güvenilir olduğumu düşündüğüne eminim."

"Bu çok garip. Siz gelmeden evvel Leydi Danbury onu göz göre göre soymayacağınızdan emin olmak için oturmuş tüm rakamları ezberliyordu."

James kıkırdamasını gizlemek için öksürdü. "Öyle mi?"

"Hı hı." Yüzünü incelemek için gözlerini iyice kısan Elizabeth, öne doğru eğildi. "Ama ben bunu üzerime almazdım. Bunu herkese yapabilir, öz oğluna bile."

"Özellikle öz oğluna."

Elizabeth güldü. "Siz onu iyi tanıyorsunuz öyleyse. Onun hakkında hep şikâyet eder durur."

"Size kafasını sıkıştırdığı zamandan bahsetti mi?"

"Windsor Şatosu'nda mı? Evet," diye sırttı. Ağzından çıkan küçük kıkırdamayı saklamak için parmaklarını dudaklarına götürdü. "Hiç bu kadar gülmemiştim."

James ona gülümsedi. Yakınlığını dostça bulmuştu. "Onu tanıyor musunuz?"

"Cedric?" Daha rahat sohbet edebilmeleri için azıcık geri çekildi. "Ay, sanırım Lord Danbury demeliydim, öyle değil mi?"

Omuz silkti. "Benim yanımdayken ona istediğiniz gibi hitap edebilirsiniz. Ben, ilk olarak, ona..."

Parmağını salladı. "Sanırım sizin oldukça yaramaz bir çizginiz var, Bay Siddons. Ve bana sonradan pişman olacağım bir şey söylettirmeye çalışıyorsunuz."

Gülümsedi. "Daha çok, pişman olacağınız bir şey yaptırmaya çalışmayı tercih ederim."

"Bay Siddons," dedi, onaylamayarak.

Adam omuz silkti. "Beni affedin."

Elizabeth konuyu değiştirmeye çalışarak, "Evet, ben yeni Lord Danbury'yi tanıyorum," dedi. "Tabii, çok yakından değil. Benden yaşıca biraz daha büyük, o yüzden çocukken birlikte oynamazdık. Ama ara sıra annesini ziyarete geldiğinde, yollarımız kesişiyor."

Birden James, eğer Cedric yakında annesini ziyarete gelirse, kalık değiştirme planının tamamen bozulacağını fark etti. O veya Agatha Teyze ona önceden

haber verseler bile, Cedric'in ne yapacağı belli olmazdı. Adamın ağız sıkılığı kavramından tamamen yoksun olmasının yanı sıra, sağduyusu da yok sayılırdı. James düşünmeden kafasını salladı. Neyse ki, aptallık aile içerisinde nesilden nesle geçmemişti.

Bayan Hotchkiss, "Sorun nedir?" diye sordu.

"Sorun yok. Neden sordunuz?"

"Başınızı salladınız."

"Öyle mi?"

Başıyla onayladı. "Sanırım yeterince nazik değilim. Çok üzgünüm."

Adam kızın elini kavradı ve gözlerindeki o aç bakışı yakaladı. "Melekler bile daha nazik olamazdı."

Kızın gözleri büyüdü, elleri, o kısacık anın içerisinde onunkilerle kenetlendi. James onun itiraz etmesini bekledi ama o etmedi. Böylece James başparmağını bileğinde gezdirdikten sonra, elini bıraktı. "Affedersiniz," diye mırıldandı. "Bana ne oldu böyle bilmiyorum."

Kız, "Sorun değil," diye kekeleydi. "Büyük bir şok yaşadınız. İnsan her gün gül ağacının üzerine itilmiyor, ne de olsa."

Adam hiçbir şey söylemedi, yalnızca kız kulağının yakınındaki yarayı temizlesin diye başını çevirdi.

"Tamam, kıpırdamayın," dedi yumuşak bir sesle. "Buradaki yaranıza da merhem sürmeliyim."

Adam ağzını yumdu ve Elizabeth ona iyice yaklaşırken nefesini tuttu. Kesik, ağzının biraz aşağısında, çenesinin altına yakındı. "Burada biraz toprak var,"

diye mırıldandı. "Ben... Ah, bir süre daha hareket etmeyin. Bunu..."

Alt dudaklarını ısırdı ve bacaklarını hafifçe kıvrarak, kesiğin olduğu hizaya eğildi. Elleriyi dudaklarına dokunup hafifçe gererek, yaranın olduğu yerin ortaya çıkmasını sağladı. Yaranı temizlerken, "İşte burada," diye fısıldadı. Kalbinin sesini bastırabilecek bir ses çıkarmadığına şaşırıyordu. Daha önce bir erkeğe hiç bu kadar yaklaşmamıştı ve özellikle de bu adam, çok tuhaf hissetmesine yol açıyordu. Ellerini yüzünde gezdirmek ve koyu renkli yay gibi zarif kaşlarını okşamak için tuhaf bir şekilde yanıp tutuşuyordu.

Kendisini nefes vermeye zorladı ve sonra yüzüne baktı. Adam, ona tuhaf tuhaf bakıyordu. Parmakları hâlâ dudaklarının üzerindeydi. Ona dokunmanın düşüncesi, bir an için, ona gerçekten dokunmaktan daha tehlikeli görünmüştü.

Elini geri çekti.

"Bitti mi?" diye sordu.

Kız başını salladı. "Ben... Umarım canınızı fazla acıtmamışumdur."

Adamın bakışları derinleşti. "Kesiği hissetmedim bile."

Elizabeth kendine güvenen bir şekilde gülümsediğini fark etti ve geriye doğru bir adım daha attı, dengesini kazanmaya çalışıyordu. "Erkek kardeşime göre oldukça farklı bir hastasımsınız," dedi, daha uysal konulara dönmeye çalışarak.

Bay Siddons, "Eminim o benim ürküttüğümün yarısı kadar ürkütücüydü," diye cevap verdi.

"Hayır," dedi Elizabeth gülümseyerek, "ama sizden fazla çığlık attığı kesin."

"İsmi Lucas demiştiniz, değil mi?"

Başını salladı.

"Size benziyor mu?"

Elizabeth'in, Bay Siddons'a bakmamak için duvardaki bir resme odaklanmış gözleri, bir anda ona çevrildi. "Bu biraz garip bir soru değil mi?"

Omuz silkti. "Sizin gibi, ben de meraklı bir cin sim."

"Ah. Pekâlâ öyleyse. Evet benziyor. Hepimiz birbirimize benziyoruz. Annem ve babam da bizim gibi sarışındılar."

James bir süre sessiz kaldı. Onlardan geçmiş zaman kullanarak bahsettiğini fark etmemek imkânsızdı. "Onları kaybettiniz sanırım?" dedi kibarca.

Elizabeth başını salladı. Yüzünü yana doğru çevirirken, James onun yüzündeki ifadeyi fark etmeden edemedi. "Beş seneden fazla oldu," dedi. "Kendi başımıza olmaya alıştık artık, ama gene de..." yutkundu, "zor."

"Çok üzüldüm."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra zoraki bir şekilde gülümsedi. "Bir daha bu kelimeleri kullanmayacağımız konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Konuşmalarını biraz yumuşatmaya çalışarak, "Hayır," diye alay etti. Onun üzüntüsünü paylaşmama arzusuna saygı gösteriyordu. "Sizin bu kelimeleri söylemeyeceğiniz konusunda anlaşılmıştık. Hâlbuki ben..."

"Pekâlâ," dedi. Burnunu sokmayacağını anladığı için rahatlamıştı. "Eğer gerçekten özür dilemek istiyorsanız, size işledığınız günahların bir sayfalık bir listesini yapabilirim."

"Yalnızca bir sayfa mı? Öyleyse biraz daha fazla çalamam gerek. Bayan Hotchkiss?"

Kızın tüm vücudu katılaşmıştı ve öfkeyle kapıyı bakıyordu. "Çık dışarı!" diye tısladı.

James tezgâhın arkasını görebilmek için ayaklarının ucunda kalktı. Leydi Danbury'nin kedisi kapının orada, tüylü kalçasının üzerine oturmuş dinleniyordu. "Bir problem mi var?" dedi James.

Kız gözlerini hayyandan bir an bile ayırmadı. "Bu kedi tam bir baş belası."

"Malcolm mu?" Sırtta ve kediye doğru yürüdü. "O karıncayı bile incitemez."

Elizabeth, "Ona dokunma sakın." diye uyardı. "Çok saldırgandır."

Ama James onu kucakına aldı. Yüksek sesle mırıldayan Malcolm, yüzünü James'in boynuna gömdü.

Elizabeth'in ağzı beş karış açıldı. "Küçük hain. Onunla üç yıl boyunca arkadaş olmaya çalıştım ben!"

"Burada beş senedir çalıştığını sanıyordum."

"Öyle. Fakat üç seneden sonra onunla arkadaş olmaktan vazgeçtim."

Malcolm kızı baktı, burnunu havaya kaldırdı ve James'in boynunu sevgi yağmuruna tutmaya devam etti.

James kıkırdadı ve sandalyesine geri döndü. "Aslında ben de kediye nefret etmiyordum."

Elizabeth başıyla yapabileceği en alaycı hareketi yaptı. "Garip, ama kedilerden nefret edermiş gibi bir haliniz yok hiç."

"Evet, sadece bundan nefret etmiyorum."

"Ne kadar da uyumlu bir çift," diye söylendi. "Kedilerden nefret eden bir adama göre biri ve insanlardan nefret eden bir kediye göre biri."

"Eğer Leydi Danbury'yi de sayarsak, iki." James, birden hayatından ne kadar memnun olduğunu hissetti, sırtı ve geriye yaslandı. Londra'dan, sosyetik kızlardan ve annelerinin pençelerinden uzakta, kendini bu harika ve genç kadına eşlik ederken bulmuştu. Büyük ihtimalle, şantajcı o değildi ve eğer öyle bile olsa, kalbinin yıllardır, onun parmaklarını dudaklarından hissettiği zaman attığı gibi attığını söyleyemezdi.

Londra'da etrafını saran hiçbir gelin adayına, bir nebze olsun ilgi göstermemiş olduğunu hesaba katarsak, bu mutlaka bir şeyin göstergesi olmalıydı.

Ve eğer bu kız teyzesine şantaj yapıyorsa, kesinlikle geçerli bir sebebi olduğuna emindi. Belki hasta bir akrabası vardı veya evden atılma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Belki çok daha önemli bir sebepten dolayı paraya ihtiyacı vardı ve aslında amacı Agatha'yı yaydığı dedikodularla utandırmak değildi.

Bu haftanın sonuna doğru onu kollarına almayı kafasına koyan James, kıza gülümsedi. "Uygun bir şekilde kandırabilirsem, belki bu tüylü dostumuzun sizi sevmesini sağlayabilirim," dedi, alaylı bir tonda.

"Ben artık onunla ilgilenmiyorum... Ah, aman Tanrım!"

"Ne?"

"Saat kaç?"

Cep saatini çıkardı. Kız, onu şaşırtan bir hareketle atladı ve saati elinden çekip aldı. "Aman Tanrım!" diye bağırdı. "Tam yirmi dakika önce resim odasında Leydi Danbury ile buluşacaktım. Ben her sabah ona kitap okurum ve..."

"Eminim umursamayacaktır. Ne de olsa," James yüzündeki yaraları göstererek, "hasta ve muhtaçlara hemşirelik yaptığınızın kanıtı var," dedi.

"Evet, ama anlamıyorsunuz. Benim sizinle vakit kaybetmemem, pratik yapmam gerekiyor," derken, birden gözlerinde inanılmaz bir utanç belirdi ve eliyle ağzını kapattı.

James ayağa kalktı ve biraz korkunç görünmeye çalışarak kızın ne söyleyeceğini öğrenmeye çalıştı. "Ne diyecektiniz?"

"Hiçbir şey," diye ciyakladı. "Yemin ederim, bunu bir daha yapmayacağım."

"Neyi bir daha yapmayacağımıza yemin edersiniz?"

"Hiçbir şey. Yemin ederim. Sizi daha sonra göreceğime eminim."

Ve sonra, adam onu yakalayamadan, odadan dışarı fırlayıp gitti.

James bir dakika boyunca olduğu yerden hareket etmeden onun arkasından baktı. Elizabeth Hotchkiss çok tuhaf bir insandı. Tam kendisi gibi, yani zeki ve sivri dilli bir mizaca sahip, nazik ve zarif bir kadın gibi

davranmaya başladığı sırada, birden hoppa, kekeleyen ve ağzından bin bir türlü saçmalık dökülen birine dönmüştü.

Yapması gereken şey neydi? Teyzesine kitap okumak mı? Bir de pratik yapmaktan bahsetmişti ve sonra onu yapmayacağına yemin etmişti, bunlar da ne demek oluyordu?

Başını hole uzattı ve etrafa bakındı. Her şey sessiz görünüyordu. Elizabeth - ne zaman Bayan Hotchkiss'i bırakıp ondan Elizabeth diye bahsetmeye başlamıştı? - etrafta görünmüyordu. Büyük ihtimalle kütüphanede teyzesine okuyacak bir şey seçmekle meşguldü.

Evet buydu! Kitap. Onu kulübesinde Bacon'un DENEMELER'ine gömülmüş bir halde bulmuştu.

Birden aklına bir görüntü geldi. Tanışıkları gün, James, yere düşen küçük kırmızı kitabı almaya çalıştığında kız paniklemişti, resmen kitaba ondan önce yetiştirmek için, önüne atlamıştı. James'in bir şekilde bu kitabı ele geçirdiğini düşünmüş olmalıydı.

Peki, bu kadar önemli olan bu lanet kitap neyin nesiydi, böyle?

6. Bölüm

Adam tüm gün onu izledi. Birini izlemek konusunda çok ustaydı; kıyılarda köşelerde, boş odalarda saklanırdı. Aklına, birinin onu izleyebileceği fikri gelmesi için hiçbir sebebi olmayan Elizabeth'in bu takipçen haberi bile yoktu. Onu yüksek sesle okurken ve teyzesi için gereksiz şeyler getirip götürürken izleyip durdu.

Agatha'ya saygı ve şefkat ile yaklaşıyordu. James'ın sesinde bir sabırsızlık veya öfke belirtisi duymaya çalıştı fakat teyzesi mantıksız hareketler yaptığından bile, Elizabeth onu hoşça altan alıyordu ve bu da James'in çok hoşuna gitmişti.

Teyzesinin tüm kaptislerine karşı kendisini başarılı bir şekilde tutuşu inanılmazdı. James olsa, sabrı çoktan taşmış olurdu. Bayan Hotchkiss'in ise, saat dört sıralarında Danbury Köşkü'nden ayrılırken hâlâ yüzü gülüyordu.

James camdan onun yolda yürüyüşünü izledi. Başta hafifçe sağa sola doğru hareket ediyordu ve James'in içine, onun kendi kendine şarkı söylediğine dair garip ve sıcak bir his geldi. Düşünmeden, o da ısıklık çalmaya başladı.

"Bu neyin melodisi?"

Başını kaldırdı. Teyzesi resim odasının kapısında, bastonuna dayanmış duruyordu.

"Sözlerini bilmek istemeyeceğin bir şarkının melodisi," dedi, hınzır bir gülüşle.

"Saçmalık. Eğer edepsiz bir şeyse, tabii ki bilmek isterim."

James kıkırdadı. "Agatha Teyzeciğim, beni on iki yaşında, o denizci şarkısını mırıldanırken yakaladığında, sözlerini sana söylemediğim gibi, bununkini de kesinlikle söylemeyeceğim."

"Püf." Bastonunu yere vurdu ve arkasını döndü. "Gel bana çay içerken arkadaşlık et."

James onunla resim odasına gitti ve karşısındaki sandalyeye oturdu. "Aslında," diye başladı. "Sana katılmam için beni davet etmen iyi oldu. Seninle refakatçin hakkında konuşmak istiyordum."

"Bayan Hotchkiss mi?"

"Evet," dedi, ilgisiz görünmeye çalışarak. "Ufak, sarışın."

Agatha bilmiş bilmiş gülümsedi. Soluk mavi gözleri her zamankinden daha kurnaz görünüyordu. "Demek fark ettin."

James anlamazlıktan geldi. "Saçının sarı olduğunu mu? Onu fark etmemek biraz zor olurdu, teyze."

"Demek istediğim o kızın dünya tatlısı olduğunu fark etmiş olman. Bunu biliyorsun."

"Bayan Hotchkiss kesinlikle çekici," dedi. "Ama..."

"Ama senin tarzında bir kadın değil," diyerek cüm-

lesini tamamladı. "Biliyorum." Yukarı baktı. "Çayını nasıl aldığını unutmuşum."

James gözlerini kıstı. Agatha Teyze hiçbir şeyi unutmazdı. "Sütlü, şekerli," dedi, şüpheyle. "Ve neden Bayan Hotchkiss benim tarzımda bir kadın değilmiş?"

Agatha omuz silkti ve çayını doldurdu. "Onun biraz daha belli belirsiz bir zarafeti var, ne de olsa."

James duraksadı. "Sanıyorum, bu bana yapılmış bir hakaretti."

"İyi ama, itiraf etmelisin ki, öbür kadın biraz ucuzdu...şey, nasıl desem..." Ona çayını uzattı. "Abartılı demebilir sanırım."

"Hangi öbür kadın?"

"Biliyorsun. Kızıl saçlı ve..." Ellerini göğüslerine doğru kaldırarak belirsiz, yuvarlak hareketler yapmaya başladı. "Anlarsın ya!"

"Agatha Teyze, o kadın bir opera şarkıcısıydı!"

"İyi," diyerek burnunu çekti. "Onu kesinlikle benimle tanıştırmamalıydın."

"Tanıştırmadım ki," dedi James. "Sokakta bizi görünce adeta bir savaş topu kararlılığıyla tüzerimize fırladın."

"Eğer bana hakaret edeceksen..."

"Seni görmezden gelmeye çalıştım," diyerek araya girdi. "Kaçmaya çalıştım ama sen hiç oralı olmadın."

Dramatik bir şekilde elini bağrına bastı. "İlgili bir akraba olduğum için kusuruma bakma. Seni evlendirmek için yıllardır çabalyoruz, ama arkadaşımı gördükten sonra umudumu kesmeye hazırdım."

James omuzlarındaki gerilmiş kasları rahatlatılabilmek için, gevşetici bir nefes aldı. Teyzesinden başka kimse ona kendisini sanki on altı yaşında, bırıkları yeni terlemiş bir çocuk gibi hissettiremezdi. Kendinden emin bir tavırla, "Bayan Hotchkiss'ten söz ettiğimizi sanıyordum," dedi.

"Ah, evet!" Agatha çayından bir yudum aldı ve gülümsedi. "Bayan Hotchkiss hoş bir kız. Ve de aklı başında. O durmadan Almacks'te karşılaştığım havai Londra kızları gibi değil. İnsan orada bir gece geçirince, tüm İngiliz neslinin akıl ve sağduyusunu kaybettiğini hissediyor."

James bu konuda ona kesinlikle katılıyordu, fakat şu an gerçekten de bunu tartışmak için doğru zaman değildi. "Bayan Hotchkiss...?" diye hatırlattı.

Teyzesi yukarı baktı, bir kere gözlerini kırptı ve, "Onsuz ne yapardım bilemiyorum," dedi.

"Büyük ihtimalle, beş yüz pound daha zengin olurduuz?" diye belirtti.

Agatha'nın çay bardağı, yüksek sesle tabağına çarptı. "Umarım Elizabeth'ten şüphelenmiyoursundur."

"Sizin kişisel eşyalarınıza ulaşma izni var," diye belirtti. "Suçunuzu ortaya çıkarabilecek herhangi bir şey saklamış olabilir misiniz? Sizin de bildiğiniz gibi, yıllardır tüm eşyalarınızı gizlice arıyor olabilir."

"Hayır," dedi, kısıp ama otoriter bir sesle. "Elizabeth olamaz. O asla öyle bir şey yapmaz."

"Affedersiniz teyzeciğim, ama bundan nasıl bu kadar emin olabilirsiniz?"

Ona sert bir bakış attı. "Benim insan sarrafı olduğumun farkındasın sanırım James. Bu yeterli bir kanıt bence."

Kadın elini kaldırdı. "Bayan Hotchkiss iyi, güzel ve dürüsttür ve daha fazla onu kötüleyecek bir şey söylediğini duymak istemiyorum."

"Pekâlâ."

"Eğer bana inanmıyorsan, onunla biraz zaman geçirmeni tavsiye ederim. Benim haklı olduğumu anlayacaksın."

James geriye yaslandı. "Ben de öyle yapacağım."

O gece onunla ilgili rüyalar gördü.

Elizabeth, onun o lanet olası kırmızı kaplı kitabına eğilmişti. Uzun, sarı saçları ay ışığı gibi parlıyordu. Bakirelerin giyeceği türde, onu tepeden tırnağa örten, beyaz bir gecelik giyiyordu, ama her nasılsa, James o geceliğin altında onun nasıl görüldüğünü biliyor ve onu çok istiyordu...

Sonra, kız ondan kaçıyor ve omzunun üzerinden gülüyordu. Dalgalandan saçları, James yaklaştıkça yüzüne değişiyor ve içini titretiyordu. Ama ne zaman ona dokunmaya çalışsa, kız ondan kurtuluyordu. Ve ne zaman kitabın başlığını okuyacak kadar yaklaştığını düşünse, altın yaldızlı başlık kayıyor ve bulanıklaşıyordu.

James uyandığında kendini oldukça garip hissediyordu; Sabahın ilk ışıkları ufka değmek üzereydi. Belli belirsiz başı dönüyor, hızlıca nefes alıyor ve yalnızca bir şeyi düşünüyordu.

Elizabeth Hotchkiss.

O sabah Elizabeth Danbury Köşkü'ne vardığında, kaşları çatıktı. BİR MARKİ İLE NASİLEVLENİLİR'in kapağını bile açmamaya yemin etmişti, fakat evvelki gün eve vardığında, kitabı yatağının üzerinde bulmuştu. Kitabın parlak kırmızı kapağı adeta ona meydan okuyordu.

Elizabeth kendine yalnızca bir göz atacağını söyledi. Tek görmek istediği şey esprili olma ve bir erkeği güldürebilme hakkında bir şey yazıp yazmadığıydı ama hiç farkına varmadan birden kendisini kitaba gömülmüş bir halde buldu.

Ve şimdi, aklında uçuşan o kadar çok kural ve uygulama vardı ki, resmen başı dönüyordu. Evli erkeklerle flört etmemesi ve bir erkeğe tavsiye vermemesi gerekiyordu, ama eğer doğum gününü unutursa, talibini aklından çıkarıp atması gerekiyordu.

Danbury Köşkü'nün büyük holüne girerken, "Küçük iltimaslar için Tanrı'ya şükürler olsun," diye mırıldandı kendi kendine. Doğum gününe neredeyse dokuz ay vardı, şimdilik bunun yüzünden muhtemel kur yapmaları bozmasına gerek olmayacaktı.

Neler düşünüyordu böyle? Bayan Seeton'ın ona ne yapıp, ne yapamayacağını söylemesine izin vermiyecekti.

"Bu sabah biraz ciddi görünüyorsunuz."

Elizabeth irkilerek ona baktı. "Bay Siddons," dedi, sesi titreyerek. "Sizi görmek ne kadar da güzel."

Adam eğildi. "Sizi temin ederim, hislerimiz karşılıklı."

Elizabeth, birden bu adamın yanında kendini çok garip hissederek gülümsedi. Bir önceki gün çok iyi anlaşmışlardı ve Elizabeth neredeyse ona arkadaşım diyebilecek bir noktaya gelmişti, fakat o şeyden önceydi...

Öksürdü. O nerdeyse bütün gece onu düşünmekten uyuyamadan önceydi.

Adam ona çabucak mendilini uzattı.

Elizabeth yüzünün kızardığını hissetti. "Gerekli değil," dedi hızlıca. "Yalnızca boğazımı temizliyordum."

GÜM!

"Bu Leydi Danbury olsa gerek," diye mırıldandı Bay Siddons, sese doğru dönmeye tenezzül bile etmeyerek.

Elizabeth amansız bir acıma duygusuyla boğuldu ve başını çevirdi. Tabii ki, Leydi Danbury holün öbür ucunda, bastonuyla yere vuruyordu. Malcolm yerde onun yanında durmuş, kendinden memnun bir şekilde sırıtıyordu.

"Günaydın Leydi Danbury," diye cevap verdi Elizabeth, çabucak yaşlı kadına doğru ilerleyerek. "Nasıl hissediyorsunuz?"

"Yetmiş iki yaşında gibi," diye sertçe yanıtladı.

"Bu çok fena," diye cevapladı Elizabeth, ifadesini hiç bozmadan. "Hem de sizin altmış yedi yaşından fazla olmadığınızı göz önüne alırsak."

"Seni arsız çocuk. Benim altmış altı yaşından daha yaşlı olmadığımı biliyorsun."

Elizabeth gülümsemesini sakladı. "Resim odasına gitmek için size eşlik etmeye ihtiyacınız var mı? Bir şeyler yiyebildiniz mi?"

"Çoktan, iki yumurta ve üç dilim kızarmış ekmeği yedim. Ayrıca bu sabah resim odasında oturmak istemiyorum."

Elizabeth şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. O ve Leydi Danbury sabahlarını hep resim odasında geçirirlerdi. Ve Leydi D'nin vermeyi en çok sevdiği nutuklardan biri de rutinin hastalıklardan koruyucu bir özellik taşıması ile ilgili olanıydı.

"Bahçede oturmaya karar verdim," diye açıkladı Leydi Danbury.

"Ah," dedi Elizabeth. "Anlıyorum. Bu çok güzel bir fikir. Hava bu sabah çok güzel ve pek de esinti yok."

"Biraz kestireceğim."

Bu açıklama Elizabeth'i şaşırtmıştı. Leydi Danbury sık sık uyuyakalırdı fakat bunu asla itiraf etmezdi ve kesinlikle "kestirmek" fiilini kullanmazdı.

"Bahçeye yürürken size eşlik etmemi ister misiniz?" diye sordu Bay Siddons. "Size eşlik etmekten mutluluk duyarım."

Elizabeth birden sıçradı. Onun varlığını tamamen unutmuştu.

"Gerek yok," dedi Leydi Danbury. "Bu günlerde çok hızlı hareket edemiyorum, ama ölü de değilim. Gel haydi, Malcolm." Ve sonra, Malcolm ile birlikte, topallayarak uzaklaştı.

Elizabeth yalnızca arkalarından şaşkınlıkla bakmakla yetindi.

"Kedisini bu kadar iyi eğitmiş olması gerçekten olağanüstü," dedi James.

Elizabeth yüzünde sersemlemiş bir ifadeyle ona döndü. "Size hasta gibi göründü mü?"

"Hayır, neden?"

Şokunu kelimelere dökemeyen Elizabeth, uzaklaşan Leydi Danbury'ye bakarken elini kolunu nereye koyacağını bilemiyordu.

Bu hali James'in hoşuna gitmişti. Dikkatle genç kıza bakıyordu. "Bahçeye çıkıp kestirmek istemesi çok mu garip? Hava çok güzel."

"Evet!" dedi. "Bu çok acayip."

"İyi, ama eminim ki..."

"Size söylüyorum, bu çok acayip." Elizabeth başını salladı. "Bu hiç hoşuma gitmedi. Hiç ama hiç hoşuma gitmedi."

Adam kafasını yukarı doğru kaldırdı ve ona değer biçer gibi bir bakış attı. "Ne yapmamızı önerirsiniz?"

Kız omuzlarını dikleştirdi. "Onu gözetleyeceğim."

"Uyurken onu mu izleyeceksiniz?" dedi kuşkuyla.

"Daha iyi bir fikriniz var mı?"

"Yaşlı bir kadını uyurken izlemekten başka mı? Yani, evet, belki biraz zorlasam, bir iki tane eğlenceli şey..."

"Ah, susun lütfen!" dedi sinirle. "Sizin eşlik etmeye ihtiyacım yok, nasıl olsa."

James gülümsedi. "İster miydiniz?"

"Gayet kibarca belirttiğiniz gibi," dedi gururla çenesini kaldırarak, "yaşlı bir kadını uyurken izlemek o kadar da zor bir şey değil. Eminim sizin başka, daha önemli işleriniz vardır. İyi günler."

James'in ağzı beş karış açık kalmıştı. Her şey bir yana, amacı kesinlikle onu danılmak değildi. "Elizabeth, bekle!"

Elizabeth, büyük ihtimalle, sinirinden değil, kendisine ilk ismiyle hitap etmesinden duyduğu şaşkınlığından ötürü, durdu ve geriye döndü. Kahretsin, onu şaşırtmayı başarmıştı. Kaç gündür aklını meşgul etmesi yetmiyormuş gibi, şimdi de onu Elizabeth olarak görüyordu ve..."

"Evet?" dedi sonunda.

"Sizinle geleceğim."

Ona daha rahatsız bir bakış attı. "Sessiz olmayı biliyorsunuz, değil mi? Gözetlerken ona yakalanmak istemem."

James'in dudakları titremeye başladı. Gültümsemesine engel olmaya çalışıyordu. "Bizi ele vermeyeceğime dair bana güvenebilirsiniz," dedi büyük bir ağırbaşlılıkla. "İyi bir casus olduğumu söylerler."

Kız başlarını çattı. "Bu oldukça tuhaf bir açıklama. Bu arada iyi misiniz?"

"Elbette. Niçin sordunuz?"

"Hapşıracakmış gibi bir haliniz var."

Yanlarındaki çiçeklere bakarak, "Çiçekler beni her zaman hapşırtır," dedi.

"Dün gül bahçesindeyken hapşırmamıştınız ama."

Boğazını temizledi ve telaşla, "Bunlar gül değil," dedi, vazoyu işaret ederek.

"Öyle ya da böyle, sizi yanımda götüremem," dedi, defeden bir baş işaretile. "Bahçenin her köşesinde çiçekler var. İki dakikada bir hapşıırırsanız, olmaz."

"Hapşıırmam," dedi aceleyle. "Yalnızca, kopmuş çiçekler hapşıırtır beni."

Gözleri şüpheyle kısıldı. "Böyle bir hastalığı daha önce hiç duymamıştım."

"Ben de. Böyle bir soruna sahip olan kimseyle de tanışmadım. Bitkinin gövdesindeki bir şey yüzünden olmalı. Gövdesinden koparıldığında...şey...havaya yayılan bir şey olmalı."

Kız ona başka bir kuşkulu bakış attı, o yüzden de adam hikâyeyi, "Bir bayana eşlik ettiğimde, ona çiçek vermek istediğim zaman Tanrı yardımcım olsun," diyerek süsledi.

"Pekâlâ," dedi, canlı bir şekilde. "Benimle gelin." Ama eğer bunu yüzünüze gözünüze bulaştırırsanız...

"Bulaştırmam," diye onu temin etti.

"Eğer bunu yüzünüze gözünüze bulaştırırsanız," diye devam etti, bu sefer daha yüksek bir sesle, "sizi asla affetmem."

Adam hafifçe eğilerek selam verdi. "Önden buyurun, Bayan Hotchkiss."

Kız birkaç adım attı ve arkasını döndü, mavi gözleri biraz tereddütlü bakıyordu. "Biraz önce, bana Elizabeth diye hitap ettiniz."

"Beni affedin," diye mırıldandı. "Çizgiyi aştım."

James, Elizabeth'in ona ilk ismiyle hitap etme özgürlüğünü verip vermemek konusunda emin olmadığını, onun doğasında var olan arkadaş canlılığı ile onu bir adım uzakta tutma ihtiyacı arasında savaş verdiğini görebiliyordu. Sonunda rahatladı ve, "O kadar önemli değil. Biz Danbury Köşkü'ndeki hizmetçiler birbirimizle aşırı resmi konuşmayız. Eğer aşçı ve usak bana Elizabeth diyorlarsa, siz de diyebilirsiniz."

James kalbinin oldukça tuhaf bir tatminle dolduğunu hissetti. "Öyleyse sen de bana James demelisin," diye cevap verdi.

"James," dedi, söyleyince nasıl durduğunu denemiş gibi.

"Ama birisi senden bahsettiğinde, elbette, asla senden ilk isminle bahsetmeyeceğim."

"Elbette ki hayır. Ama eğer biz bize isek resmiyete gerek yok."

Kız başını salladı. "Pekâlâ, Bay..." Mahcupça güldü. "James. Yola koyulmalıyız."

Adam onu holün karışık yollarında takip etti. Kız Leydi Danbury'nin şüphesini çekmemek için dolambaçlı yollardan gitmek için ısrar etmişti. James bir sabah içerisinde balo odasında, yemek odasında, kahvaltı odasında ve serada bulunmalarının daha çok şüphe uyandıracağını bilse de, düşüncelerini kendine sakladı. Elizabeth açıkça lider pozisyonundan büyük bir tatmin duyuyordu ve zaten James de onun yakınında olmaktan oldukça hoşnuttu.

Sonunda açık havaya çıkmayı başardıklarında, evin doğu kanadındaydılar, ön tarafa yakın ve bahçeden mümkün olduğunca uzak. "Müzik odasındaki, Fransız kapılardan çıkabilirdik," diye açıkladı Elizabeth, "fakat bu şekilde çalıların arkasından giderek, gizlenebiliriz."

"Ah, harika bir fikir," diye söylendi, çalıların arkasında onu takip ederken. Çalılık yaklaşık altı metre yüksekliğindeydi ve onları evin görüş hizasından tamamen saklıyordu. Elizabeth, köşeyi döner dönmez koşmaya başlayınca çok şaşırılmıştı. Yani, tam olarak koşmak değil belki ama çevik bir yürüyüş ve tırıs tırıs gitme arasında bir şeydi.

Bacakları onunkilerden çok daha uzundu ve tek yapması gereken adımlarını uzatmaktı. "Gerçekten bu kadar acelemiz var mı?" diye sordu.

Elizabeth arkasını döndü fakat yürümeye devam ediyordu. "Leydi Danbury için çok endişelendim," dedi ve aceleci ritmine devam etti.

James bu zamanı onu incelemek için mükemmel bir fırsat olarak görmüştü fakat bilgicilik taslama hissiyatı onun bir yorum yapmasına engel olamamıştı, "Görünüşe bakılırsa, Danbury Köşkü'nde hayat o kadar sıradan değil. Şuna bak, altmış altı yaşında bir kadının bu yaz gününde uyumak istemesi olabilecek en tuhaf şey."

Kız yeniden arkasını döndü. "Arkadaşlığımı sıkıcı bulduğun için üzgünüm ama bana eşlik etmen için seni zorlamamış olduğumu hatırlatırım."

"Arkadaşlığın kesinlikle sıkıcı değil," dedi, en yumuşak gülümsemesini gösterirken. "Açıkçası ben sadece bu durumun önemini kavrayamıyorum."

Kız mola vermek için kayarak durdu, ellerini kalçalarına yerleştirdi ve ona en sert bakışını attı.

"Bu duruşunla, oldukça iyi bir mürebbiye olurdun," diye satıştı.

"Leydi Danbury asla kestirmez," diye çıkıştı. "O rutinle yatar, rutinle kalkar. Kahvaltı için, iki yumurta ve üç dilim kızarmış ekmek. Her gün. Otuz dakika nakış. Her gün. Öğleden sonra saat üçte, mektuplar ayrılır ve cevaplanır. Her gün."

"Peki, sanırım haklısın."

"O asla kestirmez."

Adam, konuşmaya o sırada ne ekleyebileceğini merak ederek yavaşça başını salladı.

Kız son bir homurdanma sesi çıkardıktan sonra, arkasını döndü ve tam gaz devam etti. James, uzun adımlarla onu takip etti. Aralarındaki mesafe hafifçe açılmaya başlayınca James hızını arttırdı ve tam o sırada çıkıntı yapmış olan ağaç kökünü gördü.

"Ağaç köküne..."

Kız yere düştü, bir kolu zarif bir kuş kanadı gibi gerilmiş, diğeri de düşüşünü hafifletmek için bükülmüştü.

Artık çok geç de olsa, cümlesini, "Dikkat et," diye bitirdi. Ona doğru ilerledi. "Yaralandın mı?"

Başını sallıyor ve söyleniyordu, "Tabii ki, hayır." Ama daha bunu söylerken bile acıdan irkiliyordu, o yüzden adamın ona inanacağı yoktu.

Adam onun yanına eğildi ve düşüşünü hafifleten eline doğru uzandı. "Bu elin nasıl?"

"İyiym," diye ısrar etti, elini geri çekerek. Sonra derisine yapıışan toprak parçalarını ve pislikleri temizlemeye başladı.

"Korkarım gerçek hislerinizi öğrenmek için ısrar etmeliyim."

"Ashında," dedi yakınlıkla, "bu senin suçun olmalı."

James şaşkınca gülümsemekten kendini alamadı. "Benim suçum mu?"

"Nasıl veya neden emin değilim, ama eğer bu dünyada biraz da olsa adalet varsa, bu senin suçundur."

"Eğer bu benim suçumsa," dedi, söylediği şeye derinden güvenerek, "kusurlarımı affettirebilmem için, yaralarına bakmama izin ver."

"Yaram..."

"Hayır kelimesini cevap olarak kabul ettiğim nadirdir."

Yüksek sesle iç çekerek elini uzattı ve oldukça kaba bir şekilde söylenerek, "Al," dedi.

James bileğini nazikçe bükte. Kız hiç tepki vermedi, ta ki tedbirli bir biçimde, elini arkaya doğru bükene kadar. Açıkça eli acıdığı için kendine sinirlenerek, "Ah!" diye inledi.

"Çok da acımadı, ashında," dedi çabucak. "Burkulmadığına eminim."

"Haklı olduğuna eminim," diye onayladı. Herhangi bir şişme yoktu. "Ama bir-iki günlüğüne diğerini

kullansan daha iyi olur. Ve eve geri döntüp üzerine buz veya soğuk bir et parçası koysan da fena olmaz.”

“Vaktim yok,” dedi basitçe ayağa kalkarak. “Leydi Danbury’yi kontrol etmeliyim.”

“Eğer, endişelendiğin gibi kestiriyorsa, onun kaçacağını düşünüp korkman biraz abartı olur diye düşünmeden edemiyorum.”

Elizabeth ona dik dik baktı.

“Başka bir deyişle,” dedi, elinden geldiğince nazik olmaya çalışarak, “acele ederek hayatını ve uzuvlarını tehlikeye atman gerekmiyor.”

Onun her kelimesini tartarak söylediğini görebiliyordu ama en sonunda başını salladı ve, “Herkes kendi kararlarını vermekte özgürdür,” dedi.

James yüksek sesli bir inilti çıkarak, en başta neden onun peşine takılmış olduğunu hatırlamaya çalıştı. Agatha Teyze, diye hatırlattı kendine. Bu tamamen Agatha Teyze ile alakalıydı. Elizabeth’in şantajcı olup olmadığını bulması gerekiyordu.

İçinden bir ses, olmadığını söylüyordu. Bu kadar buyurucu ve çoğu zaman oldukça usandırıcı yaşlı bir kadın için bu kadar çok endişe gösteren biri, kesinlikle şantajcı olamazdı.

Yine de James’in başka şüpheleri vardı, o yüzden, onun peşinden gitmeye devam etti. Kız, başka bir köşeyi daha döndüğünde, adam onun izini kaybetti fakat çok geçmeden onu dümdüz ve sabit bir şekilde durmuş, sırtını çalılığa dayamış ve görebilmek için başını omzu üzerinden iyice çevirmiş bir halde buldu.

“Ne görüyorsun?”

“Hiçbir şey,” diye itiraf etti, “fakat boynum fena halde tutuldu.”

James içinde fokurdayan gülümsemeyi daha fazla tutamadı ve sesini mümkün olduğunca ciddi çıkarmaya çalışarak, “Bir bakmamı ister misin?”

Kız başını öne çevirdi ve sonra yüzünü ekşiterek başını yana, geriye ve yukarı doğru yatırdı. James çıkan sesi duyunca irkildi.

Kız boynunu ovdu. “Kimse görmeden bakabilir misin?”

Aklına geçmişte, Fransa’da, İspanya’da ve burada, İngiltere’de yer aldığı görevler geldi. James görünme konusunda bir ustaydı. “Ah,” dedi hiç tereddüt etmeden, “sanırım yapabilirim.”

“İyi, öyleyse.” Geri çekildi. “Ama bir saniye bile, onun seni görebildiğinden şüphelenirsen, bırak.”

James sırtı ve selam verdi. “General sensin.”

O saniye Elizabeth her şeyi unuttu.

Kardeşlerine nasıl bakacağı hakkında tek bir fikri olmadığını unuttu.

Leydi Danbury’nin çok garip davrandığını ve belki de patronunun çok hasta olabileceği ihtimalini unuttu.

Hatta Bayan Seeton’ın küçük kitabındaki lanet olan emirleri de unuttu ve en önemlisi, bu adam kaşlarını her kaldırdığında, midesinin ters döndüğünü unuttu. O anın hafifliği ve James Siddons’ın yüzündeki yaramaz gülümseme dışında her şeyi unuttu. Küçük bir kahkaha ile ona uzanıp şakayla omzuna vurdu.

"Ah, dur," dedi, kendi sesini zor tanıyarak.

"Neye dur?" diye sordu, yüzündeki ifadenin neredeyse aptal bir masumiyeti vardı.

Onun selamının taklidini yaptı.

"Büyük bir ustalıklı ve sıklıkla, emirler yağdırıyordun," dedi. "Seni bir generalle kıyaslamam gayet..."

"Yalnızca Leydi Danbury'yi kontrol et," diye sözünü kesti.

James bilmiş bilmiş gülümsedi ve çalınların arkasından süzüldü.

"Bir şey görebiliyor musun?" diye fısıldadı Elizabeth.

Adam geri çekildi. "Leydi Danbury'yi görüyorum."

"Sadece o mu?"

"Kediyle ilgileneneğini düşünmedim."

"Malcolm?"

"O da kucagında."

"Kedinin ne yaptığı umurumda değil."

Kızın belli belirsiz emreder gibi bakışını görünce, adamın şaşkınlıktan ağzı açıldı. "İlgilendiğini düşünmedim zaten."

"Leydi Danbury ne yapıyor?" diye çıktı Elizabeth.

"Uyuyor."

"Uyuyor mu?"

"Zaten uyuyacağını söylememiş miydi?"

Kız kaşlarını çatarak adama baktı. "Demek istediğim, normal bir şekilde mi uyuyor? Nefes alması düzenli mi? Hareket ediyor gibi görünüyor mu?"

"Uykusunda mı?" diye sordu şüpheyle.

"Ukala olma. İnsanlar uykularında her zaman..." Gözlerini kıstı. "Niçin gülümsüyorsun?"

James hain dudaklarını saklamaya çalışmak için öksürdü ve bir kadının ona en son ne zaman ukala dediğini hatırlamaya çalıştı. Yakın zamandaki Londra gezisinde tanıştığı tüm kadınlar, kibarca gülümseyerek genellikle giysilerine, görünüşüne ve vücuduna iltifat eden tiplerdi. Bir defasında, biri olayı alınının bombesine bile iltifat edecek kadar ileri götürmüştü, o da oradan kaçmak için doğru zaman olduğunu hemen fark etmişti.

Önceden Elizabeth Hotchkiss tarafından aşağılanmanın bu kadar eğlendirici olacağını tahmin bile edemezdi.

"Neden gülümsüyorsun?" dedi Elizabeth, sabırsızca.

"Gülümsüyor muydum?"

"Gülümsediğini biliyorsun."

Kızın nefesini kesecek kadar ona yakınlaştı. "Gerçeği duymak ister misin?"

"Şey, evet. Gerçekleri duymayı, neredeyse, hep tercih etmişimdir."

"Neredeyse?"

"Gerçekler birinin hislerini fazlasıyla kırarak olduğu zaman durum değişir," diye açıkladı. "Ve... Bekle bir saniye! Senin benim soruma cevap veriyor olman gerek."

"Ah, evet, gülümseme," dedi. "Sanırım bana ukala dediğin içindi."

"Seni aşığladığım için mi gülüyorsun yani?"

Adam omuz silkti ve ellerini, oldukça çekici olduğunu umduğu bir şekilde uzattı. "Kadınlar beni sık sık aşığlamaz."

"Demek ki, yanlış türde kadınlarla takılıyormuşsun," diye söylendi.

James kendisini tutamadı ve bir kahkaha attı.

"Sessiz ol," diye tısladı, onu çalılardan uzağa çekerek. "Seni duyabilir."

"Bir koyun sürüsünün sesini bastırabilecek kadar yüksek sesle horluyor," diye cevapladı. "Bizim ufak seslerimizin onu uyandırabileceğinden şüpheliyim."

Elizabeth, kaşlarını çatarak başını salladı. "Bundan hiç hoşlanmadım. O asla kestirmez. Hep bunun doğal olmadığını söyler."

James ona sırtarak baktı, neredeyse tekrar onunla alay edecekti ki derin mavi gözlerindeki endişeyi gördü ve kendini tuttu. "Elizabeth?" dedi, yumuşak bir tonda, "gerçekten korktuğun nedir?"

Derin bir iç çekti. "Hasta olmasından. İnsanlar yaşlanınca birdenbire..." Yutkundu. "Bu bir hastalık belirtisi olabilir."

James sessizce sormadan önce, birkaç saniye duraksadı, "Annen ve babanı hastalık yüzünden mi kaybettin?"

Gözleri onunkilerle buluştu. O an sorusunun Elizabeth'i çok şaşırtmış olduğunu anladı. "Hayır," dedi, gözlerini kırparak. "Annem bir fayton kazasında öldü ve babam..." Duraksadı ve uzaklara baktı, yüzün-

de oldukça gergin, içler acısı bir ifade belirdi, "Hasta değildi."

Babasının ölümünden neden bahsetmek istemediğini öğrenebilmek için ona bir sürü soru sormak istiyordu. Birden onun hakkında her şeyi bilmek istediğini fark etti.

Ve en çok da, o küçük yüzünden geçen her gülümsemenin altında yatan anlamı öğrenmek istiyordu.

James neredeyse geri adım atacaktı. Daha önce hiç bir kadının ruhunun derinliklerine ulaşmak istemişti.

Elizabeth garip sessizliği doldurarak, "Senin annen ve baban hâlâ hayatta mı?" diye sordu.

"Hayır," diye cevapladı James. "Aslında babamın ölümü çok ani oldu. Doktor kalp rahatsızlığı olduğunu söyledi." Omuz silkti. "Veya yetmezlik olduğunu."

"Ah," diye inledi.

"Önemli değil," dedi önemsiz olduğunu göstererek bir el hareketiyle. "İyi bir adam değildi. Onu özlemiyorum ve yas da tutmuyorum."

Elizabeth'in ağzının kenarları gerildi. James, onun gözlerinde bir ipucu gördüğünü düşündü.

"Annem ben çok gençken öldü," diye ekledi kısaca, ama bunu neden anlattığını anlamayarak. "Onu çok az hatırlıyorum."

"Üzgünüm," dedi Elizabeth yumuşakça. "Umarım çok acı vermemiştir."

James bu sorunun cevabını gözlerinde saklamakta

başarılı olamadığını düşündü çünkü kız yutkunmuş ve tekrar, "Üzgünüm," demişti. James başını salladı ama tek bir kelime etmedi.

Elizabeth'in gözleri bir an için onunkilerle buluştu ve sonra Leydi Danbury'yi görebilmek için tekrar boynunu uzattı. "Leydi D acı çekiyor olsaydı, üzüntüden ölürdüm. Eminim öyle bir durumda kimseye de bir şey söylemez. İstirabını tek başına çekecek derecede gururludur. Şefkat ve endişeyi asla oldukları gibi algılamaz. Tek gördüğü acıma olur."

James teyzesini izlerken onu izledi ve birden Elizabeth'in ne kadar ufak olduğunu fark etti. Danbury Parkı'nın çayırıları, onun arkasında yeşilin her tonundan yapılmış yamalı bir yorgan gibi uzanırken, genç kız birden bu geniş alanın yanında küçücük ve çok yalnız görünmüştü. Yaz esintisi, topuzunun arasından sarkan sarı, ipeksi saç tutamlarını havalandırıyordu. James düşünmeden uzandı, birini yakaladı ve kulağının arkasına attı

Kızın nefesi kesildi ve refleks olarak elini kaldırdı. Parmakları, onun eklemelerine sürtüntünce adam onun elini kavrama arzusuna zor engel oldu. Parmaklarını azıcık hareket ettirse yeterdi. Enfes derecede baştan çıkarıcıydı fakat elini geri çekti ve mırıldandı, "Affet beni. Saçın rüzgârda uçuyordu."

Kızın gözleri büyüdü ve dudakları sanki bir şey söyleyecek gibi açıldı, ama sadece geri çekilmekle yetindi. "Leydi Danbury bana hep çok iyi davrandı," dedi, nefesini tutarak. "Onun bana olan hakkını ödemedim çok zor."

James, daha önce katı ve sözlünü sakınmayan teyzesi hakkında böyle iyi konuşulduğunu hiç duymamıştı. İnsanlar ona saygı duyuyor, ondan korkuyor, hatta iğneleyici şakalarına bile gülüyordu, fakat asla, meredeyse kendisinin ruhunu kurtarmış olan bu kadını kendisi kadar seven biri ile karşılaşmamıştı.

Ve sonra birden kendi vücuduna yabancılaştı ve vücudunun ondan habersiz ilerlediğini hissetti. Hareketi kontrol edemiyordu. Sanki içine başka bir ruh girmiş gibiydi. Bu ruh, elini uzatıp Elizabeth'i başından kavramasına, parmaklarını ipek gibi saçlarından gezdirerek onu kendine doğru, yakına, daha yakına, daha da yakına, çekmesine sebep oluyordu.

Ve sonra, dudakları dudaklarına değdi. Bunun ne tür bir büyüleyici güç olduğunu bilmiyordu. Tek hissettiği bir erkeğin bir kadına her şekilde sahip olma isteğinin o çok kuvvetli ihtiyacıydı.

Bir eli onun saçlarına daha önce hiç olmadığı kadar hızla gömülürken, diğeri ise boynunun arkasındaki nazik kıvrıma dokunuyordu. Ona karşılık vermeye başladığını hissetmişti. O kesinlikle çok masumdu, ama yavaşça yumuşamaya başlamıştı ve kalbi gittikçe daha hızlı atıyordu. Sonra kendi kalbi de hızla çarpmaya başladı.

"Aman Tanrım, Elizabeth," dedi nefes nefese, dudaklarını yanağına ve sonra kulağına götürerek... "İstiyorum... İstiyorum..."

Onun sesi kızın içinde bir şeyleri uyandırmış olacak ki, kız birden sertleşti ve adam onun fısıldadığını duydu, "Ah, hayır."

James onu bırakmak istemedi. Onu yere yatırmak ve tüm mantığını kaybedene kadar onu öpmek istiyordu ama düşündüğünden daha onurlu biri olmalıydı çünkü kız kendini çekmeye başladığı anda onu serbest bıraktı.

Her zamankinden daha da şok olmuş bir halde birkaç saniye onun karşısında durdu. Küçük ellerinden biri ağzını kapatmıştı ve gözlerini kocaman açmış, kırpmadan duruyordu. "Hiç düşünmezdim..." diye mırıldandı. "İnanamıyorum..."

"Neye inanamıyorsunuz?"

Başını salladı. "Ah, bu çok kötü oldu."

Bu adamın egosunun kaldırabileceğinden fazlaydı bu. "Bence değildi..."

Ama Elizabeth çoktan kaçıp gitmişti.

7. Bölüm

Elizabeth, bir sonraki gün, aklında baskın olan tek düşünceyle Danbury Köşkü'ne vardı: James Siddons'tan mümkün olduğunca uzak durmak.

Adam onu öpmüştü. Gerçekten de onu öpmüştü. Daha kötüsü, ona engel olmamıştı. Ve daha da kötüsü, korkak gibi kaçmıştı. Hem de ta eve kadar. Onca yıldır yalnızca bir defa iştene eve erken gitmişti, o da akciğerlerinin hastalandığı zamandı. O zaman bile, onun yanında kalmak istemiş ve ancak Leydi Danbury ona bakmakla tehdit ettiğinde, köşkten ayrılmıştı.

Ama bu sefer, yakışıklı bir erkeğin öpücüğü, onun evden burnunu çekerek ayrılmasına yetmişti. Elizabeth hareketleri yüzünden yerin dibine öyle bir batmıştı ki, eve döntünce Lucas'ı Danbury Köşkü'ne yolladı ve Leydi D'ye hasta olduğuna dair bir not vermesini rica etti. Tamamen yalan sayılmazdı, diye kendini rahatlatı Elizabeth. Çünkü iyice bunalmış ve midesi de çok garip olmuştu.

Ayrıca, yalan söylemek dışında tek bir alternatif vardı, o da utançtan ölmektir.

Bütün geceyi odasına kapanıp BİR MARKİ İLE NASIL EVLENİLİR?'i inceleyerek geçirmişti. Öpüş-

me hakkında fazla bir bilgi yoktu. Bayan Seeton, haklı olarak, onun kitabını alacak kadar akıllı birinin, derin ve uzun süreli bir ilişki yaşamadan bir beyefendi ile öpüşmeyecek kadar da aptal olmadığını düşünmüştü.

Ve üstüne bir de bundan hoşlanmaması gerektiğini.

Elizabeth, tüm bunları hatırlayarak inledi. O ana kadar gün diğer günler gibi ilerliyordu; tüm gün omzunun üzerinden defalarca dönüp bakması yüzünden Leydi D'nin ona yeni bir tik edinip edinmediğini sorması dışında. Utanç başını çevirip durmasına engel oldu, ama yine de ne zaman bir ayak sesi duysa, yerinden zıplıyordu.

Ondan kaçınmanın bu kadar zor olmadığını söylemeye çalışıyordu kendisine. Bay Siddons'ın emlak idarecisi olarak yapması gereken binlerce şey olması gerekiyor ve bunlardan yaklaşık dokuz yüzü dışarıda geçiyor olmalıydı. Bu yüzden, eğer Elizabeth kendisini Danbury Köşkü'ne kapatırsa, güvende olurdu. Ve eğer o içeride olmasını gerektiren tuhaf bir göreve kalkıştırsa... Eh, o zaman da, evi terk etmek için bir sebep bulması ve ılık İngiliz güneşinin tadını çıkarması gerekiyordu.

Ve sonra yağmur başladı.

Elizabeth'in alını oturma odasının penceresine tok bir ses çıkarak çarptı. "Bu gerçek olamaz," diye söylendi. "Bu kesinlikle gerçek olamaz."

"Ne gerçek olamaz?" diye sordu Leydi Danbury, canlı bir şekilde. "Yağmur mu? Şaşıp olma. Burası İngiltere. Dolayısıyla yağmur yağmalı."

130

"Ama bugün değil," diye iç çekti Elizabeth. "Bugün yürürken, hava oldukça güneşliydi."

"Havanın güneşli olması ne zamandan beri bir şey ifade etti ki?"

"Şeyden beri...?" Gözlerini yumdu ve yutkundu. Hayatı boyunca. Surrey'de yaşamış herkes, güneşli bir güne aldanılmaması gerektiğini bilirdi. "Ah, boş verin. Önemi yok."

"Eve gitme konusunda mı endişelisin? Endişelenme. Biri seni götürür. Hastalıktan bu kadar kısa süre sonra, yağmura çıkmamalısın." Leydi Danbury'nin gözleri kısıldı. "Buna karşın, söylemeliyim ki, dikkat çekecek derecede çabuk iyileşmiş görünüyorsun."

"Dikkat çekici derecede iyileşmiş hissetmiyorum," dedi Elizabeth, oldukça dürtüşçe.

"Rahatsızlığın neydi demiştin?"

"Midem," diye mırıldandı. "Sanırım yediğim bir şey dokundu."

"Hımm. Başka kimse rahatsızlanmadı. Ne yedin öyle bilemiyorum. Ama eğer tüm gününü tuvalette geçirdiysen, o başka..."

"Leydi Danbury!" Elizabeth ufak bir çığlık attı. Elbette, tüm gününü tuvalette geçirmemişti, ama yine de, o tip vücut işlevlerinden bahsetmenin âlemi yoktu.

Leydi D başını salladı. "Biraz fazla alçak gönüllüsün sen de. Kadınlar ne zaman bu kadar aşırı titiz oldular?"

"Kusmanın hoş bir sohbet konusu olmadığına karar verdiğimiz zaman," diye karşılık verdi.

131

"İşte budur!" Leydi Danbury kıkırdadı, ellerini birbirine vurarak. "İddia ediyorum, Elizabeth Hotchkiss, her gün daha fazla benim gibi konuşmaya başlıyorsun."

"Tanrı bana yardım etsin," diye inledi Elizabeth.

"Hatta tam olarak benim gibi konuştun." Leydi Danbury geriye yaslandı, işaret parmağı ile hafifçe alnına vurdu ve kaşlarını çatı. "Şimdi, neyse, ne diyordum ben? Ah evet, senin bu yağmurda eve yürümemen gerektiği hakkında konuşuyordum. Korkma, seni götürecek birini bulacağız. Benim yeni emlak idarecim götürebilir gerekirse. Zaten bu havada bir şey yapamaz."

Elizabeth yutkundu. "Eminim yağmur birazdan diner."

Gökyüzünde zikzaklı bir şimşek çaktı ve arkasından o kadar yüksek sesle bir yıldırım gürledi ki, Elizabeth yerinden sıçradı. "Ay!" diye ciyakladı.

"Şimdi ne oldu?"

"Yalnızca dizim," dedi sahte bir gülümsemeyle. "Hiç acımıyor."

Leydi Danbury inanmayarak homurdandı.

"Bir şey yok," diye ısrar etti Elizabeth. "Masanın o kenarını daha önce hiç fark etmemiş olmam komik, aslında."

"Ah, o. Oraya dün çıktık. Bay Siddons önerdi."

"Şimdi anladım," diye söylendi Elizabeth.

"Efendim?"

"Bir şey yok," dedi, biraz yüksek sesle.

"Hımm," dedi Leydi Danbury. "Ben susadım."

Elizabeth, Bay Siddons'ın gelebilme olasılığının verdiği endişeden kurtulmanın yolunun, camda beklemektense, başka bir şey yapmak olabileceği fikrine hemen ısındı. "Çay ister miydiniz, Leydi Danbury? Çaya aşçıya söyleyeyim, size bir limonata yapsın."

"Limonata için çok erken," diye bağırды, Leydi D. "Çay için de çok erken, ama yine de alırım."

Elizabeth, "Kahvaltıda çay içmemiş miydiniz?" dedi.

"O kahvaltı çayıydı. Tamamen farklı şeyler."

"Ah." Bir gün, bunun için Elizabeth'e azizlik unvanı vermeliydiler.

"Aşçının tepsiye bisküvi koyduğundan emin ol. Ve Malcolm için de bir şeyler hazırlamasını söylemeyi unutma." Sonra Leydi D başını bir o yana, bir bu yana salladı. "Nerde bu kedi?"

"Bana yapacağı son işkencenin planını hazırlıyor olmalı," diye söylendi Elizabeth.

"Ne? O da ne demek?"

Elizabeth kapıya döndü, omzunun üzerinden hâlâ Leydi Danbury'ye bakıyordu. "Bir şey demek değil, Leydi Danbury. Ben yalnızca..."

Söyleyeceği şey her neyse, birden omzunu büyük, sıcak bir şeye, kesinlikle bir insana çarptığını hissettiği anda, unutmuştu.

Elizabeth inledi. Bay Siddons. O olmalıydı. Hiçbir zaman şanslı bir kadın olmamıştı.

"Orda dur," dediğini duydu, elleriyle kollarını kavramadan önceki bir saniye içerisinde.

"Bay Siddons!" Leydi Danbury mutluluktan irkildi. "Sizi sabahın bu erken saatinde görmek ne kadar da güzel."

"Gerçekten de," diye söylendi Elizabeth.

"Çay içerken bize katılmaz mısınız?" diye devam etti Leydi D. "Elizabeth tam da gidip bir tepsi hazırlamak üzereydi."

Elizabeth, adamın yüzüne bakmayı reddediyor ama kurt gibi gülümsemesini hissedebiliyordu.

"Çok sevinirim," dedi.

"Harika," diye cevapladı Leydi Danbury. "Elizabeth, sen çık öyleyse. Üç tane çaya ihtiyacımız olacak."

"Ben bir yere kıpırdayamıyorum," diye inledi Elizabeth, "Bay Siddons kollarımı böyle sıkıca tutmuşken."

"Öyle mi yapıyorum?" dedi James masumca ve kollarını bıraktı. "Fark etmemişim bile."

Eğer azıcık bir şansım olsaydı, diye düşündü Elizabeth, *tam orada yalan söylediğine dair iddiaya bile gireirdim.*

"Sevgili Bayan Hotchkiss'e birkaç sorum olacaktı," dedi Bay Siddons.

Elizabeth'in ağzı şaşkınlıktan beş karış açıldı.

"Ama sanırım o dönünceye kadar bekleyebilirim," diye mırıldandı.

Elizabeth'in başı, odadaki garip ve sessiz gerginliğin sebebini kavrayabilmek için, bir Bay Siddons'a, bir Leydi Danbury'ye çevrilip duruyordu. "Eğer eminse-niz," dedi. "Cevap vermekten mutluluk..."

"Senin bana şantaj yaptığını düşünüyor," dedi Leydi Danbury, boşboğazlıkla.

"Ne yaptığını düşünüyor?" Elizabeth neredeyse çığlık atıyordu. "Agatha!" Bay Siddons yüksek sesle çıkıştı, sesi adeta yaşlı kadını cehenneme göndermek ister gibiydi. "Daha önce hiç çaktırmamak diye bir laf duymadınız mı?"

"Humm. Bende asla işe yaramaz."

"Sen az önce ona Agatha mı dedin?" diye sordu Elizabeth. Büyük bir şaşkınlıkla Leydi Danbury'ye baktı. Bu kontese beş senedir hizmet ediyordu, daha bir kere bile ona ilk ismiyle hitap edebileceğini düşünmemişti.

"Bay Siddons'ın annesini tanırım," dedi Leydi Danbury, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Elizabeth ellerini kalçalarına koydu ve kaşlarını çatarak yakışıklı emlak idarecisine baktı. "Ne cesaretle bu tatlı ve yaşlı kadına şantaj yapabileceğimi düşünü-rsün?"

"Tatlı mı?" diye yankılandı Bay Siddons'un sesi.

"Yaşlı mı?" diye haykırdı Leydi Danbury.

"Ben asla o kadar alçalmazdım," dedi Elizabeth burun çekerek. "Asla. Böyle düşündüğünüz için size yazıklar olsun."

"Ben de ona öyle söyledim," diyerek omuz silkti Leydi D. "Elbette paraya ihtiyacın var, fakat öyle şeyler yapacak türden bir kız..."

Bay Siddons'un eli yine kızın kolunu kavradı. "Paraya mı ihtiyacın var?" diye sordu.

Elizabeth gözlerini devirdi. "Herkesin yok mu?"
"Bende fazlasıyla var," dedi Leydi D.

İki çalışan da aynı anda kafalarını döndürüp ona baktılar.

"İyi ama bu gerçek," dedi, yüksek sesle homurdanarak.

"Niçin paraya ihtiyacın var?" diye sordu Bay Siddons yumuşak bir sesle.

"O sizi ilgilendirmez!"

Ama Leydi Danbury belli ki ilgilendirdiğini düşündü ki, birden, "Her şey şöyle başladı..." diyerek konuya girdi.

"Leydi Danbury, lütfen!" Elizabeth yalvaran gözlerle ona baktı. Paraya bu kadar sıkışık olmak zaten yeterince zordu. Bir de kontesin onu bir yabancı önünde utandırmasına gerek yoktu...

Leydi Danbury ilk kez çizgiyi aştığını anladı ve çenesini kapattı.

Elizabeth gözlerini yumdu ve derin bir nefes verdi. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Ben susadım," diye belirtti Leydi D.

"Doğru," dedi Elizabeth, sesi herkesin duyabileceği şekilde olmasına rağmen aslında bunu kendi kendine söylemişti. "Çay."

"Ne bekliyorsun?" diye sordu Leydi Danbury, bastonunu yere vurarak. "Bir azizlik," diye mırıldandı Elizabeth sessizce.

Bay Siddons'ın gözleri açıldı. Ah, kahretsin, onu duymuştu. Leydi Danbury ile yalnız olmaya o kadar

çok alışmıştı ki, kendi kendine söylenmelerine dikkat etmeyi unutmamıştı.

Fakat Bay Siddons, onu şaşırtarak kolunu bıraktı ve öksürmeye başladı. Ve sonra, iki büküm olup duvara yaslandı ve daha yüksek sesle öksürmeye başladı.

Elizabeth hemen onun için endişelenmişti. "İyi misiniz?"

James elini ağzından ayırmadan çabucak başını salladı.

"Boğazına bir şey mi kaçmış?" diye bağırdı Leydi Danbury.

"Ne takılabilir bilmiyorum," diye cevapladı Elizabeth. "Hiçbir şey yemiyordu ki."

"Sırtına vur," dedi Leydi D. "Sertçe vur."

Bay Siddons başını salladı ve kendini odadan dışarı attı.

"Peşinden gitsen iyi olur," diye önerdi Leydi Danbury. "Ve sırtına vurmayı da unutma."

Elizabeth göz kırptı ve sırtına vurmanın tatmin edici bir başarı olacağını düşünerek odadan çıktı. "Bay Siddons?" Önce sağa, sonra sola baktı, fakat onu görmedi. "Bay Siddons?"

Ve sonra bir ses duydu. Köşeden, yüksek sesli kahkahalar geliyordu. Hemen kapıyı kapattı.

Köşeyi döndüğünde, Bay Siddons minderli bir banka oturmuş, hava almaya çalışıyordu.

"Bay Siddons? James?"

James kafasını kaldırdı. Dünkü kadar tehlikeli görünmüyordu. "Azizlik," diye ciyakladı. "Ulu Tanrım, evet hepimiz bir azizlik unvanı hak ediyoruz."

"İyi ama sen yalnızca birkaç gündür buradasın," diye dikkat çekti Elizabeth. "Herhangi bir unvan alabilme daha birkaç sene var."

Bay Siddons gülmesini tutmaya çalıştı ve derin bir nefes verdi. Kendi kontrolünü tekrar kazandığında, "Aslında en tehlikeli ve en dolandırıcı olanlar senin gibiler," dedi.

"Ben mi?" diye sordu Elizabeth, inanmayarak. "Ben birazcık bile öyle değilim."

"Belki hayır, fakat kelimelerini gerçekten de özene bezene seçiyorsun."

"Peki, evet," dedi başını bilinçsizce eğerek. "Yeterince sakar olan vücuduma bir de sözcüklerimi eklemesem iyi olur."

James işte o anda, onun şantajcı olamayacağını anladı. Ah, bu karara varabilmek için yeterince araştırma yapmamış olduğunu biliyordu fakat içgüdüleri kaç gündür ona bu kızın masum olduğunu söylüyordu. Fakat o içgüdülerini dinleyecek kadar zeki davranmıyordu.

Bir an için ona baktı ve, "Çayları getirmene yardım edeyim mi?" diye sordu.

"Eminim bir bayana mutfağa kadar eşlik etmekten daha önemli işleriniz vardır."

"Her zaman hanımefendilerin refakatçilerinin en çok refakate ihtiyacı olanlar olduğunu düşünmüştümdür."

Dudakları tereddütlü bir gülümsemeyle kavrıldı.

James utanmaz bir ilgiyle dudaklarını izliyordu.

Onu öpmek istediğini fark etti. Doğrusu bu pek de şüpheli değildi çünkü dünden beri onu öpmek dışında pek fazla bir şey düşünmemişti. Garip olan, onu oracıkta, holün ortasında öpmek istemesiydi. Genellikle böyle şeyleri daha gizli yapardı.

"Bay Siddons?"

Ona bakarken yakalanmanın verdiği utanç duygusuyla gözlerini kırpı.

"Leydi Danbury'ye şantaj yapan kim?"

"Onu bilsem, sizi hiç suçlamazdım ki."

"Humm. Bunun için sizi affettim sanmayın sakın."

"Ulu Tanrım," dedi, şaşırarak. "İyice onun gibi konuşmaya başladınız."

Elizabeth'in gözleri korkudan açıldı. "Leydi Danbury gibi mi?"

Başını salladı ve Elizabeth'in Leydi Danbury'ninkine benzeyen homurdanmasının taklidini yaptı.

Kız derin bir nefes aldı. "Öyle yapmadım, yaptım mı?"

Yine başını salladı, bu durum onu çok eğlendirmiş benziyordu.

Kız inledi. "Ben çay getirmeye gidiyorum."

"O zaman şantaj konusunda sizden şüphelendiğim için beni affediyor musunuz?"

"Sanırım, affetmeliyim. Beni şüpheli listesinden hemen çıkaracak kadar tanıyıyordunuz henüz."

"Çok açık görüşlüsün."

Elizabeth, James'e, yorumunu beğenmediğini göstermesine bir bakış attı. "Ama anlamadığım bir şey

var, Leydi Danbury şantaj yapılabilecek ne yapma-
olabilir ki?"

"Bunu söylemek bana düşmez," dedi sessizce.

Elizabeth başını salladı. "Ben çayı getireyim."

"Seninle geliyorum."

Elini kaldırdı. "Olmaz, gelmiyorsun."

Parmaklarını tuttu ve uçlarından öptü. "Evet, ge-
liyorum."

Elizabeth eline bakakaldı. Aman Tanrım, bu adam
onu yine öpmüştü! Hem de holün ortasında. Elini ge-
çekemeyecek kadar kaskatı kesilmiş olan Elizabeth, bir
hizmetçinin onları görüp görmediğinden emin olmak
için, önce sağa, sonra sola baktı.

"Dünden önce hiç öpülmemiştin," diye mırıldandı
adam.

"Elbette, hayır!"

"Elinden bile." Parmaklarını bıraktı ve öbür elimi
tutarak öpmeye başladı.

"Bay Siddons!" diye çıktı. "Siz delirdiniz mi?"

Adam gülümsedi. "Daha önce öpülmemiş oldu-
ğun için mutluyum."

"Sen delisin. Hem de zırdeli. Ve," diye ekledi,
kendini savunarak, "tabii ki daha önce elimden öpül-
düm."

"Baban sayılmaz, ama."

Elizabeth yer yarılrsa da içine girsem diye düşünö-
yordu. Yanaklarının yandığını hissediyordu ve onun
haklı olduğunu kanıtlamak için tek bir söz bile söy-
lemesine gerek yoktu. Onun küçük kasabasında ev-

lenmemiş fazla erkek yoktu ve kesinlikle hiçbiri onu
elinden öpebilecek kadar nazik değildi.

"Sen kimsin?" diye fısıldadı kız.

Kahverengi gözlerini kısarak ona tuhaf tuhaf baktı.

"James Siddons. Bunu biliyorsun."

Kız kafasını salladı. "Daha önce asla emlak idareci-
liği yapmadığına kalıbımı basarım."

"Referanslarımı görmek ister misin?"

"Bir hizmetli..."

"Ah, ama ben bir hizmetli sayılmam," diye araya
girdi. "Aynı senin sayılmadığın gibi. Anladığım kada-
rıyla, yerel soylulardansın."

Başını salladı.

"Ben de eski bir aileden geliyorum," diye devam
etti. "Ne yazık ki, bizim itibarımız, paramızla birlikte
gitmedi."

"Ne yazık ki?"

Dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Tuhaf an-
lara sebep oluyor."

"Bunun gibi," dedi Elizabeth, emin bir tavırla. "Şu
an, resim odasına dönmelisiniz. Leydi Danbury içeri-
de, neden kapıyı kapattığımı ve ne yaptığımı merak
ediyordur ve sizin aklınızdan geçenleri bilmek isteme-
diğim gibi, ona bir açıklama yapmak da istemiyorum."

James birden neden mürebbiyesi tarafından azar-
lanmış gibi hissettiğini anlamaya çalışarak yalnızca ona
baktı. Dişlerini sıkarak sırttı. "Bunda çok iyisin."

Elizabeth mutfağa doğru üç adım atmaya becer-
mişti. Sonra öfkeli bir nefes verdi ve arkasını döndü.
"Nede iyiyim?"

"Yetişkin bir adamla çocuk gibi konuşmakta. Yeri-me oturtulmuş gibi hissediyorum."

"Hiç de değil," diye cevapladı, elini ona doğru salayarak. "Kendine bir bak. Bir nebze olsun pişman görünüyorsun. Ahmak ahmak sırtıyorsun."

"Biliyorum."

Elizabeth ellerini bıraktı. "Gitmem gerek."

"Beni gülümsetiyorsun."

Yumuşak ve yoğun sözleri, Elizabeth'i durdurdu.

"Arkanı dön, Elizabeth."

İkisi arasında bir etkileşim, bir bağ vardı. Elizabeth aşktan hiç anlamazdı, ama bu adama âşık olabileceğini biliyordu. Bunu kalbinin derinliklerinde hissetti ama bu onu korkutuyordu. Evlenebileceği türden bir adam değildi. Hiç parası yoktu; kendi söylemişti. Emlak idarecisi bir kocayla, Lucas'ı Eton'a nasıl gönderecekti? Susan ve Jane'i nasıl yedirip giydirecekti? Susan şimdi yalnızca on dört yaşındaydı fakat yakında o da sosyeteye ilk takdimini yapmak isteyecekti. Londra imkân dâhilinde bile değildi fakat küçük çaplı bir takdim bile paraya mal olurdu.

Ve ne Elizabeth, ne de kalbini çalabilecek büyük ihtimalle tek insan olan ve şu an önünde duran bu adam, bunu karşılayabilecek güçteydi.

Hayatta daha önce şansı pek yaver gitmemişti, ama bu gerçekten de acı verecek cinsten bir durumdu.

"Arkanı dön, Elizabeth."

Ama Elizabeth arkasını dönemedi ve zor da olsa yürümeye devam etti.

O gece geç saatte, Susan, Jane ve Lucas Hotchkiss, üst kat holünün soğuk zemininde, tam ablalarının odasının kapısının önünde, birbirlerine sokulmuşlardı.

"Bence ağlıyor," diye fısıldadı Lucas.

"Tabii ki ağlıyor," diye tısladı Jane. "Bunu bir geri zekâlı bile anlayabilir."

"Önemli olan şu," diye araya girdi Susan, "neden ağlıyor?"

Kimsenin bu soruya verecek cevabı yoktu.

İçeriden biraz daha yüksek sesli bir hıçkırma yükseldi ve çocuklar irkildiler; arkasından yüksek bir bu-run çekme sesi de gelince herkes rahatsız bir şekilde yutkundu.

"Son zamanlarda para konusunda fazlasıyla endişeliydi," dedi Lucas tereddüt ederek.

"Para konusunda her zaman endişeli," diye cevapladı Jane.

"Bu çok doğal," diye ekledi Susan. "Parası olmayan insanlar bu konuda her zaman endişelenirler."

İki küçük Hotchkiss onaylayarak başlarını salladılar.

"Gerçekten hiçbir şeyimiz yok mu?" diye fısıldadı Jane.

"Korkarım ki," dedi Susan.

Lucas'ın gözleri dolmaya başladı. "Eton'a gidemeyeceğim, değil mi?"

"Hayır, hayır," dedi Susan çabucak, "tabii ki gideceksin. Yalnızca biraz para biriktirmeliyiz."

"Hiç paramız yokken, nasıl para biriktirebiliriz?" diye sordu.

Susan'ın verecek bir cevabı yoktu.

Jane onu kaburgalarından hafifçe dürttü. "Sanırım birimiz onu teselli etmeliyiz."

Susan daha başını bile sallayamadan, yüksek bir çarpma sesi duyular ve arkasından da terbiyeli abla-
larının bağırışı yükseldi, "Seni lanet olası şey, cehen-
neme git!"

Jane'in nefesi kesildi.

Susan'ın ağzı açık kaldı.

"Böyle konuştuğuna inanmıyorum," dedi Lucas hoşnutlukla. "Kime lanet yağıdırıyor acaba?"

"Gurur duyulacak bir şey değil bu," diye çıkıştı Jane.

"Ve bir daha 'lanet' deme," diye ekledi Susan.

"Gayet de gurur duyulacak bir şey. Ben bile daha önce öyle konuşmamıştım."

Jane gözlerini devirdi. "Erkekler."

"Dalaşmayı bırakın," dedi Susan, dikkati dağınık bir şekilde. "Sanırım içeri girip ona baksam iyi ola-
cak."

"Evet," diye cevapladı Jane, "önceden dediğim gibi..."

"Her şey neden senin fikrin olmak zorunda?" diye sordu Lucas somurtarak. "Sen her zaman..."

"Bu benim fikrimdi."

"Sessiz olun!" Susan resmen bağırıyordu. "Aşağıya. İkiniz de. Ve herhangi birinizin bana karşı çıktığını gö-
rürsem, bir ay boyunca iç çamaşırlarınızı kolalarım."

İki küçük çocuk başlarını salladılar ve merdiven-
lerden aşağıya koştular. Susan derin bir nefes aldı ve Elizabeth'in kapısını çaldı.

Cevap yok.

Susan bir kez daha çaldı. "İçeride olduğunu bili-
yorum."

Ayak sesleri duyuldu ve sonra kapı şiddetle açıldı. "Elbette, burada olduğumu biliyorsun," diye çıkıştı Elizabeth. "Herhalde sesim Danbury Köşkü'nden bile duyuluyordur."

Susan ağzını açtı, kapattı ve sonra tekrar açtı, "Bir sorun mu var diye soracaktım, fakat fark ettim de bu çok saçma bir soru olacak, o yüzden sorun nedir diye sorsam daha iyi herhalde."

Elizabeth cevap vermek yerine başını çevirdi ve ters ters, köşede duran kırmızı kitaba baktı.

"Aman Tanrım," diye inledi Susan, odanın köşesi-
ne acele acele ilerlerken. "Duyduğum patırtı bu muydu?"

Elizabeth kız kardeşinin itinayla tuttuğu, BİR MARKI İLE NASIL EVLENİLİR? Kitabına kibirli kibirli bakıyordu.

"Bu kitap Leydi Danbury'ye aittir" dedi Susan. "Ki-
tabın tek bir sayfasını bile kıvrımayacağına dair söz vermiştin. Ve şimdi onu odanın bir köşesine mi fırlattın?"

"Önceliklerim değişti artık. O kitap yanıp kül olsa bile umurumda değil. Bayan Seeton yanıp kül olsa bile önemsemem."

Susan'ın ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. "Bayan Seeton'a mı lanet yağdırıyordun?"

"Belki, evet," dedi Elizabeth, küstah bir ses tonuyla.

Susan şok içerisinde yüzüne hafifçe vurdu. "Elizabeth, kendine gel."

"Kendim gibi hissetmiyorum."

"Seni bu kadar üzecek ne oldu, anlat bana."

Elizabeth kısa ve sık bir nefes verdi. "Bu kitap benim hayatımı mahvetti."

Susan gözlerini kıptı. "Sen asla böyle melodramlara konu olacak şekilde davranmazdın."

"Belki de değişmiştir."

"Belki," dedi Susan, açıkça ablasının bahanelerinden rahatsız olarak. "Peki, bu kitabın hayatını nasıl mahvettiğini açıklamaya tenezzül edecek misin?"

Elizabeth, Susan yüzünün nasıl titrediğini görmesin diye başını uzaklara çevirdi. "Onunla flört etmedim. Eğer bu kitap olmasaydı, ona asla yaklaşmazdım..."

"Aman Tanrım!" diye araya girdi Susan. "Sana ne yaptı o? Şerefini mi lekeledi?"

"Hayır!" diye inledi Elizabeth. "O asla öyle bir şey yapmaz."

"Peki ya ne oldu?"

"Ah, Susan," diye cevapladı Elizabeth, yüzünden sessizce yaşlar dökülerek. "Onu sevebilirdim. Onu gerçekten sevebilirdim."

"Peki, sorun bunun neresinde?" diye sordu Susan nazik bir fısıldamayla.

"İki yakasını bir araya getirecek halde değil! Yalnızca bir emlak idarecisi!"

"Ama sen sade bir hayatla mutlu olamaz mısın?"

"Elbette olabilirim," diye çıkıştı Elizabeth. "Ama Lucas'ın eğitimi ne olacak? Ve senin takdimin? Ve Jane'in suluboyaları? Geçen hafta söylediğim hiçbir şeyi dinlemedin mi? Zevk için mi koca arıyorum sandın? Paraya ihtiyacımız var, Susan. Paraya."

Susan ablasının gözlerine bile bakamadı. "Kendinden fedakârlık yaptığını hissettiğin için üzgünüm."

"Komik olan tarafı, bunun büyük bir fedakârlık olacağını düşünmemiştim. Birçok kadın sevmedikleri erkeklerle evleniyorlar. Ama şimdi..." Duraksadı ve gözlerini sildi. "Şimdi daha zor. Yalnızca böyle. Zor."

Susan yutkundu ve nazikçe, "Belki de kitabı geri vermelisin," dedi.

Elizabeth başını salladı. "Yarın götüreceğim."

"Birlikte... Birlikte daha sonra ne yapmamız gerektiğine karar veririz. Eminim üzerinde deneme yapmadan, bir koca bulacaksın..."

Elizabeth elini kaldırdı. "Şimdi bundan bahsetmeye yelim."

Susan başını salladı ve sonra kitabı bırakırken hafifçe gülümsedi. "Gidip şunun tozunu alayım. Yarın geri götürürsün."

Elizabeth kardeşi odadan çıkarken hiç hareket etmedi. Sonra, yatağına uzandı ve ağlamaya başladı. Ama bu sefer yastıkla başını kapatmıştı.

İstediği son şey ona biraz daha acınmasıydı.

8. Bölüm

Ertesi sabah, Elizabeth, Leydi Danbury kahvaltısını bitirmeden, gizlice kütüphaneye girip kitabı bırakabilmek için, Danbury Köşkü'ne her zamankinden daha erken geldi. Tek istediği şu lanet olası kitabı sonsuza kadar gözünün önünden kaldırmaktı.

Bu sahneyi zihninde yüz kere tekrarlamıştı. BİR MARKİ İLE NASIL EVLENİLİR?'i kütüphanedeki yerine gizlice yerleştirecek ve arkasından kapıyı sıkıca kapatıp çıkacaktı. Bunun aynı bu şekilde olması için dua ediyordu.

"Bana acıdan başka hiçbir şey vermedin," diye fısıldadı çantasına doğru.

Tanrı aşkına, son derece şaşal bir insana dönüşüyordu. Bir kitapla konuşuyordu. Bir kitap! Bu kitabın herhangi bir gücü yoktu, hayatını değiştirmeyecekti ve kesinlikle sözlerine cevap vermeyecekti.

Yalnızca bir kitaptı. Cansız bir nesne. Sahip olduğu tek güç, Elizabeth'in ona yüklediği güçtü. Ancak onun izin verdiği derecede önemliydi bu kitap.

Bu, elbette, her çantasına baktığında, onun karanlıkta parlayacağını düşünmesini açıklamıyordu.

Holü parmak ucunda yürüyerek geçti. Hayatında

ilk kez Leydi Danbury'nin rutine olan katı bağlılığı için müteşekkirdi.

Kontes şu an kahvaltısının dörtte birlik kısmını bitirmiş olmalıydı, bu da demek oluyordu ki Elizabeth'in, patronu resim odasına gitmeden önce, en azından yirmi dakikası vardı.

İki dakika kitabı kütüphaneye geri koymak için, on sekiz dakika da kendini rahatlatmak için.

Elizabeth, eli çantasında, kitabı çıkartmaya hazır bir şekilde, köşeyi dönmeye hazırlanıyordu. Kütüphanenin kapısı aralıktı. Mükemmeldi. Ne kadar az ses yaparsa, birinin onu basma ihtimali o kadar azalırdı. Leydi Danbury kahvaltısını bitirene kadar evin bu kısmında çok fazla hareket olmazdı gerçi, ama yine de tedbirli olmakta fayda vardı.

Kapıdan yanlamasına geçti. Bakışları kitabın ait olduğu rafa kilitlenmişti. Tek yapması gereken, odayı boydan boya geçmek, kitabı yerine koymak ve oradan mümkün olduğunca çabuk uzaklaşmaktı. Dolambaçlı yollar veya gereksiz duraksamalar olmaksızın.

Gözlerini raftan ayırmayarak kitabı çantasından çıkardı. İki adım daha ve...

"Günaydın, Elizabeth."

Kız birden çığlık attı.

James şaşkınlıktan geri çekildi. "Seni korkuttuysam, özür dilerim."

"Burada ne işin var?" diye sordu.

"Titriyorsun," dedi endişeli bir sesle. "Seni gerçekten korkuttum, değil mi?"

"Hayır," dedi, sesi biraz daha yüksek çıkmıştı. "Yalnızca, kimseyi beklemiyordum. Günün bu saatinde, kütüphane genelde boş olur."

Adam omuz silkti. "Okumayı seviyorum. Leydi Danbury koleksiyonunu istediğim gibi kullanabileceğimi söyledi. O elindeki nedir?"

Elizabeth, adamın gözlerini takip edince nefesi kesildi.

Kitap hâlâ elindeydi. "Bir şey değil," diye geveledi, kitabı çantasına geri sokuşturmaya çalışırken. "Hiçbir şey." Fakat heyecandan parmakları iyice sakarlaştı ve kitap yere düştü.

"Geçen gün benden saklamaya çalıştığım kitap bu," dedi. Gözleri adeta zafer coşkusuyla parlıyordu.

"Hayır, değil!" dedi, nerdeyse bağırıyordu. Hemen yere eğildi ve kitabı saklamaya çalıştı. "Ödünç aldığım salak bir romandı ve..."

"Güzel miydi bari? Ben de okumak isterim."

"Hiç sevmezdim," dedi çabucak. "Aşk romanı."

"Aşkı severim."

"Elbette, herkes sever," diye saçmaladı, "ama bunun hakkında bir kitap okumak ister misin gerçekten? Sanmıyorum. Oldukça dramatik. Çok sıkıldın."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye mırıldandı, ağzının kenarı hafifçe yukarı kalkmıştı ve yüzünde bilindik gülümsemesi vardı.

Elizabeth kendini kaybetmişcesine başını salladı. "Daha ne denebilir ki, kadınlara yönelik bir kitap işte."

"Bu biraz ayrımcılığa girmiyor mu sence?"

"Sadece zaman kaybetmeni önlemeye çalışıyorum."

Adam da yere çömeldi. "Çok düşüncelisin."

Elizabeth tamamen kitabı kaplayarak oturabilsin diye hafifçe kaydı. "Düşünceli olmak güzel."

Biraz daha yakınlaştı, gözleri parlıyordu. "Seninle ilgili en sevdiğim şeylerden biri bu, Elizabeth."

"Ne?"

"Düşünceli olman."

"Bu konuda samimi olamazsın," diye cevapladı, resmen sözlerine atlayarak. "Daha dün, benim Leydi Danbury'ye şantaj yaptığımı düşünüyordun. Bunun neresi düşünceli bir hareket?"

"Konuyu değiştirmeye çalışıyorsun ama senin şantajcı olmadığına çoktan karar vermiştim. Senin baş şüpheli olduğun bir gerçek. Ne de olsa Leydi Danbury'nin eşyalarına istediğin gibi ulaşabiliyorsun. Fakat birinin senin karakterini değerlendirebilmesi için, seninle fazlasıyla vakit geçirmesine gerek yok."

"Ne kadar düşüncelisin," dedi huysuzca.

"Kitabın üzerinden kalk, Elizabeth," dedi emreden bir ses tonuyla.

"Hayır."

"Kitabın üzerinden kalk."

Elizabeth, duyulabilir bir şekilde inledi. Hayatı kesinlikle bu noktaya gelmiş olamazdı. "Küçük düşme" şu anda içerisinde bulunduğu durumu anlatmaya azıcık bile olsa yetmiyordu. Ve "pancar" da yanaklarının durumunu anlatmak için yetersiz kalıyordu.

"Yalnızca durumu daha kötüleştiriyorsun." Eğildi ve bir şekilde kitabı köşesinden yakalamayı becerdi.

Hemen biraz daha çömeldi. "Hiçbir yere gitmiyorum."

James pis pis gülümsedi ve parmaklarını hareket ettirdi. "Parmakların da bir yere gitmiyor."

"Seni zampara," dedi. "Bir hanımefendiyi okşuyorsun ha."

James öne eğildi. "Eğer seni okşasaydım, yüzünde bambaşka bir ifade olurdu."

Elizabeth adamın omzuna bir şaplak attı. Belki de daha fazlasını hak ediyordum, diye düşündü James, ama onun küçük kırmızı kitabına bakmadan kütüphaneden ayrılırsa adeta lanetleneceğini hissediyordu.

"Beni istediğin kadar aşağılayabilirsin," dedi gururlu bir sesle, "ama hiçbir etkisi olmayacak. Kesinlikle hiçbir yere gitmiyorum."

"Elizabeth, kitap yumurtlayan bir tavuğa benziyorsun resmen."

"Eğer biraz olsun beyefendi olsaydın..."

"Ah, ama beyefendi gibi davranmanın yeri ve zamanı vardır ve bu kesinlikle ne yeri, ne de zamanı." Kitabı elinin altına biraz daha almayı becererek parmaklarını kızın altına doğru daha da sıkıştırdı. Biraz daha itebilirse, başparmağını kitabın köşesine takmayı becerecekti ve sonra da kitap onun olacaktı!

Elizabeth iyice gerildi. "Elini altımdan çek," diye inledi.

Adam tam tersini yaparak parmaklarını biraz daha

herletti. "Tüm bunları dişlerini sıkarak söylemen, akkate değer bir beceri gerçekten."

"James!"

James boşta elini kaldırdı. "Bir saniye lütfen. Konsantre olmaya çalışıyorum."

Kız ona kızgın kızgın bakarken, James parmağını kitabın üst köşesine takmayı becermişti. Dudakları öldürücü bir gülümsemeyle açıldı. "İşte şimdi battın, Bayan Hotchkiss."

"Ne yapıyorsun? Aaaaaaaaay!"

James kitabı çekti ve Elizabeth'i yere sererek kitabı altından kurtarmaya başladı.

"Haaaaayınımır!" diye bağırды, sanki dünyanın kaderi kitabı geri almasına bağlıymış gibi.

James hızlıca odanın diğer köşesine kaçtı, zaferle kitabı havada sallıyordu. Elizabeth ondan oldukça kıyıydı, kitaba yetişmesine imkân yoktu.

"James, lütfen," diye yalvardı.

Adam başını salladı ama günlerdir bu kitabın ne olduğunu merak ediyordu ve bu kadar yakınlaşmışken geçemezdi. Bu yüzden başını yukarı çevirdi, kitabı öldürdü ve başlığı okudu.

BİR MARKİ İLE NASIL EVLENİLİR?

Gözlerini kırptırdı. Elbette bilemezdi... Hayır, onun gerçek kimliğini bilmesine imkân yoktu.

"Bunu neden yaptın?" dedi. Sesi nerdeyse boğulacak gibi çıkmıştı. "Bunu yapmak zorunda mıydın?"

Başını ona doğru çevirdi. "Bu da ne?"

"Neye benziyor?" diye çıktı.

"Ben...şey...bilmiyorum." Hâlâ kitabı yukarıda tutmaya çalışırken birkaç sayfasına göz attı. "Daha çok bir rehber benziyor."

"O zaman öyledir," diye tersledi. "Şimdi lütfen geri ver. Leydi Danbury'ye geri iade etmem gerek."

"Bu benim... Leydi Danbury'ye mi ait?" diye sordu, inanmakta güçlük çekerek.

"Evet! Şimdi lütfen geri ver."

James başını salladı, tekrar kitaba baktı ve sonra Elizabeth'e döndü. "Peki, ama niçin böyle bir kitabı ihtiyac duyusun?"

"Bilmiyorum," dedi neredeyse inleyerek. "Eski bir şey. Belki de Lord Danbury ile evlenmeden önce almıştı. Ama lütfen, o kahvaltıdan dönmeden önce rafı geri koymama izin ver."

"Bir dakika." Başka bir sayfayı çevirdi ve okumaya başladı:

GÜLÜMSERKEN ASLA DUDAKLARINIZI ARALAMAMALISINIZ. KAPALI DUDAKLARLA GÜLÜMSEMENİZ KESİNLİKLE ÇOK DAHA GİZEMLİ OLACAKTIR. GÖREVİNİZİN MAR-KİNİZİ ETKİLEMEK OLDUĞUNU UNUTMAYIN.

"O yüzden mi hep öyle yapıyorlar?" diye mırıldandı. Elizabeth'e bir bakış attı. "On İkinci Emir birçok şeyi açıklıyor."

"Kitap lütfen," diye hırladı, elini havada tutarak.

"Eğer biraz olsun ilgileniyorsan, söyleyeyim," dedi elini sallayarak, "ben gülümsemeyi bilen kadınları tercih ederim. Bu şekilde gülümsemek..." dudaklarını ıslattı, sıkı bir gülümseme ile gerdi, "gerçekten de çok etkileşimsiz oluyor."

"Bayan Seeton'ın böyle bir gülümsemeden bahsettiğini sanmıyorum," dedi, onun yapmacık ifadesine benzer bir ifade takınarak. "Bence böyle bir şeyden bahsediyor." Bu sefer, dudaklarını narin bir gülümsemeyle kıvrıdı ve bu gülümseme, adamın sırtından başlayıp aşağılara inen bir ürpertiyle titremesine sebep oldu.

"Evet," dedi öksürerek, "bunun çok daha etkileyici olduğunu söyleyebiliriz."

"Seninle bunu tartıştığma inanamıyorum," dedi, daha çok kendi kendine söylenir gibi. "Lütfen yalnızca kitabı yerine koyabilir miyiz?"

"Leydi Danbury'nin kahvaltısını bitirmesine neredeyse on dakika daha var. Meraklanma." Dikkatini yeniden kitaba çevirdi. "Bunu oldukça etkileyici buldum."

"Ben bulmadım," diye çıktı.

James bu sefer, dikkatini Elizabeth'e çevirdi. Bir kitabın gibi kaskatı duruyor, yumruklarını sıkıyordu. Yanaklarında kızgınlıktan iki kırmızı leke oluşmuştu. "Bana kızgınsın," dedi adam.

"Anlama kabiliyetin hayret verici."

"Ama ben yalnızca eğlenmeye çalışıyordum. Amaçım seni aşağılamak değildi."

Kızın gözleri daha da sert bakmaya başladı. "Ben gülüyor muyum?"

"Elizabeth," dedi yalvarırcasına, "iyi niyetli bir şeydi. Elbette bu kitabı ciddiye almadığını biliyorum."

Kız cevap vermedi. Odadaki sessizlik iyice ağırlaşmıştı. James kızın gözlerindeki acıyı gördü. Elizabeth'in dudaklarının kenarları önce titredi, sonra iyice gerildi ve başını çevirdi. "Aman Tanrım," diye fısıldadı, suçluluk duygusunun küçük bıçakları midesine saplanıyordu. "Çok üzgünüm."

Kız çenesini kaldırdı ama James onun yüzündeki bastırılmış hisleri görebiliyordu. "Buna bir son verebilir miyiz artık?"

Sessizce kollarını indirdi ve kitabı ona geri verdi. Kız ona teşekkür etmedi, yalnızca kitabı geri aldı ve göğsüne bastırdı.

"Bir koca aradığını bilmiyordum," dedi yumuşak bir ses tonuyla.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun ki."

James kitabı işaret etti ve, "Yardımcı oldu mu peki?" diye sordu.

"Hayır."

Sesindeki durgunluk, adeta karnına atılmış bir yumruk gibiydi. James, bunu bir şekilde düzeltmesi gerektiğini fark etti. Gözlerindeki bu ölü ifadeyi alıp götürmesi ve sesine parlaklığını geri vermesi gerekiyordu. Onun kahkahasını, onun küçük bir espirisine kendisinin attığı kahkahayı duyması gerekiyordu.

Sebebini bilmiyordu. Yalnızca yapması gereken bir şey olduğunu biliyordu.

Boğazını temizledi ve sordu, "Yardım edebileceğim bir şey olabilir mi?"

"Efendim?"

"Sana bir şekilde yardım edebilir miyim?"

Ona şüpheyle baktı. "Ne demek istiyorsun?"

James nasıl cevap vereceğini düşünürken dudakları hafifçe açıldı. "Yalnızca... şey... ben eş bulma konusunda bir iki şey biliyorum diyebiliriz."

Elizabeth'in gözleri yuvalarından oynadı. "Sen evli misin?"

"Hayır!" dedi, cevabının şiddetinden kendisi bile şaşırarak.

Elizabeth fark edilir bir biçimde rahatladı. "Ah, çok iyidir. Çünkü sen... sen..."

"Ben seni öptüm, o yüzden mi?"

"Evet," diye homurdandı.

Uzandı ve elini çenesinin altına götürüp kızın kaşlarını kaldırdı. "Bilmeni isterim ki, eğer evli olsaydım, Elizabeth, başka bir kadınla oynamazdım."

"Ne kadar da...düşüncelisin."

"Demek istediğim şu ki, eğer gerçekten bir koca arıyorsan, sana yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

Elizabeth yalnızca ona bakmakla yetindi. Bu anın tadına inanmakta güçlük çekiyordu. İşte orda duymuştu, bir önceki gecesini uğrunda ağlayarak geçiren adamın karşısında ve o adam, ona koca bulma konusunda yardımcı olmayı öneriyordu. "Bu olamaz," dedi, kendi kendine. "Bu gerçek olamaz."

"Neden olmasın," dedi. "Seni bir arkadaş olarak görüyorum ve..."

"Bana nasıl yardım edebilirsin ki?" diye sordu, hangi zıkkımın onu bu konuya devam etmesini sağladığını merak ederek. "Bu çevrede yenisin. Beni kesinlikle uygun adaylarla tanıştıramazsın. Ve," diye ekledi, onu işaret ederek, "moda ve stil konusunda pek de işinin ehli sayılmazsınız."

James geriye doğru yalpaladı. "Ne demek istiyorsun!"

"Kıyafetlerin oldukça güzel fakat zamanın birkaç sene gerisinde."

"Seninkiler de öyle," dedi sırtarak.

"Biliyorum," diye çıktı. "O yüzden, neden bahsettiğini bilen birisinin yardımına ihtiyacım var."

James sert bir yanıt vermekten kaçınmaya çalışarak başını önce gerginlikle yana yatırdı ve sonra tekrar yukarı kaldırdı. Bu terbiyesiz velet onun bir de Londra'daki dolabını görmeliydi. Pek çok kıyafet vardı, hepsi de son modaydı ve o züppelerin giydiği firfırlı ve çizgili şeylerden de değillerdi. "Neden eğlenmek için bu kadar heveslisin?" diye sordu, kendi elbiselerini savunmaktansa, onun durumunu değerlendirmenin daha önemli olduğunu düşünerek.

"Bu seni hiç ilgilendirmez."

"Katılmıyorum. Eğer sana yardım edeceksem, ben de ilgilendirir."

"Bana yardım etmene henüz izin vermedim," diye sertçe cevapladı.

Adamın gözleri kitaba doğru çevrildi. "Bir marki olmak zorunda mı?"

Kız anlamakta güçlük çekerek gözlerini kırıştırdı. "Efendim?"

"Bir marki olmak zorunda mı?" diye tekrarladı. "Bir unvanı mı olmalı illa ki? Bunun çok önemi var mı?"

Adamın rahatsız edici ses tonu yüzünden geriye doğru bir adım atmıştı. "Hayır."

James adalelerinin rahatladığını hissetti. Ne kadar geldiğini veya bu cevabın onun için ne kadar önemli olduğunu fark etmemişti bile. Tüm hayatı boyunca acı bir şekilde, ona karakterinin değil, unvanının önemli olduğu hissettirilmişti.

Babası ona asla oğlum dememişti, onu yalnızca varisi olarak görüyordu. Bir önceki marki çocuğu ile asıl iletişim kuracağını bilmiyordu ve James'e minnettar bir yetişkin gibi davranmıştı. Çocukken yaptığı her yaramazlık unvanına bir saygısızlık olarak görülüyordu, James canlı ve neşeli karakterini ciddi ve katkılar bir maskenin altına saklamayı çabucak öğrenmişti, en azından babasının huzurundayken.

Onun çekiciliğine ve atletikliğine sahip her çocuğun olduğu gibi okulda popüler bir çocuktu fakat onu bir hayat ve iyi bir unvana giden yol olarak görenler arasında gerçek dostlarını ayırmak zaman almıştı.

Ve Londra'da yaşadıkları... İki kafası ve fil hortumunu bile olsa bayanlar umursamayacaklardı neredeyse. "Marki, marki," diye duyuyordu fısıltıları. "O bir mar-

ki. Serveti var. Bir şatoda yaşıyor." Görüntüsünden ve gençliğinden bir avantaj olarak bahsedildiğini duymuştu ama kimsenin zekâsından, espri anlayışından veya gülümsemesinden bahsettiğini duymamıştı.

Bütün bunları düşününce, Elizabeth Hotchkiss' ondan gerçekten karakteri için hoşlanan tek kadındı.

Tekrar ona baktı. "Marki istemiyor musun?" diye mırıldandı. "O zaman neden bu kitabı aldın?"

Elizabeth'in yumruk yaptığı elleri vücudunun yanlarında titriyordu. "Çünkü buradaydı. Ve çünkü ismi UNVANSIZ FAKAT TALİHLİ VE MAKUL DERECEDE ESPRİLİ BİR BEYEFENDİ İLE NASIL TANISILIR? değildi. Bilmiyorum."

James'in buna gülmesi lazımdı.

"Ama zaten unvanlı bir beyefendinin ilgisini çekebileceğimden de şüpheliyim," diye ekledi. "Hiç çeyizim yok ve bulunmaz Hint kumaşı olmadığım da kesin."

Bu konuda aynı fikirde değillerdi ama James, bunu söylese de Elizabeth'in inanacağından kuşkuluydu. "Aklında herhangi bir aday var mı?"

Uzun bir süre sustuktan sonra cevap verdi. "Hayır."

"Demek aklında biri var," dedi sırtarak.

Yine, saniyeler boyunca sessiz kaldı ve eğer bu konuyu uzatırsa hayatın tehlikeye girecek dermişçesine, "Uygun değil," dedi.

"Peki, neye göre uygun olunuyor?"

Usanmış bir halde iç çekti. "Dövülmek istemem, ama terk edilmek hiç istemem..."

"Vay, vay, yitkiseklere oynuyoruz."

"Söylediklerimi unut," diye çıkıştı. "Zaten bunu neden seninle paylaşıyorum, bilmiyorum. Açıkça söylüyor ki, bir fikrin bile yok."

"Elizabeth," dedi yumuşak bir ses tonuyla, uzanıp parmaklarını tutarak. "Çok üzgünüm."

"Parası olması gerek," dedi donuk bir şekilde, genç adamın elini tutan ellerine gözlerini dikerek. "Paraya ihtiyacım var."

"Anlıyorum."

"Anladığından şüpheliyim, ama yoksul ve muhtaç olduğumu biliyor olman yeterli herhalde."

"Leydi Danbury sana kendini idare edecek kadar para vermiyor mu?" dedi sessizce.

"Veriyor, fakat küçük kardeşlerimi idare etmeme yetmiyor. Ve Lucas'ın Eton'a gitmesi gerek."

"Evet," dedi dikkati dağınık bir şekilde, "bir erkek gitmeli. Bir baronet demiştin, değil mi?"

"Hayır, dememiştim, ama evet, öyle."

"Leydi Danbury bahsetmiş olmalı."

Kız omuz silkti ve kendisiyle alay eder gibi gülecek derin bir nefes verdi. "Bunu herkes biliyor. Biz bu bölgenin fakirleşmiş soylu tabakasının resmi örneğiyiz. O yüzden gördüğün gibi, tam olarak evlenilecek mürden bir kız değilim. Sunabileceğim tek şey ailemin kan bağları. Ve o bile fazla etkileyici değil. Her yerimden soyluluk fışkırıyor olsa, neyse."

"Hayır," dedi, düşüncelere dalmış bir halde, "ama bir erkeğin o yerin soylusu olan ve özellikle de unvanlı bir aileden biriyle evlenmesi oldukça beklenebilecek

bir şey. Üstüne bir de bu kadar güzel olmanın avantajı ekleniyor, tabii."

Ona öfkeyle baktı. "Lütfen beni korumaya çalışma."

James ona inanamayarak gülümsedi. Açıkça kızın ne kadar çekici olduğu hakkında herhangi bir fikri yoktu.

"Daha önce makul bir güzelliğim olduğu söylenmişti..." diye başladı, "ama güzellik oldukça geniş bir konu."

Adam, onun karşı çıkışını hiçe sayarak elini salladı. "Bana bu konuda güvenmelisin. Dedğim gibi, bu bölgede seninle evlenmek isteyecek en azından birkaç adam olduğuna eminim."

"Bir tane var," dedi yüzünü ekşiterek. "Bu çevreden bir mal sahibi. Ama şişman, yaşlı ve kaba. Küçük kız kardeşim, eğer onunla evlenirsem, şimdiden bir düşkünler yurduna kaçacağımı söyledi."

"Anlıyorum." James, kızın bu ikilemine bir çözüm bulmaya çalışarak çenesini ovdu. Kendi yaşının iki katı yaşında, iğrenç bir adamla evlenmesi haksızlıktı. Muhtemelen yapabileceği bir şey olmalıydı. Kardeşini bin defa Eton'a göndermeye yetecek kadar parası vardı.

Veya daha doğrusu, Riverdale Markisi'nin o kadar parası vardı. Yalnızca bir bey olan James Siddons'ın, sırtındaki giysilerinden başka bir şeyinin olmaması gerekirdi.

Ama belki de anonim bir armağan ayarlayabilirdi. Elizabeth böyle beklenmedik bir yardımı kabul etme-

yecek kadar gurur yapmazdı herhalde. Kendi hayrına olacak bir hediyeyi almayacağına yüzde yüz emindi, fakat ailesi söz konusu olursa, hayır demezdi.

James bir an önce danışmanı ile irtibata geçmesi gerektiğine karar verdi.

"Pekâlâ," dedi rahatsız bir gülümsemeyle, "eğer bir kenara sıkıştırılmış bir servetin yoksa bana nasıl yardımcı olabileceğini anlayamıyorum."

"İyi ama," dedi, düpedüz yalan söylemekten kaçınmaya çalışarak, "sana başka bir şekilde yardım edebileceğimi düşünüyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

Kelimelerini dikkatle seçti. "Flört etme sanatı hakkında biraz bilgim vardır. İş aramaya başlamadan önce, benim...çok aktif olarak olmasa da sosyeteye iştirak etmişliğim vardır."

"Londra'da mı?" diye sordu şüpheyle.

"Sanırım Londra sezonunun karmaşıklığını asla anlayamayacağım," dedi James.

"Ah. İyi, ama önemi yok zaten, sanırım ben o sezonun hiçbir etkinliğini karşılayabilecek durumda değilim." Tekrar başını kaldırdı ve hüzünlü bir şekilde ona gülümsedi. "Ve eğer karşılayabilseydim bile, zaten o para Lucas'ın eğitimine giderdi."

Adam gözlerini dikerek ona baktı, o narin oval yüzüne ve o büyük mavi gözlerine... Tanıştığı en bencil olmayan insan o olmalıydı. "Sen iyi bir ablasın, Elizabeth Hotchkiss," dedi sessizce.

"Hayır aslında," dedi üzgün bir sesle. "Bazen çok sinirleniyorum. Eğer daha iyi bir insan olsaydım..."

"Sağmalama," diye araya girdi. "Böyle bir adaletsizliğe sinirlenmekte çok haklısın."

Kız güldü. "Bu adaletsizlik değil James, yalnızca yoksulluk. Eminim bunu sen de anlarsın."

Tüm hayatı boyunca, James'in bunu anlayacak fırsatı olmamıştı. Babası henüz hayattayken, muazzam derecede harçlık alıyordu. Ve sonra, unvanını alınca, çok daha muazzam derecede bir servete konmuştu.

Elizabeth başını yana yatırdı ve pencereden baktı. Dışarıda yumuşak bir esinti Leydi Danbury'nin favorisi olan karaağacın yapraklarını dalgalandırıyordu. "Bazen," diye fısıldadı, "dilerdim ki..."

"Ne dilerdin?" diye sordu James dikkatle.

Başını iki yana salladı. "Önemi yok. Neyse ben kesinlikle Leydi Danbury'ye görünmeliyim artık. Biraz sonra oturma odasına gidecek ve kesinlikle beni yanıma çağıracaktır."

Holün öbür ucundan yüksek bir ses geldi, "Elizabeth!"

"Gördün mü? Onu ne kadar iyi tanıdığımı anlıyor musun?"

James saygıyla başını eğdi ve mırıldandı, "Oldukça etkileyici."

"ELIZABETH!"

"Tanrı aşkına," dedi Elizabeth, "neye ihtiyacı olmuş olabilir ki?"

"Arkadaşa," diye cevapladı James. "Tek ihtiyacı olan bu. Arkadaşlık."

"O gülünç kedi ihtiyacım olduğunda nerede?" Arkasını döndü ve kapıya yöneldi.

"Elizabeth!" diye seslendi James.

Arkasını döndü. "Evet?"

"Kitap." Adam hâlâ kolunun altında sıkıştırılmış küçük kırmızı ciltli kitabı işaret etti. "Onu resim odasına götürmek istemezsin, öyle değil mi?"

"Ah! Hayır!" Kitabı ona verdi. "Teşekkürler. Elimde olduğunu tamamen unutmuşum."

"Senin için onu yerine koyarım."

"Şuradaki rafa koymalısın," dedi, odanın karşı köşesini işaret ederek. "Yanlamasına. Yüzüstü. Aynı söylenişim gibi koyacağına söz vermelisin."

Hoşgörüsüyle gülmüşü. "Eğer kendin koyarsan daha rahat eder misin?"

"Evet, aslında ederim," dedi ve kitabı geri kaptı. James onun aceleyle odanın diğer ucuna gitmesini ve kitabı dikkatlice bulduğu yere koymasını izledi. Kız bir an için doğru yere koyup koymadığını inceledi ve sonra parmağını üzerine koyarak hafifçe sola kaydırdı. Düşünceli gözlerle bir süre tekrar baktı ve sonra sağa kaydırdı.

"Leydi Danbury'nin kitabın bir iki santim oynamış olduğunu fark edeceğini hiç sanmam."

Ama kız onu duymazdan geldi, odanın diğer köşesine koştu ve ona "seni daha sonra görmeliyim" der gibi bir bakışı attı.

James kafasını odadan dışarı çıkardı ve onun Agatha'nın odasına gidişini izledi. Sonra kütüphanenin kapısını kapattı, odanın diğer ucuna gitti, kitabı aldı ve okumaya başladı.

9. Bölüm

Ne yapmak istiyorsunuz?”

Elizabeth, Leydi Danbury'nin önünde, ağzı şaşkınlıktan beş karış açılmış bir halde, duruyordu.

“Sana söyledim, biraz kestirmek istiyorum.”

“Ama siz asla kestirmezsiniz.”

Leydi Danbury kaşını kaldırdı. “Daha iki gün önce kestirdim.”

“Ama...”

“Ağzını kapat, Elizabeth. Balığa benzemeye başladın.”

“Ama bana her zaman rutinin medeniyetin demibaşı olduğunu söylerdiniz,” dedi ona karşı çıkarak.

Leydi D omuz silkti. “Bir hanım ara sıra kendine rutinini değiştirme lüksünü tanıyamaz mı? Tüm rutinlerin periyodik bir biçimde yeniden ayarlanmaları gerekir.”

Elizabeth ağzını kapatmayı becermişti ama hâlâ duyduklarına inanamıyordu.

“İstersem her gün kestirim,” diye belirtti Leydi Danbury, kollarını kavuşturarak.

Odaya şaşkın bakışlar atan Elizabeth, “Burada bir vantrilok olmalı. Bu sözler kesinlikle sizin ağzınızdan çıkıyor olamaz.”

“Seni temin ederim ki benim ağzımdan çıkıyor. Öğleden sonra kestirmeyi, müthiş derecede canlandırmı buluyorum.”

“Ama geçen günkü kestirmeniz sabah vaktiydi.”

“Himm. Belki öyleydi. Belki değildi.”

“Öyleydi.”

“Öğleden sonra olsaydı daha iyi olurdu.”

Elizabeth bu kadar mantıksız bir savunmaya nasıl bir karşılık verebileceğini bile bilmiyordu, o yüzden kollarını iki yana açtı ve dedi ki, “Öyleyse, uyumanız için sizi yalnız bırakayım.”

“Evet. Öyle yap. Ve giderken kapıyı arkandan kapat. Sessizliğe ihtiyacım olacağına eminim.”

“Başka bir ihtiyacınız olabileceğini hayal edemiyorum.”

“Seni kurnaz kız. Bu çüret de nereden geliyor?”

Elizabeth işverenine paylayan bir bakış attı. “Sizden geldiğini gayet iyi biliyorsunuz, Leydi Danbury.”

“Evet, demek seni iyi yetiştiriyorum.”

“Tanrı bana yardım etsin,” diye söylendi Elizabeth.

“Söylediğini duydum!”

“Kaybedeceğiniz ilk duyunuzun duymanız olacağını sanmıyorum.”

Leydi Danbury yüksek sesle güldü. “Sen yaşlı bir hanımefendiyi nasıl güldüreceğini iyi biliyorsun, Elizabeth Hotchkiss. Bunu takdir etmiyorum sanma. Seni düşündüğünden fazla umursuyorum.”

Elizabeth, Leydi D'nin karakterine aykırı duygusallığı karşısında gözlerini kırıştırdı. “Teşekkürler.”

"Her zaman o kadar hödük sayılmam." Leydi Danbury dikkatle boynundaki zincire taktığı küçük saate baktı. "Yetmi  dakika sonra uyandırılmak istiyorum."

"Yetmi  dakika mı?"

"Bir saat gerçekten yeterli değil, ama bir buçuk saat kaybedemeyecek kadar da me gul m. Ayrıca," diye ekledi Leydi Danbury kurnaz bir bakışla, "seni diken üstünde tutmaktan ho lanıyorum."

"Buna hiç   phem yok," diye söylendi Elizabeth.

"Yetmi  dakika,  yleyse. Bir dakika bile önce değil."

Elizabeth kapıya yürürken,  a kınlıktan başını sallıyordu.  ıkımdan evvel, döndü ve, "İyi oldu unuza emin misiniz?" diye sordu.

"Elli sekiz yaşındaki bir kadının her parçasını iyi hissetmeye hakkı olduğu kadar."

"Bu büyük bir nimet," dedi Elizabeth i neleyici bir ses tonuyla, " zellikle de altmış altı ya ında olduğunuzu hesaba katarsak."

"Seni küstah velet. Maa ından kesmeden önce yıkıl kar ımdan."

Elizabeth kaşlarını kaldırdı. "Böyle bir şey yapmazsınız."

Leydi Danbury refakatçisinin kapıdan çıkışını izlerken, kendi kendine gülümsedi. "İyi bir i  çıkartıyorum," dedi kendine, sesi şefkat doluydu ve belki biraz da kendini takdir eder gibiydi. "Her geçen gün biraz daha bana benziyor."

Elizabeth derin bir nefes verdi ve holdeki minderin bir banka oturdu. Şimdi ne yapacaktı? Eğer Leydi Danbury bundan böyle düzenli bir şekilde kestirecekse, yanında yamalayacak bir şeyler veya hesap defterini getirebilirdi. Tanrı biliyordu ya, Hotchkiss evinin malıyesinin biraz düzenlemeye ihtiya ı vardı.

BİR MARKİ İLE NASIL EVLENİLİR? her zaman oradaydı. O Tanrı'nın belası kitaba bir daha bakmayacağına dair yemin etmişti ama belki kütüphaneye gidip James'in onu yerinden oynatıp oynatmadığını kontrol edebilirdi. Veya sayfalarını buru turup buru turmadığını veya ona herhangi bir şey yapıp yapmadığını.

Hayır, dedi kendine sertçe, kalkmamak için bankın kestane rengi kadifesini sıkıca tutarak. Bayan Seeton ve emirleriyle i lisisini bitirecekti. Orada oturacaktı, banka yapı tırılmı  gibi ve o yetmiş dakikayı nasıl geçireceğini d  necekti.

"Elizabeth?"

James'i göreceğini bilerek başını kaldırdı, daha doğrusu James'in kütüphanenin kapısından çıkmış kafasını.

"Bir saniye bana katılabilir misin?"

Aya a kalktı. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, hayır. Tam tersi aslında."

"Bu kulağa umut verici geliyor," diye söylendi. Biri onu iyi haber vermek için  a ırmayalı uzun zaman olmuştu. *Bir saniye bana katılabilir misin cümlesi genellikle hesabın gecikmiş, eğer bir an önce  demezsən otoritelere haber vermek zorunda kalacağım anlamına gelirdi.*

"Seninle konuşmam gerek."

Kız, son aldığı karara tamamen ters bir şekilde kü-
tüphanede ona katıldı. "Nedir?"

BİR MARKİ İLE NASIL EVLENİLİR?'i kaldırı-
ve kaşlarını çatı. "Bunu okuyordum."

Ah, hayır.

"Gerçekten de oldukça etkileyici."

Kız inledi ve elleriyle kulaklarını kapattı. "Duymak
istemiyorum."

"Sana yardım edebileceğime eminim."

"Dinlemiyorum."

Adam ellerini tuttu ve Elizabeth bir deniz yıldızı
gibi gerilinceye kadar çekti. "Sana yardım edebilirim,"
dedi yiniden.

"Ben yardım edilebilecek durumda değilim."

James güldü, bu ses Elizabeth'i parmaklarına kadar
ısıtmıştı. "Şimdi, şimdi," dedi, "karamsar olma."

"Neden onu okuyorsun?" diye sordu. Tanrı aşkına,
o veya başka hangi yakışıklı, etkileyici adam böyle bir
kitabı ilgi çekici buluyor olabilirdi ki? Bunun tek açık-
laması, onun umutsuz kadınlar hakkında bilimsel bir
inceleme yapıyor olabileceğiydi.

"Bunu benim doymak bilmez merakım olarak
gör," diye cevapladı. "Bu sabah senin kitabı kahra-
manca kurtarmaya çalışmaktan sonra nasıl bakmadan
durabilirdim ki?"

"Kahramanca mı?" diye haykırdı. "Kitabı benim
altımdan çekerek çıkartın."

"'Kahramanca' kelimesi her zaman yoruma açık-

" dedi kaygısızca, ona yine tehlikeli gülüşlerinden
biriyle bakarak.

Elizabeth gözlerini yumdu, bitkin ve sersemlemiş
bir halde iç çekti. Bu hayatında yaptığı en garip konu-
şmalardan biri olmalıydı ama yine de bir şekilde olduk-
ca doğal geliyordu.

En garip tarafı bundan utanç duymuyor olmasıydı.
Aa, kesinlikle yanakları biraz pembeleşmişti ve söy-
lediği bazı şeylere kendi bile inanmıyordu fakat her
şey rağmen şimdiye kadar utançtan helak olması ge-
rekirdi.

Bu şekilde olmasının James sayesinde olduğunu
fark etti. Ondaki bir şey Elizabeth'e huzur veriyordu.
Ne kadar rahat bir gülümsemesi ve yatıştırıcı bir kah-
kahası vardı. Tehlikeli ve resmen gizemli bir yönü ol-
duğu kesindi ve bazen ona o kadar tuhaf bir sıcaklıkla
bakıyordu ki, Elizabeth havanın düpedüz ağırlaştığını
hissedebiliyordu. Onun huzurundayken rahatsız ol-
mak neredeyse imkânsız gibiydi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sorduğunu duydu.

Gözlerini açtı. "Kendimi en son ne zaman bu kadar
gülmüş hissettiğimi hatırlamaya çalışıyorum."

"Aptal olma."

"Bazen," dedi kendini küçümsercesine başını sal-
layarak, "elimden başka bir şey gelmiyor."

Kızın yorumunu duymazdan geldi ve kitabı kaldırı-
dı, hafifçe sallayarak. "Bunda problem var," dedi.

"BİR MARKİ İLE NASIL EVLENİLİR?'den mi
bahsediyorsun?"

"Hem de birçok problem."

"Bunu duyduğuma sevindim. Onun emirlerine uyarak yaşamaman müthiş derecede zor göründüğünü söylemeliyim."

James bir ileri bir geri adım atıyordu, sıcak kahve-rengi gözleri düşünceler arasında kaybolmuş gibiydi. "Açıktır belli oluyor ki," diye açıkladı, "Bayan Seeton tabii eğer bu onun gerçek ismiyse, bu emirleri yazarken bir erkeğe hiç danışmamış."

Elizabeth onun bu söylediklerini oldukça ilginç buldu ve oturdu.

"İstediyi kadar kural ve uygulama sunabilir," diye açıkladı, "fakat yöntemibiliminde sorun var. İddiasına göre onun emirlerini yerine getirirsen, bir marki ile evleneceğin kesin."

"Bence markiden kastı uygun bir beyefendi," diye araya girdi Elizabeth. "Tahminimce yalnızca kitabın başlığında bu şekilde yer almasını istedi."

Adam başını salladı. "Fark etmez. Marki, uygun bir beyefendi... Sonuçta hepimiz erkeğiz."

"Evet," dedi Elizabeth yavaşça, onun vücudunu baştan aşağı süzme arzusuna karşı koyarak.

James eğildi ve genç kızın yüzüne dikkatle bakarak, "Sana şunu soracağım: Bayan Seeton, tabii eğer bu onun gerçek ismiyse, kurallarının uygun olup olmadığını nasıl değerlendirebilir?"

"Şey," dedi, zaman kazanmaya çalışarak, "tahminimce birkaç genç kıza refakatçilik yapmışlığı vardır ve..."

"Yanlış bir mantık," diye araya girdi. "Onun kurallarının işe yarayıp yaramadığını değerlendirebilecek tek kişi bir markidir."

"Veya uygun bir beyefendi," diye ekledi.

"Veya uygun bir beyefendi," diye kabul etti, onayladığını göstermek için başını hafifçe sallayarak. "Ama orta derecede uygun bir beyefendi olarak seni temin ederim ki, eğer bir kadın bana bu emirleri uygulayarak yaklaşıyadı..."

"Ama zaten yaklaşmazdı..." diye araya girdi Elizabeth. "Eğer Bayan Seeton'ın kurallarına uyuyorsa tabii. Bir hanımefendi, bir beyefendinin ona yaklaşmasını beklemelidir. O hangi emirdi hatırlayamıyorum, ama oralarda bir yerlerde olması gerek."

"Bu da, tek başına bile kitabın ne kadar aptalca olduğunu gösteriyor. Ancak, benim dikkat çekmek istediğim nokta, eğer ben Bayan Seeton'ın korumasındaki bir bayanla karşılaşsam, tabii eğer bu onun gerçek ismiyse..."

"Neden öyle söyleyip duruyorsun?"

James bir an için bunu düşündü. Seneler boyu yaptığı tüm o casusluklar yüzünden böyle konuşuyor olmalıydı. Her neyse, tek söylemeye çalıştığı şeydi: "Benim çok da fazla bilgim yok. Ama dediğim gibi, eğer onun korumasındaki bir bayanla karşılaşıyadı, koşarak kaçardım."

Bir sessizlik oldu ve sonra Elizabeth yaramaz bir gülüşle, "Benden kaçmadın ama," dedi.

James'in başı hızla havaya kalktı. "Ne demek istiyorsun?"

Kızın gülümsemesi büyüdü. Onun cesaretini kırmanın verdiği zevkle nerdeyse bir kedi gibi sinsileşmişti. "Emirleri uygulama hakkındaki emri okumuş muydun?" BİR MARKİ İLE NASIL EVLENİLİR?"in içindekilere bakmak için eğildi, gerçi zaten James de sözü edilen emri bulmak için kitabı karıştırmaya başlamıştı. "Sanırım on yedi numara," diye ekledi.

Adam, yaklaşık on saniye boyunca inanamayarak ona baktı. "Benim üzerimde mi denedin bunları?"

"Kulağa çok soğukkanlı geldiğini biliyorum ve tabii içimde bir azap veya biraz pişmanlık var ama gerçekten de başka seçeneğim yoktu. Neticede, sen olmasan, kim olabilirdi ki?"

James neden bu kadar rahatsız olduğundan emin olamayarak söylendi. Kuralları onun üzerinde denemesi yüzünden değildi söylenmesi, bu aslında oldukça hoş bir şeydi. Daha çok, kuralları onun üzerinde denediğini fark etmemiş olmasıydı sorun.

İçgüdülerıyla ve algısıyla bu kadar çok gurur duyan bir adam için bu çok yaralayıcıydı doğrusu.

"Daha fazla yapmayacağım," diye söz verdi. "Sana karşı oldukça adaletsiz davrandım."

Adam bu durumu nasıl kendi lehine çevirebileceğini düşünerek parmağını çenesine götürdü ve odanın içerisinde yürümeye başladı.

"James?"

Hızla arkasını döndü, gözleri yeni bir fikrin verdiği mutlulukla parlıyordu. "Kimi elde etmek için deneme yapıyordun?"

"Anlayamadım?"

Kızın karşısına oturdu ve kollarını bacaklarının üzerine koyarak eğildi. Bu sabah kendi kendine kızın gözlerindeki o hüznünlü ifadeyi sileceğine dair yemin etmişti. Doğrusu, o ifade şimdilik gitmişti fakat evdeki aç üç kardeşini hatırladığı anda geri geleceğini biliyordu. Şimdi, ona yardım etmenin bir yolunu bulmuştu ve bunu yaparken de çok iyi vakit geçirecekti.

Özel derslerle onu eğitecekti. Bu kız masum adamları evlilik tuzağına düşürmek istiyorsa, ona yardım etme konusunda Riverdale Markisi'nden daha uygun biri olamazdı. Onda tüm numaralar vardı; sosyeteye ilk defa takdim olunan kırdıydan genç kızları karanlık köşelere götürmekten tut, şok edici derecede açık saçık aşk mektuplarına, yatağına çıkagelen dul kadınları idare etmeye kadar.

Eğer evlilikten bu kadar başarılı bir şekilde sıyrılmayı öğrenebilirdiye, bu bilgisini tam ters yönde uygulayabileceğini düşünmek de mantıklıydı. Biraz çabayla, Elizabeth bölgedeki herhangi bir adamı elde edebilirdi.

Onun nabzını hızlandıran şey "çaba" kısmıydı ve bu da anatomisinin daha az bahsedilmesi kaçınılmaz yerlerini sertleştiriyordu adeta. Her özel ders, üstün-körü de olsa aşk sanatına dair bir imtihan anlamına geliyordu. Elbette, hiçbir Elizabeth'i tehlikeye atacak şeyler değildi ama...

"Bay Siddons? James?"

Başını kaldırıp ona baktı, hayallere daldığının far-

kındaydı. Ama onun yüzü de meleklerin yüzlerine benziyordu. Koca bulma konusunda yardıma ihtiyacı olabileceği kulağa neredeyse imkânsız geliyordu. Ama o ihtiyacı olduğunu düşünüyordu ve bu James'e mükemmel bir fırsat vermişti.

"Benim üzerimde deneme yaparken," dedi kararlı bir sesle, "esas amacın kimdi?"

"Evlenmek için mi diyorsun?"

"Evet."

Gözlerini kırıştırdı ve dudaklarını hafifçe oynatarak, "Ben...ben bilmiyorum, aslında. O kadar ilerisini düşünmemiştim. Yalnızca, Leydi Danbury'nin davetlerinden birine katılırım diye umuyordum. Uygun bir beyefendi bulmak için iyi bir yer gibi görünmüştü."

"Yakın bir zaman için bir plan yapmış mıydı?"

"Bir davet mi? Evet. Sanırım bu cumartesi olacak. Küçük bir bahçe partisi."

James arkasına yaslandı. Kahretsin. Teyzesi misafir beklediğinden ona hiç bahsetmemişti. Eğer konuklardan biri ile bir tanışıklığı bulunuyorsa, bir an önce kaybolmalıydı. İhtiyacı olan en son şey Elizabeth'in önünde sırtına vuracak ve ona Riverdale diye seslenecek bir Londra züppesiydi.

"Ancak, kimsenin yatıya kalacağını sanmıyorum," diye ekledi.

James düşünceli bir biçimde başını salladı. "O zaman bu senin için harika bir fırsat."

"Anlıyorum," dedi. Sesi beklediği kadar neşeli çıkmamıştı.

"Tek yapman gereken şey, hangi erkeklerin bekâr olduğunu öğrenmek ve aralarından iyi olanlarını seçmek."

"Konuk listesine baktım bile ve birçok bekâr erkek bekleniyor. Ama..."Hüsran dolu bir şekilde güldü. "Bir şeyi unuttun, James. Bahsettiğimiz bu beyefendilerin de beni seçmesi gerekiyor."

Onun bu sözlerine karşılık yalnızca elini salladı. "Başarısızlık olanak dahilinde değil. Seninle işimiz bittiğinde..."

"Bundan pek hoşlandığımı söyleyemem."

"Karşı konulması imkânsız olacaksın."

Elizabeth'in ellerinden biri, onun sözleri karşısında yaşadığı şaşkınlıkla farkında olmadan yanağına doğru kalktı. Onu eğitmeyi mi öneriyordu? Onu evlenilir hale mi getirecekti? Bunun karşısında niçin bu kadar şaşırması gerekiyordu bilmiyordu. Ne de olsa, önceden hiçbir belirti göstermemişti, tatlı bir öpücüğü saymazsak tabii... Ve ayrıca, beş parası olmayan bir emlak idarecisi ile evlenmeyeceğini de açıkça belirtmişti.

Peki, o zaman neden onun kendisini tam da istediği gibi zengin ve iyi bağlantıları olan bir beyefendi ile evlendirmek için böyle istekli olması karşısında bu kadar morali bozulmuştu?

"Bu eğitim neleri zorunlu kılıyor?" diye sordu şüphyle.

"Şey, fazla zamanımız yok," diye düşüncelere daldı. "Ayrıca kıyafetlerin için yapabileceğimiz bir şey de yok."

"Bunu belirtmiş olman ne büyük bir incelik," diye söylendi.

Adam ona sitemkâr bir bakış attı. "Yanlış hatırlamıyorsam, biraz evvel benim kıyafetlerimi aşağılarken vicdan azabı çekmiyordun."

Lafı değiştire koymuştu. Elizabeth sustu. Terbiyesi onu istemeyerek de olsa, "Botlarınız pek hoş," demeye zorladı.

Adam sırtı ve ayakkabılarına baktı. Eski görünümlerine rağmen kaliteli duruyorlardı. "Evet, öyleler, öyle değiller mi?"

"Biraz aşınmışlar tabii," diye ekledi.

"Yarın onları parlatacağım," diye söz verdi. Üstün bakışları adeta oltaya gelmem der gibiydi.

"Üzgünüm," dedi sessizce. "Bu münasebetsizceydi. İltifatlar özgürce edilmeli, kısıtlamalar veya şartlar olmadan."

Kızı tuhaf ve değer biçen bir bakışla süzdü. "Senin neyinden hoşlanıyorum biliyor musun Elizabeth?"

Kız tahmin bile edemiyordu.

"Sen iyi ve nazik bir insansın," diyerek devam etti, "ama diğer iyi ve nazik insanların aksine, sen vaaz vermiyorsun, insanı usandırmıyorsun veya çevrendeki herkesi iyi ve nazik yapmaya çalışmıyorsun."

Ağzı şaşkınlıktan açıldı. Bu duyduğu en inanılmaz konuşmaydı.

"Ve tüm bu iyiliğin ve nazikliğin altında, ne kadar güçlü bir şekilde bastırmaya çalışsan da, çok zalim bir espri anlayışına sahipsin."

Ah, Tanrı aşkına, eğer biraz daha konuşursa, şura-
kta ona âşık olacaktı.

"Eğer kötü bir niyetin yoksa bir arkadaşımı eleştir-
menin hiçbir zarar olmaz," dedi. "O zaman sanırım
beni arkadaş yapıyor," dedi kız, hafifçe nefesini tu-
rak.

Adam ona gülümsedi, kızın neredeyse kalbi dura-
k. "Benimle arkadaş olmaktan başka hiçbir seçene-
ğin yok," dedi, daha da yakınına gelerek. "Ne de olsa,
şarj verici tüm sırlarını biliyorum."

Elizabeth'in ağzından sinirli bir kıkırdama kaçtı.
"Sana koca bulacak bir arkadaş. Ne kadar da hoş."

"İyi, ama Bayan Seeton'dan çok daha iyi bir iş çı-
kartacağıma eminim. Eğer tabii bu onun..."

"Lütfen bir daha söyleme," diye uyardı.

"Söylememişim kabul et. Ama eğer yardıma ihti-
yacın olursa..." Ona dikkatle baktı. "Yardım istiyor-
sun, değil mi?"

"Şey, evet." Sanırım.

"Hemen şimdi başlamalıyız."

Elizabeth, Leydi Danbury'nin İsviçre'den getirtti-
ği şatafatlı masa saatine göz attı. "Resim odasına geri
dönmeden önce yalnızca bir saatim var."

BİR MARKİ İLE NASIL EVLENİLİR?'in sayfala-
ma şöyle bir göz attı. "Hımm, çok fazla zamanın yok-
muş, ama..." Sertçe yukarı baktı. "Günün bu saatinde
Leydi Danbury'den kaçmayı nasıl becerdin?"

"Kestiriyor."

"Yine mi?" Yaşadığı şaşkınlık yüzünden okunuyor-
du.

Omuz silkti. "Bunu en az senin kadar inanılmaz buluyorum ama ısrar etti. Sessizlik istediğini ve onu yetmiş dakika geçmeden uyandırmamamı söyledi.

"Yetmiş mi?"

Elizabeth yüzünü buruşturdu. "Yalnızca beni diken üzerinde tutabilmek için. Tabii bu sözler ona ait."

"Bu nedense beni hiç şaşırtmadı." James parmaklarıyla masaya vuruyordu, sonra yukarı baktı. "Bu öğleden sonra onunla işin bittiğinde başlayabiliriz. Bir ders planı geliştirmek için zamana ihtiyacım olacak ve sonra..."

"Ders planı mı?" diye yankılandı sesi.

"Düzenli olmalıyız. Düzen her amacı ulaşılabilir kılar."

Kızın ağzı şaşkınlıktan açıldı.

Adam kaşlarını çatı. "Bana niçin öyle bakıyorsun?"

"Aynı Leydi Danbury gibi konuşuyorsun. Aslında bakılırsa, o da hep aynı şeyi söyler."

"Öyle mi?" James öksürdü, sonra boğazını temizledi. Kahretsin, hata yapıyordu. Elizabeth ve o mavi gözlerinde öyle bir şey vardı ki, ona gizli görevde olduğunu tamamen unutturuyordu. Agatha Teyze'nin en sevdiği özlü sözleri asla kullanmamalıydı. Fakat küçükken o kadar çok beynine kazınmıştı ki, adeta kendi özlü sözleri olmuştu.

Agatha Teyzesi'nin en ufak acayipliklerini bile en az kendi kadar iyi bilen tek insanla konuştuğunu unutmamalıydı. "Eminim yalnızca bir tesadüften iba-

rettir," dedi, sesini ciddi tutarak. Deneyimlerine göre, neden bahsettiğini biliyor gibi konuştuğu sürece, insanlar her şeye inanmaya meyilliydiler.

Ama hayır, görünüşe bakılırsa, Elizabeth öyle değildi. "Bunu haftada en az bir kere söyler."

"Peki, öyleyse, bir seferinde onu mutlaka duymuş olmalıyım."

Bu açıklamayı kabul etmiş gibi görünüyordu. Sonra konuyu kapatmak için, "Ders planı hakkında bir şeyler söylüyordunuz," dedi.

"Doğru. Öğleden sonra plan yapmam gerekecek, fakat Leydi Danbury ile işin bittiğinde buluşabiliriz. Seninle birlikte eve yürürüm ve böylece işe başlayabiliriz."

Gülümsedi. "Pekâlâ. Dördü otuz beş gece seninle giriş kapısında buluşabilirim," dedi. "Fakat kapıya yürümem beş dakikamı alabilir."

"Burada buluşsak daha kolay olmaz mı?"

Kız başını iki yana salladı. "Danbury Köşkü'ndeki herkesin bizim hakkımızda dedikodu yapmasını istemiyorsan, hayır."

"Harika bir nokta. Giriş kapısı öyleyse."

Elizabeth başıyla onayladı ve odadan çıktı, titreyen bacaklarıyla ancak minderli banka kadar gidebildi. Tanrı aşkına, kendini neyin içine sokmuştu böyle? Miyan.

Aşağıya baktı. Şeytan kedi Malcolm ayaklarının dibine oturmuş, onu bir mutfak faresiymiş gibi süzüyordu.

"Ne istiyorsun?"

Kedi omuz silkti. Elizabeth bir kedinin omuz silkebileceğini bilmiyordu, ama tabii Elizabeth, Danbury Köşkü'nün ana holünde oturup kedigillerden en büyük düşmanı ile konuşabileceğini de tahmin etmiyordu.

"Gülünç olduğumu düşünüyorsun, değil mi?"

Malcolm esnedi.

"Bay Siddons'ın koca bulma konusunda beni eğitme teklifini kabul ettim."

Kedinin kulakları dikleşti.

"Evet, onu benden daha çok sevdiğini biliyorum. Sen herkesi benden daha çok seviyorsun."

Kedi yeniden omuz silkti.

"Yapamayacağımı düşünüyorsun, öyle değil mi?"

Malcolm kuyruğu ile bir dönme hareketi yaptı. Elizabeth bunun ne manaya geldiğini kesinlikle bilmiyordu, ama kedinin ondan açıkça hoşlanmadığını belli ettiği göz önüne alınırsa, manasının şu olabileceğini düşündü: "Benim bile koca bulma konusunda senden daha çok şansım vardır."

"Elizabeth?"

Birden suratı pancar kırmızısına döndü ve başını yana yatırdı. James kütüphanenin kapısından başını çıkarmıştı ve alaycı bir şekilde ona bakıyordu.

"Kediyle mi konuşuyorsun?"

"Hayır."

"Kediyle konuştuğunu duyduğuma yemin edebilirim."

"Peki, ama konuşmuyordum."

"Ah."

"Neden bu kediyle konuşayım ki? Benden nefret ediyor."

Gülümsedi. "Evet. Önceden söylemiştin."

Elizabeth yanaklarının yandığını fark etmemiş gibi yapmaya çalıştı. "Senin yapacak işin yok mu?"

"Ah, evet, ders planları. Akşamüstü görüşürüz."

Elizabeth kütüphanenin kapısının kapandığını duymayı bekledi. "Ulu Tanrım," diye nefes verdi. "Delirdim. Tamamen delirdim."

Tüm verdiği zararlara aşışlamayı da ekleyen kedi, başını salladı.

10. Bölüm

James, gülünç derecede erken geldiğini bilerek dördü çeyrek geçe ön kapıya vardı. Erken olduğunu biliyordu ama ayaklarının onu buluşma noktasına götürmesine engel olamamıştı. Konuşmalarından sonra kendisini çok huzursuz hissetmiş, sürekli parmaklarıyla masalar üzerinde tempo tutmuş, odadan odaya yürümüştü. Oturup, o çok böbürlendiği ders planını yazmaya çalışmıştı fakat aklına tek bir şey gelmemişti.

Genç bir bayanı sosyete için eğitmek konusunda herhangi bir deneyimi yoktu. Gerçekten tanıdığı tek genç bayan en yakın arkadaşı Blake Ravenscroft'un karısıydı. Ve Caroline'in kendisi de tam olarak sosyete için eğitilmiş denemezdi. Bildiği diğer tüm bayanlar da, Bayan Seaton'ın Elizabeth'i çevirmeye çalıştığı türden bayanlardı. Zaten Londra'dan ayrılırken bu kadar rahatlamasının sebebi de o türden bayanlar değil miydi?

Kendisi bir kadından ne bekliyordu? Elizabeth'e yardım arayışı ister istemez bu soruyu doğurmuştu. Bir eşten istedikleri nelerdi? Evlenmesi gerekiyordu. Artık bunun tartışılacak bir tarafı kalmamıştı. Ama hayatının geri kalanını, fikirlerini belirtmekten korkan,

utangaç ve körpecik bir çiçekle geçirebileceğini düşünemiyordu.

Veya daha da kötüsü, bir fikri bile olmayan utangaç ve körpecik bir çiçekle.

Üstüne üstlük, o fikri bile olmayan genç bayanlar genellikle aşırı derecede fikir sahibi anneleriyle birlikte geliyorlardı.

Adil davranmıyordu, kabul etmek için kendini zorladı. İlginç bulduğu birkaç bayanla tanışmıştı elbette. Fazla değil, ama birkaç tane. Hatta bir veya ikisiyle, hayatını mahvettiği hissine kapılmadan evlenebilirdi bile. Aşk evliliği veya öyle çok tutkulu bir şey olmazdı, ama yine de bir şekilde memnun olabilirdi.

Öyleyse bu çabucak dikkatini çeken bayanların özellikleri neydi? Kesinlikle hayattan zevk almasını bilen, yaşamayı seven, gerçek bir gülümsemesi olan, gözleri ışıldayan... James böyle şeyleri fark eden tek erkek olmadığına emindi, böyle bayanlar her zaman James'in beğendiği ve saygı duyduğu tarzda erkeklerle evlenirlerdi.

Yaşama sevgisi. Belki de her şey bununla alakalıydı. Tüm sabahını BİR MARKI İLE NASIL EVLENİLİR'i okuyarak geçirmişti ve okuduğu her emirle, o eşi benzeri olmayan safir ışığın Elizabeth'in gözlerinden fışkırdığını hayal etmişti.

Onun tipik bir genç İngiliz kadınına dönüşmesini istememişti. Gizemli ve ağırbaşlı olmak için gözlerini yerden ayırmayarak yürümelerini istememişti. Yalnızca kendi gibi olmasını istiyordu.

Elizabeth, Danbury Köşkü'nün kapısını arkasından kapattı ve ana yola doğru yürümeye başladı. Kalbi hızla atıyordu, elleri yapış yapıştı ve James onun umutsuz sırtını öğrendiği için fazla utanç duymuyor olsa bile yine de oldukça heyecanlıydı.

Tüm öğleden sonrasını onun teklifini kabul ettiği için kendini azarlayarak geçirmişti. Daha dün gecesini asla evlenmeyeceği bu adama âşık olduğunu düşünüp uyuyana kadar ağlayarak geçirmemiş miydi? Ve şimdi de bilerek onun kendisiyle alay etmesine, flört etmesine ortam hazırlamamış mıydı?

Tanrı aşkına, ya bir daha onu öpmeye çalışırsa? Başka adamları etkilemek için onu eğiteceğini söylemişti. Bu öpmeyi de içeriyor muydu? Ve içerse bile, onun kendisini öpmesine izin vermeli miydi?

Kız inledi. Sanki onu durdurabilir miydi? Ne zaman aynı anda bir odada olsalar, gözleri adamın dudaklarına kayıyordu ve onu öpmenin nasıl bir his olduğunu aklından çıkaramıyordu. Onu tekrar öpmek istiyordu.

Son bir mutluluk anı. Belki de bunun anlamı buydu. Sevmediği biri ile evlenmek zorunda kalacaktı, belki de pek hoşlanmadığı biri ile. Son günlerini kahkahalarla, gizli bakışmalarla, o yeni doğan arzusun verdiği o tatlı ürpertiyle geçirmeyi istemek çok mu yanlış bir şeydi?

Ön kapıya doğru yürürken, James'le olan buluşmasının kalbinin kırılmasına davetiye olduğundan şüpheleniyordu, ama kalbi başka türlü davranmasını

engelliyordu. Şairlere güvenebilecek kadar Shakespeare okumuştı ve eğer Shakespeare, hiç sevmemiş olmaktansa sevip kaybetmenin daha iyi olduğunu söylüyorsa, Elizabeth de ona inanacaktı.

James, Danbury Köşkü'nün tam çıkışında onu bekliyordu ve Elizabeth'i görünce gözleri parladı.

"Elizabeth," diye seslendi, ona doğru ilerleyerek. Kız onun yaklaşmasını izlemekten memnun kalamıyordu. Saçları hafif bir esinti ile dalgalanıyordu. Daha önce James Siddons kadar, kendi kabuğunda böylesine rahat eden bir insan daha görmemişti. Ne kadar da rahat bir yürüyüşü, düzgün bir gidişi vardı. Birden sayısız kere haliya takılıp düşmelerini veya elini duvara çarpmalarını hatırlayıp iç çekti.

Adam kızın yanına geldi ve, "Demek geldin," dedi.

"Gelmeyeceğimi mi sandın?"

"Şüphelerin olacağını düşünmüştüm."

"Elbette şüphelerim var. Bu şimdiye kadar yaptığım en kuraldışı şey olabilir."

"Çok takdire şayansın gerçekten," diye mırıldandı.

"Ama kafamda binlerce şüphe olsa da fark etmezdi." Çaresizce gülümsedi. "Eve gitmek için buradan geçmek zorundayım, o yüzden istesem de seni görmezden gelemezdim."

"Ne kadar da talihliyim."

"İçimden bir ses talihin hep senin yanında olduğunu söylüyor."

Başını dikleştirdi. "Şimdi, neden böyle söyledin?"

Kız omuz silkti. "Bilmem. Hep dört ayağının üzerine düşen birine benziyorsun."

"Tahminimce sen de hayatta kalmayı başarabilen birisin."

"Biraz öyle sanırım. Ailemden yıllar önce vazgeçebildim, biliyorsun. Akrabalarımız Lucas'ı almayı teklif ettiler."

"Peki ya sizleri?"

Buruk bir şekilde gülümsedi. "Bizim unvanımız yok."

"Anlıyorum." Adam kızın kolunu tuttu ve güneye doğru çevirdi. "Bu yöne mi gidiyoruz?"

Kız başını salladı. "Evet, yolun bir kilometre kadar aşağısında, sonra yandaki dar yoldan birkaç yüz metre daha gidiyorsun."

Birkaç metre ilerlediler ve sonra adam ona dönüp sordu: "Hayatta kalmayı başarabilen birisin dediğimde, niçin biraz diye cevap verdin?"

"Bir adamın hayatta kalması, bir kadına göre çok daha kolay."

"Ne demek istediğini anlayamadım."

Kız hafif bir acıma duygusuyla ona baktı. Ne demek istediğini asla anlayamazdı, ama yine de açıklamayı bir borç bildi. "Bir erkek zor duruma düştüğünde," dedi, "bu durumu geri çevirmek için yapabileceği birçok şey, izleyebileceği birçok seçenek var. Orduya yazılabilir veya bir korsan gemisinde işe başlayabilir. Senin de yapmış olduğun gibi iş arayabilir. Çekiciliğini ve görüntüştünü kullanabilir," başını salladı ve is-

teneyerek gülümsedi, "tahminimce senin de yapmış olduğun gibi."

"Ve bir kadın bunları yapamaz mı?"

"Eğer bir kadın evini bırakıp gitmek istemiyorsa, yapabileceği fazla bir iş yok. Mürebbiyelik, bir leydiye arkadaşlık etmekten daha çok para kazandırabilir belki ama çoğu işverenin, benim Susan, Jane ve Lucas'ı beraberimde getirip orada yaşamamı isteyeceğini sanıyorum."

James anlayışla başını salladı.

"Ve çekicilik ve görüntü gelince, bir kadın bunları iş için kullanabilir. Tiyatroya girmek, bir erkeğin metresi olmak veya evlenmek için. Bana gelince, benim ne oyunculuk konusunda kabiliyetim, ne de zina yaparak ailemin şerefini zedelemek gibi bir isteğim var." Başını kaldırıp ona baktı ve omuz silkti. "Benim tek seçeneğim evlenmek. Ve sanırım bu bir kadın için hayatta kalmak anlamına geliyor."

Kız duraksadı ve sonra kararsızlıkla, "Epey tatsız, değil mi?" dedi.

James birkaç dakika cevap veremedi. Kendisini genç fıkırlı bir birey olarak görmekten hoşlanırdı, fakat daha önce asla bir kadın olmanın bu kadar zor bir şey olduğunu düşünmemişti. O kendi hayatını, yaptığı yanlış seçimler arasında, çantada keklik olarak görüyordu.

Kız başını yana yatırdı. "Bana niçin bu kadar dikkate bakıyorsun?"

"Saygıdan."

Şaşkınlıktan geri çekildi. "Ne dedin?"

"Sana daha önceden de hayranlık duymuştum. Olağanüstü derecede zeki ve hoş bir bayan olduğun belli oluyordu. Fakat şimdi fark ediyorum ki, hayranlığım kadar saygımı da hak ediyorsun."

"Ah. Ben... Ben..." Yanakları kızardı, söyleyecek şey bulamıyordu.

Adam başını salladı. "Seni rahatsız etmek istemedim."

"Etmedin," diye cevapladı, sesindeki ciyaklama olan söylediğini ortaya çıkarıyordu.

"Evet, ettim ve kesinlikle bu anın bu kadar ciddi olmasını planlamamıştım. Yapacak işlerimiz var ama eğlenceli olmaması için hiçbir sebep yok."

Kız boğazını temizledi. "Aklında ne vardı?"

"Fazla vaktimiz yok, o yüzden önceliklerimizi belirlemeliyiz," dedi. "En önemli becerilere odaklanmalıyız."

"Ne gibi?"

"Öpüşme ve boks."

Elizabeth çantasını düşürdü.

"Şaşırmışa benziyorsun."

"Bu ikisinden hangisi beni daha çok şaşırttı biliyorum."

Adam eğildi ve kızın çantasını yerden aldı. "Düşününce çok mantıklı geliyor. Bir beyefendi evlenmek teklif edeceği kızı önceden öpmek ister."

"Eğer ona saygı gösteriyorsa, istemez," dedi Elizabeth. "Yüzde yüz eminim ki erkekler saygı duydukları bekâr bayanları öpmezler."

"Ben seni öptüm."

"Evet...ama o...farklıydı."

"Ve sana saygı gösterdiğimi açıkça belirttiğimi duyuyorum. Ama bu kadarı yeter." Kızın karşı çıkışlarını görmezden geldi. "Akl başında hiçbir beyefendi, almadan bir kızla evlenmez, bana güven."

"Böyle söyleyince kulağa çok daha şiirsel geliyor."

"Ancak bu seni garip bir duruma düşürebilir."

"Ah, demek fark ettin?" dedi iğneleyici bir sesle.

James, devamlı olarak sözünü kesmesinden ötürü rahatsız olduğunu belli etmeye çalışarak ona bir bakış attı. "Bazı beyefendiler temel sağduyu ve değerlendirme becerilerinden mahrumdurlar, bu yüzden yanlış zamanda öpüşmeye çalışabilirler. İşte bu sebeple boks yapmayı öğretmeliyiz."

"Ve sen tüm bunları bugüne mi sığdırmayı planlıyorsun?"

Yüzünde kayıtsız bir ifadeyle cep saatini çıkardı ve kapağını açtı. "Ben bugün için yalnızca öpüşmeyi hedefleriz diye düşünmüştüm. Boks kısmını da yarın."

"Boksörlük eğitimi almış mıydın?"

"Elbette."

Kız şüpheyle ona baktı. "O dersler fazlasıyla pahalı değil mi? Duyduğuma göre Londra'daki üstün kalitedeki hocaların sayısı bir elin parmaklarını geçmiyor."

"İhtiyacımız olan şeyleri elde etmek için her zaman yoldan fazla yol bulunur," dedi ve sonra tek kaşını kaldırarak onu süzdü. "Yanılmıyorsam, benim hep dört ayak üzerine düşen birine benzediğimi söylemiştin."

"Sanırım sen şimdi bana dört ayak üzerine düştüğünde, kollarının da boks yapmaya hazır halde pozisyon aldığını da söylersin."

Güldü ve havaya birkaç yumruk attı. "İnsanın böylesine formda kalmasını sağlayan başka bir şey daha yoktur."

Belli belirsiz gülmüsedti. "Pek kadınsı bir uğraş benzemiyor."

"Bayan Seeton'ın kadınlığa bakışından kopmaya çalışıyoruz sanmıştım."

"Öyle," diye cevapladı, "fakat asıl amaç bana bir koca bulmak."

"Ah, evet, sana koca," dedi.

"İngiltere'de bayan bir boksörle evlenmek isteyen bir tane bile erkek olduğunu sanmıyorum."

"Bayan boksör olmana gerek yok. Yalnızca senden faydalanılamayacağını kanıtlamak için yumruk atman bilmen gerekiyor."

Omuz silkti ve yumruğunu sıkı. "Böyle mi?"

"Tanrım, hayır. Başparmağını içeri tıkıştırma. Yoksa kesin kırarsın."

Elizabeth başparmağını yumruğundan dışarı çıkardı. "Böyle mi?"

Onaylayarak başını salladı. "Aynen öyle. Fakat bu bugün öpmeyi çalışacağız."

"Hayır. Onu geçelim." Koluyla birkaç hamle yaptı. "Ben böyle çok eğleniyorum."

James kendisini neyin daha çok rahatsız ettiğinden emin olamayarak inledi. Onu öpmeyi başka güne b-

rakmış olmak mı yoksa kızın gördüğü en zayıf yumruğa sahip olması mı? "Hayır, hayır, öyle değil," dedi, kızın arkasına geçerek. Elini bileğine koyarken çantasının yere düşmesine izin verdi ve omzunun açısını ayarladı. "Kız gibi yumruk atıyorsun."

"Ben zaten kızım."

"Peki, onu zaten görebiliyoruz fakat yine de bir kız gibi yumruk atmak zorunda değilsin."

"Peki, bir erkek," dedi boğuk bir erkek sesi çıkarmaya çalışarak, "nasıl yumruk atar?"

"Kızlar, öğrendiğime göre, böyle yumruk atıyorlar." Yumruğunu sıkı ve bileğini kendinden hiç uzaklaştırmadan, kolunu ileri geri götürdü. "Öte yanda, erkekler, bu konuda daha iyiler."

"Lütfen gösterir misin?"

"Pekâlâ. Geri çekil, öyleyse. Seni yaralamak istemem."

Elizabeth ona kuru kuru güldü ve geriye doğru birkaç adım attı. "Bu bir erkek için yeterli bir alan mı?"

"Alay etme. Yalnızca izle." Kolunu geriye çekti. "Sana bunun normalinin yarısı kadar yavaşlatılmış halini göstereceğim, ne de olsa somut bir şeye değil, havaya yumruk atıyorum. Momentum yüzünden ben de yumrukla birlikte yıkılmayayım sonra."

"Öyleyse, kuşkusuz," dedi elini asilce sallayarak. "Yarı hızda."

"Dikkatle izle. Karşında bir usta var."

"Buna," dedi sertçe, "hiç şüphem yok."

Kolunu ileri doğru salladı. Hareket sırtının orta-

sından başlamış, omzundan bileğine doğru ilerliyordu. Eğer son hızda hareket etseydi ve eğer karşısında gerçekten biri duruyor olsaydı, James onu çoktan yere yatırmıştı. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu, kendinden oldukça memnun kalarak.

"Bir daha yap."

Kaslarını kaldırdı ama yine de kabul etti, bu sefer çok daha büyük bir kuvvetle sallayarak. Kızın yüzüne baktı. Elizabeth gözlerini kısmış, sanki ödüllü bir çiftlik hayvanı izler gibi dikkatle onun hareketlerini inceliyordu.

"Bir daha yapar mısın?" diye sordu.

"Gerçekten dikkatini veriyor musun, yoksa beni aptal durumuna mı sokmaya çalışıyorsun?"

"Ah, kesinlikle dikkatimi veriyorum. Eğer sen aptal gibi görünüyorsan, bu senin sorundur."

James son bir kez daha kolunu geri çekti. "Yeni-den özetliyorum," dedi, "bir kız omzundan güç alarak yumruk atar, sırtındaki kaslardan faydalanmadan."

Elizabeth bir kız yumruğu örneği verdi.

"Aynen öyle. Öte yandan bir erkek, kolundan güç aldığı kadar, sırtını da kullanır."

"Buradaki kaslardan mı bahsediyorsun?" Sağ kolunu kaldırdı ve sol eliyle kaburgasının altındaki kaslara dokundu.

Adamın ağzı kurumuştu. Kızın elbisesi en olmadık yerlerinde daralıyordu.

"Burası mı, James?" diye sordu, sırtını dürterek. "Yoksa burası mı?" Bu sefer adamın sırtına dokunarak

gösterdi fakat eli yana doğru kaydı ve beline yakın bir yere geldi.

"İlk seferi doğruydı," dedi, parmağını hızla uzaklaştırarak. Eğer kızın eli bir iki santim daha aşağıya doğru kaysaydı, James artık hareketlerinden sorumlu tutulamazdı.

"Yani biraz böyle gibi." Onun yaptığından biraz daha hızlı bir şekilde, yarı hızda bir yumruk attı.

"Evet. Ama yandan biraz daha harekete ihtiyacın var. Beni bir kez daha izle." Bir yumruk daha attı, gördün mü?"

"Sanırım. Bir kez daha denememi ister misin?"

"Evet." Kollarını kavuşturdu. "Bana yumruk at."

"Ah, hayır. Yapamam."

"Ama yapmanı istiyorum."

"İmkânsız, yapamam. Hayatımda daha önce kimseyi bilerek incitmedim."

"Elizabeth, bu dersin en büyük amacı gerek olduğu zaman birini incitebilmek. Eğer bir insana yumruk atabileceğini düşünmüyorsan, bunu çalışmamız büyük bir vakit kaybı oluyor."

Ona şüpheyle baktı. "Madem ısrar ediyorsun."

"Ediyorum."

"Pekâlâ, öyleyse." Sonra James'in hazırlanmasına fırsat bile tanımadan geriye çekildi ve yumruğunu uçurdu. James daha ne olduğunu bile anlamaya fırsat bulamadan, kendisini sağ gözü sızlar bir halde yerde buldu.

Elizabeth adamın sağlığı ile ilgili herhangi bir en-

dişe veya ilgi göstermek yerine, sevinçle aşağı yukarı zıplayarak ciyakliyordu. "Başardım! Bunu yaptım! Gördün mü? Gördün mü?"

"Hayır," diye söylendi, "ama hissettim."

Ellerini kalçalarına koydu ve sanki az önce dünya kraliçesi seçilmiş gibi gerindi. "Ah, bu harikaydı. Tekrar yapmalıyız."

"Tekrar yapmamalısınız," diye homurdandı.

Elizabeth sırtıtmayı bıraktı ve yere eğildi. "Seni incitmedim, değil mi?"

"Hiç de değil," diye yalan söyledi.

"İncitmedim mi?" Sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Şey, belki birazcık."

"Ah, iyi, ben..." Her ne söyleyecekse, kelimeleri ağzına tıktı. "Böyle söylemek istememiştim. Yemin ederim. İncinmeni istediğimden değil tabii ama ben o yumruğa tüm gücümü verdim ve..."

"Etkilerini yarın gösteriyor olurum, merak etme."

Neşeli ama aynı zamanda korku dolu bir sesle derin bir nefes verdi. "Gözünü mü morarttım dersin?"

"İncinmemi istemediğini sanıyordum?"

"İstemiyorum," dedi çabucak, "ama daha önce hiç bu kadar sıradışı bir şey yapmamış olduğumu da itiraf etmeliyim ve doğru yaptığımı bilmek de biraz olsun tatmin edici oldu."

James gözünün, kızın umduğu kadar çok morarmayacağını düşünüyordu fakat yine de onu ciddi derecede küçümsediği için kendine sinir olmuştu. Ufak

bir kızdı ve ilk seferinde doğru yapacağını aklının başından bile geçirmemişti. Ve öyle bile olsa, rakibini emletmekten fazlasını yapamayacağını sanmıştı. Bunda tek istediği ona bir adamın kısa süreliğine dikmesini dağıtıp ondan kaçmayı öğretmekti.

Ama bu düşündüğüne pişman olmuştu, gözüne öyle büyük bir darbe vurabildiğine göre kızın yumruklarını hiç de öyle kısa süreli dikkat dağıtacak cinsten değildi. Başını kaldırıp ona baktı. Kendisiyle o kadar duyuyor gibi görünüyordu ki, "Bir canavar ya," demekten kendini alıkoyamadı.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Yüzü daha da fazla aydınlanmıştı. James bu kadar sevineceğini tahmin bile edememişti. Adeta gözlerinden güneş fışkıırıyordu.

Elizabeth yumruklarını havada sallamaya başladı. "Belki bana daha gelişmiş teknikler de öğretirsin."

"Sen yeterince geliştin."

Elizabeth zıplamayı bıraktı ve kendine geldi. "Gözümde bir şey koysak mı acaba? Eğer soğuk bir şey koysak, şişip morarmaz belki."

James nerdeyse bu teklifi reddediyordu. Gözü el ile o kadar kötü değildi. Onu yere devirmesi, ca- acıtmaktan çok şaşırmasına sebep olmuştu. Ama Elizabeth onu resmen evine davet etmişti, bu fırsatı kaçıramazdı. "Soğuk bir şey koymak iyi bir fikir," diye maldandı.

"Beni takip et, öyleyse. Yardıma ihtiyacın var mı?"

James hayal kırıklığı ile kızın uzattığı koluna baktı. Onun yardımı ihtiyacı olacak kadar çıtkırıldım oldu-

ğunu mu sanıyordu? "Yalnızca gözüme yumruk at-
tın," dedi kuru bir sesle. "Geri kalan yerlerim gayet
çalışıyor, teşekkür ederim."

Kız elini geri çekti. "Ben yalnızca düşünmüş-
üm ki... Sonuçta yere oldukça hızlı düştün."

Kahretsin. Onun elini tutma fırsatını kaçırmış-
tı. Gururu, onu kör talih gibi rahatsız etmeye başlamıştı.
Tüm dönüş yolu boyunca ona yaslanarak gidebilirdi.
"Neden kendi başıma gitmeyi denemiyorum, olman-
ı yardım edersin?" diye önerdi. Belki yirmi metre kadar
sonra bileğini burkardı, kim bilir.

"İyi bir fikre benziyor. Ama kendini zorlamaman-
ı dikkat et."

James, yere vurduğu taraf hangisiydi diye hatırla-
maya çalışarak dikkatle birkaç adım attı. Yanlış tara-
fı doğru topallamamalıydı.

"Acı çekmediğine emin misin?"

Kızın gözlerindeki endişeden faydalanmak istedi-
ği için çok terbiyesiz bir insan olmalıydı ama vicdanının
çoktan bilinmedik yerlere doğru yola çıktığı aşikar-
tı. o yüzden James iç çekti ve, "Sanırım kalçamda sorun
var," dedi.

Kız adamın kalçasına göz attı, belli ki kalçasına ya-
kın başka yerleri de ağrıyormuş olmalıydı. "Zedelenmiş-
mi?"

"Sanırım öyle," diye cevapladı. "Eminim bir şey
yoktur, ama..."

Kız, "Ama yürürken ağrıyor," dedi anaç bir onayla-
mayla. "Eminim sabaha bir şeyin kalmaz ama kendin-

den de saçma olur." Bir şey düşünür gibi kaş-
larını kaldırdı. "Belki de en iyisi Danbury Köşkü'ne
gelmeniz. Eğer benim kulübeme gelerseniz, sonra
giriş yürümek zorunda kalacaksınız ve..."

"Ah, eminim o kadar kötü bir durumda değildir,"
dedi çabucak. "Ve sizinle eve yürüyeceğime söz ver-
mişim."

"James, ben her gün eve tek başıma yürüyorum."

"Her şeye rağmen verdiğim sözü tutmalıyım."

"Seni bu seferlik affetmeye hazırım. Ne de olsa,
yüreği yığılacağını tahmin etmemiştim."

"Doğrusunu söylemek gerekirse, o kadar canım
acımıyor. Yalnızca her zamanki kadar hızlı yürüyemi-
yorum."

Kız kararsız görünüyordu.

"Ayrıca," diye ekledi, durumunu desteklemesi ge-
rekliğini düşünerek, "Leydi Danbury'nin cumartesi
günü bahçe partisi hakkında konuşmamız gereken
bir şey var."

"Pekâlâ," dedi istemeyerek. "Ama acı dayanılmaz
gelse gelirse, bana söyleyeceğinize söz vermelisiniz."

Ne de olsa, herhangi bir acısı olmadığı için, kolay
mılabilecek bir sözdü. Hoş, en azından onun bahset-
tiği türden bir acısı yoktu.

Elizabeth ona dönüp, "İyi misin?" diye sordu.

"Harikayım," diye garanti verdi. "Ama şimdi ken-
dini koruma sanatında ustalaştın, o yüzden eğitiminin
diğer kısımlarına geçmeliyiz."

Kızardı. "Demek istedigin..."

"Aynen öyle."

"Flört etme ile başlamak daha akıllıca olmaz mı sence?"

"Elizabeth, o konuda endişelenmen gereken bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Ama ne yapmam gerektiği hakkında en ufak bir fikrim yok!"

"Doğuştan yetenekli olduğunu söyleyebilirim."

"Hayır!" dedi sertçe. "Değilim. Erkeklerle ne demem gerektiğini hiç bilmiyorum."

"Bana ne söylemen gerektiğini biliyor gibiydin ama. O da," dedi düzelterek, "Bayan Seeton'ın emirlerine uymaya çalışmadığın zamandı."

"Sen sayılmazsın."

Öksürdü. "Peki ya neden?"

"Bilmiyorum," dedi başını hafifçe sallayarak, "sayılmazsın işte. Sen farklısın."

Yine öksürdü. "Hemcinslerimden pek de farklı olduğum söylenemez."

"Eğer illa ki bilmen gerekiyorsa, seninle konuşmak çok daha kolay."

James bunu dikkate aldı. Elizabeth ile tanışmadan önce, sosyeteye ilk defa takdim olunan mızmar genç kızları bile yola getirdiği ve ağgözlü annelerini bir bakışıyla tamamen dili tutulmuş hale soktuğu içi kendisiyle gurur duyuyordu. Bu her zaman işe yarayan bir şey olmuştu. Babasından öğrendiği nadir işe yarayan şeylerden biriydi, aslında.

Yalnızca merakından, "Ben Riverdale Markisiyim"

bağırın, en kibirli ve genellikle olgun adamları bile aceleyle köşelere koşuşturarak bakışını yerleştirdi. "Peki ya sana böyle baksaydım?"

Kız gülmekten yerlere yattı. "Ah, dur! Dur! Çok gülünç görünüyorsun."

"Anlayamadım?"

"Dur, James. Ah, durmalısın. Dük taklidi yapan küçük bir çocuğa benzedin. Biliyorum, çünkü benim küçük kardeşim de hep bu numarayı yapar."

Gururu zedelenmişti. "Peki, kardeşin kaç yaşındaydı?"

"Sekiz, ama..." Gülmekten devamını getiremedi.

James en son birinin ona ne zaman güldüğünü hatırlayamıyordu ve sekiz yaşında bir çocuğa benzetmekten de pek hoşlandığını söyleyemezdi. "Seni temin ederim ki," dedi, sesi saf buz gibiydi, "ben..."

"Daha fazla bir şey söyleme," dedi gülerek. "Gerçekten, James, eğer beceremeyecekse, kimse aristokrat gibi kasıla kasıla yürümemelidir bence."

Savaş Ofisi'ndeki ajanlık kariyeri boyunca bile, gerçek kimliğini açıklamayı asla bu kadar arzulamamıştı. Onu tutup sarsıp, "Ben kahrolası bir markiyim, seni küçük sersem! Eğer istersem, mükemmel derecede züppe olabilirim," diye bağırmmak için kendini tuttu.

Ama öte yandan, onun bu doğal gülüşünde bir çekicilik vardı. Ve ona dönüp, "Ah, lütfen bunu hakaret olarak görme, James. Aslında bir iltifat, gerçekten. Aristokrat olmak için fazla iyi bir insansın," deyince,

bunun hayatının en büyüleyici anı olabileceğine karar verdi.

Adamın gözleri kocaman bir çamur lekesine odaklanmıştı, o yüzden kızın başını eğerek adamın görüş hizasına eğilmesi gerekti. "Beni affettin mi?" diye sordu, alaycı bir tonda.

"Bilemiyorum..."

"Eğer beni affetmezsen, boksörlüğümü üzerinde tekrar deneyebilirim."

Adam irkilerek geri çekildi. "Öyleyse, seni kesinlikle affediyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Hadi eve gidelim."

Ve neden bilmiyordu ama kız ev kelimesini kullandığında, sanki kendisini o evin bir parçası gibi hissetmişti.

11. Bölüm

James'le birlikte eve vardıklarında, Elizabeth, evin durumu hakkında bu kadar umursamaz hissetmemişti. Yeşil damasko perdelerin rengi solmuştu, pervazların boyası gelmişti. Mobilyalar kaliteliydi ama oldukça eskimişti. Yastıklarsa stratejik olarak tamir edilmesi gereken yerlerin üzerine yerleştirilmişti. Neticede, evin durumu pek de iyi değildi. Birkaç tane değerli süs eşyası vardı. Fazla değerli olanlar çoktan satıcıya veya eskiciye boylanmıştı.

Genellikle ailesinin nasıl zor duruma düştüğünü anne ve babaları ölmeden önce ne kadar büyük bir zenginlikte yaşamış olduklarını anlatma ihtiyacı duyardı. Ne de olsa, Lucas bir baronetti ve böyle şartlar altında yaşamaları utanç vericiydi.

Ama James'leyken, kapıyı basitçe gülümseyerek açtı. Onun, kulübesini aynı kendisi gibi sıcak ve rahat bir ev olarak göreceğinden emindi. O da üstü kapalı bir şekilde iyi bir aileden geldiğini çılatmıştı. Elizabeth, ellerinde ne varsa kaybettiklerinden, James'in, para biriktirmeleri gerektiğini ve yeni şeyler almayı öğrenmelerinin yetmeyeceğini anlayacağını düşünüyordu.

Neyse ki ev topluydu ve sıcak kurabiye gibi koku-

yordu. "Bugün şansın yerinde," dedi Elizabeth gülümseyerek. "Susan fırında bir şeyler pişirmeye karar vermiş olmalı."

"Harika kokuyor," dedi James.

"Zencefilli kurabiye. Neden benimle mutfağa gelmiyorsunuz? Biz burada korkunç derecede gayri resmîyizdir." Mutfağın kapısını iterek açtı ve onu içeri aldı. James oturmadığı için kaşlarını çatı ve, "Benim hazırladığım hazır oldu durmana gerek yok. Zaten kalçan yaralı ve eminim çok acıyordur. Ayrıca ben çayı koyarken, senin böyle ayakta durman çok saçma olur."

Bir sandalye çekti ve oturdu. "Bahçedekiler kadeşlerin mi?" diye sordu.

Elizabeth perdeyi çekti ve camdan dışarı baktı. "Evet, onlar Lucas ve Jane. Susan nerede emin değilim, gerçi çoktan burada olması gerekirdi. Bu kurabiyeler hâlâ sıcak." Gülümseyerek kurabiyeleri tabağa koydu. "Lucas ve Jane'i çağırayım. Seninle tanışmak isteyeceklerine eminim."

James, kızın pencereyi üç kez tıklatışını ilgiyle izledi. Birkaç saniye içerisinde, mutfağın kapısı açıldı ve iki küçük afacan içeri daldı.

"Ah, demek sensin Elizabeth," dedi küçük çocuk. "Seni Susan sandım."

"Üzgünüm, yalnızca benim. O nereye kayboldu, herhangi bir fikrin var mı?"

"Markete gitti," diye cevapladı küçük çocuk. "Şansımız yaver giderse, biri o turplara karşılık bize bir parça et verecek."

"Daha çok acınası bir durum," diye söylendi küçük kız. "Kim berbat birkaç turp için iyi bir parça eti gözden çıkarır ki?"

"Turptan nefret ederim," dedi James.

Hotchkissler'in üçü de sarı kafalarını ona çevirdiler.

Adam ekledi, "Bir arkadaşım bir gün bana turplardan titizlik hakkında çok şey öğrenilebilir demişti ama ona asla inanmamıştım."

Elizabeth neredeyse boğulacaktı.

"Bu bana da çok saçma geldi," dedi küçük kız.

"Lucas, Jane," diye yüksek sesle araya girdi Elizabeth. "Sizi Bay Siddons ile tanıştırayım. Benim arkadaşım ve o da benim gibi Danbury Köşkü'nde çalışıyor. Leydi Danbury'nin yeni emlak idarecisi."

James ayağa kalktı ve bir başbakanın elini sıkarak gibi Lucas'ın elini sıktı. Sonra Jane'e döndü ve onu elinden öptü. Kızın tüm yüzü aydınlandı, ama daha da önemlisi, Elizabeth'in onayını almak için baktığında, onun da adeta ışık saçıyor olmasıydı.

"Nasılsınız?" diye mırıldandı.

"Çok iyiyiz, teşekkürler," dedi Lucas.

Jane hiçbir şey söylemedi. Öptüğü eline bakmakla meşguldü.

"Bay Siddons'ı çay içip kurabiye yemeye davet ettim," dedi Elizabeth. "Siz ikiniz bize katılmak ister miydiniz?"

Normalde James, Elizabeth ile yalnız kalma şansını kaybedeceği için üzülürdü, ama aile olmanın anlamını

bildiklerine emin olduğu bu üçlüyle mutfakta oturma fikri yüreğini ısıtmıştı.

Elizabeth kardeşlerine birer kurabiye verdi ve sor-du, "Siz ikiniz bugün neler yaptınız bakalım? Verdi-ğin ödevleri yaptınız mı?"

Jane başını salladı. "Lucas'a aritmetikte yardım et-tim."

"Hayır, etmedin!" dedi Lucas heyecanla, ağzından kurabiye parçaları püskürerek. "Kendi başıma yapabi-liyorum."

"Belki yapabilirsin," dedi Jane üstünlük taslayan bir omuz silkmeye, "ama yapmadın."

"Elizabeth!" diye karşı çıktı Lucas. "Bana ne dedi-ğini duydun mu?"

Ama Elizabeth soruyu duymazdan geldi, onun ye-rine havadaki kötü kokunun nereden geldiğini anla-maya çalışıyordu. "Bu kötü koku da neyin nesi?"

"Yine balığa çıktım," diye cevapladı Lucas.

"Gidip biran önce elini yüzünü yıkamalısın. Bay Siddons misafirimiz ve bu hiç de kibar..."

"Balık kokusu beni hiç rahatsız etmez," diye araya girdi James. "Bir şey yakalayabildin mi?"

"Neredeyse buuuuu kadar büyük bir balık yakalı-yordum ki," dedi Lucas, kollarını olabildiğince açarak, "elimden kaçtı."

"Hep öyle olmaz mı zaten," diye söylendi James, anlayış gösteren bir edayla.

"Ancak, iki tane orta büyüklükte balık yakalayabil-dim. Dışarıdaki kovada duruyorlar."

"Onlar da oldukça iğrençler," dedi Jane, eline olan ilgisini kaybetmiş bir halde.

Lucas hemen ona döndü. "Akşam yemeğinde on-ları yerken böyle konuşmaya devam edebilecek misin acaba?"

"Ben onları akşam yemeğinde yiyeceğim zaman gözleri olmayacak ki," diye çıkıştı Jane.

"Bunun sebebi Lizzie'nin başlarını koparması, seni budala."

"Lucas," dedi Elizabeth yüksek sesle, "dışarı çıkıp kendini biraz olsun o balık kokusundan arındırman gerekiyor."

"Ama Bay Siddons..."

"Yalnızca kibarlık yapıyordun," diye araya girdi Eli-zabeth. "Şimdi git ve hazır temizlenmişken, kıyafetle-rini de değiştir."

Lucas homurdandı ama söyleneni de yaptı.

"Bazen tam bir baş belası oluyor," dedi Jane, derin bir iç çekerek.

James gülmemek için öksürür gibi yaptı.

Jane bunu bir onaylama olarak görüp daha fazla açıklama gereği duydu, "O yalnızca sekiz yaşında."

"Ve sen kaç yaşındasın?"

"Dokuz," diye cevapladı, sanki çok büyük bir fark varmış gibi.

"Jane," dedi Elizabeth, çaya su koyarken, "bir daki-ka gelebilir misin?"

Jane kibarca izin istedi ve ablasının yanına gitti.

James, Elizabeth'in eğilip kız kardeşinin kulağına bir şey fısıldamasını izlemiyor gibi yaptı. Sonra Jane başını salladı ve koşarak uzaklaştı.

"Bu da neyin nesiydi?" diye sormak zorunda kaldı.

"Onun da gidip bir temizlenmesi gerektiğini düşündüm ama senin öntünde söyleyip de onu utandırmak istemedim."

Adam başını dikleştirdi. "Onun gerçekten de bundan utanacağını mı düşündün?"

"James, o kendini on beş yaşında zanneden, dokuz yaşında bir kız çocuğu. Sen yakışıklı bir erkeksin. Elbette, utanırdı."

"Pekâlâ, sen benden daha iyi bilirsin," diye cevapladı, görünüşüne iltifat etmesinden memnun kaldığını belli etmemeye çalışarak.

Elizabeth kurabiye tabağını işaret ederek, "Bir tane almaz mısın?" diye sordu.

Bir tane aldı ve ısırdı. "Harika."

"Öyle değil mi? Susan'ın bunu nasıl becerdiğini bilmiyorum. Ben asla bu kadar güzel yapmayı beceremedim." Bir tane de o aldı ve yemeye başladı.

James gözlerini dikerek ona baktı, onun kurabiye-yi azar azar ısıırkenki halinden gözlerini alamıyordu. Yoldan çıkış bir kırıntıyı yakalamaya çalışan dili dışarı çıktı ve -

"Geldim!"

James derin bir iç çekti. Hayatının beklenmeden en erotik anlarından biri sekiz yaşındaki bir erkek çocuğu tarafından mahvedilmişti.

Lucas ona sırtarak baktı. "Balık tutmaktan hoşlanırsın?"

"En sevdiğim uğraşlardan biridir."

"Avlanmaktan da hoşlanacağımı düşünüyorum ama Elizabeth izin vermiyor."

"Ablan çok akıllı bir bayan. Senin yaşındaki bir erkeğin uygun bir gözetmen olmadan, silahla ateş etmesi gerekir."

Lucas yüzünü astı. "Biliyorum, ama izin vermesinin sebebi o değil. Çok yufka yürekli olması."

"Eğer senin zavallı ve masum bir tavşanı katletmeni izlemek istememek," diye araya girdi Elizabeth, "Senin çok yufka yürekli olduğum anlamına geliyor."

"Ama tavşan yiyorsun," diye karşı çıktı Lucas. "Daha önce şahit oldum."

Elizabeth kollarını kavuşturdu ve homurdandı. "Gülüşleri olduğunda farklı."

James güldü. "Balık gözlerinden tiksinen küçük Jane'den bir farkın yok."

"Hayır, hayır, hayır," diye ısrar etti Elizabeth, "bu tamamen farklı. Eğer hatırlarsan, balık kafalarını hep ben kesiyorum. O yüzden açıkça, çabuk tiksinen biri olmadığını belli."

"Peki ya farkı nedir?"

"Evet," dedi Lucas, kollarını kavuşturup aynı James gibi başını dikleştirerek. "Farkı nedir?"

"Buna cevap vermek zorunda değilim!"

James Lucas'a döndü ve eliyle ağzını örtterek, "Sana söyleyecek bir şeyi olmadığını biliyor," dedi.

"Seni duydum!"

Lucas kıkırdadı.

James ve küçük çocuk bakiştılar. "Konu ufak ve tüylü hayvanlar olunca, kadınlar rahatsız edici derecede duygusal olabiliyorlar."

Elizabeth çayla ilgilenir gibi yaparak gözlerini oaktan ayırmadı. Lucas, örnek alabileceği bir erkekle tanışmayalı çok olmuştu. Elizabeth, onu kız kardeşleriyle birlikte kendi başına yetiştirerek önemli bir şeyden mahrum bıraktığından korkmuştu hep. Eğer herhangi bir akrabasının onu almasına izin verseydi, elbet bir babası olmayacaktı ama en azından hayatında yetişkin bir erkek figürü olabilirdi.

"Yakaladığın en büyük balık neydi?" diye sordu Lucas.

"Karada mı denizde mi?"

"Karada balık tutamazsın ki."

"Ben gölde balık tutmaktan bahsetmiştim."

Küçük çocuğun gözleri büyüdü. "Denizde mi balık tuttun yoksa?"

"Elbette."

Elizabeth ona şaşkın bir bakış attı. Ses tonu çok gerçekçiydi.

"Gemide miydin?" diye sordu Lucas.

"Hayır, daha çok bir yat sayılırdı."

Yat mı? Elizabeth dolaptan tabak çıkartırken başını salladı. James'in çok iyi bağlantıları olmalıydı.

"Balık ne kadar büyüktü?"

"Ah, bilemiyorum. Belki bu kadar." James ellerini altmış santimetre kadar açtı.

"Oha!" diye bağırды Lucas.

Elizabeth neredeyse tabağı düşürüyordu. "Lucas!"

"Özür dilerim, Elizabeth," dedi Lucas kafasını ona doğru çevirmeden. Dikkatini James'den ayırmayarak, "Çok savaştı mı?" diye sordu.

James eğildi ve Lucas'ın kulağına bir şey fısıldadı. Elizabeth boynunu uzattı ve kulaklarını kabarttı fakat söylediğini anlayamamıştı.

Lucas başını salladı ve sonra ayağa kalkarak Elizabeth'e doğru ilerleyip selam verdi. Elizabeth o kadar şaşırılmıştı ki, bu sefer elindekini yere düşürdü. Neyse ki, elinde yalnızca bir kaşık vardı.

"Özür dilerim, Elizabeth," dedi Lucas, "bir bayanın önünde bu şekilde konuşmam yanlıştı."

"Teşekkür ederim, Lucas." Ona gizlice gültümseyen James'e baktı. Adam başını Lucas'a doğru çevirmişti. Elizabeth eğildi ve Lucas'a kurabiye dolu bir tabak vererek, "Neden sen ve Jane, Susan'ı bulmaya gitmiyorsunuz? Ve bu kurabiyeleri de yolda yersiniz," dedi.

Kurabiyeleri görünce Lucas'ın gözleri parladı ve onları elinden alıp Elizabeth'i ağzı açık bir şekilde bırakarak odadan çıktı. "Ona ne dedin böyle?" diye sordu şaşkınlıkla.

James omuz silkti. "Sana söyleyemem."

"Ama söylemelisin. Her ne dediysen, oldukça etkili olmuştur."

Adam kendinden oldukça memnun bir halde aralarına yaslandı. "Bazı şeyler erkekler arasında kalma-lıktır."

Elizabeth oyuncu bir şekilde kaşlarını çatarak on-
biraz daha sıkıştırmaya karar verdi fakat bu sırada
James'in gözünün yanındaki koyu lekeyi fark etti. "Ne
tamamen unutmusum!" diye bağırdı. "Gözün. O
üzerine koyacak bir şey bulmalıyım."

"Gececektir, merak etme. Daha önce daha az ü-
gösterilen fakat daha kötü yaralanmalarım olmuştu."

Ama kız onu dinlemiyor ve harıl harıl mutfakta
şük bir şey arıyordu.

"Bu konuda tartışma istemiyorum," diye belir-
"O yüzden, nefesini boşuna harcamana gerek yok."

James kızın ciddiyetini anladı. Elizabeth Hotchkiss
işleri veya sorumluluklarını yarım bırakacak bir insan
değildi. Ve eğer yaralanmış gözüyle ilgilenmekte
ediyorsa, onun yapabileceği çok az şey vardı.

"İlla ki yapman gerekiyorsa," diye mırıldandı, ö-
göstermesinden biraz rahatsız oluyormuş gibi davra-
maya çalışarak.

Lavaboda elleriyle bir şeyi büküyor gibi görünü-
yordu, sonra dönüp ona uzattı. "İşte."

"O ne?" diye sordu şüpheyle.

"Islak bir bez. Ne yani, yüzüne Lucas'ın baliğ-
mı vuracağını sandın?"

"Hayır, bugün onu yapacak kadar sinirli değilim
gerçi..."

Yumruk attığı gözünü bezle sararken kaşlarını ka-
dırdı. "Demek istediğin bir gün beni o kadar çok
nirlendireceksin ki..."

"Öyle bir şey demek istemedim. Tanrım, üzerine

titrenmesinden nefret ediyorum. Sen en basitinden -
Hayır, biraz daha sağa."

Elizabeth bezi düzeltilti, bunu yaparken biraz daha
gölmüştü. "Böyle daha iyi mi?"

"Evet, gerçi oldukça sıcak olmaya başladı."

Birkaç adım geri çekildi ve dikleşti. "Üzgünüm."

"Yalnızca bez demek istedim," dedi, gözünü önün-
deki manzaradan ayırarak kadar asil davranmayarak.

Onun göğüslerine baktığını anlamış mıydı bilmi-
yordu ama kız, "Ah!" diyerek, yana zıpladı. "Bunu tek-
rar ıslatsam iyi olacak." Öyle de yaptı ve sonra bezi ona

verdi. "Sen yapsan daha iyi olacak."

Adam kaşlarını yüzüne çevirdi. İfadesi bir köpek
yavrusu gibiydi. "Ama sen yapınca hoşuma gidiyor."

"Üzerine titrenmesinden hoşlanmadığını sanmış-
ım."

"Hoşlanmadığımı sanıyordum."

Elizabeth ona alayla baktı. Elinde bir bez olmasına
rağmen hayranlık uyandırıcı görünüyordu. "Sen beni
cennetten sana gönderilmiş bir merhamet meleği ol-
duğuma falan mı ikna etmeye..."

Adamın ağzı yavaş ve sıcak bir gülümsemeyle açıl-
dı. "Aynen öyle."

Bezi ona fırlattı ve James'in gömleği ıslandı. "Sana
bir an bile inanmıyorum."

"Bir merhamet meleği için," diye mırıldandı, "ol-
dukça asabisin."

Kız inledi. "Bezi gözünün üzerine koy."

James söyleneni yaptı. Kız bu kadar sinirliyen
onun emirlerine karşı gelmemeliydi.

Bir süre birbirlerine bakarak durdular ve sonra, "Bir saniyelğine şunu kaldırır mısın," dedi Elizabeth. "Az önce bana bunu gözüme koymamı emretmemiş miydin?"

"Evet, ama gözündeki morarmanın ne boyutta olduğunu görmek istiyorum."

James itiraz edecek bir sebep bulamadı, o yüzden Elizabeth rahatça görebilsin diye eğildi, çenesini kaldırdı ve başını eğdi.

"Himm," dedi kız. "Beklediğimin yarısı kadar bile morarmamış."

"Sana ciddi bir şey olmadığını söylemiştim."

Kız kaşlarını çatı. "Seni yere yapıştırdım ama."

Boynunu biraz daha kaldırdı, gizlice, kızın öpüşme mesafesine gelmesi için uğraşıyor gibiydi. "Belki biraz daha yakından bakarsan..."

Kız tuzağa düşmüyordu. "Yakınlaşarak morluğunun tonunu daha mı iyi göreceğim yani? Himm. Neyin peşindesin bilmiyorum ama senin numaralarına kanmayacak kadar zekiyim."

Onun kendisini öpmeye çalıştığını anlayamayacak kadar masum olması, James'in hem hoşuna gitmiş, hem de onu eğlendirmişti. Biraz düşündükten sonra, onu biraz korkutmuş olabileceğine karar verdi. Eğer onun gerçek niyetini anlayamıyorsa, niyetleri kendisinininkilerden daha az asil olan çapkınlarla nasıl başa çıkacaktı?

Ve kesinlikle böyleleriyle karşılaşacağını biliyordu. Belki kendisinin de hovarda bir itibarı vardı ama ha-

yatını Londra sosyetesindeki birçok insana göre farklı ve bir nebze de olsa onurlu bir şekilde yaşamaya çalışıyordu. Ve Elizabeth, o ay ışığı gibi saçlarıyla ve tabii gözleriyle ve bir de o dudaklarıyla ve...

Kahretsin, amacı orda oturup kızın niteliklerini saymak değildi. Demek istediği, kızın kendisini koruyabilecek güçlü bir ailesi yoktu ve erkekler kesinlikle ondan faydalanmaya çalışacaklardı. Bunları düşündükçe kızın mihraba yürürken, masumiyeti ve ruhu-
nun bozulmamış olma ihtimalinin çok az olduğuna karar veriyordu.

"Yarın bir boks dersimiz daha var," dedi pat diye.

"Şey dediğini sanmıştım..."

"Ne dediğimi biliyorum," diye çıktı.

"Ne kadar da çalışkansın," diye mırıldandı.

"Elizabeth, kendini nasıl koruyacağını bilmen gerekiyor. Erkekler aşağılık yaratıklardır. Alçaktırlar. Apaldırlar ve daha bir sürü şey."

"Sen dâhil mi?"

"Özellikle ben! Sen benim gözümü incelerken aklımdan geçenleri biliyor muydun?"

Başını iki yana salladı.

"Bana bir saniye daha vermiş olsaydın, yalnızca bir saniyecik, elimi boynuna dolar, sen daha bire kadar bile sayamadan seni kucığıma alırdım."

Kız hiç yorum yapmadı ve nedense bu James'in si-
mirine dokundu. "Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Evet," dedi kız soğukkanlılıkla. "Ve ben bu dersi eğitimimin kritik bir noktası olarak görüyorum. Demek ki ben fazla safım."

"Bu konuda çok haklısın işte," diye söylendi.

"Elbette, bu bizi yarının dersi için ilginç bir ikileme sürüklüyor." Kız kollarını kavuşturdu ve ona değer biçer gibi bir bakış attı. "Ne de olsa, sen bana, şeykur yapmanın aşk yapmaya dair kısımlarını çalışmam gerektiğini söylemiştin."

James bir sonraki söylenecek şeyden pek hoşlanmayacağı düşüncesine kapıldı.

"Bana nasıl öpüşüleceğini öğrenmemi ve bana bunu öğretecek kişinin sen olması gerektiğini söylüyorsun."

James'in aklına kendini olduğundan daha iyi gösterebilecek tek bir kelime bile gelmiyordu, o yüzden çenesini kapattı ve ona ters ters bakarak onurunu korumaya çalıştı.

"Bana "kimseye güvenmemem gerektiğini" söylüyorsun. Öyleyse sana neden güveneyim?"

"Çünkü ben senin menfaatlerini düşünerek hareket ediyorum."

"Niçin bana yardım ediyorsun?" diye fısıldadı. "Neden bana bu garip hizmeti önerdin? Çünkü bu garip bir şey, sen de biliyorsun. Eminim, bunu fark etmişsindir."

"Öyleyse sen neden kabul ettin?" diye karşı çıktı.

Elizabeth duraksadı. Bu soruyu yanıtlamasının imkânı yoktu. Yalan söylemeyi asla beceremezdi ve ona kesinlikle doğruyu söylememeliydi. Doğruyu söylerse alay konusu olacağını biliyordu. Onunla birlikte, son bir hafta veya şanslıysa belki iki hafta geçirmek istiyor-

du. Onun sesini duymak ve teninin kokusunu almak ve adam ona yaklaştığında nefesini hissetmek istiyordu. Aşık olmak ve bu sonsuza kadar sürecekmış gibi davranmak istiyordu.

Hayır, doğruyu söylemesine imkân yoktu.

"Neden kabul ettiğimin önemi yok," diye cevapladı sonunda.

Adam ayağa kalktı. "Yok mu?"

Fark etmeden geriye doğru bir adım attı. Adam otururken meydan okumak çok daha kolaydı. Ama ayağa kalktığında, şimdiye kadar karşılaştığı en korkutucu erkek oluyordu ve onun yanında çok rahat olduğu hakkında atıp tuttukları şimdi çok çocukça ve aptalca geliyordu.

Şimdi her şey çok farklıydı. O buradaydı. Ona çok yakın duruyordu. Ve onu istiyordu.

O rahat his uçup gitmişti. Adeta onun yanında hiçbir utanç duymadan doğruyu söylemesini sağlayan çok daha ürkütücü bir hisle yer değiştirmişti. Nefesi, mantığını, ruhunu çalan bir hisle.

Gözlerini gözlerinden ayırmadı. Gözlerinin zengin kahverengisi, yakınlaştıkça daha da kararıyor, adeta için için yanıyordu. Gözlerini kırpamadı, hatta adam ona yaklaştıkça nefes bile alamadı. Hava iyice ısınıyor ve elektrikleniyordu. Sonra James durdu.

"Şimdi seni öpeceğim," diye fısıldadı.

Adam elini kızın sırtına koydu. "Yapmamı istemiyorsan, bana söylemelisin, çünkü eğer söylemezsen..."

Kız hareket ettiğini sanmıyordu fakat dudakları onaylar gibi aralandı.

Diğer eli başının arkasına doğru kaydı ve parmakları ipek gibi saçlarının içine dalarken, kız adamın bir şey mırıldandığını sandı. Dudakları dudaklarına değdi ve sonra ağzının kenarına doğru ilerledi. Kız zevkten nefes nefese kalıncaya kadar, adam kızın narin dudaklarının tadına baktı.

Ve tüm bu süre boyunca, elleriyle kızın sırtını okuyor, hafif hafif ensesine dokunuyordu. Dudakları kızın kulağına doğru ilerledi ve Elizabeth, James'in kulağına fısıldadıklarını sadece duymakla kalmayıp vücudunun her köşesinde hissetti.

"Seni daha da yakına çekeceğim." Nefesi ve sözleri tenini ısıtıyordu.

Elizabeth'in güç bela aklı başında olan bir kısmı, onun kendisine alışılmadık bir saygıyla davrandığını fark etti ve sesini zar zor çıkartarak, "Neden bunları söylüyorsun?" dedi.

"Sana hayır deme şansını vermek için." Sıcak, ağır ve oldukça erkekse bakışları üzerine çullanıyor gibiydi. "Ama hayır demeyeceksin."

Kız adamın kendine güvenmekte haklı olmasından nefret ediyordu. Ve onu kollarına aldığı anda kesinlikle reddedemeyeceğini bilmekten de...

James onu biraz daha kendine çektiğinde, Elizabeth onun kalbinin de kendi kalbi gibi hızla attığını fark etti.

Adamın ateşi kızı yakıyordu ve Elizabeth ondan

başka hiçbir şey hissetmiyor, kendi kanının akışından başka hiçbir şey duymuyordu.

"Kahretsin!"

Kahretsin mi?

Adam geri çekildi.

Kahretsin. Elizabeth, yoluna çıkan bir sandalyeye çarparak geriye doğru sendeledi.

"Sen de duydun mu?" diye fısıldadı James.

"Neyi?"

Bir uğultu duyuldu. "İşte bunu," diye tısladı.

Elizabeth bir kurşun gibi dikleşti. "Ah, hayır," diye inledi. "Bu Susan. Ve Lucas ve Jane. Üstüm başım düzgün mü?"

"Şey, neredeyse," diye yalan söyledi. "Belki..." Başını işaret ederek elleriyle garip "düzeltme" hareketleri yaptı.

"Saçım mı?" Nefes nefese kalmıştı. "Saçım! Saçım ne yaptın? Hay aksi, hay aksi, hay aksi." Lavaboya doğru aceleyle giderken, bir şey söylemek için durdu. "Ben onların rol modeliydim. Şimdi şu halime bak."

Ön kapının çarpma sesini duyunca Elizabeth korkuyla yerinden sıçradı. "Saçım çok mu kötü dağılmış?" diye sordu kendini kaybetmişçesine.

"Yani, ilk geldiğimizdeki gibi değil," diye itiraf etti. Saçını çabuk ve sinirli hareketlerle düzeltmeye çalıştı. "Onlar buraya gelmeden düzeltmeliyim."

James cevap vermemeyi tercih etti. Deneyimlerine göre akıllı erkekler kadınların süsüne karışmazdı.

"Yapılacak bir şey var," dedi.

James ilgiyle izlerken, kız ellerini su dolu küçük bir kovanın içine daldırdı. Bezi ıslattığı kovaydı bu.

Çocukların sesleri iyice yakınlaşıyordu.

James'in önceden makul derecede akli başında ve ciddi olduğunu sandığı Elizabeth, kendi yüzüne ve vücuduna su çarpmaya başlamıştı.

James, botlarındaki suyu silerken kızın akıl sağlığının tekrar gözden geçirilmesi gerektiğine karar verdi.

12. Bölüm

"Aziz Peter aşkına," diye bağırdı Susan. "Ne oldu böyle?"

"Sadece küçük bir kaza," diye cevapladı Elizabeth. Yalan söyleme becerisi geliyordu olmalıydı çünkü gözlerini devirip inanmadığını göstermek için murdanmamıştı. Suyu öylesine savurmak kusursuz bir plan sayılmazdı. Saçını daha kötü bir hale de sokmuştu. En azından, bu şekilde kimse bu karışıklığın James'in parmaklarından kaynaklandığından şüphelenmeyecekti.

Lucas'ın küçük sarı kafası o yöne dönmüştü, sanki onun ölçüyor gibiydi. "Sanki mutfağımızı büyük bir baskıya gibi görünüyor."

"Bay Siddons'ın gözü için bez ıslatıyordum ve son-
kaya çarptım ve..."

"Peki, nasıl oluyor da bu kova yerde değil?" dedi.

"Çünkü kaldırdım," diye çıkıştı Elizabeth.

Lucas gözlerini kırıştırdı ve geriye doğru bir adım

"Ben gitsem iyi olacak," dedi James.

Elizabeth ona kısa bir bakış attı. Ellerindeki sudan temizlenmeye çalışırken oldukça sabırlı görünüyor-
du,

hele ki onu bir saniye içersinde, haber vermeden bu kadar ıslattığı göz önüne alınırsa.

Susan boğazını temizledi. Elizabeth aldırmadı. Susan bir kez daha boğazını temizledi.

"Önce bir havlu alabilir miyim?" diye mırıldandı James.

"Ah, evet. Tabii ki."

Susan bir kez daha boğazını temizledi. Öyle ki bir ses çıktı ki, kulağa, bir doktor, bir cerrah ve iyileştirilmiş bir hastaneye ihtiyacı varmış gibi gelmişti. Hatta bir de karantina odası.

"Ne var Susan?" diye tısladı Elizabeth.

"Beni tanıştırmayacak mısın?"

"Ah, evet." Elizabeth'in bu protokol sırasında nakları kızarmaya başlamıştı. "Bay Siddons, size kardeşimi tanıştırayım, Bayan Susan Hotchkiss, Susan, bu..."

"Bay Siddons?" Susan'ın nefesi kesilmişti.

Adam gülümsedi ve başını en görgülü tavrı ile eğdi. "Sanki beni tanıyor gibisiniz."

"Ah, hayır, hiç de değil," diye cevapladı Susan. Fimeler ağzından o kadar çabuk çıkmıştı ki, dünyadaki en aptal insanı bile bunun yalan olduğunu anlayabiliyordu. Gülümsedi ve sonra hemen konuyu değiştirdi. "Elizabeth, saçına yeni bir şey mi yaptın?"

"Islak," diye inledi Elizabeth.

"Biliyorum, ama yine de..."

"Islak dedim."

Susan çenesini kapadı ve sonra dudaklarını oynatmadan, "Üzgünüm," demeyi becerebildi.

"Bay Siddons da gidiyordu," dedi Elizabeth umutlu. İleri atıldı ve koluna girdi. "Size kapıya kadar gideyim."

James, Susan'a, "Sizinle tanışmak bir şerefti, Bayan Hotchkiss," dedi omzunun üzerinden. Elizabeth kardeşini de geçerek onu hole doğru sürüklediği gibi bunu başka türlü söyleyecek bir imkânı yoktu. "Elbette seninle de, Lucas!" diye bağırdı. "Bir gün beraber balığa çıkmalıyız!"

Lucas neşe ile ciyakladı ve onların arkasından hole koşarak, "Ah, teşekkürler, Bay Siddons, Çok teşekkürler," dedi.

Elizabeth James'i neredeyse ön kapıya kadar getirmişti ki, James yavaşça durdu ve, "Yapmam gereken bir şey daha var," dedi.

"Daha fazla ne yapacak olabilirsin?" diye sordu. O çoktan kolundan kurtulmuş, mutfığa doğru koşuyordu. Onun duyamayacağını düşündüğü anda, "Susan kalırsa bugün yapabileceğimiz her şeyi yaptık," diye mırıldandı.

James, omzunun üzerinden hınzırca sırıtarak, "Her şeyi değil," dedi.

Sonra kapıya yaslanarak, "Jane," diye seslendi.

Elizabeth mutfağın içini göremiyordu fakat kız kardeşinin başını kaldırıp koyu mavi gözleriyle meraklı bir şekilde ona baktığını kafasında canlandırabiliyordu.

James mutfığa bir öpücük gönderdi. "Hoşça kal Jane. Biraz daha büyük olmanı dilerdim."

Elizabeth mesut bir şekilde iç çekti ve sandalye çıktı. Kız kardeşi uzun bir süre bu öpücüğün hatırlanacağını kuracaktı.

Konuşma fazla prova edilmiş gibiydi fakat hâlâ oldukça içtendi. Elizabeth bu utanılacak hareket hakkında James ile yüzleşmesi gerektiğini biliyordu. Tüm gece ve ertesi sabah boyunca söyleyeceği şeyleri kafasında tekrar edip durdu. Çamura bata çıka yürüdüğü sırada hâlâ kafasında sözcükler dolanıyordu.

Bu planın, onu mihraba taşıyacak bu garip, tuhaf, anlaşılabilir, kurallara ihtiyacı vardı. Davranış hükümlerine, prensip ve bu gibi şeylere. Çünkü eğer James Siddons'tan neler beklediği hakkında en ufak bir fikri olmazsa, delirebilirdi.

Mesela, bir önceki öğleden sonra yaptıkları oldukça dağınık bir aklın meyvesiydi. Panik krizi içerisinde kendisini baştan aşağı sırlıklam yapmıştı. James'in öpücüğüne karşı verdiği ahlaksız tepkiden bahsetmeye gerek bile yoktu.

Bir nebze olsun kontrol sahibi olacaktı. Sırf o eğlenecek diye hayrına bu şekilde davranmayı reddediyordu. Onun hizmetlerine karşı bir ödeme yapmak için ısrar edecekti.

Ayrıca, James, beklenmedik bir anda onu kavrıyor kucağına götüremeyecekti. Kulağa ne kadar aptalca gelse de, öpücükleri akademik seviyeden öteye gitmeyecekti. Bu olay içerisinde ruhu sağlam bir şekilde çıkabilmesinin tek yolu buydu.

Kalbine gelince... O çoktan umutsuz vakaydı.

Ama o küçük konuşmasını ne kadar prova ederse emin, kulağa doğru gelmiyordu. Önce çok buyurgan, sonra çok zayıf. Çok sert ve çok aldatıcı. Bir kadının tavsiye aradığı nerede görülmüştü?

Belki de BİR MARKI İLE NASIL EVLENİLİR?'e bir kez daha göz atsa iyi olurdu. Eğer istediği emir ve kurallarsa, onları orada bulacağı kesindi. Belki de Bryan Seeton, bir adamı aşağılamadan onu haksız olduğuna ikna etmekle ilgili bir şey yazmıştı. Veya bir adamın kendi istediklerini yaptırıp sanki başından beri onun fikriymiş gibi düşündürmekle. Elizabeth okurken gözüne böyle bir şeyin çarptığına emindi.

Ve eğer yoksa bile, kesinlikle eklenmeliydi. Elizabeth bundan daha kullanışlı bir beceri daha düşünemiyordu. Bu annesinin ölmeden önce ona verdiği nadir kadını tavsiyelerden biriydi. "Asla kendine pay çıkarma," demişti Claire Hotchkiss. "Eğer onun şimdiki kadar yaratılmış en zeki, en cesur ve en güçlü adam olduğunu düşünmesine izin verirsen, çok daha fazla şey elde edersin."

Ve Elizabeth'in şimdiki kadarki gözlemlerine bakılırsa, bu işe yarıyordu. Babası annesi tarafından son derece sersemletilmiş gibiydi. Karısı odaya girdiğinde Anthony Hotchkiss'in gözleri, çocukları dâhil hiçbir şey görmezdi. Elizabeth'in annesi bu tavsiyeleri vermesi vermesine ama ne yazık ki nasıl uygulaması gerektiği hakkında bir şey söylememişti.

Belki bunlar bazı kadınlar için sezgisel şeylerdi ama

Elizabeth için olmadığı kesindi. Tanrı aşkına, eğer bir adama neler söylemesi gerektiğini öğrenmek için bile bir rehberle danışması gerekiyorsa, elbette ona kendi fikirlerinin onunmuş gibi hissettirmeyi bilmesine imkân yoktu.

Henüz kur yapmanın en temel derslerinde ustalaşmaya çalışıyordu. Bu ise çok daha ileri seviye bir teknik olmalıydı.

Şiddetli bir yağmur yağıyordu. Elizabeth, Danbury Köşkü'nün dış merdivenlerinde, paçalarındaki çamuru temizlemeye çalıştı ve sonra ön kapıdan içeri girerek kütüphaneye sızdı. Leydi D henüz kahvaltıda. Evin bu kısmı sessizdi ve o lanet olası kitap onu bekliyordu...

Ses çıkarmamak için ayaklarını holdeki sık halıdan ayırmadan yürüyordu. Bir an etrafın bu kadar sessiz olması garibine gitti. Gerçi bunun sebebi, sabah kahvaltısında Jane ve Lucas'ın temizlik sırası üzerine yaptıkları sonsuz ağır dalaşı olmalıydı. Ayağı yere değdiği anda, korkunç bir patırtı çıktı. Tüm holde yankılanan bu ses, onun zaten yıpranmış sinirlerini daha da getmişti.

Kütüphaneye daldı ve cilalanmış tahta ve eski kitap kokusunu içine çekti. Bu tek başına kaldığı nadir özel anları nasıl da seviyordu. Sessiz ve dikkatli bir hareketle arkasından kapıyı kapattı ve gözleriyle rafları tara. İşte oradaydı, aynı onu günler öncesinde bulduğu gibi yan yatıyordu.

Bir göz atmaktan zarar gelmezdi. Aptalca bir kitap

olduğunu biliyordu ve çoğunun uydurma ve saçmalık olduğunu da, ama onun şu anki ikilemine yardımcı olabilecek ufak bir tavsiye bulsa...

Kitabı aldı ve karıştırmaya başladı, parmakları birkaç sayfaları çevirirken gözleriyle Bayan Seeton'ın sayfalarını tarıyordu. Gardiropolar ve prova yapma hakkındaki saçmalıkları atladı. Belki sonlara doğru bir şey çıkacaktı.

"Ne yapıyorsun?"

Başını kaldırdı, bakışlarının bir avcının silahının namlusuna bakan bir geyiğine benzediğinin farkındaydı. "Hiçbir şey."

James çabucak odanın karşı tarafına geçti. Uzun bacakları onu beş adımda göz korkutucu bir yakınlığa getirmişti bile. "Yine o kitabı okuyorsun, öyle değil mi?"

"Okuduğum söylenemez," diye kekeleydi Elizabeth. Bu kadar utanmış olduğu için tam bir ahmak olmalıydı, ama kendini çok tatsız bir şey yaparken yakalanmış gibi hissetmekten de alıkoymıyordu. "Daha çok bir göz gezdirmeydi." Sonra Elizabeth çabucak en iyi şeyin konuyu değiştirmek olduğuna karar verdi. "Burada olduğumu nereden bildin?"

"Ayak seslerini duydum. Bir dahaki sefere, böyle kaçamak hareketler yapmak istiyorsan, halının üzerinde yürümelisin."

"Yürüdüm! Ama halı bitiyor, biliyorsun. Kütüphaneye girmek için birkaç adımını yere basmalısın."

Kahverengi gözlerine garip bir ışık geldi, "Ses çı-

karmayacak bir şekilde yürümenin yolları var. Ah, ben ver. Konumuz bu değil." Uzandı ve BİR MARKI İLE NASIL EVLENİLİR'i elinden kaptı. "Bunun saçmalıklardan başka bir şey olmadığı konusunda anlaştık sanıyordum. Tüm bu zıvalık ve palavranın toplandığı kadınları beyinsiz, burun çeken geri çekâlılara döndürmek için tasarlanmış bir kitap bu."

"Erkeklerin zaten kadınların beyinsiz, burun çeken geri çekâlılar olduğunu düşündüklerini sanıyordum."

"Çoğu öyle," diye onaylayarak homurdandı. "Ama sen de bu duruma uymak zorunda değilsin."

"Bay Siddons, beni şaşırtıyorsunuz. Sanırım bu bir iltifat olmalıydı."

"Ve sen nasıl flört edileceğini bilmediğini söylüyorsun," diye söylendi James.

Elizabeth içinden fışkıran gülümsemesini daha fazla tutamadı. Tüm iltifatları arasında, en çok hoşuna gidenler isteksiz olarak yaptıklarıydı.

Adam kaşlarını çatı, kitabı tekrar yerine koyarken, ifadesi neredeyse bir çocuğun gibi aksiydi. "Seni bir daha bunu yaparken görmeyeyim."

"Yalnızca biraz tavsiye arıyordum," diye açıkladı.

"Eğer tavsiyeye ihtiyacın varsa, ben veririm."

Cevap vermeden önce kısa bir süreliğine dudakları büzüldü, "Bu konuda uygun bir tavsiye verebileceğimizi sanmıyorum."

"O da ne demek oluyor?"

"Bay Siddons..."

"James," diye çıkıştı.

"James," diye düzeltti. "Seni bu kadar sinirli olmanın ne oldu bilmiyorum. Kullandığın dilden pek hoşlandığımı söyleyemem. Ses tonundan da."

Derin bir nefes verdi. Tüm vücudu ürpermişti. İfadesi son yirmi dört saatir düğüm atılarak bükülmüş gibiydi ve hepsi bu ufak kadın yüzündendi.

Her şey o öpücikle başlamıştı. Hayır, diye düşünürken dudaklarını dudaklarında hissetmenin nasıl bir his olduğunu hayal etmek, ondan çok daha önce başlamıştı.

Ve tabii ki bu yetmemişti. Azıcık bile yeterli olmamıştı. Bir önceki öğleden sonra, soğukkanlı numarası oynamayı becerebilmişti. Elizabeth'in oldukça iyi nişan olarak fırlattığı su sayesinde ihtiyaçları biraz olsun akıldan silinebilmişti.

Ama gece onu hayal gücüyle baş başa bırakmıştı. Ve James'in oldukça parlak bir hayal gücü vardı.

"Biraz sinirliyim," diye cevapladı sonunda, düpece yalan söylememiş olmak için, "çünkü dün gece pek iyi uyuyamadım," dedi.

"Ah." Cevabının basitliğine şaşırmış gibiydi. Onu biraz daha sorguya çekecekmiş gibi dudaklarını araladı ve sonra kapattı.

Aferin ona, diye düşündü kabaca. Eğer onun neden uyuyamadığı hakkında biraz daha ilgili olsaydı, ona her şeyi söyleyebilir, rüyalarını en açık detayları ile tarif edebilirdi.

"Uykusuzluk çekmene tüzüldüm," dedi sonunda, "ama bence bana koca bulma konusunda önerdiğin

servis hakkında konuşmamız gerekiyor. Bunun dışında usulsüz bir şey olduğunun farkındasındır benim."

"Bunun hareketlerimizi yönlendirmeyeceği konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Onu duymazdan geldi. "Hayatımda belirli bir çüde tutarlılığa ihtiyaç duyarım, Bay Siddons."

"James."

"James." İsmi tekrarladı.

"Devamlı olarak bana her an saldırbileceğiniz düşüncesiyle kendimi korumaya çalışamam."

"Saldırmak mı?" Ağzının bir köşesi gülümser gibi yukarı kalktı. *Saldırmak* kelimesinin aklına getirdiği hoşuna gitmişti.

"Ve bunun kesinlikle bize bir faydası olamaz. Bu kadar...şey...olmamızın."

"Samimi?" dedi, sırf onu sinirlendirmek için.

İşe yaramıştı. Ona fırlattığı bakışla neredeyse her cam kırabilirdi. "Değirmek istediğim nokta şu ki" dedi yüksek sesle, sanki bu onun araya girmesine engel olabilirmiş gibi, "amacımız bana bir koca bulma ve..."

"Merak etme," dedi suratsızca. "Sana bir koca bulacağız." Ama bu kelimeleri söylerken ağzında kalan garip ve kötü tadın farkındaydı. Elizabeth'e özel den vermeyi hayal edebiliyordu. Zihninde her şeyi dakikası dakikasına canlandırabiliyordu ama onun koca bulma arzusunu yerine getirdiğini düşünmek midem bulandırıyordu.

"Bu da beni başka bir noktaya getiriyor," dedi.

James kollarını kavuşturdu. Bir noktaya daha değinince, ağzını bağlamak zorunda kalabilirdi.

"Bu hizmetlerin ve bana koca bulma isteğin... Sana bağlı kalmak konusunda kendimi rahat hissedebileceğimi sanmıyorum."

"Kalmayacaksınız."

"Evet," dedi Elizabeth sertçe, "Kalacağım. Ve sana ödeme yapma konusunda ısrar ediyorum."

Bunun üzerine James'in ona fırlattığı gülümseme kade kudretli ve erkeksiydi ki. "Nasıl ödeme yapmayı düşünüyorsun?" dedi yavaşça.

"Şantajla."

James şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Kız bundan çok bir gurur duymuştu. "Şantaj?" diye yankılandı.

"Leydi Danbury dedi ki, şantajcının kim olduğunu bulma konusunda ona yardım ediyormuşsun. Sana yardımcı olmak isterim."

"Hayır."

"Ama..."

"Hayır dedim."

Elizabeth ona kızgınlıkla baktı ve sonra, onun daha fazla bir şey söylememesi karşısında, "Neden olmaz?" diye sordu.

"Çünkü tehlikeli olabilir, o yüzden."

"Sen yapıyorsun ama."

"Ben erkeğim."

"Ah!" diye haykırdı, ellerini yumruk yaparak. "Çok

ikiyüzlüsün. Dün bana saygı gösterdiğin ve ortalama bir bayandan çok daha zeki olduğum konusunda söylediğin her şey, sana güvenmemi sağlamak için yapılmış saçmalıklardı. Böylece bana..."

"Bunun saygıyla hiçbir alakası yok, Elizabeth." Ellerini kalçasına yerleştirdi. Elizabeth, onun gözlerindeki garip ifadenin dolayı bir adım geri atmak zorunda kaldı. Sanki beş saniye içerisinde tamamen farklı bir erkek olmuştu. Tehlikeli insanlara, tehlikeli şeylere yapabilecek bir erkek.

"Ben gidiyorum," dedi. "İstedüğün kadar burada kalabilirsin."

Onu elbisesinin kuşağından yakaladı. "Bu konuşmayı bitirdiğimizi sanmıyorum."

"Senin yanında bulunmak istediğimden emin değilim."

Uzun ve kızgın bir nefes verdi. "Saygı seni tehlikeye atmam anlamına gelmiyor."

"Leydi Danbury'nin düşüncesinin çok tehlikeli olabileceğine inanmakta güçlüğüm çekiyorum. Devlet sırtı veya onun gibi şeyler hakkında şantaj yapılmıyor kendisine."

"Bundan nasıl emin olabilirsin?"

Ona hayretle bakıyordu. "Öyle mi?"

"Hayır, tabii ki değil," diye çıkıştı. "Ama bunu bilemezsin, öyle değil mi?"

"Elbette bilirim! Beş seneden uzun süredir onun yanında çalışıyorum. Leydi Danbury'nin ben fark etmeden şüpheli davranışlarda bulunmasına imkân ver-

mi sence? Tanrı aşkına, kestirmeye başladığı zaman tepki verdiğimi unuttun mu?"

Ters ters ona baktı, karanlık gözlerinin tartışmaya katılmırlı yok gibiydi. "Şantaj soruşturmasına katılmırsun, son sözüm budur."

Kollarını kavuşturdu ve tek bir söz söylemedi.

"Elizabeth?"

Daha ihtiyatlı bir kadın, adamın sesindeki bu sert tonu dikkate alırdı, fakat Elizabeth şu dakikada kendisini pek de tedbirli hissetmiyordu. "Beni Leydi Danbury'ye yardım etmeye çalışmaktan alıkoyamaz. O bana annelik etti ve..." Adam kızı masaya yaslayarak zalımcı bir yoğunlukla onu sıkıca sarınca, kelimele Elizabeth'in boğazına takıldı.

"Seni bağlarım, seni sustururum. Burnunu bu olana sokmamamı engelleyecekse, seni bir ağaca bile bağlarım."

Elizabeth yutkundu. Daha önce bir erkeği hiç bu kadar sinirli görmemişti. Gözleri parlıyordu, elleri titremeye ve boynu o kadar gergindi ki, azıcık vursan kopacak gibi duruyordu.

"Pekâlâ," dedi, zorla parmaklarını açmaya çalışırdı. Onu ne kadar çok sıkıdığı hakkında en ufak bir fikri yok gibiydi. "Tam olarak burnumu sokacağımı söylemedim, yalnızca tamamen güvenli çalışmalarda yardım etmek istediğimi söyledim ve..."

"Söz ver bana, Elizabeth." Sesi alçak ve dikkatliydi. Bu sözlerin gaddarlığı karşısında erimemek neredeyse imkânsızdı.

"Ben..." Ah, ona ihtiyacı olduğu sırada Bayan Se-

eton neredeydi? Elizabeth onu kandırarak öfkeden vazgeçirmeye çalıştı. Bu yöntemin Yirmi Altıncı Emir'de geçtiğinden oldukça emindi ama azıcık etkisi olmamıştı. James hâlâ sinirliydi, elleri hâlâ megene gibi onu sıkıyordu ve Elizabeth gözlerini onun dudaklarından alamıyordu.

"Söz ver bana, Elizabeth," diye tekrarladı. Ama Elizabeth'in yapabildiği tek şey, o kelimeleri söyleken, dudaklarını izlemektir.

Elleriyle kollarını iyice sıkı ve bunun üzerine Elizabeth hipnozdan uyanmışçasına, birdenbire onun gözlerine baktı. "Önce sana danışmadan hiçbir şey yapmayacağım," diye fısıldadı.

"Bu yeterli değil."

"Öyle olmak zorunda." İrkildi. "James, canımı acıttıyorsun."

Ellerine bakarken, sanki yabancı bir nesneye bakıyor gibiydi. "Özür dilerim," dedi, dikkati dağılmış bir halde. "Fark etmemişim."

Kollarını ovuşturarak geri adım attı. "Önemli değil."

James uzun süre ona bakakaldı, sonra fısıldayarak söylendi ve arkasını döndü. Gerilmiş ve kızmıştı, ama hiç bu kadar vahşi bir öfke seline sebep olacağını beklemiyordu. Elizabeth'in tehlikede olabileceğinin en basit iması bile onu katıksız bir salağa dönüştürmüştü.

İroni harikaydı. Daha geçen sene benzer bir duruma düşen arkadaşına gülmüştü. Blake Ravenscroft, karısının Savaş Ofisi'nin bir operasyonuna katılma-

zlığını duyduğu anda resmen aklını oynatmıştı. James bu durumu oldukça eğlendirici bulmuştu. Caroline'in gerçek bir tehlike altına girmeyeceği düşünülür ortadaydı. Blake'in bu kadar gereksiz bir yaygara kopardığı için sersem bir eşek olduğunu düşünmüştü.

James içinde bulundukları duruma tarafsız bakabilmek bilgiye sahipti aslında, özellikle de Elizabeth'in Danbury Köşkü'nde çok daha az tehlike altında olduğunu biliyordu. Ama yine de, onun bu şantaj meselesine karışacağını düşününce, korku ve kızgınlıkla kanı karıyordu.

Bunun iyiye işaret olmadığından şüpheleniyordu.

Bu hastalıklı bir takıntı olmalıydı. O hafta başında Leydi Danbury Köşkü'ne geldiğinden beri, Elizabeth Hotchkiss'ten başka bir şey düşünemez olmuştu. Önce şantajcı olabileceğini düşünerek onu sorgulamış, sonra da kendini onun kur yapma hocası ilan etmişti. Aslında, bu rolü zorla sahiplenmişti ama bu noktaya değinmemek işine geliyordu.

Onun güvenliği hakkında endişelenmesi gayet doğal bir şeydi. Kendisini onun koruyucusu olarak seçilmiş gibi hissediyordu ve o, o kadar ufak tefek bir şeydi ki her erkek onun yanında kendisini koruyucu gibi hissedirdi.

Ayrıca, ne de olsa bir erkekti ve karşısında bu kadar güzel bir kız vardı ve o gülümsediği zaman...

"Her şeye lanet olsun," diye söylendi, "seni öpmek istemiyordum."

13. Bölüm

Kollarıyla onu sarmadan önce, Elizabeth ancak küçük bir nefes alabildi. En sonunda dudakları, afallanmış bir güç ve şefkat karışımıyla buluştu ve Elizabeth onun kollarında resmen eridi.

Aslında, aklındaki son mantıklı düşünce "erime" fiilinin son zamanlarda, artan bir sıklıkla aklında biter vermesiydi. Bu adamdaki bir şey buna sebep oluyordu. Bodruma inen merdivenler gibiydi; karanlık ve tehlikeli, hakkında hiçbir şey bilmediği türden şeyler sunacakmış gibi. Ve o bu merdivenlerde kaybolmıyordu.

Dili dudakları arasında ileri geri gidiyordu. Onu tamamen keşfetmiş, derinden okşuyor, nefesini adan sahipleniyordu.

"Elizabeth," dedi kulak tırmalayıcı bir sesle. "Ben ihtiyacın olduğunu söyle. Söyle."

Elizabeth'in kalbi hızla atıyor, dizleri titriyordu. Eğer o kelimeleri sarf ederse, geri dönüşü olmayacağını biliyordu. O yüzden, korkakların seçeceği yolu gitti ve onu keşfetmeye devam ederek bir öpücük dahi alabilmek için boynunu uzattı.

Dudaklarıyla, çenesine doğru ilerledi, sonra kul-

ına sürtündü ve boynunun yumuşak tenine değdi. Bir yandan da ellerini vücudunda hareket ettirmeye devam ediyordu. Bir eli kalçasına kaymış, onu oluşturmıştu bir hassaslıkla kavıyor, kalçalarını sertliğine doğru bastırıyordu. Diğeri ise, yukarı çıkıyor, göğüs kafesinin üzerinden, doğruca...

Elizabeth adeta nefes almaya bırakmıştı. Vücudundaki her nokta beklentiyle titriyor, daha önceden varlığını bile bilmediği tırmalayıcı bir istekle sızlıyordu.

Eli göğsünün üzerine kapandığında, arada iki kat gesi olmasının hiç önemi kalmamıştı. Sanki göğsü sızlıyordu. Ne olursa olsun, ruhunun bir parçasının sensuza kadar bu adama ait olacağını biliyordu.

James aşk ve ihtiyaç sözcükleri mırıldanıyordu ama Elizabeth, onun sesindeki o güçlü arzudan başka bir şey duymuyordu. Ve sonra yavaş yavaş düştüğünü hissetti. James sırtındaki eliyle ona destek oluyordu fakat Elizabeth kütüphanenin yumuşak halısına doğru alınıyordu.

Adam bir şey söyler gibi inledi, sanki ismini söylemişti ve bu her şeyden çok bir yalvarış gibiydi. Elizabeth yere sırt üstü uzandı, James de üzerinde duruyordu. Ağırlığı heyecan verici, sıcaklığı nefes kesiciydi. Sonra adam kalçalarını ileri itti ve o zaman Elizabeth onun gerçek arzusunu anladı.

"James, hayır," diye fısıldadı. "Yapamam." Eğer bunu şimdi sonlandırmazsa, asla duramayacaktı. Bunu nasıl bildiğini bilmiyordu ama bundan adı gibi emindi.

Dudakları durdu ama kızın üzerinden kalkmadı. "James, yapamam. İstedim..." Kendini son anda tuttu. Ne istediğini söyleyecekti ona? Elizabeth utançtan kızardı. Ne tarz bir kadındı o? Bu adam onun kcası değildi ve asla olmayacaktı da.

"Bir saniye," dedi boğuk bir sesle. "Bir saniyeye ıtiyacım var."

Adamın nefesi düzene girene kadar bekledi. Birkaç saniye sonra, ayaklarının üzerindeydi ve o an onun için zor olsa da bir beyefendiye yakışacak bir şekilde elini uzattı.

"Üzgünüm," dedi kız, elinden güç alıp yerden kalkarken, "ama eğer evleneceksem, kocam benim..."

"Söyleme," diye tersledi. "Tek bir şey bile söyleme." Elini bıraktı ve sertçe arkasını döndü. Tanrı aşkına. Onu yere yatırmıştı. Onunla sevişmeye ve masumiyetini sonsuza kadar almaya çok yakınlaşmıştı. Bunun yanlış olduğunu biliyordu, hem de çok iyi biliyordu, ama kendini durduramamıştı işte. Tutkularını kontrol altına alabildiği için kendisiyle her zaman gurur duymuştu, ama şimdi...

Şimdi durum farklıydı.

"James?" Sesi arkadan, yumuşak ve tereddütlü geliyordu.

Tek kelime etmedi, kendine güvenmiyordu. Onun tereddüdünü sezmişti. Arkası dönük olmasına rağmen daha fazla bir şey söyleyip söylememe konusunda kararsız olduğunu hissediyordu.

Ama Tanrı ona yardım etmeliydi, eğer bir kez daha "koca" kelimesini sarf ederse...

"Umarım bana kızmadın," dedi oldukça ağırbaşlı bir şekilde. "Ama ben bir erkekle parası için evleniyordum, en azından ona verebileceğim bir masumiyetimin var." Boğazından acı bir gülüş çıktı. "Bu her şeyi daha az alçakça bir hale getiriyor, sen de öyle düşünüyor musun?"

Sesi alçak ve olabildiğince sağlamdı, "Sana bir koca bulacağım."

"Belki de bu iyi bir fikir değildir. Sen..."

Hızla döndü ve, "Sana lanet bir koca bulacağım demiyordum!" diye çıkıştı.

Elizabeth kapıya doğru birkaç adım attı. Annesi hep sinirli bir adamla uzlaşmanın yolu yoktur derdi ve düşününce, sanki Bayan Seeton'ın da aynı böyle bir şeyden bahsettiğini hatırlamıştı. "Bu konuyu daha sonra konuşuruz," dedi sessizce.

Uzun ve titrek bir nefes verdi. "Lütfen özürümü kabul et. Amacım..."

"Önemli değil," dedi çabucak. "Gerçekten. Belki de bugünlük dersimizi iptal etmek iyi olacak, özellikle de..."

Sözleri ağzından çıkarken sesi azalınca, adam ona bir bakış fırlattı. "Özellikle de ne?"

Lanet olası adam, onun cümlesini bitirmesini istiyordu. Cevap verdikçe, yanakları kızarmaya başladı, "Özellikle de bugün evlilik öncesi yapabileceğim tüm konuşmayı yaptığımı göz önüne alırsak." Adam yorum yapmayınca, "Belki de daha fazlasını," diye söylendi.

Adam sertçe başını salladı. "Yarın gelecek misafirlerin listesi var mı sende?"

Konunun ani değişimi onu şaşırtmıştı. "Leyla Danbury'de var. Bu öğleden sonra getirebilirim."

"Kendim alırım."

Ses tonu daha fazla yorum yapmayı gerektirmiyordu gibiydi, o yüzden Elizabeth odayı terk etti.

James tüm sabahı kaşlarını çatarak geçirmişti. Uşaklara kaş çatmıştı, Malcolm'a kaş çatmıştı, hatta gazeteyi bile kaş çatarak okumuştur.

Normal normal yürürken arada bir yere vurup esrafa tekmeler savuruyordu. Dışarıda birkaç saat geçtikten sonra Danbury Köşkü'ne döndüğünde, bodurıyla çıkardığı ses ölülerini bile uyandıracak cinstendi.

Gerçekten ihtiyacı olan tek şey, teyzesinin bastonuydu. Çocukça olduğunu biliyordu fakat sinirini baston vurarak çıkarmanın daha tatmin edici olduğunu farkındaydı. Yalnızca ayağını yere vurmamak yetmiyordu. Bastonla yerde bir delik bile açılabilir.

Resim odasının önünden geçerken kapı hafif aralık olduğundan, istemeden de olsa kulakları dikildi. Elizabeth içerde miydi? Ayağını hızla yere vurarak geçerken, onun geçtiğini anlamış mıydı? Onun orada olduğunu biliyor olmalıydı. Çıkardığı sesi duymamak için sağır olmak gerekiyordu.

Ama Elizabeth'in sesinin melodik ezgisi yerine teyzesinin kurbağa gibi bağırmasını duydu. "James!"

James sessiz bir şekilde inledi. Eğer teyzesi onu James diye çağırıyorsa, Elizabeth orada değil demekti. Ve eğer Elizabeth onunla değilse, bu Agatha'nın

onunla konuşmak istediği manasına geliyordu. Bu da iyiye işaret değildi.

Birkaç adım attı ve kafasını kapıdan içeri uzattı. "Evet?"

"Seninle konuşmam gerek."

"Evet, ben de öyle tahmin etmiştim."

Bastonunu yere vurdu. "Sanki idam edilecekmiş gibi davranmana gerek yok."

"Bu kimin idamından bahsettiğimize bakar," diye söylendi.

"Ne dedin?"

Odaya girdi, gözleri hemen Elizabeth'i aradı. Orada değildi, ama Malcolm oradaydı. Kedi hemen pençere kenarından zıplayarak yanına sokuldu.

"Dedim ki," diye yalan söyledi James, "ben de o bastonlardan istiyorum."

Agatha'nın gözleri kısıldı. "Bacaklarında ne sorun var?"

"Hiç. Yalnızca biraz gürültü çıkarmak istiyorum."

"Kapıyı çarpsan olmuyor mu?"

"Dışarıdaydım," dedi uysal bir sesle.

Kadın kıkırdadı. "Moralin bozuk demek."

"Hem de nasıl?"

"Nedenini paylaşmak ister misin?"

"Kalbime bir silah bile dayansa, hayır."

Bu kadının kaşlarını kaldırmasına sebep oldu. "Merakımın bu kadar kabarılmaması gerektiğini en iyi sen bilirsin, James."

Keyifsizce gülümsedi ve onun karşısındaki sandal-

yeye oturdu. Onu takip eden Malcolm da ayaklarını yanına kıvrıldı. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı, Agatha?"

"Bana çşlik etmenin zevki yeterli değil mi?"

Oyun oynayacak hali yoktu, o yüzden tekrar ayakta kaldı. "Eğer beni çağırmanın sebebi buysa, ben gidiyorum. Sizin kadim emlak idareciniz olarak yerine getirmem gereken sorumluluklarım var."

"Otur!"

Oturdu. Teyzesi o ses tonunu kullandığında, her zaman itaat ederdi. Bazı alışkanlıkları kırması gerçekten zordu.

Agatha boğazını temizledi. Bu asla iyiye işaret değildi. James kendini uzun bir öğüte hazırladı

"Refakatçim son günlerde oldukça tuhaf davranıyor," dedi.

"Ne?"

Parmak uçlarını birbirine vurdu. "Evet, kendisi gibi değil. Sen de fark ettin mi?"

Elizabeth'in, son günlerde yaşanan olayları teyzesine anlatmasına imkân yoktu. Asla. "Bayan Hotchkiss çok iyi tanıdığımı söyleyemem," diye cevapladı, "o yüzden fikir belirtileceğimi sanmıyorum."

"Öyle mi?" diye sordu, ses tonu şüphe uyandıracak şekilde doğaldı. "Ben siz ikinizin bir tür arkadaşlık kurduğunuzu düşünmüştüm."

"Kurduk. Bir tür. Oldukça sevimli bir genç bayan." Kulaklarının uçlarının ısındığını hissediyordu. Eğer kızarıklık yanaklarına sıçrarsa, ülkeyi terk etmeye karar verecekti. Yıllardır kızarmamıştı.

Ama teyzesi onu sorguya çekmeyeli de bir o kadar zaman olmuştu.

"Her neyse," diye devam etti, kafasını hafifçe sallayarak Kulaklarını kapamaya çalışıyordu. "Yalnızca birkaç gün oldu. Onun davranışı hakkında fikir beyan edecek kadar zaman geçmedi henüz."

"Himm." Sonu gelmez bir sessizlik yaşandı ve sonra Agatha'nın yüz ifadesi aniden değişti ve, "Soruşturman nasıl ilerliyor?" diye sordu.

Teyzesinin bu ani konu değiştirmelerine alışık. "Şantajcı bir kez daha bir istekte bulunana kadar yapabileceğim pek fazla bir şey yok. Seninle şimdiye kadar tüm hizmetkârların hakkında konuştuk ve benilerinin bu çeşit bir adilik yapamayacak kadar sadık ve emellerinin de böyle bir entrika çeviremeyecek kadar zeki oldukları konusunda ikna ettin."

Buz mavisi gözleri kısıldı. "Hâlâ Bayan Hotchkiss'i soruşturuyorsun, değil mi?"

"Onu şüpheli listesinden ellediğime sevineceğini düşünüyorum."

"Başka neler yaptın?"

"Hiçbir şey," dedi James. "Yapacak hiçbir şey yok. Dedğim gibi, korkarım bir sonraki hamle şantajcıdan gelecek."

Leydi Danbury parmaklarını kavuşturdu. "Öyleyse bana şantajcı bir sonraki hamlesini yapana kadar, Danbury Köşkü'nde kalmaya mecbur olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun?"

James başını salladı.

"Anlıyorum." Sandalyesine biraz daha gömüldü. "O zaman yapabileceğin tek şey, kimse senin gerçek kimliğini öğrenmesin diye, kendini emlak idarecinin mis gibi meşgul etmen."

"Agatha," dedi ürktücü bir sesle, "beni buraya bedavadan bir emlak idarecin olsun diye getirtmedin değil mi?" Agatha'nın gücenmiş gibi bakmasının üzerine, "Senin ne kadar cimri olabileceğini biliyorum," diye ekledi.

"Benim hakkımda böyle bir şey düşünebildiğime bile inanmıyorum," diyerek burnunu çekti.

"Bunu ve daha fazlasını, sevgili teyzeciğim."

Oldukça sevimli bir şekilde gülümsedi. "Zekânı saygı duyulmasından her zaman hoşlanmışımdır."

"Senin kurnazlığını asla küçümseyemem."

Kadın güldü. "Ah, seni iyi yetiştirdim, James. Seni gerçekten seviyorum."

Tekrar ayağa kalkarken iç çekti. Kurnazdı ve onun hayatına burnunu sokma ve ara sıra hayatını cehennem çevirme konusunda hiçbir vicdan azabı duymazdı, ama onu seviyordu. "Ben işimin başına döneyim öyleyse. Kimsenin benim beceriksiz bir emlak idarecinin olduğunu düşünmesini istemeyiz."

Kadın ona bir bakış attı. Agatha kendisinden başka kimsenin iğneleyici konuşmasından hoşlanmazdı.

James, "Şantajcıdan başka bir mesaj alırsan, bana haber vermelisin," dedi.

"Alır almaz," diye temin etti.

Kapıdan çıkmadan duraksadı. "Anladığımı kadarıyla yarın bir parti veriyormuşsun?"

"Evet, küçük bir bahçe partisi, niçin sordun?" Ama cevap vermeden, "Ah, elbette. Orada tanınmak istemiyorsun. İşte, sana ziyaretçi listesini vereyim," dedi. "Sana masanın üzerindeki kâğıt kutusunu getir."

James teyzesinin dediğini yaptı.

"İsmi değişirmem iyi oldu, değil mi? Hizmetkârlardan biri Bay Sidwell deseydi, pek hoş gelmezdi."

James, teyzesi kâğıtları karıştırırken başını salladı. Genellikle Riverdale olarak bilinirdi ve bu unvanı yirmi yaşındayken kazanmıştı ama soyadı da oldukça biliniyordu.

Agatha, "Aha!" diyerek, kâğıtların arasından, krem rengi bir kâğıt çıkardı. Ona uzatmadan önce, söylenecek isimleri taradı. "Ah, şekerim. Bu insanlardan birini bile tanımadığımı zannetmiyorum."

James, teyzesine, bu isimlere olan ilgisinin tamamen kimliğini gizlemek istemesinden kaynaklandığını inandırmaya çalışarak isimleri okudu. Doğrusunu söylemek gerekirse, tek istediği şey bu erkek havuzundan Elizabeth'e hangi lanet kocayı seçeceğine karar vermektir.

Sör Bertram Fellport. Ayyaş.

Lord Binsby. Müzmin kumarbaz.

Daniel, Lord Harmon. Evli.

Sör Christopher Gatcombe. Evli.

Doktor Robert Gifford. Evli.

Bay William Dunford. Fazla ahlaksız.

Kaptan Cynric Andrien. Fazla askeri.

"Bu işe yaramaz," diye homurdandı James, kâğıdı buruşturup atmamak için kendini zor tutuyordu.

"Bir sorun mu var?" dedi Agatha.

Şaşkınlıkla yukarı baktı. Agatha'nın odada olduğunu tamamen unutmuştu. "Bunun bir kopyasını alsam sorun olur mu?"

"Neden böyle bir şey istediğini anlayamıyorum."

"Yalnızca tutanaklarım için," dedi. "Doğru tutanak tutmak çok önemli." Aslında, James ne kadar az yazarsa, o kadar iyi olduğuna inanırdı. Bir insanı yazılı evrak kadar suçlu duruma düşürecek bir şey daha yoktu.

Agatha omuz silkti ve bir parça kâğıt uzattı. "Pencerenin yanındaki masanın üzerinde tüy ve mürekkep bulacaksınız."

Bir dakika sonra, James ziyaretçi listesini güzelce kopyalamıştı ve mürekkebin kurumasını bekliyordu. "Şantajcının, ziyaretçilerin arasında olma ihtimalini gözden çıkarmamak gerek."

"Bundan şüpheliyim fakat usta sensin, tabii."

Bu James'in şaşkınlıkla kollarını kaldırmasına sebep oldu. "Sen gerçekten de benim bu konudaki yar-

ama mı güveniyorsun? Bu mucizeler ne zaman bitecek acaba?"

"İçleme sana yakışmıyor, oğlum." Agatha elindeki kâğıda bakmak için boynunu eğdi. "Kadınların isimlerini neden 'Onların daha az şüpheli olduğunu düşündüm.'"

"Saçmalık. Sen ilk günlerini Bayan Hotchkiss'in peşinden koşarak geçirmedin mi, onun şantajcı..."

"Peşinden koşmuyordum!"

"Mecazi anlamda söylemiştim, elbette. Demek istediğim, sen ilk olarak Bayan Hotchkiss'ten şüphelenmiştin, o yüzden şimdi neden bütün kadınları şüpheli listesinden çıkarttığını anlayamıyorum."

"Erkekleri ededikten sonra, kadınlara geleceğim," diye söylendi James, rahatsız olmuş bir şekilde. Kimse onu teyzesi gibi köşeye sıkıştıramazdı. "Şimdi gerçekten de işime dönmem gerek."

"Git, git." Agatha gitmesine müsaade eder gibi eli salladı. "Her ne kadar Riverdale Markisi'nin böyle köleye yakışır bir işe, bu kadar titizlikle yaklaşması beni şaşırtsa da..."

James, onun bu söylediklerinin üzerine yalnızca başını sallamakla yetindi

"Ayrıca, Elizabeth her an dönebilir. Bana, senden çok daha iyi eşlik edeceğine eminim."

"Şüphesiz."

"Git."

Elizabeth'le karşılaşmak düşüncesi onu biraz tedirgin etmişti. Önce listeyi baştan sona incelemesi ve

oradaki erkeklerin ona uygun olmadıkları konusunda Elizabeth'i ikna edecek kanıtları hazırlaması gerekiyordu.

Ve bu biraz zaman alacaktı, ne de olsa o adamlardan ikisi James'in arkadaşım dediği insanlardı.

Elizabeth o öğleden sonra eve yürürken, küçük kulübesinden çıkan James ile karşılaştı. Ana yola çıkacak alternatif bir yoldan gitmeyi düşünmüştü fakat bunun korkaklık olarak görüp vazgeçmişti. Eve yürürken, her zaman emlak idarecisinin kulübesinin önünden geçirdi ve sırf James arsa gezmek veya bir kiracıyı ziyaret etmek veya yapması istenen binlerce işten birini yerine getirmek yerine evde oturuyor *olabilir* diye yolunu değiştirecek hali yoktu.

Ve işte oradaydı, tam o geçerken, kapısını açmıştı.

Elizabeth bir daha asla işini şansa bırakmaması gerektiğini düşündü. "Elizabeth," dedi. "Her yerde seni arıyordum."

Elizabeth onun fırtınalı ifadesine bir bakış attı ve bunun, evde acil bir durum olduğunu söylemek için harika bir zaman olduğuna karar verdi. "Konuşmaya çok isterdim ama Lucas hasta ve Jane..."

"Dün hiç de hasta görünmüyordu."

Tatlı bir şekilde gülümsemeye çalıştı ama dişleri birbirine kenetlenmişken bunu yapması pek de kolay değildi. "Çocuklar çok çabuk hastalanabiliyorlar. Eğer müsaade edersen."

Adam kolunu kavradı. "Eğer gerçekten hasta olsaydı, bugün iş gelmezdin."

Ah, lanet olsun. Yalanını yakalamıştı. "Ağır hasta olduğumu söylemedim," diye homurdandı, "ama gitip ona bakmak istiyorum ve..."

"Eğer ağır hasta değilse, bana iki dakikamı ayırabilirsin." Ve sonra, kızın bağırması için hiç şans vermeden, onu bileğinden tuttuğu gibi kulübesine soktu.

"Bay Siddons!" diye feryat etti.

Kapıyı tekme atarak kapattı. "Bay Siddons'ı aştığını sanıyordum."

"Geriledik," diye tısladı. "Bırak da gideyim."

"Senin ırzına geçmek üzereymişim gibi davranma bırak."

Kız ona sertçe baktı. "Bunun neden o kadar etkisiz olduğunu göremiyorum."

"Ulu, Tanrım," dedi, eliyle saçlarını yatarak. "Bu saçmaloz davranışlar da nereden çıktı?"

"Beni kulübene zorla soktuğunda."

"Eğer kardeşin hakkında yalan söylemeseydin, böyle bir şey yapmazdım."

Ağzı açık kaldı ve öfkeyle homurdandı. "Ne cesa-
retle beni yalan söylemekle suçlarsın!"

"Söylemiyor muydun?"

"Şey, evet," diye kabul etti hırçınca, "ama bunun sebebi senin hayırı cevaptan kabul etmeyen, kaba ve kibirli bir hödük olmaktan kaynaklanıyor."

"Negatifi kabul etmeyi reddetmek, genellikle pozitif bir sonuç doğurur," diye cevapladı, sesi öylesine içimseyiciydi ki, Elizabeth ona tokat atmamak için eliyle eteğini kavradı.

Sesi ve gözleri sanki buzdan yapılmış gibi, "Görünüşe bakılırsa, buradan tek çıkış yolum, konuşmam izin vermek olacak. Bana ne söylemek istiyordun?" dedi.

James kâğıdı salladı. "Bunu Leydi Danbury'den aldım."

"İşten çıkarılma mektubundur umarım," diye söyledi.

James bunu duymazdan geldi. "Leydi Danbury'nin ziyaretçi listesi. Ve korkarım bu beyefendilerden hiç-biri sana uygun değil."

"Ah ve tahminlerime göre sen hepsini yakından tanıyorsun."

"Aslında, evet, tanıyorum."

Elinden kâğıdı kaptı. Bunu yaparken ufak bir parçası James'in elinde kalmıştı. "Ah, lütfen," dedi, alaycı bir şekilde. "İki sör ve bir lord var. Onları nasıl tanıyabilirsin?"

"Senin kardeşin de bir sör," diye hatırlattı.

"Evet ve senin kardeşin değil," diye çıktı.

"Bunu bilemezsin."

Başını hızla kaldırdı. "Kimsin sen?"

"Benim kardeşim bir sör değil," dedi sinirli bir sesle. "Benim bir kardeşim bile yok. Basitçe demek istediğim senin gerçekleri değerlendirmeden hemen sonuca atlamaya eğilimli olduğundu."

"Bu adamların ne sorunu var?"

"Üç tanesi evli."

"Evli olmayan misafirlerin sorunu nedir?"

"Şey, öncelikle, bu," Sör Bertram Fellport'tan söz ediyordu, "ayyaş."

"Emin misin?"

"Alkol bağımlısı bir adamla evlenmene yüreğim aila elvermez."

"Soruma cevap vermedin."

Kahretsin, ama bu kız da çok inatçıydı. "Evet, bir ayyaş olduğuna eminim. Hem de kaba bir ayyaş."

Elindeki yırtık kâğıda bir kez daha baktı. "Peki ya Lord Binsby?"

"Kumar oynar."

"Aşırı derecede mi?"

James başıyla onayladı; kendinden hoşnutluk duymaya başlamıştı. "Aşırı derecede. Ayrıca, şişman."

Kız tekrar bir isim gösterdi. "Buna ne..."

"Evli, evli ve evli."

Sertçe yukarı baktı. "Üçü de mi?"

Başını salladı. "Hatta içlerinden birisi mutlu."

"Öyle mi? Bu kesinlikle geleneklere aykırı," diye söylendi. James yorum yapmayı reddetti.

Elizabeth derin bir nefes verdi. "Geriye Bay Wilkin Dunford ve Kaptan Cyndric Andrien kalıyor. Zannedersem birisi çirkin, diğeri de ahmak?"

Şiddetle ona katılıyordu, fakat Dunford'u gördüğü anda kendisini kandırdığını anlayacağını bildiği için, "İkisi de oldukça akıllı ve yakışıklı sayılır," diye itiraz etti.

"Peki, sorun ne öyleyse?"

"Dunford hovardanın teki."

"Yani?"

"Seni aldatacağı kesin."

"Benim de büyük ödül olduğum söylenemez, James. Mükemmeli bekleyemem."

Gözleri sıcacık parlıyordu. "Sadakat aramalısın. Hatta talep etmelisin."

Ona inanamayarak baktı. "Eminim harika olurdu ama bunun çok önemi yok gibi."

"Senin kocan," diye hırladı, "sana sadık olacak. Yoksa karşısında beni bulur."

Elizabeth'in gözleri neredeyse yuvalarından fırlıyacaktı, ağzı kocaman açıldı ve sonra kıkırdamaya başladı.

James kollarını kavuşturdu ve serçe ona baktı. Kahrı gösterilerine gülünmesine alışık değildi.

"Ah, James," dedi nefes nefese, "çok üzgünüm. Sen gerçekten çok tatlısın. Neredeyse, beni kaçırmamı fettiirecek kadar tatlı."

"Seni kaçırmadım," dedi huysuzca.

"Evlendikten sonra onurumu nasıl koruyacağını?"

"Dunford ile evlenmeyeceksin," diye söylendi.

"Öyle diyorsan," dedi, öyle ciddi ve öyle dikkatli ki, gülmek için kendini zor tuttuğu anlaşılıyordu. "Peki, öyleyse, Kaptan Andrien'in ne kusuru var?"

Uzun bir sessizlik oldu. Gerçekten çok uzun bir sessizlik. Sonunda James baklayı ağzından çıkardı. "Eğik duruyor."

Başka bir sessizlik. "Onu eğik durduğu için mi eliyorsun?"

"İçsel bir zayıflığın işareti."

"Anlıyorum."

James, Andrien'in eğilmekten başka bir hatası daha olması gerektiğini anladı. "Bir keresinde," diye ekledi, "sen bir yalan bulmaya çalışırken oyalanarak, "her şeyin ortasında annesine bağırdiğini gördüğünden etememe gerek var mı bilmiyorum."

Elizabeth söyleyecek bir şey bulamadı. James bu sebebinin bastırılmış gülme isteği mi, yoksa yaşa sersemlik mi olduğunu bilmiyordu.

Ama kesinlikle bilmek istediğinden emindi.

"Şey, bu çok saygısız bir hareketti," diye ekledi.

Bir uyarı bile vermeden, elini alnına götürdü. "Ateşim var senin? Bence ateşin var."

"Ateşim yok."

"Ateşin varmış gibi davranıyorsun."

"Eğer varsa, beni yatağa yatırıp sevgi ve şefkatle bakacak mısın?"

"Hayır."

"O zaman ateşim yok."

Bir adım geri attı. "Öyleyse, ben gideyim."

James birden çoktu, son derece bitkin görünüyor. Buna o sebep olmuştu, biliyordu. Aptal gibi sıradışı zamanlarda, sinirliydi. Sinirli olmadığı zamanlarda, şehvetle yanıp tutuşuyordu. Şehvetle yanıp tutuşmadığı zamanlarda...

Şey, bu tartışmalı bir soruydu, öyle değil mi?

Kız kapıyı açarken onu izledi. Eldivenli narin eli adeta büyümüştü.

"James? James?"

İrkilerek başını kaldırdı.

"Kaptan Andrien'in eğik durduğuna emin misin?"

Ertesi gün yalancı çıkacağından emin de olsa başını salladı. Aklına bunu örtecek daha zekice bir yan gelmiyordu.

Kız dudaklarını büktü.

"Bu sana da garip gelmiyor mu? Eğik duran bir adam mı?"

Umutsuzca omuz silkti. "Sana onunla evlenemedim."

"Duruşunu düzeltebilirim."

"Sen olağanüstü bir kadınsın, Elizabeth Hotchkiss."

Kız onu başıyla selamladı ve kapıdan çıktı. Anne kapıyı kapatmadan önce başını tekrar uzattı. "James?"

James başını kaldırdı.

"Dik dur."

14. Bölüm

Bir sonraki öğleden sonra, Danbury Köşkü'nün ön bahçesinin yakınında, Elizabeth kendini önce aptallığı, sonra korkaklığı yüzünden kendisine söverken buldu.

Bir önceki gün, Susan'ın tavsiyesine uyarak defterini içine tüm ev hesabını yazdığı defterini, Danbury Köşkü'nde bıraktı. Defter günlük hayatta hayati bir iş taşıdığından, bahçe partisi sırasında onu geri alması gerekiyordu.

"Burada bulunmam şüphe duyulacak bir şey değil" dedi kendi kendine. "Defterimi unuttum. Pazar gününe kadar idare etmeme imkân yok."

Elbette en başta daha önce Hotchkiss kulübesini kullanmamış olan bu defteri oraya neden getirmiş olduğunu açıklayamıyordu.

Misafirlerin bu saatlerde öğleden sonra güneşin tadına varacaklarını düşünerek neredeyse dörde kadar bekledi. Leydi Danbury güney tarafındaki çimenlikte tenis oynamak ve çay içmekten bahsetmişti. Elizabeth'in, defteri almak için gitmesi gereken yolun ortasında olduğu tam olarak söylenemezdi ama Leydi Danbury'ye gidip defteri görüp görmediğini sormak onun yolunu değiştirmemesi için hiçbir sebep yoktu.

Gururu dışında hiçbir sebep.

Tanrı biliyordu ya, Elizabeth bundan nefret ediyordu. Kendisini çok ümitsiz, çok ağgözlü hissediyordu. Rüzgâr ne zaman esse, anne ve babasının, kendisini böyle küçük düşürmesine cennetten tepki gösterdiğini düşünüyordu. Davet edilmediği bir partiye katılmak için böyle uyduruk bahaneler bulması ve kendini bu durumlara düşürmesi, onları derinden yaralıyor olmalıydı.

Ve tüm bunlar da eğik durduğunu bildiği bir adam içindi.

İnledi. Yirmi dakikadır başını parmaklıklara dayanmış bir halde ön kapıda duruyordu.

Daha fazla korkaklık edemezdi. Çenesini kaldırıp omuzlarını dikleştirdi ve bilerek James'in kulübesine uzağından geçerek ileri doğru yürüdü. Şu an en son ihtiyacı olan şey, bir seyirciydi.

Danbury Köşkü'nün giriş kapısından içeri süzülür, kulakları parti sesini arıyordu ama tek duyduğu sessizlikti. Defter kütüphanede idi ama bunu bilmiyormuş gibi davranacaktı, bu yüzden arka terasa çıkıp Fransız kapılarına doğru ilerledi.

Bir düzine veya daha fazla moda uygun giyimli kadın ve erkeğin çimenlikte dolaştığına emindi. Kiminin elinde tenis raketi vardı, kimisi panç yudumluyordu. Herkes gülererek sohbet ediyordu.

Elizabeth dudaklarını ısırdı. Davetilerin sesleri bile kulağına şık geliyordu.

Terasa çıktı. Bir fare gibi utangaç göründüğü

an farkındaydı fakat sorun bu değildi. Kimse Leydi Danbury'nin refakatçisinin yüzüstü gibi partiye geleceğini tahmin etmiyordu.

Leydi D, terasın en uzak köşesinde, mavi odaya ait olduğunu fark ettiği, aşırı dolgun bir sandalyeye oturmuş, misafirlerini seyrediyordu. Bu devasa kadife sandalye köşk içerisinden terasa çıkartılmış tek mobilyaydı ve Elizabeth, Leydi D'nin tek amacının bu sandalyeyi tahtıymış gibi kullanmak olduğunu düşünmüştü. İki hanımefendi ve bir beyefendi, onunla birlikte oturuyorlardı. Bayanlar ağzından çıkan her kelimeyi onaylayarak başlarını sallıyorlardı. Beyefendinin de gözleri donuklaşmıştı. Kimse Leydi D'nin kucağındaki karnı yukarı bakan ve patileri bir X gibi açılmış Malcolm'un oturuşunun ne kadar tuhaf olduğunu görmüyordu. Ölü bir kediye benziyordu fakat Leydi Danbury Elizabeth'e defalarca onun omurgasının ne kadar esnek olduğunu ve bu pozisyonunda oturmaktan çok hoşlandığını söylemişti.

Elizabeth, en can alıcı noktada araya girmek için biraz daha yaklaşıp Leydi D'nin konuşmasını duymaya çalıştı. Konuşmayı takip etmek pek de zor değildi. Daha çok Leydi Danbury'nin başrolünde oynadığı bir monolog gibiydi.

Tam ileri bir adım atıp Leydi Danbury'nin dikkanını çekecekti ki, biri onu bileğinden kavradı. Etrafında döndü ve kendini dünyanın en güzel adamıyla yüz yüze buldu. Altın rengi saçlar, gök mavisi gözler... "Yakışıklı" kelimesi onu tarif etmek için fazla sert kavgıyordu. Bu adam resmen melek yüzlüydü.

"Biraz daha pa, lütfen," dedi, ona kendi bardağını uzatarak.

"Ah, hayır, yanlış anladınız. Ben..."

"Şimdi." Genç kızın poposuna bir şaplak attı.

Elizabeth renginin değiştiğini hissetti ve pa bardağını ona geri itti. "Yanlışınız var. Eğer izin verirsiniz."

Sarışın adamın gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. Elizabeth omurgasından aşağıya doğru yayılan bir titreme hissetti. Bu karşı gelinecek bir adam değildi. Gerçi en sinirli adam bile bir bardak pa yüzünden bu kadar sinirlenmezdi.

Kk bir omuz silkme ile yaşadığı bu tatsızlığı aklından silmeye çalıştı ve Leydi Danbury'ye doğru ilerledi. Onu gördüğüne çok şaşırın Leydi, "Elizabeth!" diye bağırdı. "Senin burada ne işin var?"

Elizabeth yüz ifadesini sevimli, özür dileyen bir glmseymeye çevirdi. "Sizi rahatsız ettiğim için çok zgnm, Leydi Danbury."

"Hiç sorun değıl. Sorun nedir? Evde bir problem mi var?"

"Hayır, hayır, dert edilecek bir şey değıl." Leydi Danbury'nin yanında oturan beyefendi ile göz göze geldi. Göz rengi James'inkine çok benziyordu, aynı yaşta olmalıydılar ama bu adamın gözleri daha genç görünüyordu.

James görmüş geçirmiş biriydi. Gözlerinde karanlık bir şeyler vardı. Onun kendisine bakmadığını düşündüğü anlarda, Elizabeth bunu görebiliyordu.

Ama James hakkında hayal kurmayı bırakmalıydı şimdi. Bu beyefendi ile ilgili hiçbir sorun yoktu. Ona tarafsız bir şekilde bakıldığında, yürek yakarcasına yalvaran birisi olduğunu inkâr edemezdi. Ve kesinlikle eik durmuyordu.

O yalnızca James değildi.

Elizabeth bu düşüncelerden kurtulmak için başını salladı. "Korkarım defterimi burada unutmuşum," dedi, Leydi Danbury'ye dönerek. "Grdntz m? Pazartesi gününden önce ihtiyacım olacak."

Elini Malcolm'un tüylerine daldırılmış, karnını okşayan Leydi D başını salladı. "Gördüğümü söyleyemem. Getirdiğne emin misin? Senin o tür şeyleri buraya getirdiğini bilmezdim."

"Eminim," diye yutkundu Elizabeth, doğruyu söylemesine rağmen neden yalan söylüyor gibi hissettiğini anlamaya çalışarak.

"Sana yardım edebilmeyi isterdim," dedi Leydi Danbury, "ama misafirlerim var. Belki kendi başına aramak istersin. Onu bırakmış olabileceğın en fazla beş ya da altı oda var. Ve hizmetçiler senin eve giriş çıkış izninin olduğunu biliyorlar."

Elizabeth dikleşt i ve başını salladı. Gitmesine izin verilmişti. "Ben gidip bakayım."

Birden Leydi Danbury'nin yanında oturan beyefendi ayağı kalktı ve, "Size eşlik etmekten mutluluk duyuyum," dedi.

Bayanlardan biri, "Ama gidemezsiniz," diye yakındı.

Elizabeth ilgiyle bu manzarayı izliyordu. Bayanların Leydi D'nin yanından ayrılmama nedenleri düpedüz ortadaydı.

"Dunford," diye haykırdı Leydi Danbury, "tam da sana Rus kontesinin de içinde olduğu seyircilerimden bahsediyordum."

"Ah, onunla önceden tanışmıştım," diye hınzırca sırıttı.

Elizabeth'in ağzı açık kaldı. Daha önce, Leydi Danbury'ye boyun eğecek kimseyle tanışmamıştı. Ve o gülümseme... Hayatında böyle bir şey görmemişti. Bu adamın birçok kalp kırdığı açıkça belli oluyordu.

"Ayrıca," diye devam etti, "iyi bir hazine avını tercih ederim."

Leydi Danbury kaşlarını çatı. "Öyleyse sanırım sizi tanıştırsam iyi olacak. Bay Dunford, bu benim refakatçim, Bayan Hotchkiss. Ve bu iki bayan da Bayan Corbishey ve kızı."

Dunford kolunu Elizabeth'inkine doladı. "Harika. O yolundan sapmış defteri en kısa sürede bulacağımıza eminim."

"Zahmet etmeseydiniz..."

"Saçmalamayın. Tehlike altındaki bir genç kıza dayanmam."

"Tehlike denemez," dedi Bayan Corbishey'nin kızı huysuz bir sesle. "Yalnızca defterini kaybetmiş, Tanrı aşkına."

Ama Dunford çoktan Elizabeth'i teras kapısından içeriye sürüklemişti.

Leydi Danbury kaşlarını çatı.

Bayan Corbishey'nin kızı, evi yakmak istercesine bakışla onlara bakıyordu.

Dilini tutmasını bilmeyen Bayan Corbishey, "Eğer benim yerinde olsaydım, bu kızı hemen kovardım. Çok kendini bilmez," dedi.

Leydi Danbury ona sert bir bakış attı. "Ve bunu nereye dayandırarak söylüyorsunuz?"

"Neden mi? Şu davranışına baksanıza..."

"Bayan Hotchkiss'i sizden çok daha uzun zaman beri tanıyorum, Bayan Corbishey."

"Evet," dedi ve dudakları oldukça itici bir edaylaalandı, "ama ben bir Corbishey'im. Ailemi tanıyoruz."

"Evet," diye çıktı Leydi Danbury, "ve sizin aileden pek hoşlanmam. Bastonumu uzatın."

Bayan Corbishey, onun bu söylediklerine itaat edemeyecek kadar şaşırılmış ama kızının aklı, bastonu bırakıp Leydi Danbury'ye uzatacak kadar yerindeydi.

"Ben de öyle!" dedi Bayan Corbishey, kekeleyerek.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu kız.

Leydi Danbury cevap verirken, kafası oldukça dağınık gibi görünüyordu. "Biriyle konuşmam gerek. Biriyle şimdi konuşmam gerek."

Sonra topallayarak uzaklaştı, yıllardır olmadığı kadar hızlı yürüyordu.

"Farkındasınız umarım," dedi Bay Dunford, "ölmeye kadar size borçlu kalacağım."

"Bu çok uzun süreli bir söz, Bay Dunford," diye cevap verdi Elizabeth, sesi adeta neşçyle çınliyordu.

"Yalnızca Dunford, lütfen. Yıllardır kimse bana Bay dememiştir."

Elinde olmadan gülümsedi. Bu adamda alışageldiğimiz medik bir dostluk vardı. Elizabeth'in deneyimlerine göre görünüş konusunda kutsanmış olanlar, şaşırtıcı derecede kötü huylu olurlardı ama Dunford bu kuralın bir istisna olmalıydı. Ondan iyi bir koca olur, diye karar verdi Elizabeth, eğer onu kendisine evlenme teklifi ettirmeyi becerebilirse tabii.

"Peki, öyleyse," dedi. "Yalnızca Dunford. Ve kimden kaçmaya çalışıyordunuz? Leydi Danbury mi?"

"Ulu Tanrım, hayır. Agatha, hoş vakit geçirmek için en ideal insanlardan biridir."

"Bayan Corbishley'nin kızı? Size ilgisi var gibi..." Dunford tüperdi. "Annesinin yarısı kadar ilgili değil."

"Ah."

Alaycı bir tavırla kaşını kaldırdı. "Bu tip insanların karşılaşmışlığınız var sanırsam."

Dehşet içerisinde küçük bir kahkaha kopardı. Yüce Tanrı aşkına, kendisi o tip insanlardan biriydi.

"Aklındaki düşünceleri okumak için tüm servetimi verirdim," dedi Dunford.

Elizabeth başını salladı; gülmeye devam mı etsin, yoksa yerde bir çukur kazıp içine mi girsin, karar vere-

miyordu. "Bu düşünceler de oldukça pahalı..." Sonra yeniden başını çevirdi. Mavi odadan dışarı bakan o kafa James'in kafası mıydı?

Dunford bakışlarını takip etti. "Bir sorun mu var?"

"Bir saniye lütfen. Sanki birini..."

"Ne?" Kahverengi gözleri sertleşti. "Veya kim?" Kız başını salladı. "Yanlış görmüş olmalıyım. Em-lak idarecisini gördüm sandım."

Oldukça boş bir ifadeyle ona baktı. "Bu çok mu grip bir durum?"

Elizabeth başını hafifçe salladı. İçinde bulundukları durumu ona anlatmaya çalışmayacaktı bile. "Ben... geç defteri oturma odasında bıraktım sanırım. Leydi Danbury ve ben günlerimizi genellikle orada geçiririz."

"Önden buyurun öyleyse, leydim."

Adam onunla birlikte oturma odasına geldi. Elizabeth çekmeceleri açıp kapayarak defteri arıyormuş gibi yaptı. "Belki bir hizmetçi defteri Leydi Danbury'nin odası, onun çekmecelerinden birine koymuş olabilir," diye açıkladı.

O defteri ararken, Leydi Danbury'nin çekmecelerine bakmayacak kadar beyefendi olan Dunford da bekledi. Gerçi baksa bile fark etmez, diye düşündü Elizabeth kendisiyle alay ederek. Leydi D, önemli eşyalarını kilitli çekmecelerine koyardı ve defteri de bulamayacağı kesindi zaten, çünkü o da kütüphanedeydi.

"Belki de başka bir odada," diye ileri sürdü Dunford.

"Olabilir, gerçi..."

Tedbirli bir şekilde çalınan kapı sözünü kesmişti. Cümlesini nasıl bitireceği hakkında en ufak bir fikir olmayan Elizabeth, kapıdaki hizmetkâra, çabucak sessizce minnet duydu.

"Bay Dunford siz misiniz?" diye sordu uşak.

"Benim."

"Bir mesajınız var."

"Mesaj mı?" Dunford uzanıp krem renkli zarfı aldı. Gözleriyle notu tararken, yavaş yavaş kaşları çatılmaya başlamıştı.

"Kötü bir haber değildir, umarım," dedi Elizabeth.

"Londra'ya dönmem gerek."

"Hemen mi?" Elizabeth sesindeki hayal kırıklığına saklamayı becerememişti. James gibi kanını kaynamıyordu belki ama, Dunford kesinlikle iyi bir kocaya adayydı.

"Maalesef." Başını salladı. "Riverdale'i öldürecek."

"Kim?"

"Riverdale Markisi. Oldukça iyi bir arkadaşım olur ama bazen anlaşılmaz hareketleri vardır. Şuna bakın!" Bakmasına fırsat vermeden kâğıdı havada salladı. "Böyle acil bir durum mu yoksa yalnızca bana yeni atını mı göstermek istiyor bilemiyorum."

"Ah." Söylenecek başka bir şey yok gibiydi.

"Ve benim burada olduğumu nereden öğrendiğini de bilmek istiyorum," diye devam etti Dunford. "Geçen hafta birden ortadan kaybolmuştu."

"Kulağa ciddi bir durummuş gibi geliyor," diye mırıldandı Elizabeth.

"Öyle olacak," dedi, "ben onu boğduktan sonra."

Elizabeth, bunun oldukça uygunsuz bir hareket olduğunu fark ederek gülmek için yutkundu.

Adam yukarı baktı, son birkaç dakikadır ilk defa onun yüzüne bakıyordu. "Bensiz devam edebileceğime eminim."

"Ah, elbette." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Yirmi yıldır, kendi başıma çok şey yapmayı öğrendim."

Kızın yorumu adamın dikkatini çekti. "Siz iyi bir misrûnüz, Bayan Hotchkiss. Şimdi, müsaadenizle, üzünüz."

Ve öylece gitmişti. "İyi bir tür," diye taklidini yaptı Elizabeth. "İyi bir tür. Kör olası iyi bir tür." İnledi. "İyi ve sakıncı bir tür."

Erkekler iyi türlerle evlenmezlerdi. Güzellik, ateş ve tutku isterlerdi. Kahrrolası Bayan Seeton'ın sözleriyle, tamamen benzersiz birini isterlerdi.

Pekâlâ, fazla benzersiz de değil.

Elizabeth, Bayan Seeton'a bela okuduğu için ceza almama gidip gitmeyeceğini merak ediyordu.

"Elizabeth."

Kafasını kaldırdı ve kapı aralığından sırtıtan James'i gördü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Gelecekteki halimi düşünüyorum," diye mırıldandı.

"Asil bir uğraş, kesinlikle."

Sertçe kafasını kaldırdı. Sesi biraz fazla yumuşak gelmişti. Hem bu gülüş neden kalbini durduruyordu? Özellikle de Dunford'un afallatıcı güzellikteki dudak ve diş kombinasyonunu gördükten sonra neden kaydedişe James'in koluna dokunmaktan başka bir şey söyleyemiyordu?

"Eğer yakında ağzını açmazsan," dedi James, tahatsız edici derecede uysal bir sesle, "dişlerini öğütme toza dönüştürecek sin."

"Sizin Bay Dunford ile tanıştım," dedi.

"Tanıştın mı, şimdi mi?"

"Onu oldukça hoş buldum."

"Evet, zaten hoş birisi."

Kızın kolları sinirden iki sopa gibi gerilmişti. "Bunun onun çapkın biri olduğunu söylemişsin."

"Öyle. Hoş bir çapkın."

Burada yanlış bir şeyler dönüyordu. Elizabeth bence emindi. James, Dunford ile tanışmış olmasına fazla kayıfı takmış gibiydi. Ne gibi bir tepki beklediğini kendisi de bilmiyordu ama tamamen tutkusuz olmasından beklemiyordu. Gözlerini kısarak sordu, "Riverdale Markisi ile bir tanışıklığınız yok değil mi?"

Adam az kalsın boğulacaktı.

"James?"

"Burası biraz tozluymuş," dedi nefes almaya çalışarak.

Sirtına hafifçe vurdu, sonra kollarını kavuşturdu. Düşüncelerde kaybolmuştu, onun bu durumu daha fazla zaman ayıramayacaktı. "Bence bu Riverdale

adındaki adam Leydi Danbury'nin bir akrabası." Elini ağzından götürüp düşündü. "Ondan bahsetmiş olduğuma eminim. Kuzeniydi galiba veya yeğeni. Bir sürü endişesi var."

James kendisini gülümsemeye zorladı fakat inanmadığından şüpheliydi.

"Bunu kendisine sorabilirim. Muhtemelen sormam da."

Bir an önce konuyu değiştirmesi gerekiyordu, çalışacak.

"Ne de olsa," diye devam etti Elizabeth, "Dunford'un niçin böyle apar topar gittiğini bilmeyecektir."

James bundan şüpheliydi. Çünkü onu bulup, Dunford'u - o namussuz hovardayı demişti - Elizabeth'ten uzaklaştırmasını söyleyen Agatha'ydı.

"Belki de gidip onu bulsam iyi olacak."

James, bir saniye bile geçmeden tekrar öksürmeye başladı. Onun odadan çıkmasını engellemek için tek onu tutup yere yatırmaktı ve öyle bu pek de uygun bir davranış değildi.

Şey, büyük olasılıkla bu tek yol değildi fakat kulağa çekici gelen yol olduğu kesindi.

"James?" dedi, safir gözleri endişeyle bulutlanmış. "İyi olduğuna emin misin?"

Birkaç defa daha öksürerek başını salladı.

"Sesin pek iyi gelmiyor." Sıcak ve nazik elini yanına koydu.

James nefesini içine çekti. Yakınında duruyordu,

hatta fazla yakınında ve adam vücudunun sertleştiğini hissedebiliyordu.

Kız elini adamın alnına götürdü. "Oldukça tuhaf görünüyorsun," diye mırıldandı, "ateşin olmaması rahmen."

"İyiyim," dedi, fakat cümlelerin yarısında nefesi kesilmişti.

"Çay getirmelerini isteyebilirim."

Hızla başını salladı. "Gerek yok. Ben..." Öksürdü. "İyi olacağım," dedi ve güçsüzce gülümsedi.

"Emin misin?" Elini geri çekti ve onu süzdü. Her göz kırpmada, o başka yere odaklanmış bakış kayboluyor ve yerini canlı ve saf bir yetenek havası alıyordu.

Yazık. Bulutlu, başka yere odaklanmış gözler, öpmek için daha iyi bir başlangıçtı.

"İyi misin?" diye tekrarladı.

James başını salladı.

"Pekâlâ, eğer durum buysa," dedi, oldukça ilgisiz olduğunu düşündüğü bir sesle, "Ben eve gidiyorum."

"Çok erken değil mi?"

Omuzlarından biri dikleşti ve garip bir sevimlilikle tekrar düştü. "Bugünlük daha fazla bir şey başaracağımı sanmıyorum. Bay Dunford, bu gizemli marki tarfindan Londra'ya çağırıldı ve beni hizmetçi zanneden o sarışın Adonis'ten de bir evlilik teklifi alabileceğinden şüpheliyim."

"Adonis?" Tanrı aşkına, bu kendi sesi miydi? Sesinin bu kadar öfkeli çıkabileceğini hiç bilmiyordu.

"Melek yüzü," diye açıkladı. "Öküz tavırlı."

James kendisini, çok daha iyi hissederek başını salladı. "Fellport."

"Kim?"

"Sör Bertram Fellport."

"Ah. Çok içki içen."

"Aynen öyle."

"Bu insanları *nerden* tanıyorsun?"

"Sana önceden sosyete sınıfına karıştığımı söylemiştim."

"Madem bu insanlarla bu kadar iyi arkadaşsın, bir selam vermek istemez misin?"

Güzel bir soruydu ama James'in de güzel bir cevabı vardı. "Ne kadar düştüğümü görürsün diye mi? Kesinlikle hayır."

Elizabeth iç çekti. Onun kendisini nasıl hissediyor olabileceğini çok iyi biliyordu. Çevredeki tüm fısılda-malara, parmakla göstermelere ve kıkır kıkır gülme-lere katlanmıştı. Her pazar ailesini kiliseye götürürdü ve her pazar onları modası geçmiş cübbeler ve dizleri karkunc derecede eskimiş pantolonlarla sanki isteye-mek giydirmiş gibi dimdik otururdu. "İkimizin ortak çok noktası var," dedi yumuşakça.

Gözlerinde bir şey yanıp söndü, acı veya belki de utanca benzeyen bir şey. Elizabeth gitmesi *gerektiğini* fark etti çünkü o an tek yapmak istediği şey kollarını omuzlarına dolayıp onu teselli etmektir. Sanki onun kadar ufak tefek bir kadın bu koca ve güçlü adamı hayatın sorunlarından koruyabilmiş gibi.

Bu çok saçmaydı, elbette. Adamın ona ihtiyacı yoktu.

Ve kendisinin de, ona ihtiyacı olmamasına ihtiyacı vardı. Duygular, hayatının bu noktasında, gücünün yetmeyeceği bir lükstü.

"Ben gidiyorum," dedi çabucak, sesindeki keskin boğukluktan ürkmüş bir halde. James'in yanında aceleyle geçerken, omzuyla koluna değmiş ve irkılmıştı. Bu yalın saniyelerde, onun uzanıp kendisini durduracağını düşündü. Tereddüt ettiğini düşündü, hareket ettiğini hissetti, ama sonunda, "Pazartesi görüşürüz o zaman?" dedi.

Sonra başını salladı ve aceleyle çıktı.

James arkasından birkaç dakika boyunca kapıya baktı. Elizabeth'in kokusu hâlâ havadaydı; çilek ve sabunun belirsiz bir karışımıydı bu. Kesinlikle masumane bir kokuydu ama vücudunu sertleştirmeye ve onu kollarına almayı arzulamasına yetiyordu.

Kollarına almakmış, lanet olsun. Kimi kandırıyordu? Onunla bir bütün olmak istiyordu, onu sarmak istiyordu. Yanında yatmak istiyordu.

Sadece onu istiyordu. O kadar.

Bu durumu atlatmak için ne yapacaktı?

Aile hesabına para gönderme işini çoktan ayarlamıştı, anonim olarak, tabii ki. Aksi halde, Elizabeth asla kabul etmezdi. Bu, bir süre olsun Elizabeth'in karşısına çıkan ilk bedeni sağlam - ve cüzdanı sağlam - erkeğe evlenme teklif ettirmeye çalışmasını engellemiydi.

Ama kendisinin içinde bulunduğu bu batakla ilgili

hiçbir şey değiştiremezdi bu. O öğleden sonra teyzesi onu yakalayıp Elizabeth'in Dunford ile yalnız kaldığını söylediğinde, hayal edebileceğinden bile fazla kışkırtıcı hissetmişti. Bu kıskançlık duygusu kalbini sıkışmış, kanını dondurmuş ve Dunford'u Surrey'den uzaklaştırıp Londra'ya geri döndürmekten başka hiçbir şey düşünemez olmuştu.

Londra, lanet olsun. Eğer Dunford'u İstanbul'a göndermenin bir yolunu bulsa, oraya gönderirdi.

Onun herhangi bir kadından farksız olduğuna dair kendini ikna etmeye çalışması yetmişti artık. Başka bir adamın kollarında olduğunu düşünmek onu hasta ediyordu ve daha fazla ona koca bulma zırvalığına devam edebileceğini sanmıyordu. Özellikle de onu her gördüğünde, bedeni onunla doyarsa sevişme arzusuyla yanıp tutuşurken.

James boyun eğerek gibi inledi. Her geçen gün bu seyletle evlenmesi gerektiğini daha iyi anlıyordu. Aklına ve vücuduna bir nebze olsun barış getirebilecek tek yöntemin bu olduğuna emindi.

Ama onunla evlenmeden önce, gerçek kimliğini açıklamak zorundaydı ve Agatha'nın şantajcısını bulmadan bunu yapmasına imkân yoktu. Bunu teyzesine borçluydu. Kendi ihtiyaçlarını iki önemsiz hafta boyunca bir yana bırakabilirdi.

Ve eğer bu bulmacayı iki haftada çözemezse, o zaman ne halt edeceğini bilmiyordu. Gerçekten de, içinde bulunduğu bu sıkıntıya iki haftadan fazla dayatabileceğini sanmıyordu.

Çekinmeden yüksek sesli bir küfür etti, topuğunun üzerinde döndü ve dışarı çıktı. Temiz havaya ihtiyacı vardı.

Elizabeth, küçük şirin kulübesinin önünden geçen James'i düşünmemeye çalıştı. Başarılı olamamıştı elbette ama en azından onunla karşılaşacağına dair endişelenmesine gerek yoktu. Oturma odasında ve büyük ihtimalle kendisinin olay yerinden nasıl kaçacak tüydüğüne gülüyordu.

Hayır, diye itiraf etti kendine, ona gülmüyordu. Eğer gülseydi, her şey çok daha kolay olurdu. Böylece ondan nefret ederdi.

Bu gün yeterince kötü gitmiyormuş gibi, görünüşe bakılırsa, Leydi Danbury'nin Corbishley'lere verdiği vaazı dinlemekten sıkılmış olan Malcolm da Elizabeth'e işkence etmeye karar vermişti. Bu iri kedi onun yanından yürüyor, düzenli aralıklarla tıslıyordu.

"Bu gerçekten gerekli mi?" diye sordu Elizabeth. "Yalnızca tıslamak için beni takip etmek?"

Malcolm tekrar tıslayarak cevap verdi.

"Canavar. Kimse senin bana tısladığına inanmıyor biliyorsun. Yalnızca baş başa kaldığımızda yapıyorsun."

Elizabeth kedinin pis pis sırtıttığına yemin edebilirdi.

Ahırların olduğu yeri geçerken hâlâ lanet olan kediyle kavga ediyordu. Malcolm hiç dinlemeden, devamlı olarak hırlayıp, tıslıyordu ve Elizabeth pa-

zıyla onu uyarak sessiz olmasını söylüyordu. Bu yüzden yaklaşan ayak seslerini duymadı.

"Bayan Hotchkiss."

Başını hızla yukarı kaldırdı. Sör Bertram Fellport, melek yüzü sarışın Adonis, karşısında duruyordu. Çokça yakındaydı hatta. "Ah, iyi günler, sör."

Adam gülümsedi ve Elizabeth, adamın kafasının üzerinde bir melek sürüsü görmeyi bekledi, yüksek sesle ilahi söyleyen melekler. "Ben Fellport," dedi.

Kız başını salladı. Bunu çoktan biliyordu ama bilmediğini belli etmesine gerek olmadığını düşündü. "Sizle tanıştığıma memnun oldum."

"Defterinizi bulabildiniz mi?"

Leydi Danbury ile olan konuşmasını dinlemiş olmalıydı. "Hayır," diye cevap verdi, "Bulamadım. Ama benim bir yerden çıkacaktır. Hep böyle olur."

"Evet," diye mırıldandı, gök mavisi gözleri rahatsız edici derecede yoğun bakıyordu. "Uzun süredir mi Leydi Danbury için çalışıyorsunuz?"

Elizabeth geriye doğru küçük bir adım daha attı. "Beş senedir."

Uzandı ve yanağını okşadı. "Kendinizi burada çok yalnız hissediyor olmalısınız."

"Hiç de değil," dedi sertçe. "Eğer izin vererseniz."

Adamın eli uzandı ve acı veren bir güçle bileğine dolandı. "İzin vermiyorum."

"Sör Bertram, Leydi Danbury'nin evinde bir misafir olduğunuzu hatırlatmak isterim."

Adam, genç kızın bileğine şiddetle asılarak onu

kendisine çekti. "Ve ben de size Leydi Danbury'ın bir çalışanı olarak, onun misafirlerini memnun etme zorunda olduğunuzu hatırlatmak isterim."

Elizabeth o büyüleyici mavi gözlere baktı ve oldukça soğuk ve çirkin şeyler gördü. Midesi düğümlendi ve oradan uzaklaşması gerektiğini fark etti. Onu ahır doğru çekiyordu ve eğer bir kez gözden kaybolurlarsa, ondan kurtulamayacağına emindi.

Çılgık atmaya çalıştı ama adam eliyle ağzını kapattığı için bu çabası yarıda kesildi. "Söylediğimi yapacaksın," diye tısladı kulağına, "ve sonra bana teşekkür edeceksin."

Ve sonra, ahıra doğru sürüklenen Elizabeth'in tüm korkuları gerçek oldu.

15. Bölüm

James, ellerini ceplerine sokmuş, ahıra doğru ilerliyordu. Nadir yaşadığı somurtkanlığına teslim olmuştu. Gerçekten istediği bir şeyi inkâr etmesi pek rastlanmaz bir şey değildi ve Elizabeth'in peşinden koşmak vazgeçmesi de onu kötü bir ruh haline sokmuştu.

Temiz hava fazla işe yaramamıştı, o da bu fikri biraz daha geliştirip, ata binmeye karar vermişti. Rüzgârın saçını düğümleyerek karmakarışık edeceği, tehlikeli, yüksek bir hızda. Agatha'nın emlak idarecisi olarak, ahıra istediği gibi girip çıkma yetkisi vardı. Böyle birinin vahşi adamlar gibi dörtmala gitmesi alışıla gelmemiş bir durum olsa bile, James tanınamayacak kadar hızlı gitmeyi planladığı için bu imkânsızdı.

Ahıra vardığında, Malcolm'u arka bacakları üzerinde kalkmış, kapıyı tırmalarken ve bir hayalet gibi ve tiz bir sesle bağırırken buldu.

"Tanrı aşkına, kedi. Senin içine ne girdi böyle?"

Malcolm uludu, geriye doğru birkaç adım attı ve kılıfıyla kapıyı işaret etti.

James o sırada ahırın kapısının kapalı olduğunu fark etti. Günün bu saati için olağandışı bir şeydi. Her ne kadar misafirlerin atları tımar edileli çok zaman

geçmiş ve tümarcılar muhtemelen bira içmek için Bag of Nails'e gitmiş olsalar bile, kapılar açık bırakılmış olmalıydı. Ne de olsa sıcak bir gündü ve atlar içeri girer esintiden yararlanabilirlerdi.

James paslı bir menteşenin çıkardığı gıcırdatma irkilerek kapıları güçlükle açtı. Galiba bu tip şeyler düzeltmek kendi işiydi. Veya en azından başka birini tutup yaptırması gerekiyordu. Eldivenli elini kalçasına vurarak bir saniye düşündükten sonra, menteşeyi yağlayacak bir şey bulmak için malzeme dolabına doğru ilerledi. Halletmesi çok uzun sürmeyecekti. Ayrıca ellerini kirleteceği bir işin de ona iyi geleceğini düşündü.

Dolabın kapağına doğru uzanacağı sırada çok tuhaf sesler duydu.

Haşırından fazla bir şey değildi ama kulağa bir attan geliyormuş gibi de gelmiyordu.

"Orada kimse var mı?" diye bağırdı James.

Biraz daha hışırtı çıktı. Bu sefer sesler çok daha hızlanmış gibiydi. Hemen arkasından garip ve panik içerisinde bir inleme duydu.

James'in kanı donmuştu.

Düzinelerce ahır odası vardı. Bu ses herhangi birinden geliyor olabilirdi. Buna rağmen sesin nereden geldiğini biliyor gibiydi. Ayakları onu en uzaktakine götürdü ve ruhundan kopan vahşi bir feryatla, kapı menteşelerinden sökerek açtı.

Elizabeth cehennemini neye benzediğini anlamıştı artık. Mavi gözleri, sarı saçları ve vahşi, zalim bir gülmemesi vardı. Var gücüyle Fellport'tan kurtulmaya çalıştı, ama ne kadar karşı koymaya çalışsa da adam onu ahır boyunca sürüklemişti.

Dudaklarıyla dudaklarını açmaya çalışıyordu ama kapalı tutmak için mücadele ediyordu. İtibarını ve kontrolünü alıp götürüyor olabilirdi, ama en azından bir yerini kapalı tutabilirdi.

Başını kaldırdı ve parmaklarıyla kollarını sıkarak, onu bir direğe doğru itti. "Seni öptüm, Bayan Hotchkiss," dedi iğrenç bir sesle. "Bana teşekkür et."

Kız isyankâr bir şekilde ona baktı.

Adam onu kuvvetle kendine çekti ve sonra sırtını direğe yaptırdı. Başı sert ve kıymıklı tahtaya çarptığında sırtıyordu. "Bana söyleyeceğin bir şey olduğuna düşünüyorum," diye mırıldandı.

"Cehenneme git," diyerek yüzüne tükürdü. Onu bırakmaması gerektiğini biliyordu çünkü bu ona daha da fazla saldırmasına sebep olacaktı, ama lanet olsun, en azından sözlerini kontrol etmesine izin veremeyecekti.

Adam sertçe ona baktığında Elizabeth onun kendisini hakareti yüzünden cezalandırmayacağını düşündü. Ama sonra, öfkeli bir inlemeyle onu direktten kaldırdı ve boş bir ahır odasına attı. Sere serpe samanların üzerine düşmüştü ve tam ayakları üzerinde kalkmaya çalışırken, ondan çok daha hızlı ve çok daha iri olan Fellport, nefesini kesecek şekilde üzerine çullandı.

"Beni yalnız bırak, seni..."

Elile kızın ağzını kapadı ve acı verici bir şekilde kafasını yana bükte. Sivri samanların yanına battığını hissediyor ama hiç acı hissetmiyordu. Hiçbir şey hissetmiyordu. Bu korkunç durumdan sağ çıkmanın tek yolunun ruhuyla bedenini ayırmaya çalışmak ve sanki Fellport'un tecavüzüne uğrayan kişinin kendisi olmadığını düşünmek olduğuna karar verdi.

Ve sonra, tam bu ayrılma tamamlanıyordu ki, bir ses duydu.

Fellport da duymuştu. Elini ağzına sıkıca bastırırken, kendisi de hareketsiz duruyordu.

Ahırın kapısının gıcırtsıydı bu. Baş tımarcı onu dün tamir edecekti fakat başka bir ayak işine çağırıldığından ve o gün diğer herkes de misafirlerin atlarıyla çok meşgul olduğundan, kimsenin kapıyı ayıracak vakti olmamıştı.

Ama bu gıcırta birinin ahıra girdiğinin kanıtıydı. Ve eğer orada biri varsa, Elizabeth'in kurtulma şansı yüksekti.

"Orada kimse var mı?"

James'in sesi.

Elizabeth daha önce yapmadığı kadar çok hareket etti. Sahip olduğunu tahmin bile etmediği bir güç bularak Fellport'un elinin altında ciyaklıyor ve inliyordu.

Daha sonra olanlar bulanıktı. Yüksek sesli, insan sesine benzemeyen bir haykırış duydu. Sonra ahırın kapısının kırılarak açıldığını işitti. Fellport onun üzeri-

nden kaldırıldı ve Elizabeth elbisesinin yırtık yerlerini kavrayarak uzak bir köşeye koştu.

James içine şeytan girmiş gibi görünüyordu. Fellport'u vahşi darbelerle yumrukluyordu. Adamın kafasını samanlara bastırırken gözlerinde çılgın ve vahşi bir bakış vardı.

"Samanın tadını sevdim mi?" diye tısladı. "Yüzünün yere yapıştırılması hoşuna gitti mi?"

Elizabeth korku dolu bir büyülenme ile adamları izliyordu.

"Kendi boyunun yarısında olan birine saldırmak seni güçlü mü hissettiriyor, ha? O yüzden mi? Büyük ve güçlü olduğun için istediğini yapabileceğini mi sandın?" James, Fellport'un yüzünü saman ve toprağı iyice sürterek kafasını biraz daha bastırdı. "Ah, ama ben senden daha büyük ve daha güçlüyüm. Şimdi nasıl hissediyorsun, Fellport? Benim merhametim altın olmak nasıl bir duygu?"

Acı bir sessizlik oldu. Sessizliği delen tek şey James'in kaba ve düzensiz nefes alışığıydı. "Yıllardır bu anı bekliyordum. Yıllardır senden intikam almayı bekliyordum."

"Benden mi?" diye ciyakladı Fellport.

"Hepinizden," diye inledi James. "Her birinizden. Onu kurtaramadım..." Kelimeler boğazında düğümlendi. Fellport nefes almaya bile cesaret edememişti.

"Elizabeth'i kurtarabilirim," diye fısıldadı. "Onun ımarını alıp götürmene izin vermeyeceğim."

"James?" diye fısıldadı Elizabeth. Tanrı aşkına, onu

öldürecek. Ve Elizabeth, Tanrı onun ruhunu korusun ama bunu izlemek istiyordu. James'in adamı ikiye ayırdığını görmek istiyordu.

Ama kesinlikle James'in asıldığını görmek istemiyordu, ki bunun sonunda muhtemelen o olacaktı. Fellport bir baronetti. Bir emlak idarecisi bir baronetti öldürüp temiz çıkamazdı. "James," dedi, daha yüksek bir sesle, "durmalısın."

James duraksadı, Fellport'a yüzüne bakacak kadar zaman vermişti. "Sen!" diye inledi Fellport.

James'in vücudu titriyordu ama yine de sesini kısık ve sağlam tutmayı becerdi. "Bayandan özür dile."

"O orospudan mı?"

Fellport'un başını alıp yere vurdu.

"Bayandan özür dile."

Fellport hiçbir şey söylemedi.

Ve sonra James, Elizabeth'in gözlerine inanamadığı bir hızla silah çekti.

Elizabeth'in nefesi kesilmişti. Titreyen eliyle ağzını kapattı.

Sert ve yüksek bir ses çıktı ve ardından James silahın namlusunu Fellport'un kafasına dayadı.

"Bayandan özür dile."

"Ben... Ben..." Fellport istem dışı titremeye başlamıştı, konuşamıyordu. James silahı yavaşça hareket ettirerek Fellport'un şakağını okşuyordu.

"Bayandan özür dile."

"James," dedi Elizabeth, sesinden ne kadar korkmuş olduğu belli oluyordu, "durman gerek. Her şey yolunda."

"Her şey yolunda değil!" diye kükredi. "Asla olmayacak! Ve bu adam özür dileyecek, yoksa ben..."

"Özür dilerim!" Kelimeler, Fellport'un ağzından sert ve paniklemiş bir ses tonuyla adeta fırladı.

James, Fellport'un gömleğinin yakasını kavradı ve onu yerde sürükledi. Kumaş boğazını sıktıkça, Fellport'un nefesi kesiliyordu. "Bu partiden ayrılacak..." dedi James öldürücü bir sesle.

James, Fellport'un yakasını azıcık bile gevşetmeden Elizabeth'e döndü. "Hemen dönerim."

Elizabeth türkeççe başını salladı ve titremesini durdurmaya çalışarak ellerini kavuşturdu.

James, Elizabeth'i ahırda yalnız başına bırakarak Fellport'u dışarı sürükledi. Elizabeth'in kafasında binlerce soru vardı.

James neden silah taşıyordu? Ve böyle bir hassasiyetle dövmüşmeyi nereden öğrenmişti? James'in yumrukları öyle arkadaşça, spor yapan bir boksör edasıyla değil türden değildi, adeta öldürmeye programlanmıştı.

Ve tabii bir de kalbinin yavaşlamasına ve vücudunun titremesinin durmasına izin vermeyen daha korkutucu sorular vardı. Ya James zamanında yetişemeydi? Ya Fellport daha da vahşileşseydi? Ya...?

Hayat böyle sorularla geçmezdi ve Elizabeth, olanı değil, olabilecekleri düşünerek acısını uzattığını biliyordu ama aklında bu olayı tekrar tekrar canlandırmanın engel olamıyordu. Ve James'in onu kurtardığı anı düşünürken, aslında kurtarmamış olduğunu

ve Fellport'un onun kıyafetlerini yırtıp tenine dokunarak ırzına...

"Yeter," dedi yüksek sesle ve parmaklarını şakaklarına basturarak yere çöktü. Ürpertileri titrefneye dönüyor ve bastırmaya çalıştığı hıçkırıkları boğazında birikiyordu. Hain vücudunu kontrol altına alabilmesi için derin derin nefes aldı ama gözyaşlarını tutabilecek kadar güçlü değildi.

Başı ellerinin arasına düştü ve ağlamaya başladı. Ve sonra çok garip bir şey hissetti. Malcolm kucaklamış, gözyaşlarını yalıyordu. Ve nedense bu daha da çok ağlamasına sebep oldu.

James, Sör Bertram Fellport'u sorgularken çok zorlanmamıştı. Ona, eğer bir daha Leydi Danbury'nin topraklarına adım atacak olursa, başına gelecekleri anlatması çok uzun sürmemişti. Ve Fellport korku ve kızgınlıkla titrerken, James tehdidini değiştirmiş ve eğer Elizabeth'in nerede olursa olsun, yirmi metre yakınına gelecek olursa, başına fena şeyler geleceğini söylemişti.

Ne de olsa, eğer James onu karısı yapma planlarını hayata geçirirse, yolları şüphesiz Londra'da kesişecekti.

"Birbirimizi anlıyor muyuz?" diye sordu James. Sesi korkutucu derecede sakin çıkmıştı.

Fellport başıyla onayladı.

"O zaman defol git bu topraklardan."

"Eşyalarımı almam gerek."

"Sana göndertirim," diye kestirip attı James. "At arabası getirmiş miydin?"

Fellport başını hayır manasında salladı. "Binsby ile gelmiştim."

"İyi. Şehir bir-iki kilometre uzaklıkta. Oradan seni Londra'ya götürecek birini kiralarsın."

Fellport başını salladı.

"Eğer bu olaydan birine bahsedecek olursan," dedi James öldürücü bir ses tonuyla, "ve eğer burada bulunduğumu birine söylersen, seni öldürürüm."

Fellport tekrar başını salladı. James'in emirlerine uyup oradan gitmekten başka hiçbir şey istemiyor gibi bir hali olmasına rağmen James, onu hâlâ yakasından tutuyordu.

"Bir şey daha," dedi James. "Eğer benden birine bahsedecek olursan, dediğim gibi seni öldürürüm ama eğer Bayan Hotchkiss'in ismini ağzına alırsan..."

Fellport kendini topladı.

"Bunu daha yavaşça yaparım."

James Fellport'un yakasını bıraktı ve baronet, koşarak kaçmadan önce biraz sendeledi. James, tepede onun uzaklaşmasını izledikten sonra, tekrar ahıra döndü. Böyle travmatik bir deneyimden sonra Elizabeth'i yalnız başına bırakmak hoşuna gitmemişti, fakat başkası yoktu. Fellport'un çaresine bakması gerekiyordu ve Elizabeth'in o alçakla bir dakika bile aynı odada kalmak istemeyeceğini düşünmüştü.

Fellport'un onun gerçek kimliğini her an açığa çıkarabileceğini de saymazsak tabii.

James, ahıra girdiği anda onun ağlamasını duydu. "Kahretsin," diye fısıldadı, ona yaklaşmakta tereddüt ederek. Onu nasıl teselli edeceğini bilmiyordu. Ne yapması gerektiği konusunda en ufak bir fikri yoktu. Tek bildiği kızın ona ihtiyacı olduğuydu, umutlarını boşa çıkarmamak için Tanrı'ya dua etti.

Köşedeki odaya vardı, kapı hâlâ menteşelerinden asılı bir şekilde sendeleyerek duruyordu. Elizabeth kollarını bacaklarına dolamış ve alnını dizlerine koymuş bir halde uzaktaki duvara sokulmuştu. Kedi nazı oluyorsa kendini Elizabeth'in kalçaları ve gövdesi arasındaki boşluğa sıkıştırmıştı ve James'i asıl şaşırtan şey ise, onu teselli ediyor gibi görünmesiydi.

"Lizzie?" diye fısıldadı James. "Ah, Lizzie."

Elizabeth hafifçe sağa ve sola doğru sallanıyordu ve James, kızın omuzlarının her titreyen nefeste yukarı kalkıp aşağı indiğini görebiliyordu.

Bu nefesi biliyordu. Hislerini zorla içinde tutmaya çalıştığı fakat gücünün yetmediği zaman aldığı tünde bir nefesti.

Çabucak yanına yaklaştı ve samanların üzerine oturdu. Narin omuzlarına kolunu atarak, "Gitti," diye fısıldadı.

Kız hiçbir şey söylemedi ama adam vücudunun gerildiğini hissetti.

James ona baktı. Kıyafetleri eski ama parçalanmamıştı ve her ne kadar Fellport'un ona tecavüz etmediğinden emin de olsa, bu saldırının bir öpücükten fazlası olmaması için dua etti.

Öpücük mü? Fellport ona her ne yaptıysa, dudaklarını onun dudaklarına koyup ne kadar da zorladıysa, onu öpücük denemezdi.

James'in gözleri onun başının üzerine doğru kaydı. Kızın rengi saçlarına samanlar dolanmıştı ve yüzünü görememesine rağmen çok çaresiz görünüyorlardı.

Elini sıktı. O tanıdık acizlik hissi geri hücum ediyordu. Kızın korkusunu hissedebiliyordu. Onu demeden sarsarak midasını sarmıştı. "Lütfen," diye fısıldadı. "Bana ne yapabileceğimi söyle."

Kız hiç ses çıkarmadı ama ona biraz daha sokuldu. James onu daha sıkı kucakladı.

"Seni bir daha rahatsız edemeyecek," dedi öfkeyle. "Sana söz veriyorum."

"Var gücümle güçlü olmaya çalışıyorum," dedi. "Güçle nefes alarak. Her gün, var gücümle uğraşacağım..."

James döndü ve onun yaşlı gözlerini kendisine bakmaya zorlayarak omuzlarından sıkıca tuttu. "Senin," dedi. "Sen benim tanıdığım en güçlü kadınsın."

"Var gücümle uğraşıyorum," dedi tekrar, sanki kendisine olan güvenini tazelemeye çalışarak. "Her gün. Ama yeterince güçlü değildim. Değildim..."

"Öyle söyleme. Bu senin suçun değildi. Fellport seni adamlar..." James duraksayarak, kulağı tırmalayan bir nefes aldı. "Kadınlara zarar verirler. Güçlü hissetmek için bildikleri tek yol bu."

Hiçbir şey söylemedi, boğazında biriken hıçkırıkları içeride tutmak için mücadele verdiğini gösteriyordu.

"Bu... Bu vahşet... Onun karakterindeki bir bozukluk, senin değil." Başını salladı ve bir an için gözlerini yumdu. "Bunu sana yapmasını sen istemedin."

"Biliyorum." Dudaklarında, James'in şimdiye kadar gördüğü en üzgün gülümseme vardı. "Ama onu durduramadım."

"Elizabeth, adam senin iki katın!"

Derin bir nefes verdi ve ondan uzaklaşarak sınıra duvara yaslandı. "Güçlü olmaktan yoruldum artık. Çorak yoruldum. Babamın öldüğü günden beri..."

James, gittikçe boş bakmaya başlayan gözlerine bir ifade arayarak dikkatle ona baktı. "Elizabeth," dedi tereddüt ederek, "ailen nasıl öldü?"

"Annem bir at arabası kazasında öldü," diye cevapladı, sesi boşluktan geliyor gibiydi. "Parçalandı, arabayı herkes gördü. Vücudunu örttüler ama herkes onun nasıl öldüğünü gördü."

Babası hakkında bir şey söylemesini bekledi ama söylemedi. Sonunda, "Peki ya baban?" diye fısıldadı.

"Kendini öldürdü."

James'in dudakları şaşkınlıkla açıldı, kontrol edilemez bir öfke ve hiddetle sarsılmıştı. Elizabeth'in babasının kendisini bu kadar umutsuz hissetmesine sebep olacak şey neydi bilmiyordu, ama Bay Hotchkiss'ın sinin bakımını en büyük kızına bırakarak korkaklığa seğmeceği yolu seçmişti.

Sesindeki öfkeyi gizlemeye çalışarak, "Nasıl oldu?" diye sordu.

Elizabeth yukarı baktı ve kederle anlattı. "Annemin hayatından altı ay sonraydı..." Kelimeler boğazında sıkıştı. "O en çok onu severdi."

James bir şey söylemeye çalıştı, ama kelimeler Elizabeth'in dudaklarından sular seller gibi akmaya başlamıştı. Sanki bir barajı açmış gibi, bu duygu selini durduramıyordu.

"Daha fazla devam edemedi," dedi, gözleri öfkeyle doluyordu. "Gün geçtikçe, hiçbirimizin ulaşamadığı bir yere doğru kayıyordu. Ve denedik! Tanrım, yemin ederim ki, denedik."

"Denediğini biliyorum," diye mırıldandı, omzunu sallayarak "Seni biliyorum. Denediğini biliyorum."

Jane ve Lucas bile. Eskiden olduğu gibi sürünerek duvara tırmandıkları zaman onları itiyordu. Bize sarsıyordu. Bize dokunmuyordu. Ve sonlara doğru, bizlerle konuşmamaya başlamıştı. "Derin bir nefes aldım ama bu onu sakinleştirmemişti. "Bizi asla onu bu kadar sevmeyeceğini biliyordum, ama yeterince sevmeyeceğini sanmıştım."

Parmakları sıkı bir yumruk oldu, ve James çaresiz bir ürpintiyle onun yumruğunu ağzına bastırışını izledi. Uzandı ve parmaklarına dokundu.

Üzgün ve ince bir fısıltıyla, "Bizi, yaşamaya devam etmek isteyen kadar sevmeyeceğini sanmıştık."

"Daha fazla bir şey söylemene gerek yok," diye fısıldadı James. "Anlatmana gerek yok."

"Hayır." Başını salladı. "Anlatmak istiyorum. Daha önce bunları kimseyle paylaşmadım."

Adam kızın cesaretini toplamasını bekledi.

"Kendini vurdu," dedi, kelimeler zar zor duyuluyordu. "Onu bahçede buldum. Her yer kan içeriyordu." Katılarak yutkundu. "Daha önce hiç o kadar kan görmemişim."

James onu rahatlatacak bir şey söylemek istiyordu ama sesiz kaldı çünkü yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Acı acı güldü. "Kendi kendime onun kendini bahçede vurmasının bir çeşit umursama göstergesi olduğunu söylemeye çalıştım. Kuyudan o kadar çok su içtirmeme rağmen toprak kanı emdi ve etraf temizlendi. Eğer kendini evde vurmuş olsaydı, o kanı nasıl temizlerdim, bir tek Tanrı bilir."

"Peki, ne yaptın?" diye yumuşakça sordu.

"Bir av kazası olarak gösterdim," diye fısıldadı. "Vücudunu ormana sürükledim. Herkes onun bir avcı olduğunu biliyordu. Hiç kimse başka bir şeyden şüphe etmedi. Ettilerse de kimse hiçbir şey söylemedi."

"Onu sürükledin mi?" diye sordu inanamayacak kadar. "Baban ufak tefek bir adam mıydı? Demek istediğin sen oldukça minyon bir tipsin ve..."

"Senin boylarında, ama biraz daha inceydi. O kadar nereden buldum, ben de bilmiyorum," dedi, başını sallayarak. "Saf korkudan kaynaklandı sanırım. Çocukların, onun yaptığı şeyi öğrenmelerini istemedim."

Bakarı baktı, gözlerindeki ifade birden şüpheyle dolmuştu. "Hâlâ bilmiyorlar."

Elini sıktı.

"Onun hakkında kötü konuşmamaya çalıştım."

"Ve bu yükü beş senedir omuzlarında taşıyordun," dedi yumuşakça. "Sırlar ağırdır, Elizabeth. Tek başına taşıması zordur."

Omuzları dikleşti, sonra yorgun bir silkmeye başladı. "Belki de yanlış bir şey yaptım. Ama paniklemediğim. Başka ne yapabilirdim bilemedim."

"Görünüşe bakılırsa, yapılması gereken en doğru şeyi yapmışsın."

"Kutsal toprağa gömüldü," dedi düz bir sesle. "Kısa süreyle göre, benim dışımda herkese göre, intihar değildi. Herkes taziyeyle geliyor ve bunun ne büyük bir başarı olduğunu söz ediyordu. Benim tek yapabileceğim, gerçeği haykırmamak olmuştu."

Başını çevirip yüzüne baktı. Menekşe rengi gözleri ıslanmış ve parlaktı. "Onun böyle kahraman gibi gösterilmesinden nefret etmiştim. İntiharını saklayan kişi ben olmama rağmen onun bir korkak olduğunu ve her şeyi benim üzerime bıraktığını, herkese söylemek istiyordum. Onları sarsmak, sarsmak, sarsmak ve onun ne kadar iyi bir baba olduğunu söylemelerini istiyordum. Çünkü değildi." Sesi iyice alçaldı ve sertleşti. "O iyi bir baba değildi. Biz sıkıntıydık. O sadece annemi istiyordu. Bizi asla istemedi."

"Üzgünüm," diye fısıldadı James, elini tutarak.

"Senin suçun değil."

Karşılığında ondan da bir gülücük koparmaya çalışarak gülümsedi. "Biliyorum, ama yine de üzgünüm."

Dudakları titredi. Neredeyse bir gülümseme veriydi ama tam da değil. "Sence de ironik bir durum değil mi? Sevginin iyi bir şey olduğunu düşünürsen, böyle değil mi?"

"Sevgi iyi bir şey, Elizabeth." Bunu içinden gelerek söylemişti. Tahmin edebileceğinden çok daha fazlaıyla içinden gelerek söylemişti.

Kız başını salladı. "Benim anne ve babam birbirlerini çok seviyorlardı. Kısaca, bize yeterince sevgi vermiyordu. Ve annem öldüğünde... Şey, resmen yerim tutamadık."

"Bu senin suçun değil," dedi James... "Sevginin sınırı yok. Eğer babanın kalbi tüm ailesini sığdıracak büyüklükte değilse, bu onun kusurlu olduğu anlamına geliyor, senin değil. Eğer doğru düzgün bir erkek olsaydı, çocuklarının, annene olan sevgisinin mucizeleri uzantıları olduğunu fark ederdi. Ve böylece kendinde onsuz devam edecek gücü bulurdu."

Elizabeth, yavaşça yüreğine işlemelerine izin vererek bu kelimeleri sindirdi. Haklı olduğunu, babasının zayıflıklarının onun zayıflıkları olduğunu, suçun kendisinde olmadığını biliyordu. Fakat bunu kabul etmek çok zordu. Onu nazik ve sıcak gözlerle seyreden James'e baktı. "Senin annen ve baban birbirlerini çok sevmiş olmalılar," dedi yumuşakça.

James şaşkınlıkla geri çekildi. "Benim ailem..."

...yavaşça. "Onları tam olarak bir aşk evliliği sayamazdık."

"Ah," dedi yumuşak bir tonla. "Ama belki de böyle de iyidir. Ne de olsa, benim annem ve babam..."

"Benim babamın yaptığı şey," diye sertçe fısıldadı, "cehennemde yakmalı."

Elizabeth ağzının kuruduğunu hissetti. "Ne demek istiyorsun?"

Uzun bir sessizlik oldu ve James sonunda ağzını açtığında, sesinin oldukça tuhaf çıktığını fark etti. "Annem öldüğünde ben altı yaşındaydım."

Kız sessizliğini korudu.

"Bana onun merdivenlerden düştüğünü söylemişlerdi. Boynunu kırdığını. Ne büyük bir trajedi, demek ki herkes."

"Ah, hayır." Kelimeler Elizabeth'in ağzından adeta tanelerle dökülmüştü.

James, yüzünü birden ona çevirdi. "Babam onun çok sakar olduğunu söylerdi ama onu dans ederken görmüştüm. Müzik odasında mırıldanarak tek başına dans ederdi. Gördüğüm en güzel ve en zarif kadındı. Bazen beni havaya kaldırır, kollarımı beline dolar ve benimle dans ederdi."

Elizabeth bir gülümsemeyle onu rahatlatmaya çalıştı. "Ben de Lucas'la böyle dans ederdim."

James başını salladı. "O sakar değildi. Elinde bir şamandıla yürürken mumu devirmiş olamaz. Onu incitirdi, Elizabeth. Lanet olası adam onu her gün incitirdi."

Elizabeth, alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırarak yutkundtu. Birden Fellport'a olan kontrol edilemez

öfkesi daha çok anlam kazanmıştı. Bu öfke neredeyse yirmi yıldan uzun süredir oradaydı.

"O sana... Sana zarar verdi mi?"

Başını hafifçe salladı. "Asla. Ben varisim." Bunu aneme de hep hatırlatırdı. Ona beni verdikten sonra hiçbir değeri kalmamıştı. Onun karısı olabilirdi ama aslında önemli olan bendim çünkü ben onun kanındandım."

Elizabeth'in omurgasına bir ürperti hücum etti. Onun daha önce babasından bin defa duymuş olduğu cümlelerden alıntı yaptığını biliyordu.

"Ve beni kullandı," diye devam etti James. Babaları donuklaşmıştı ve büyük, güçlü elleri titriyordu. "Ona olan öfkesini çıkartmak için beni kullanıyordu. Onun çocuk yetiştirme yöntemini asla onaylamazdım. Eğer ağladığımda bana sarıldığını veya beni teselli ettiğini görürse, öfkeden deliye dönerdi. Benim üzerine titrediğini görürse, bağırırdı. Çünkü bütün bunların beni zayıf birine dönüştüreceğini düşünürdü."

"Ah, James." Elizabeth uzandı ve onun saçını okşadı. Buna engel olamamıştı. Daha önce bu kadar çok teselliye ihtiyacı olan birisiyle tanışmamıştı.

"Böylece ağlamamayı öğrendim." Umutsuzca başını salladı. "Ve bir süre sonra, onun kucaklamalarından kendimi çekmeye başladım. Belki onun bana sarıldığını görmezse, ona zarar vermez diye düşünüyordum."

"Ama o durmadı, öyle değil mi?"

"Hayır. Ona saldırmak için hep bir sebebi vardı. Ve sonunda..." Nefesi, soğuk ve titrek bir iç çekmeyle vızıldadı. "Sonunda, onun yerinin merdivenlerin olduğu karar verdi."

Elizabeth yanaklarında sıcak bir şey hissetti ve anı o zaman ağladığının farkına vardı. "Sen ne yaptın?"

"Bu," diye cevapladı James, sesini hafifçe daha güçlü çıkarmaya çalışarak, "hikâyedeki tek parlak nokta sanırım. Teyzem, annemin kardeşi, geldi ve beni getirdi. Sanırım o her zaman aneme kötü davranıldığından şüphelenmişti ama durumun bu kadar kötü olabileceğini tahmin etmemişti. Babamın beni tekrar almasına izin vermeyeceğini söylemişti."

"Alır mıydı ki?"

"Bilmem. Hâlâ değerliydim. Onun tek varisi. Ama beni davranacak birine ihtiyacı vardı, özellikle de anam yokken..." Omuz silkti.

"Teyzen çok özel bir kadın olmalı."

Doğruyu söylemeyi her şeyden çok isteyerek ona bakıyordu ama yapamazdı. Henüz değil. "Öyle," dedi, sesi duygulu yüklü ve boğuk çıkmıştı. "Beni kurtardı. Beni kurtaran bir binadan çıkmış gibi, kurtardı."

Elizabeth yanağına dokundu. "Sana mutlu olmayı öğretti o olmalı."

"Durmadan bana sarılmaya çalıştı," dedi. "O ilk önce, bana sevgi göstermeye çalıştı, ben kaçtım. Eğer bana sarılırsa, eniştem onu dövecek sanıyordum." Sinsi bir şekilde güldü. "İnanabiliyor musun?"

"Böyle düşünmen çok normal," dedi Elizabeth. "Tanıdığın tek erkek babandı."

"O bana sevmeyi öğretti." Kısa, kesik ve kuvvetli bir nefes verdi. "Hâlâ affetmeyi öğrenemedim ama sevmeyi biliyorum."

"Baban affedilmeyi hak etmiyor," dedi. "Tanrı'nın vaazlarına uymaya çalışırım ve böyle bir durumda bize bu şekilde davranan bir kişiye diğer nağımızı dönmemiz gerektiğini biliyorum ama sen baban bunu hak etmiyor."

James bir süreliğine sessiz kaldı, sonra ona dönüp "Ben yirmi yaşındayken öldü. Cenazesine gitmedim."

Bir evladın, ebeveynine yapabileceği en son hakarı buydu. Elizabeth merhametsiz bir onaylama ile başını salladı. "Büyüme çağında onu hiç gördün mü?"

"Belli durumlarda görmek zorundaydım. Kaçınılmazdı. Onun oğluydum. Kanunlara göre, teyzem benim üzerimde hiçbir hakkı yoktu. Daha önce ona karşı gelecek bir kadınla karşılaşmamıştı. Onun nasıl başa çıkacağı hakkında hiçbir fikri yoktu."

Elizabeth uzandı ve alnına bir öpücük kondurdu. "Bu gece dua ederken, teyzene de edeceğim." Eli nağına doğru kaydı ve zamanı geri döndürüp o küçük çocuğun öyle kalmasını sağlayabilmeyi ve ona dünyanın güvenli ve sevgi dolu bir yer olduğunu gösterebilmeyi umarak hüznü bir pişmanlıkla ona baktı.

Başını eline doğru çevirdi. Dudakları avucunun içine dokunuyor, teninin sıcaklığı ile buluşuyor ve kalbini ısıtıyordu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Ne için?"

"Burada olduğun için. Dinlediğin için. Yalnızca kendin olduğun için."

"Ben de teşekkür ederim, öyleyse," diye fısıldadı. "Aynı şeyler için."

16. Bölüm

James, Elizabeth'i eve bırakırken, hayatını şöyle bir gözden geçirdi. Savaş Ofisi'nden çıkarıldığından beri, yaşları değil de, adeta oradan oraya sürükleniyor gibiydi. Herkesin beklediğini biliyordu fakat karşısına çıkan insanlardan memnun olmadığı için bir türlü huzur bulamıyordu. Evlenmesi gerektiğini biliyordu ama Londra'da kendine uygun, onu heyecanlandıran birini bulamamıştı. Kendi toprakları ve evlerine daha çok bağlı göstermesi gerekiyordu fakat her köşesinde babasının gölgesini gördüğü Riverdale Şatosu'na ev demek ondan gelmiyordu.

Ama bir hafta içerisinde, hayatı yön değiştirmişti. Bir yıldan fazla süredir, ilk kez bir şey istiyordu.

Birini istiyordu.

Elizabeth'i istiyordu.

Bu öğleden sonra öncesinde büyü yapılmış gibiydi. Kendinden geçmiş bir haldeydi ve takıntılı bir şekilde onunla evlenmeye karar vereceği anı düşünüyordu. Ama bu öğleden sonra, ahırda Elizabeth'i tekel altına almaya çalışırken, oldukça garip ve büyüleyici bir şey olmuştu.

Kendini birden, yıllardır sır olarak sakladığı şeyleri

ona anlatırken bulmuştu. Ve kelimeler ağzından kültürken, içinde bir boşluğun dolduğunu hissetmeye başlamıştı. Elizabeth'in ona büyü yapmadığını biliyordu. Kendinden geçmiş değildi ve takıntılı davranmıyordu.

Ona ihtiyacı vardı.

Ve onun vücudunun ve ruhunun her köşesi kendisinin oluncaya kadar, huzura kavuşamayacağını biliyordu. Eğer bu aşksa, kendi rızasıyla kapılmıştı buna.

Ama sorumluluklarını terk edemezdi ve teyzenne verdiği sözü bozamazdı. Bu lanet olası şantajcının gizemini çözecekti. Agatha'nın çocukken ona yaptığı iyiliklerin karşılığında, bu gizemi onun için çözecekti.

Elizabeth, Agatha'yı seviyordu. Anlardı.

Ama bu hiçbir şey yapmadan oturması gereken anlamına gelmiyordu. Agatha'ya, yapılabilecek en şeyin, şantajcının bir sonraki hamlesini beklemek olduğunu söylemişti ve bu doğruydu, fakat beklemekten yorulmuştu.

Elizabeth'in yüzüne, gözlerinin sonsuz maviliğine ve kusursuz cildine dikkatle baktı ve kararını verdi. Aniden, "Yarın Londra'ya gitmeliyim," dedi.

Elizabeth'in başı çabucak döndü. "Londra?" diye yankılandı sesi. "Neden?"

Ona doğruyu söyleyememekten nefret ederek ama sözlerinin de tamamen yalan olmadığından teselli bulmaya çalışarak, "Tatsız bir aile meselesi," diye cevapladı.

"Anlıyorum," dedi yavaşça.

Elbette anlamıyor, diye düşündü sertçe. Nasıl anlayabilirdi ki? Ama ona söyleyemezdi. Agatha'nın şantajcısının vahşileşme ihtimali oldukça düşüktü. James bu ihtimali tamamen göz ardı edemezdi. Elizabeth'i tamamen koruyabilmenin tek yolu, ona hiçbir şey söylememektir.

"Yakında dönerim," dedi. "Umarım bir hafta içinde."

"Fellport'un peşine düşmeyi planlamıyorsun, değil mi?" diye sordu, endişeyle kaşlarını kaldırarak. "Eğer ölse..."

İşaret parmağını kızın dudaklarına götürdü. "Fellport'un peşine düşmeyi planlamıyorum."

Elizabeth'in yüzünde hâlâ tedirgin bir ifade vardı. "Eğer ona bir daha saldırırsan, seni asarlar," diye ısrar etti. "Herhalde sen de biliyorsundur ki..."

James onu, küçük ama ümit vaat eden bir öpücükle öptü. "Benim için endişelenme," dedi, dudaklarını köşesine doğru mırıldanarak. İki elini avuçlarının arasına alarak geri çekildi. "Önce yapmam gereken, hallemem gereken şeyler var..."

Kelimeleri azalarak yok oldu ve onun gözlerindeki soruyu gördü. "Beraber olacağız," diyerek eğildi. "Sana söz veriyorum."

Gittikten onu bir kez daha öpmeliydi. "Gelecek çok parlak görünüyor," diye fısıldadı, kelimeler dudaklarına yumuşak ve tatlı bir şekilde değiyordu. "Sana çok parlak."

Elizabeth bu sözcükleri hiç hatırlıdan çıkarmıyordu. Gelecek hakkında niçin bu kadar iyimser olduğunu bilmiyordu; o hâlâ bir leydinin refakatçisi, James de hâlâ bir emlak idarecisiydi ve ikisinin de kıyıda köşelerde birikmiş bir parası yoktu, ama yine de geleceğin, onun dediği gibi, parlak olacağına karşı inancını yitirmiyordu.

Belki uzak bir akrabasından bir miras kalmasını bekliyordu. Belki Eton'da bir hoca tanıyordu ve Lucas'ı indirimli bir fiyattan oraya sokabilecekti. Belki...

Belki, belki, belki. Hayat belkilerle doluydu ve birdenbire gelen bu "belki" ihtimali, ona her zaman künden çok daha ümit vaat ediyordu.

Onca yıl omzunda taşıdığı sorumlulukları yürüten durmadan hissettiği endişeyi terk etmek adeta başını döndürmüştü. Eğer James problemlerini çözemediğini söylemişse, ona inanacaktı. Belki, bir erkeğin bu şekilde hayatına dalıp her şeyi mükemmelleştireceğini düşünerek aptallık ediyordu. Ne de olsa, babasının tam bir güvence ve dürüstlük örneği olduğu söylenmezdi.

Ama hayatında biraz olsun sihri hak ettiği kesindi. Şimdi James'i bulmuşken, zamanını tuzak ve tehlikeleri bekleyerek geçiremezdi. Kalbi yıllardır olduğundan daha hafifti ve bu mutluluğu herhangi bir şeyden alıp götürebileceğini düşünmeyi reddediyordu.

Leydi Danbury, James'in ailesini ziyaret etmek için bir izne çıktığını doğrulamıştı. Bir emlak idarecinin nadir bir nimetti bu, fakat Elizabeth, James'in, ailesinin Leydi Danbury ile olan bağlantısı sebebiyle, görüşü kazanmış olabileceğini düşünüyordu.

Garip olan şey, Leydi Danbury'nin hemen hemen her an sinirlerinin tepesinde olmasıydı. James'e işlerini halletmesi için zaman vermiş olabilirdi ama bunu büyük bir zarafet ve yardımseverlilikle yapmamış oldu. Bu kesindi. Elizabeth, birçok kez Leydi Danbury'yi yokluğu hakkında söylenirken yakalamıştı.

Gerçi bu aralar Leydi Danbury, James'i kötülemekten ziyade, yapacağı maskeli baloyu planlamakla meşguldü. Danbury Köşkü'nde yıllardır yapılan en büyük balo olacaktı ve tüm kadro ve buna ek olarak ayrıca bu parti için dışarıdan getirtilen elli hizmetçi çalışıp duruyordu. Arada yalnızca üç kapı olmasına rağmen Elizabeth'in oturma odasından kütüphaneye birine takılmadan ya da Leydi Danbury'ye misafir Jamesi, menü, Çin fenerleri veya kostümler hakkında soracak biriyle yarışmak zorunda kalmadan girilmesi çok güçtü.

Evet, kostüm değil, kostümler. Leydi Danbury, Elizabeth'i şok etmeye çalışıncasına iki kostüm ayarlatmıştı. Kendisi için Kraliçe Elizabeth ve Elizabeth için de kız çoban kostümü.

Bunun Elizabeth'in pek de hoşuna gittiği söylenemezdi.

"Bütün gece o asayı taşımayacağım," diye söylen-

"Asa mı? O hiçbir şey." Leydi Danbury kıkırdadı.
"Koyunu görene kadar bekle."

"Neeeee?"

"Yalnızca şaka yapıyorum, Elizabeth. Tanrı aşkına
daha iyi bir espri anlayışı geliştirmelisin."

Elizabeth öfkeyle homurdanarak, "Affedersiniz"
dedi.

Leydi D eliyle onu defetti. "Biliyorum. Biliyorum.
Şimdi, bana beş sene benimle çalıştıktan sonra sağ ka-
mı olan birinin harika bir espri anlayışına sahip ol-
ması gerektiğini söyleyeceksin."

"Öyle bir şey işte," diye mırıldandı Elizabeth.

"Veya büyük ihtimalle, eğer böyle bir espri an-
laşım olmasaydı, şimdiye kadar bana arkadaşlık etme-
miş olmanı çoktan tahtalıköyü boylamış olurdu."

Elizabeth gözlerini kırıştırdı. "Leydi Danbury
sanıyorum sizin espri anlayışınız da gün geçtikçe ge-
lişiyor."

"Öf. Benim yaşımda birinin espri anlayışı olma-
lı. Hayat ancak bu şekilde yaşanır hale geliyor."

Elizabeth yalnızca gültümsedi.

"Kedim nerde benim?"

"Hiçbir fikrim yok, Leydi Danbury. Onu bu sabah
hiç görmedim."

Leydi D, başını bir o yana bir bu yana çevire-
rek, "Malcolm'u bulmak için gözleriyle odayı tararken, be-
yandan da konuşmaya devam ediyordu. "İnsan ya-
şadıkça biraz daha saygı göreceğini zannediyor."

"Bu yorumu ne sebeple yapmış olduğunuzu ge-
çekten biliyorum."

Leydi Danbury'nin yüzü ekşidi. "Sen ve James'in
kendini beğenmişlik ya-
nıyorum."

Elizabeth henüz bir cevap vermeden Leydi D başı-
nı eğirdi ve, "Bu yaşımda kibirli ve kendini beğenmiş
olmak, hakkım," dedi.

"Yani bu kaç yaşında olduğunuz anlamına geli-
yor?"

Leydi D parmağını salladı. "Kurnazlaşma. Kaç ya-
şında olduğumu gayet iyi biliyorsun."

"Yaşınızı takip edebilmek için elimden geleni ya-
pıyorum."

"Humm. Kedim nerde benim?"

Bu soruyu önceden yanıtlamış olduğu için, Eliza-
beth onun yerine, "Şey, ah, Bay Siddons'ın ne zaman
geceğini biliyor musunuz acaba?" diye sordu.

"Benim maceraperest emlak idarecim mi?"

"Evet."

"Bilmiyorum. Lanet olası adam. Buradaki durum
gün geçtikçe kötüleşiyor."

Elizabeth, pencereden Danbury Köşkü'nün son-
nu ve bozulmamış çayırılarına baktı. "Biraz abartıyor
bilirsiniz."

Leydi D ağzını açıp bir şey söyleyecekti ki, Eliza-
beth, "Ve lütfen bana sizin yaşınızda abartmanın bir
nedeni olduğunu söylemeyin."

"İşte, burada. Malcolm!"

Elizabeth'in gözleri kapıya kaydı. Danbury
Köşkü'nün kralı, patileri sessizce halıda ilerleyerek
odasına giriyordu.

"İşte buradasın, tatlım," diye cilveleştirdi Leydi Danbury. "Annene gel."

Ama Malcolm sütlü kahverengi kuyruğunu ona doğru sallamadı bile. Kedisi doğrudan Elizabeth'e gidip kucacağına otururken Leydi D korkuyla onu izliyordu.

"Aferin sana kediciğim," diye mırıldandı Elizabeth.

"Burada neler oluyor?" diye sordu Leydi D.

"Malcolm ve ben bir tür barış ilan ettik."

"Ama o senden nefret eder!"

"Neden şimdi böyle söyleniyorsunuz Leydi Danbury?" dedi Elizabeth, şok olmuş gibi davranarak. "Seneler boyunca onun mükemmel derecede arkadaş canlısı bir kedi olduğunu savundunuz."

"Mükemmel bir kedi olduğu kesin," diye söylendi Leydi Danbury.

"Tüm bunları benim uydurduğumu defalarca söylediğinizi de unutmayalım."

"Yalan söyledim!"

Elizabeth alaycı bir şekilde, ona inanmadığını göstererek, "Hayır!" dedi.

"Kedimi geri istiyorum!"

Elizabeth omuz silkti. Malcolm sırtını döndü ve patilerini kafasının üzerine kadar kaldırarak gerindi.

"Seni sefil hain kedi."

Kedinin çenesinin altındaki tüyleri okşayan Elizabeth gülümsedi. "Hayat güzel, değil mi Malcolm? Hayat çok ama çok güzel."

Malcolm onaylayarak mırladı. Elizabeth, kedinin onu anladığından emindi.

James, Londra'da öfkeyle yanıp tutuşuyordu. Bir nefesden uzun süredir Agatha'nın hayatını araştırıyor ve işe yarar bir şey bulamamıştı. Teyzesine zarar vermek isteyebilecek birini bilen kimseyle tanışmamıştı. Ah, onun keskin mizah anlayışı ve dobralığı hakkında konuşanlar vardı, fakat kimse gerçekten onun nefret etmiyordu.

Daha ötesinde, geçmişinde bir skandal olabileceği ne dair en ufak bir fısıltının izi bile yoktu. Londra'nın dışında, Agatha Danbury, örnek alınacak bir yaşam sürmüştü. Dürüst, düzgün ve namuslu bir İngiliz bakanı için baş örnek olmaya adanmıştı.

Doğruyu söylemek gerekirse, daha önce hiç bu kadar sıkıcı bir soruşturma yapmamıştı.

Zaten dişe dokunur bir şey bulacağını beklemiyordu. Ne de olsa şantajcı, teyzesini Surrey'de bulmuştu. Ama Danbury Köşkü'nde herhangi bir ipucu bulamadığından, Londra en mantıklı ikinci adım olacaktı. Eğer şantajcı Agatha Teyzesi'nin sırrını sosyetenin oldukça hızlı dönen dedikodu çarkından öğrenmişse, Londra'da birinin *bir şeyler* biliyor olması mantıklıydı.

Fakat James acı bir şekilde hayal kırıklığına uğramıştı.

Şimdi Danbury Köşkü'ne dönmekten ve şantajcının yeni bir hamle yapmış olmasını ummaktan başka yapabileceği bir şey kalmamıştı. Ve bu oldukça imkânsız görünüyordu, özellikle de teyzesinden herhangi bir posta alınamışken. Kuşkusuz kendisine ulaşacağını biliyordu, gitmeden önce ona hangi amaçla ve nereye gittiğini açıkça söylemişti.

Agatha onun gitme kararı üzerine tatsız bir k-
ga çıkarmıştı. Şantajcısının Surrey'de, Danbur-
Köşkü'nün kuytu köşelerinde pusuya yatmış oldu-
na emindi. James ön kapıdan çıktığı anda, Agatha k-
disinden bile daha somurtkan ve huysuz olmuştu.

James, teyzesinin asık suratlı ve ters anında yata-
da olmak zorunda kalan zavallı Elizabeth'i düşünene-
yüzünü buruşturdu.

Üç gün daha. Londra'daki sorgusuna daha faz-
zaman ayıramazdı. Üç gün daha ve sonra Danbur-
Köşkü'ne geri dönecek, teyzesine başarısız olduğunu
söyleyecek ve Elizabeth'e niyetinden bahsedecekti.

Üç gün daha ve sonra hayatında yeni bir sayfa aç-
caktı.

Cuma günü, öğleden sonradan itibaren, Danbur-
Köşkü kuşatma altındaydı. Elizabeth, malikâneyi ak-
şam için hazırlayan hizmetçi sürüsünden kaçmak için
bir saatliğine kütüphaneye kapanmıştı. Ancak bu gün-
gün hazırlıktan kaçmanın bir yolu yoktu. Leydi Dan-
bury, köşkte hazırlanması için Elizabeth'e ısrar etmiş-
ti. Elizabeth'i işten eve döndükten sonra, kostümüne
geri gelmekten kurtaran, oldukça duyarlı bir teklifi
bu. Ama aynı zamanda da onu birkaç dakikalık sessiz-
likten mahrum bırakmıştı.

Kütüphanedeki zaman sayılmazdı. En boş konular-
da akıl danışmak isteyen beşten fazla hizmetçi kapı-
çalmışken, nasıl sayılabiliirdi ki? En sonunda Elizabeth
ellerini kaldırıp sesini yükseltmek zorunda kalmıştı.
"Leydi Danbury'ye sorun!"

İlk at arabaları evin ana kapısından girerken, Eliza-
beth aşağıya koşarak Leydi Danbury'nin ona o akşamlik
kostümü olduğu odaya daldı. Korkunç çoban kostümü,
kumaşında asasıyla birlikte, gardropta asılı duruyordu.

Elizabeth yatağa zıpladı. Partiye erken gitmek için
hiçbir arzusu yoktu. Hemen hemen tüm akşamı ken-
di başına geçirmeyi bekliyordu. Kendi başına olmak-
la ilgili bir derdi yoktu ama istediği en son şey kendi
başına olduğunun fark edilmesiydi. Parti gerçekten
başlıklarla karşılaşmışken oraya gitmek, araya karışmasını
isteyecekti. O zaman, Leydi Danbury'nin tüm
misafirleri çoktan kendi sohbetlerine dalmış olacaklar
ve ona dikkat etmeyeceklerdi.

Ama misafirler damla damladan ziyade bir sel gibi
gelirler ve akın etmişlerdi ve eğer Elizabeth biraz daha bek-
lese, Leydi Danbury'nin onu saçından tutarak aşağıya
çekileceğini biliyordu. O yüzden çoban kostümü-
nü giydi, Leydi D'nin onun için satın almış olduğunu
fark etmediği maskeyi taktı ve aynanın karşısında durdu.

"Çok gülmüş görünüyorum," dedi kendi yansıma-
sına. "Fazlasıyla gülünç." Beyaz elbisesi, herhangi bir
çobanın almaya gücünün yetemeyeceği kadar dantelli
ve fırfırlıydı. Korsesi ise elbette ahlaksız değildi ama
göğüs kadar giydiği her şeyden çok daha açık kesimli
olduğu söylenebilirdi.

Elbiseyi çekiştirerek, "Sanki bir çoban bunu giye-
cek çayırda koşabiliymiş gibi," diye söylendi. Elbet-
te bir çobanın tüylü bir maske takması da pek olağan
sayılmazdı ama bu gösterdiği engin göğüs manzarası-
nın olağandışılığı ile karşılaştırılmazdı.

"Öf, bana ne," diye söylendi. "Kimse benim olduğumu bilmeyecek nasıl olsa. Hem, eğer biri bantatsız bir harekette bulunursa, bu lanet asam var."

Elizabeth asasını kaldırdı ve bir kılıç gibi havaya salladı. Durumundan memnun bir halde odadan dışarı çıktı ve holden aşağı doğru ilerledi. Ancak, merdivenlere gelmeden bir kapı açıldı ve içeriden balkabağı gibi giyinmiş bir kadın fırladı.

İkisi birlikte haliya düştüler ve pür telaş birbirlerinden özür dilemeye başladılar. Elizabeth kalktı ve sonra hâlâ yerde duran balkabağına baktı.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu Elizabeth.

Yeşil maskesini elinde tutan balkabağı başıyla onayladı. "Teşekkür ederim. Korkarım bu aralar biraz hantalıyım."

Elizabeth birkaç kez gözlerini kırıştırdıktan sonra balkabağının – Yani kadının! Onu bir balkabağı olarak düşünmekten vazgeçmeliydi – ne demek istediğini anladı. "Ah, hayır!" dedi Elizabeth, dizlerini büküp yanına oturarak. "İyi misiniz? Sizin..." Kadının ortasına gösterdi, bu balkabağı kostümüyle ortasının neresi olduğunu anlamak zor olmasına rağmen.

"Ben iyiyim," diye temin etti kadın onu. "Yalnızca gururum incindi, o kadar."

"İşte, size yardım edeyim." Bu kostümle hareketmesi zordu ama Elizabeth sonunda kadının yardımını sağladı.

"Size çarptığım için çok üzgünüm," diye özür diledi.

Beyaz bayan. "Çok geç kaldım ve eşimin aşağıda ayağını vurduğundan eminim ve..."

"Sorun değil, sizi temin ederim," dedi Elizabeth. Ve sonra, kadın çok arkadaş canlısı bir balkabağı olduğundan, "Aslında ben size minnettar sayılırım. Bu bir kazaya dâhil olup, sebebiyet vermemiş olmak benim için bir ilk. Korkunç derecede sakarımdır."

Elizabeth'in yeni arkadaşı güldü. "Madem bu kadar yakınlaştık, lütfen daha da cüretkâr olup, kendimi tanıtmeme izin verin. Ben Bayan Blake Ravenscroft ama bana Caroline'den başka bir şekilde hitap etersen, bozulurum."

"Ben Elizabeth Hotchkiss. Leydi Danbury'nin rekabetsiziyim."

"Ulu Tanrım, gerçekten mi? Onun bazen bir ejderha dönüştüğünü duydum."

"Aslında tanıyınca çok tatlı bir insan. Ama kötü tarafına denk gelmek istemezsiniz."

Caroline başıyla onayladı ve kahverengi saçlarını düzeltti. "Çok mu dağılımışım?"

Elizabeth başını salladı. "Bir balkabağından beklenenden fazla değil."

"Evet, sanırım balkabakları kuaför görseler bile onlardan çok fazla bir düzen beklenmiyor."

Elizabeth bir kahkaha attı. Bu kadından çok hoşlanmıştı.

Caroline kolunu uzattı. "Aşağıya inelim mi?"

Elizabeth başıyla onayladı ve merdivenlere doğru ilerlediler.

"Eşimin çocukken burada biraz vakit geçirmişliği

vardır ve şimdi bile Leydi Danbury'den korktuğunu söyler," dedi Caroline.

"Eşin onun çocuklarıyla mı arkadaştı?"

"Ashında, yeğeniyle. Riverdale Markisi. Onu bu akşam görmeyi umuyorum. Davet edildiğine eminim. Onunla tanışmış mıydın?"

"Hayır. Hayır. Tanışmadım. Ama geçen hafta adını duymuştum."

"Öyle mi?" Caroline dikkatlice basamaklardan aşağıya inmeye başladı. "Neyin peşinde şu sıralar? Bir aydır kendisinden haber alamadım."

"Gerçekten bilmiyorum. Leydi Danbury geçen hafta küçük bir bahçe partisi düzenledi ve oradaki misafirlerden biriyle onunla acilen Londra'da görüşme istediğine dair bir not gönderdi."

"Ah, ne kadar James'lik bir hareket."

Elizabeth bu ismi duyunca gülümsedi. Onun kendi James'i vardı ve onu görmek için sabırsızlanıyordu.

Caroline basamakta durdu, bir kız kardeş edasıyla ve büyük bir merakla Elizabeth'e döndü. "O neydi öyle?"

"Ne?"

"O gülümseme. Ve sakın gülümsemiyor olduğumu söyleme. Gördüm."

"Ah." Elizabeth yanaklarının kızardığını hissetti. "Bir şey değil. Benim de James adında bir talibim var."

"Öyle mi?" Caroline'in deniz mavisi gözleri doğuştan bir çöpçatan edasıyla parladı. "Bizi tanıştırmalısın."

"Burada değil. Ne yazık ki. O Leydi Danbury'nin emlak idarecisi ama yakın bir zamanda Londra'ya gitmesi gerekti. Sanırım bir çeşit ailevi meseleden dolayı."

"Ne yazık. Şimdiden sizinle çok yakın dost olacaktım hissediyorum. Onunla tanışmak isterdim."

Elizabeth'in gözleri puslandı. "Ne kadar tatlı konuşsun."

"Öyle mi düşünüyorsun? Benim çok cüretkâr olmağımı düşünmemene sevindim. Ben sosyetedede yaşamadım ve düşünmeden konuşmak gibi korkunç bir alışkanlığım vardır. Bu kocamı deli eder."

"Sana taptığına eminim."

Caroline'in gözleri parladı. Elizabeth onların bir evliliği yaşadıklarına düşündü. "O kadar geç kalmış ki, kafamı koparacak," dedi Caroline. "Bazen çok şüpheli olabiliyor."

"Öyleyse bir an önce gitsek iyi olacak."

"Seni Blake ile tanıştırmak için sabırsızlanıyorum."

"Bu harika olur. Ama önce Leydi Danbury'yi bulup bir şey ihtiyacı olup olmadığından emin olmalıyım."

"Görev beklemes. Ama bu akşam tekrar buluşacağımıza söz vermelisin." Caroline kurnazca gülümsedi ve kostümünü göstererek, "Oldukça kolay bulunabilecek bir haldeyim," dedi.

Elizabeth merdivenlerin sonuna geldiklerinde, koluna Caroline'in kolundan ayırdı. "Söz veriyorum, tekrar görüşeceğiz," dedi ve sonra, gülümseyip onu

başıyla selamlayarak balo salonundan uzaklaştı. Leydi Danbury ön tarafta misafirlerini karşılıyor olmalı ve kalabalıkla savaşırmaktansa, evin dışarısından dönmek çok daha kolay olacaktı.

"Bu lanet olası şey de ne böyle?" James, Danbury Köşkü'ne giden at arabaları sürüşüyle beraber atları ilerlemeye çalışıyor ve oldukça karanlık ve yüksek sesle küfürler ederek sırayı takip ediyordu.

Maskeli balo. Lanet olası, sinir bozucu, rahatsız edici maskeli balo. Tamamen aklından çıkmıştı.

Oysa ki bu akşamı son ayrıntısına kadar planlamıştı. Teyzesine gidecek, ona başarısız olduğunu ve şantajcısını tespit edemediğini söyleyecek ve devam edeceğine söz vererek bunu yaparken hayatını beklemeye alamayacağını belirtecekti.

Sonra atını Elizabeth'in kulübesine sürecekti ve onu evlenme teklif edecekti. Tüm dönüş yolu boyunca aptal sırtarak her sözünü planlamıştı. Lucas'ı yanına alıp ondan kız kardeşini isteyecekti. Sekiz yaşında bir çocuğun hayatını yönetmesine izin vereceğinden değil elbette, ama o küçük çocuğu buna dâhil etme düşüncesi bile yüreğini ısıtıyordu.

Ayrıca Elizabeth'in bu jestinden etkilenmeyeceğinden emindi. Zaten tüm amacı da bu değil miydi?

Ama bu akşam Danbury Köşkü'nden kaçamayacağı ve teyzesi ile özel konuşabileceği bir an yakalayamayacağından emindi.

At arabası sürüşüne öfkeli bir şekilde baktı ve atını ana yoldan çıkararak Danbury Köşkü'nün ana çayını

yanındaki hafif ağaçlık alana doğru soktu. Dolunay vardı ve köşkün pencerelerinden yolunu aydınlatmaya yetecek kadar ışık yayılıyordu, o yüzden ahıra doğru giderken fazla yavaşlamasına gerek kalmamıştı.

Anni yerleştirdikten sonra küçük kulübesine doğru ilerlemeye başladı. Yürürken, Elizabeth'i üç hafta önce orayı karıştırırken yakaladığı anı düşünerek gülmeye başlıyordu. Ona hâlâ bundan bahsetmemişti. Her neyse, önünde onunla paylaşacağı bir ömür vardı.

Geçici evinin sessizliğini ve ıssızlığını tercih edenek partiden gelen sesleri umursamamaya çalıştı ama annesinin guruldalarını duymazdan gelemiyordu. Elizabeth'i bir an önce görebilmek için, apar topar Surrey'ye gelmişti ve yolda, bir lokma ekmek için bile durmamıştı. Elbette kulübesinde yiyebileceği bir şey vardı, bu yüzden kendi kendine yüksek sesle küfür ederek zorla dışarı yürüdü. Eğer şansı yaver giderse, annesinden veya sarhoş bir eğlence düşkünü tarafından yolu kesilmeden mutfağa varabilirdi.

Çayra dökülen kalabalığın arasında dikkat çekmek için başını öne eğerek yürüyordu. Eğer bir uşak gibi davranırsa, Agatha'nın konukları da onu bir uşak olarak görecekti ve şansı yaver giderse, onu yalnız bırakacaklardı. Tanrı biliyordu ki, kimse Riverdale Markisi'ni böyle pis ve döküntü kıyafetlerle görmeyi beklemezdi.

Kalabalığın kenarındaydı ve tam yolunu yarılamak isteyecekti ki, gözü, bir taşla takılıp düşmemek için dengeyi bulmaya çalışan ve en sonunda asasını yere saplatarak ayakta kalmayı beceren bir çobana takıldı.

Elizabeth. Bu o olmalıydı. Ondan başka hiçbir sa-

rışın çoban, bu kadar büyüleyici derecede sakar olmazdı.

Danbury Köşkü'nün ön tarafına geçmeye çalışır gibi bir hali vardı.

James yolunu değiştirerek ona doğru ilerlemeye başladı. Kalbi, yakında onu kollarına alacağını bilerek küt küt atıyordu.

Ne zaman böyle romantik bir serseme dönmüşse Kimin umurundaydı ki? O âşıkta işte. Sonunda kalbini tamamlayan kadını bulmuştu ve eğer bu onu sersemletirse de umurunda değildi.

O evin önüne varmaya çalışırken, arkasından yal-laştı ve daha o ayak seslerini bile duyamadan, uzandı ve bileğinden tuttu.

Kız çok içerisinde nefes alıp verirken, James kızın gözlerindeki panigin, zevke dönmüşmesini mutlulukla izledi.

"James!" diye haykırdı, elini tutmak için uzatarak "Döndün."

James parmaklarını kaldırarak Elizabeth'in dudaklarına götürdü ve, "Daha fazla uzak kalamadım," dedi.

Uzaktan geçirdikleri bu zaman onu utangaçlaştırmıştı. Fısıltıyla, "Seni özledim," derken, gözlerine bakamadı.

James onu kollarına sardı ve öptü. Ve sonra, dudaklarını zorla onunkilerden ayırarak, "Benimle gel," dedi.

"Nereye?"

"Her yere."

17. Bölüm

Büyüleyici bir geceydi. Ay pırıl pırıl parlıyordu, hava kırmızı çiçeklerinin hafif kokusuyla dolmuştu ve her şey, insanın tenini romantik bir fısıltı gibi okşuyordu.

Elizabeth kendisini bir prenses gibi hissediyordu. Her şeyden ve basit Elizabeth Hotchkiss değildi, olamazdı. Çayırı adeta yırtarak geçiyor, altın rengi bir kurdele gibi dalgalanıyordu. Bir geceliğine, hiçbir kaygısı, hiçbir sorumluluğu yoktu. Kahkaha ve tutku her yanını sarıyordu.

El ele koştular. Partiden yükselen sesler hâlâ havada uçuşuyordu olmasına rağmen Danbury Köşkü gözden kaybolmuştu. Çevrelerindeki ağaçlar biraz daha sakinleşti ve en sonunda James durdu, gayret ve heyecandan hızla nefes alıp veriyordu.

"Aman Tanrım," diyerek soluklandı Elizabeth, neyse onun kollarına düşerek. "Ne zamandır bu kadar hızlı koşmamıştım..."

James kollarını ona doladı, kızın nefesi kesilmişti. "Öp beni," diye buyurdu. Elizabeth gecenin bu saatinde kaybolmuştu ve hissettiği tüm tereddütler, her şeyin uygun neyin skandal olduğu hakkındaki tüm

düşünceler adeta erimişti. Boynunu uzatarak ona dudaklarını sundu ve James de hassasiyet ve ilkel ünyaç karışımı bir şey hissederek genç kızın dudaklarına laştı.

"Bekâretini almayacağım. Şimdi değil, henüz değil," diyerek onun teni üzerine yemin etti. "Ama ben senin sevmeme izin ver."

Elizabeth ne demek istediğini anlamamıştı ama kanı damarlarında öyle hızlı ve sıcak bir şekilde akıyordu ki onu reddedemiyordu. Başını kaldırdı ve gözleri kolata rengi gözlerindeki ateşi görerek kararını verdi. "Sev beni," diye fısıldadı. "Sana güveniyorum."

James'in parmakları, saygıyla genç kızın yumuşak tenine dokunurken titriyordu. Parmaklarının altındaki saçları adeta altın renkli bir ipek gibiydi. James'in gözüne, birden devasa, hatta oldukça tuhaf görünen ellerinin altında ne kadar da ufak ve kırılardı. Birden onu kırabileceğini düşündü. Minik ve narinde onun korumasındaydı. "Nazik olacağım," diye fısıldadı, kendi sesini zor tanıyarak. "Sana asla zarar veremeyeceğim. Asla."

Ona güveniyordu. Güçlü ve ruhunu büyüleyen bir yeteneği vardı.

Adam ellerini hafifçe yanaklarından, ensesinin çplak tenine doğru kaydırdı. Kostümünü daha önce giydiği kıyafetlere hiç benzemiyordu. Çplak omuzlarını göstererek adeta onunla dalga geçiyordu. Elbisesinin altına hafif bir dürtmeyle her an üzerinden düşecekmiş gibi duruyordu. Parmağını yumuşak kumaşa takıp

omuzlarından birini ortaya çıkarabilir ve sonra elbisesini aşağıya çekip, onun...

Kasıklarında kanın toplandığını hissetti. Ulu Tanrı, sadece onun kıyafetlerini çıkardığını hayal ederek ne kadar sertleşiyorsa, onu kendi isteğiyle, çıplak teninin arasına aldığında ne olacaktı? Hak ettiği namus ve hassasiyetle onunla sevişmeyi nasıl becerebilirdi?

Nefesi ciğerlerini yakıyordu. Gözünü, ortaya çıkan çplak teninden ayırmayarak yavaşça elbisesinin omzunu indirdi. Teni ay ışığı altında nadide bir inci gibi parlıyordu. Başını, omzu ve boynu arasındaki omzuna doğru indirmek, onun için sanki eve gelmek gibiydi.

Onu öptükçe, eli elbisesinin diğer omzuna doğru kaydı ve aynı sihrî tekrarladı. Kumaş aşağıya doğru karnın göğüslerinin narın ve şişkin üstlerini ortaya çıkarırken, kızın nefes alıp vermesinin iyice hızlandığını hissedebiliyordu. Bir şeyler mırıldandığını duydu fakat anlamı demediğinden emindi. James göğüslerinin arasındaki tek düğmeyi açıp elbisesinin yakasının iyice sallayarak aşağıya doğru kaymasını sağladı.

Genç kızın, göğüslerini kapatmak için kalkan elbisesini havada yakalayarak dudağına tüy gibi hafif bir dokunuş kondu. "Güzelsin," diye fısıldadı, nefesinin sıcaklığı ağzından içeriye giriyordu. "Çok güzel."

Bir eliyle hâlâ ellerini tutarken, diğeriyle uzanarak omzunu elini dolduracak şekilde göğsünü kavradı. Şaşırtıcı derecede diri göğüsleri vardı. James, onun, avcunun

içerisinde dikleşen göğüs ucunu hissettiğinde zevk inlememesine imkân yoktu.

Başını kaldırıp yüzüne baktı, onun ifadesini görmeye ihtiyacı vardı. Dokunuşlarından hoşlandığını bilmeye ihtiyacı vardı. Dudakları aralanmış ve sıcak diliyle yeni ıslatılmış gibi parıltıyordu. Gözleri büyümüş gibiydi. Nefes alış hızlanmıştı.

Altlarındaki çimen sanki yumuşak ve serin bir hal gibiydi, saçları paha biçilmez altın bir yelpaze gibi açılmıştı. James bir süreliğine yalnızca ona baktı, ona bu dakikaları yaşattığı için Tanrı'ya şükretti ve sonra başını göğsüne doğru eğerek dudaklarıyla onu sevmeye başladı.

James'in dudakları göğüs ucunu sararken Elizabeth'in ağzından sersemlemiş bir, "Ah!" çıktı. James'in nefesinin sıcaklığını göğsünde hissediyordu ve bu kanını kaynatıyordu. Hareket etmeye ihtiyacı vardı. Ayaklarını gerip tabanlarını çimenlere sürterek ellerini gerip saçlarına okşamak istiyordu.

James'in altında yatan, onun sunduğu geniş ulaşma arzusuna yenik düşmüş bir halde, sırtını öster gibi gerdi. "James," dedi nefesi kesilmiş bir şekilde ve sonra tekrar fısıldadı. Dudaklarına gelen kelime onun ismiydi ve kulağa bir yalvarış, adeta dua gibi geliyordu.

Elbisesi, aşağıya inebileceği kadar inmişti. Böylece James'in bir eli bacağına doğru kaydı ve dizini okumadan önce, baldırına dokundu. Ve sonra, kız, yavaş ve bekleyiş içerisnde biraz daha yükseldi ve adamın

dizinden yukarı doğru çıkararak kalçasının yumuşak etini sıkıştırdı.

İsmi tekrar dudaklarından geçmişti ama dudakları kelimelerin üzerindeydi, o yüzden kelimeler nefeslenemiyordu. Eli bacağına geziniyor ve kalçasının altına doğru kayıyordu. Kız, bir şeyin sınırında durduğunu ve geri dönüşü olmayan gizemli bir yolculuğa çıktığını fark ederek kasıldı.

James ona bakmak için başını kaldırdı. Onun o halde yüzüne odaklanabilmek için birkaç kez gözlerini kırması gerekti. Sonra adam, dudaklarında çapkın bir gülümsemeyle, "Daha fazla?" diye sordu.

Elizabeth kendine engel olamayarak başını salladı. James'in eli çenesinin altına doğru ilerleyip boyunu keşfe çıkmadan önce, Elizabeth'in yüzündeki gülümsemenin büyüdüğünü gördü.

Ve sonra eli biraz daha yukarı çıktı.

Neredeyse kalçasının en başındaydı. Kadınlığının merkezine çok yakındı. Bu mesafe sinir bozucuydu ve bacakları beklenti içerisinde titremeye başlamıştı.

"Bana güven," diye fısıldadı. "Yalnızca güven. Bunun senin için iyi olmasını sağlayacağım. Söz veriyorum."

Titremesi durmadı fakat bacakları, onun vücuduna kalçaları arasına almaya izin verecek şekilde hafifçe eğilmişti. O dakikaya kadar, adamın güçlü kollarından destek alarak kendini ondan uzak tutmuş olduğunu düşünmüştü.

Ama vücuduyla üzerine eğildiği anda her şey de-

gişmişti. Ağırılığı heyecan vericiydi, boyu, sıcaklığı. Ondan çok daha iriydi; vücudunun azametini ve gücünü, kendisini ona böyle yakın bir şekilde bastırarak kadar anlayamamıştı.

Eli kalçasının tamamını kaplamıştı. Başparmağı kadınlığını koruyan kıvrımlarına tehlikeli derecede yakın duruyordu. Adeta onunla alay ediyordu.

Ve sonra ona dokundu.

Elizabeth omurgasından yukarı fırlayan bu elektrik akımına kesinlikle hazırlıksız yakalanmıştı. Başka birinin dokunuşuna bu kadar çaresizce ihtiyacı olacağı asla tahmin etmemişti.

Sıcak nefesiyle kulağını adeta alevlendirdi ve sonra ona aşk ve tutku sözcükleri fışkırmaya devam etti. Sınırı ulaştığını sandığı her seferinde, onu biraz daha havaya kaldırıyor ve onu yeni bir tutku düzeyine taşıyordu.

Eğer kollarıyla James'i sararsa, gömleğini ayırmaktan korkan Elizabeth, çimenleri koparıyor. Ama sonra, parmağı içine doğru girerken, fısıldadı: "Dokun bana."

Kendi tutkusundan korkan Elizabeth, deneme par gibi gömleğinin yakalarına dokundu. İlk dokunulmaması. Ona dokunabilmek için hızlıca hareket eden elleri sayesinde, ikinci düğme de ilikinden kurtulmuştu.

"Aman Tanrım, Elizabeth," dedi nefes nefese. "Ben öldürüyorum."

Kız durunca, adam hemen ona baktı.

"Hayır," dedi gülerek. "Bu iyi bir şey."

"Emin misin? Çünkü... Ahhhhhhhhhhh!"

Ne yaptığı ve parmaklarını nasıl oynattığı hakkında herhangi bir fikri yoktu ama içinde biriken basınç den bir patlamıştı. Vücudu gerildi, sonra yükseldi, sonra titredi ve en sonunda titremeye yere indiğinde, her parçaya ayrılmış olduğundan emindi.

"Ah, James," diye iç çekti. "İçimi titretecek derecede hissettiriyorsun beni."

Vücudu hâlâ taş gibi sertti ve o gece ihtiyaçlarının karşılanmayacağını bilerek arzusuyla gerilmişti. Vücudunun ağırlığıyla kolları titremeye başlayınca James sokularak yere, onun yanına yattı. Yüzünün manzarasını izleyebilmek için başını dirseğiyle destekledi. Gözleri kapalıydı, dudakları yarı açıktı ve sonunda bu kadar güzel bir şey görmemiş olduğundan emindi.

"Sana söylemem gereken o kadar çok şey var ki," diye fısıldadı, alnındaki saçlarını okşayarak.

Elizabeth'in gözleri telaşla açıldı. "Ne gibi şeyler?"

"Her şey," diye söz verdi, korsesini nazikçe yukarı çekti. Bu mükemmel güzelliği örtmek zorunda kalacak olan şeydi ama onun kendi çıplaklığı hakkında henüz sıklıktan olduğunun farkındaydı. Veya en azından, olacağını, çıplak olduğunu hatırladığı anda.

Elizabeth, James'in bu teorisini kanıtlayarak kızardı. Türkünün yan etkisiyle çıplak olduğunu unutmuştu. "Neden bu akşam anlatamazsın?" diye sordu.

İyi bir soruydu. Ona gerçek kimliğini açıklamak evlenme teklif etmek dilinin ucundaydı ama onu çeken bir şey vardı. Hayatında bir kez evlenme teklif edecekti ve bunun mükemmel olmasını istiyordu. Daha önce, ruhunu bu kadar tutsak eden bir kadın tanışacağını hayal etmemişti. O gülleri, elmasları ve diz çökmeyi hak ediyordu.

Ve Agatha'ya bu zıvalıktan vazgeçeceğini, vazgeçmeden önce söylemeyi bir borç biliyordu.

"Yarın," diye söz verdi tekrar. "Yarın."

Bu onu tatmin etmiş benzemişti.

"Sanırım geri dönmemiz gerek."

James omuzlarını silkti ve sırıttı. "Benim bu akşam hiç randevum yok."

Elizabeth şakayla karışık kaşlarını çattı. "Evet, ben bekleniyorum. Leydi Danbury bütün hafta maskeli baloya katılmam için başımın etini yedi. Eğer ona kendimi göstermezsem, delirir." Kız ona içtenlikle bir yan bakiş attı. "Şimdiki haliyle bile beni alırtıyor. Partiye katılmamış olduğum hakkında somut gelmez bir nutuk, beni çıldırtabilir."

"Evet," diye mırıldandı James, "bu konularda oldukça ustadır."

"Neden benimle gelmiyorsun?" diye sordu Elizabeth.

Bu çok kötü bir fikirdi. Birçok insan onu tanıyordu. "Çok isterdim," diye yalan söyledi, "ama olamaz."

"Neden?"

"Şey, yoldan geldim, fazlasıyla tozluymuş ve..."

"Furçalarınız, geçer."

"Kostümüm yok."

"Zaten erkeklerin yarısı kostüm giymeyi reddeder. Eminim sana bir maske buluruz."

Umutsuzca, "Şu andaki halimle insan arasına katılmama imkân yok," dedi düşünmeden.

Bu onun, her ne söyleyecekse susmasına sebep oldu. Birkaç saniyelik tuhaf sessizlikten sonra, "Ne benden bahsediyorsun?" diye sordu.

James inledi. Daha önce kimse bu kıza kadın erkek ilişkisinden bahsetmiş miydi? Büyük ihtimalle hayır. Jamesi, o henüz on sekiz yaşındayken vefat etmişti ve teyzesinin ona bu hassas konuyu açıklamış olduğunu şüpheliydi. Elizabeth'e baktı. Gözleri bekleniyordu. Bir süre sonra başını salladı ve, "Sen yapmadın. Ah..." dedi.

"Aynen! Yapmadım!"

"Sorun şu ki," dedi Elizabeth, gözlerine bakamıyarak, "ne yapmadığım hakkında tam olarak emin değilim."

"Sana daha sonra gösteririm," diye söz verdi. "Tanıyordum etsin, eğer sana sonra göstermezsem, bu ay ortasına kadar ölmeceğim."

"Anlıyorum."

"Hayır, anlamıyorsun. Ama anlayacaksın."

Elizabeth öksürdü ve kızardı. "Neden bahsediyorum bilmiyorum ama," diye geveledi, "yaramaz bir şey söylediğimi seziyorum."

Ellerini dudaklarına götürdü. "Sen hâlâ bir bakırsın, Elizabeth. Ve ben cehennem gibi yanıyorum."

"Ah! Ben..."

"Sana hiç bir problem olmadığını söyledim," dedi kolunu tutarak, "ama bu yalan olurdu."

"Ve sanırım," dedi haylazca, "zevk aldığını söylersen de yalan söylüyor olursun."

"Bu kocaman bir yalan olur. Muazzam boyundadır."

Kız güldü.

"Eğer bana yeterli derecede saygı göstermezsen" diye mırıldandı, "seni de kendimle birlikte göle taşıyacağım."

"Kesinlikle biraz alayı kaldırabilirsin."

"Ben bu gece vücudumun kaldırabileceği kadar alayı çoktan kaldırdığımı düşünüyorum."

Kız bir kıkırdama sesi daha çıkardı. "Üzgünüm," dedi nefes nefese. "Sana gülmek istemezdim, ama..."

"Evet, istiyorsun." Sırtıtmamaya çalıştı ama başını olamazdı.

"Pekâlâ, evet, istiyorum, ama yalnızca..." Durdurdu güzel yüzüne dokunmak için uzandı. "Yalnızca benim mutlu ve özgür hissettirdiğin için. En son ne zaman bu kadar kolayca güldüğümü hatırlayamıyorum bile."

"Ailenle olduğun zamanlarda da mı?" diye sordu. "Onlara taptığını biliyorum."

"Tapiyorum. Ama gülüp eğlenirken, en güzel zamanlarda bile, üzerimde her zaman bana bunun elimden alınacağını hissettiren bir bulut oluyor. Onları

göremeyeceğim anda, elimden alınacağını düşünüren bir bulut."

"Bu konuda daha fazla endişelenmene gerek yok," dedi. "Asla."

"Ah, James," dedi arzuyla. "Böyle söylemen çok şey ama bunu nasıl yapacağını anlayamıyorum..."

"Bana güvenmelisin," diye sözünü kesti. "Ben de seni numara var. Ayrıca, benimleyken o sinir bozucu bulutun kaybolduğunu söylediğini sanıyordum."

"Seninleyken endişelerimi unutuyorum ama bu bulut yok oldukları anlamına gelmiyor."

Elime hafifçe dokundu. "Seni şaşırtabilirim, Elizabeth. Hothckiss."

Samimi bir sessizlikle eve doğru yürüdüler. Yakınlaşınca, partiden gelen sesler daha da yükseliyordu; müzikle karışan müzik ve ara sıra duyulan yüksek kahkahalar.

"Kulağa büyük bir izdiham varmış gibi geliyor," dedi Elizabeth.

"Leydi Danbury daha azını kabul etmez," diye cevapladı James. Artık görünebilen haşmetli köşke baktı. Müzafirler çayıra dökülmüşlerdi. Oradan acilen ayrılmaları gerektiğini biliyordu.

"Elizabeth," dedi, "şimdi gitmem gerek. Ama yarın seni bulacağım."

"Hayır, lütfen kalalım." Büyük, koyu mavi gözlemler ona bakıp gülümsedi. "Daha önce hiç dans etmedik."

"Sana söz veriyorum, edeceğiz." Gözünü kalaba-

lıktaki en yakın kişilerden ayırmıyordu, tanıdığı kimseyi görmemişti ama çok dikkatli olmaktan zarar görmezdi.

"Sana bir maske bulacağım, eğer sorun buysa."

"Hayır, Elizabeth, gelemem işte. Bunu kabul etmelisin."

Kaşlarını çatı. "Neden gelemeyeceğini..."

"Basitçe böyle olmak zorunda. Ben... Off!" Bu yük ve pamuklu bir şey James'in sırtına çarptı. Belirli kalabalıktan düşündüğü kadar uzakta değillerdi. Sadece particiyi azarlamak için arkasını döndü ve kendini Caroline Ravenscroft'un deniz mavisi gözlerine baktı. Karanlık ken buldu.

Elizabeth önünde gelişen bu sahneyi inanarak, korkuyla izliyordu.

"James?" dedi Caroline, gözleri sevinçten parlamıyordu. "Ah, James! Seni görmek ne güzel."

Bu iki insanın birbirini nereden tanıdığını anlamaya çalışan Elizabeth'in gözleri, James'ten Caroline'a kaydı. Eğer Caroline James'i tanıyorsa, onun bu akşam bahsettiği emlak idarecisi olduğunu da biliyordu.

"Caroline," diye cevapladı James, sesi inanılmaz derecede gergindi.

Caroline ona sarılmaya çalıştı ama baskıya karşı mü bunu oldukça zorlaştırıyordu. "Nerelerdedin?" diye sordu. "Blake ve ben sana çok gücendik. Ne zamandır sana ulaşmaya... Elizabeth?"

James dondu. "Elizabeth'i nereden tanıyorsun?" diye sordu.

"Bu akşam tanıştık," diye cevapladı Caroline, yeni yakın arkadaşına dönmeden ona hafife alan bir bakışla. "Elizabeth, tüm akşam seni aradım. Nereye gittin böyle? Ve James'i nereden tanıyorsun?"

"Ben... Ben..." Elizabeth o kadar şaşkıncı ki, kelimeler bir türlü ağzından çıkmayı başaramıyordu.

"Elizabeth ile ne zaman tanıştın?" dedi Caroline, James'e dönerek. "Ona bu öğleden sonra senden bahsettim ama seni tanımadığını söyledi."

"Bana ondan mı bahsettin?" diye fısıldadı Elizabeth. "Hayır, bahsetmedin. James'ten bahsetmedin. Bahsettiğin kişi..."

"James," diye sözünü kesti Caroline. "Riverdale Markisi."

"Hayır," dedi Elizabeth titrek bir sesle, gözünün altına birden o küçük kırmızı kitabın kapağı ve son emirleri gelmişti. BİR MARKI İLE NASIL EVLENİLİR? Hayır, bu imkânsızdı. "Bu olamaz..."

Caroline, James'e döndü. "James?" İstemeyerek bir an ortaya çıkmış olduğunu anlayarak gözleri büyüdü. "Ah, hayır. Çok özür dilerim. Burada, Danbury'de kimliğini saklayarak çalışacağın hiç aklıma gelmezdi. Böyle şeylerle işinin bittiğini söylemiştin."

"Böyle şeyler mi?" diye sordu Elizabeth, sesi hafifçe tizleşmişti.

"Bu Savaş Ofisi'yle ilgili bir iş değil," diye araya girdi James.

"Ne, öyleyse?" diye sordu Caroline. "Riverdale Markisi?" diye yankılandı Elizabeth'in sesi. "Sen marki misin?"

"Elizabeth," dedi James, Caroline'e aldırmayacak. "Açıklamam için bana bir saniye ver."

Bir marki. James bir markiydi. Ona haftalarca gülüyor olmalıydı. "Seni alçak herif," diye tısladı. Ve sonra onun kendisine vermiş olduğu boks derslerinden yararlanarak ve biraz da içgüdüyle kolunu çekti ve yumruğunu salladı.

James tökezledi ve Caroline haykırdı. Elizabeth uzaklaşmaya başlamıştı.

"Elizabeth!" diye gürledi James, arkasından koşarak. "Hemen buraya geri gel. Beni dinleyeceksin."

Eliyle bileğini kavradı. "Bırak beni!" diye çığır attı.

"Beni dinleyene kadar bırakmayacağım."

"Ah, benimle amma alay etmişsindir, amma eğlenmişsindir," dedi Elizabeth. "Bana bir marki ile nasıl evlenileceğini öğretiyormuş gibi yapmak ne kadar da eğlenceli. Seni alçak herif. Seni adı alçak herif."

Sesindeki zehir James'i sersemletmişti. "Elizabeth, bir kere bile..."

"Arkadaşlarınla arkamdan güldün mü? Bir marki ile evlenebileceğini sanan, leydinin zavallı refakatçisi diye güldün mü arkamdan?"

"Elizabeth, kimliğimi gizli tutmak için sebeplerim vardı. Hemen sonuca varma."

"Bana büyüklük taslama," dedi, kolunu onun kollarından kurtarmaya çalışarak. "Benimle bir daha asla konuşma."

"Beni dinlemeden gitmene izin vermeyeceğim."

"Ve bana dokunmana izin verdim," diye fısıldadı, arkasından yüzünden okunuyordu. "Bana dokunmana izin verdim. Ve hepsi bir yalanmış."

Diğer kolunu da yakaladı ve göğüsleri kaburgaları üzerinde düzleşene kadar çekti kendine. "Bunun için," diye tısladı, "yalan olduğunu söyleme."

"Peki, öyleyse neydi? Beni sevmiyorsun. Bana doğru söyleyecek kadar saygı göstermiyorsun."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun." Başını kaldırdı ve hâlâ on metre ötede ağzı açık bir şekilde duran Caroline'in yanında insanların toplanmaya başladığını gördü. "Benimle gel," diye emretti, onu Danbury Köşkü'nün köşesine çekerek. "Bunu özel olarak konuşmalıyız."

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum." Topuklarını asfalta gömdü ama onun gücüyle başa çıkabilecek kadar güçlü değildi. "Ben eve gidiyorum ve eğer benimle bir daha konuşmaya çalışırsan, sonuçlarına katlanırsın."

"Elizabeth, mantıksız davranıyorsun."

Aklını oynatmıştı. Sesinden mi, söylediği şeylerden mi bilmiyordu ama aklını oynatmıştı. "Bana ne söylemeni söyleme!" diye bağırdı, yumruklarını göğüsüne vurarak. "Bana hiçbir şey söyleme!"

James, onun kendisine vurmasına izin vererek uzak kaldı. O kadar hareketsiz kaldı ki, en sonunda Elizabeth'in kolları kuvvetsiz kalarak durmak zorunda kaldı.

Kendini çekti, yüzüne bakarken vücudu derin ve nefesli nefeslerle titriyordu. "Senden nefret ediyorum," dedi sessizce.

Adam hiçbir şey söylemedi.

"Ne yapmış olduğun hakkında hiçbir fikrin yok" diye fısıldadı, başını inanamayarak sallıyordu. "Hangi bir hata yaptığını bile düşünmüyorsun."

"Elizabeth." Basit ve tek bir kelimeyi ağzından çıkarabilmek için bu kadar çok çaba sarf etmesi gerektiğini hiç düşünmezdi.

Gözleri hafifçe merhamet dolar gibi oldu, sanki birden onun kendisinden ne kadar aşağıda olduğunu ve onun sevgi ve saygısını asla hak edemeyeceğini fark ederek. "Ben eve gidiyorum. Leydi Danbury'ye işten ayrıldığımı söyleyebilirsiniz."

"Ayrılamazsın."

"Nedenmiş o?"

"Sana ihtiyacı var. Ve senin de..."

"Paraya mı?" dedi öfkeyle. "Onu mu söyleyecektin?"

Adam yanaklarının ısındığını hissetti.

"Para için yapmayacağım bazı şeyler var," dedi, "ve eğer buraya geri gelip teyzen için çalışacağımı sanıyorsan... Ah, aman Tanrım!" dedi nefes nefese, sanki önce söylediği şeyi yeni idrak etmiş gibi. "O senin teyzen. Her şeyi baştan biliyor olmalı. Bunu bana nasıl yapar?"

"Agatha'nın aramızda geçenler hakkında en ufak bir fikri yok. Ortada ne suç varsa, hiçbirini onun üzerine atılabilecek şeyler değil."

"Ona güvenmiştim," diye fısıldadı. "Annem gibiydi. Neden bunun olmasına izin verdi?"

"James? Elizabeth?"

Dönünce karşılarında oldukça tereddütlü bir balabanı buldular. Yanındaki korsan ise kalabalığa dönmüş, ellerini sallayarak onları uzaklaştırmaya çalışıyordu. "Gidin buradan! Hepiniz! İzleyecek bir şey yok."

"Bu iyi bir zaman değil, Caroline," dedi James.

"Aslında," dedi Caroline, yumuşakça, "Korkarım zamanı. Belki de tartışmanıza içeride devam etmek istersiniz? Özel bir yerde?"

Blake Ravenscroft, Caroline'in kocası ve James'in yakın arkadaşı, ileri doğru bir adım attı. "Haklı, James. Herkes birazdan burada toplanır."

Caroline başıyla onayladı. "Korkarım felaket bir skandal olacak."

"Şimdiden bir skandal," dedi Elizabeth öfkeyle. "Umurumda olduğundan değil. Bu insanları bir daha da görmeyeceğime eminim."

James tırnaklarının avuçlarına geçtiğini hissetti. Elizabeth'in inatçılığından bıkip usanmaya başlamıştı. Ona bir kere bile olayı açıklamasına izin vermemişti. Ona güvenmek konusunda söyledikleri de neyin esiydi? Eğer ona bu kadar güvenmişse, ona dolaylı olarak söz hakkı vermesi gerekirdi.

"Bu insanları bir daha göreceksin," dedi tehlikeli bir ses tonuyla.

"Ah, peki ne zaman görürüm dersin?" diye alay etti. "Ben senin cinsinden değilim, senin de oldukça yetenekli bir şekilde, daha ziyade böyle el altından, gizliğin gibi."

"Hayır," dedi yumuşak bir ses tonuyla, "sen daha iyisin."

Bu onu ürküterek sessizliğe gömülmesine sebep oldu. Dudakları titriyordu ve en sonunda ağzını açtı. "Hayır. Bunu yapamazsın. Yaptığın şey affedilemez. Kendini aklamak için tatlı sözler söyleyemezsin," dedi titrek bir sesle.

James dişlerini gıcırdattı ve Caroline ve Blake'in şaşkın bakışlarına aldırmadan ona doğru bir adım attı. "Sinirinden kurtulabilmen için sana bir gün veracağım, Elizabeth. Yarın bu saate kadar süren var."

"Ve sonra ne olacak?"

Bilerek cüssesiyle onun gözüntü korkutarak baktı. "Ve sonra benimle evleneceksin."

18. Bölüm

Elizabeth ona tekrar yumruk atınca, hazırlıksız yere yuvarlandı.

"Bu söylediğin korkunç bir şey!" diye haykırdı.

"Elizabeth," dedi Caroline, bileğinden tutup onu ayağına çekerek, "Sanırım az önce sana evlenme teklif ettim. Bu söylediğin güzel bir şey. Güzel bir şey." James'e baktı ve gülmemeye çalışan eşine döndü. "Güzel bir şey değil mi?"

"İçinden gelerek söylemedi," diye çıkıştı Elizabeth. "Söyle söylemesinin tek sebebi kendini suçlu hissetti. Yaptığı şeyin yanlış olduğunu biliyor ve..."

"Bir dakika," diye araya girdi Blake. "Onun yanlış bir şey yaptığının bile farkında olmadığını söylediğini biliyordum."

"Bilmiyordu. Bilmiyor. Bilmiyorum!" Elizabeth ayağına döndü, gözleri kısılmıştı. "Ve siz orda bile durdunuz. Benim ne söylediğimi nereden biliyorsunuz? Yoksa bizi mi dinliyordunuz?"

Yıllardır James ile birlikte Savaş Ofisi'nde çalışan Blake omuz silkti. "Korkarım, alışkanlıktan."

"Pekâlâ, çok aşağılık bir huymuş. Ben..." Kısa kes-

ti ve sabırsız bir jestle ona doğru ilerledi. "Siz kim-
niz?"

"Blake Ravenscroft," dedi nazikçe eğilerek.

"Kocam," dedi Caroline.

"Ah, evet, *bununla* arkadaş olan." Elizabeth elin-
yerde oturmuş, burnunu tutan James'e doğru salladı.
"Yıllarca. Bu bağlantı sizin hakkınızda pek iyi şeyler
söylemiyor bana."

Blake gülümsedi.

Elizabeth başını salladı. Baş döndürücü bir ha-
la dünyası başına yıkılmıştı, herkes aynı anda konuş-
uyordu ve bir süre boyunca tutunabildiği tek şey
James'e olan kızgınlığıydı. Parmağını salladı, hâlâ sen-
çe Blake'e bakıyordu. "O bir aristokrat. Lanet olası bir
marki."

"Bu çok mu fena?" diye sordu Blake, kaşlarını ka-
dırarak.

"Bana söylemesi gerekirdi!"

"James," dedi Caroline, kostümü elverdiği kadar
yere eğilerek. "Kanıyor mu?"

"Kanamıyor," diye söylendi James.

Caroline kocasına döndü ve, "Ona iki kere vurdu"
dedi.

"İki mi?" Blake sırıttı. "Gerçekten mi?"

"Komik değil," dedi Caroline.

Blake James'e baktı. "Sana iki kez vurmasına im-
mi verdin?"

"Lanet olsun, ben öğrettim ona."

"Bu, canım arkadaşım, ne kadar ileri görüş yok-
nu olduğunu gösteriyor."

James kaşlarını çatarak ona baktı. "Ona kendini na-
zarlayacağını öğretiyordum."

"Kimden? Senden mi?"

"Hayır! Şeyden... Ah, Tanrı aşkına, ne önemi var
beni... James yukarı baktı ve Elizabeth'in yavaş-
ça uzaklaştığını görünce ayağa kalktı. "Hiçbir yere
gitmiyorsun," diye homurdandı, elbisesinin kuşağın-
dan tutarak.

"Bırak beni! James!" Sudan çıkmış balık gibi çırpı-
yordu. "BIRAK Beni!"

"Aa."

Elizabeth yalvaran gözlerle Caroline'e baktı. Elbet-
te başka bir kadın onun bu kötü durumunu anlardı.
"Ben ona beni bırakmasını söyle."

Caroline, önce James'e, sonra Blake'e baktı ve son-
ra Elizabeth'e döndü. Açıkça eski dostuna bağlılığı ve
Elizabeth'e karşı hissettiği yakınlık arasında kalmış-
tı. Kekeleyerek, "Ben-ben hiçbir şey bilmiyorum,
kimliğini gizlemiş olması dışında," dedi.

"Bu yetmez mi?"

"Şey," diye kaçamak cevap verdi Caroline, "James'in
kimliğini açıkladığı nadirdir."

"Ne?" diye ciyakladı Elizabeth ve James'i o aris-
tokrat omzundan itmeye çalışarak kendi etrafında
döndü. "Bunu daha önce de yapmıştın demek!
Sen ahlaksız, aşağılık..."

"Yeter!" diye kükredi James.

Kostümlü altı kafa köşeden başlarını çıkarttı.

"Gerçekten içeri geçmemiz gerektiğini düşünüyo-
rum," dedi Caroline zayıf bir sesle.

"Tabii eğer seyirci tercih ediyorsanız, o başka," dedi Blake.

"Ben eve gitmek istiyorum," diye belirtti Elizabeth ama kimse onu dinlemiyordu. Bunun kendisini şaşırttığını bilmiyordu, onu tüm gece boyunca kim dinlememişti zaten.

James öfkeyle Blake ve Caroline'e bakarak baş salladı ve sonra başıyla evi işaret etti. Elizabeth'i evinin kuşağından daha da sıkıca tuttu. Evin içine doğru yürümeye başladığında, Elizabeth'in takip etmekten başka çaresi yoktu.

Birkaç dakika sonra kendisini kütüphanede buldu. ironinin en gaddar darbesiydi bu. BİR MARKI NASIL EVLENİLİR? hâlâ rafta duruyordu, tam bıraktığı yerde.

Elizabeth saçma bir gülme arzusunu zorlukla bastırdı. Bayan Seeton haklıydı, her köşeden bir Markı çıkabilirdi. Soyluluk her yerdeydi, pusuya yatmış kışına çıkacak fakir ve saf kadınlarla alay etmeyi biliyordu.

Ve James aynen böyle yapmıştı. Ona nasıl koca bulacağına dair verdiği her dersle onu aşağılamıştı. Nasıl gülümseyeceğini veya nasıl flört edeceğini gösteren tüm zamanlarda, onu küçültmüştü. Ve alçakgönüllü bir emlak idarecisinden fazlası değilmiş gibi rol yaparak onu öptüğünde, onu yalanlarıyla kirletmişti.

Eğer James onu elbisesinin kuşağından tutmuş olsaydı, muhtemelen o kahrolası kitabı alıp camdan aşağıya atardı, arkasından da onu.

Elizabeth, James'in, adeta derisini yakan bakışlarında hissetti ve başını kaldırıp ona baktığında, kendisinin Bayan Seeton'un kitabına attığı bakışı yakalamış olduğunu fark etti.

"Hiçbir şey söyleme," diye fısıldadı, Ravenscroftlar'ın ağının farkında olarak.

James kısaca başıyla onayladı ve Elizabeth tüm vüsallunun rahatlama ile yumuşadığını hissetti. Blake'i dinlemiyordu ve Caroline'i de pek tanıdığı söylenirdi ama onun koca bulmak için bir kılavuzda mekremet arayacak kadar acınacak durumda olduğunu bilmesini istememişti.

Blake kütüphane kapısını kapattı, sonra içerideki tüm yüzlerine boş bir ifadeyle baktı. "Şey," dedi, gözleriyle bir Elizabeth'e, bir James'e bakarak, "sizi yalnız bırakmamızı ister misiniz?"

"Evet," diye kısa kesti James.

"Hayır!" Elizabeth resmen bağırıyordu.

"Bence gitmeliyiz," dedi Blake eşine.

"Elizabeth kalmamızı istiyor," dedi Caroline, "ve burada onunla yalnız bırakamayız."

"Uygun kaçmaz," diye hızla ekledi Elizabeth. James baş başa kalmak istemiyordu. Eğer yalnız kalsalar, onun aklını başından alacak ve sinirini unutturacak sert sözler ve yumuşak dokunuşlarla neyin doğru ve yanlış olduğunu anlama yetisini kaybettirecekti. Onun bu güce sahip olduğunu biliyordu ve bunun ondan nefret ediyordu.

"Bence uygun olmayı çoktan bıraktık," dedi James.

Caroline masanın köşesine doğru çöktü. "Annem Tanrım."

Blake ona alaycı bir bakış attı. "Sen ne zamandır beri uygun olmak konusuna bu kadar önem vermemiş başladın?"

"Şeyden beri... Öf, sus canım." Ve sonra kısık bir sesle ekledi, "Onların evlenmelerini istemiyor musun?"

"On dakika öncesine kadar onun varlığından haberi yoktu."

"Onunla evlenmeyeceğim," diye belirtti Elizabeth. kelimeler ağzından çıkarken sesinin çatladığını hissetmeden. "Ve siz ikiniz de, sanki ben odada yokmuşum gibi konuşmazsanız, hoşuma gider."

Caroline'in gözleri yere doğru kaydı. "Üzgünüm diye homurdandı. "Ben de bundan nefret ederim."

"Eve gitmek istiyorum," dedi Elizabeth tekrar.

"Biliyorum, şekerim," diye mırıldandı Caroline. "ama bunu çözüme kavuşturmamız gerek ve..."

Birden kapının çalındığını duydular.

"Git buradan," diye bağırdı Blake.

"Eğer bunu şimdi çözersek, yarın sabah kendin çok daha iyi hissedeceksin," diye devam etti Caroline sözlerine. "Sana söz veriyorum..."

"SESSİZLİK!"

James'in sesi odayı öyle bir titretti ki, Elizabeth oturmak zorunda kaldı. Ne yazık ki, kuşağıyla James'in eline sarılıydı ve bu da nefes almasını güçleştiriyordu. "James," dedi öfkeyle, "bırak beni."

"Tanrı aşkına," diye kükredi, "bir adam bu kadar dürtü içerisinde nasıl düşünebilir? Tek bir konuşma yapamaz mıyız? Sırayla konuşalım, böylece herkes söylenilenleri anlayabilir."

"Ashında," diye ekledi Caroline, "tartıştığımız şey konuşuydu. Elbette hep bir ağızdan konuştuğumuz..."

Blake birden onu kenara çekince, Caroline ufak bir çığlık atarak sustu.

"Elizabeth ile konuşmam gerek," dedi James. "Yalnız..."

Elizabeth'in cevabı kendinden emin ve çabuktu. "Hayır."

Blake, Caroline'i de peşinden sürükleyerek kapıya doğru yürümeye başladı. "Gitmemizin zamanı geldi hayatım."

"Onu kendi isteği dışında burada bırakamayız," diye karşı çıktı Caroline. "Bu doğru olmaz, vicdanen, ben bunu..."

"Ona zarar vermeyecek," diye sözünü kesti.

Ama Caroline ayağını masanın bacağına taktı. "Onu bırakmıyorum," diye isyan etti.

Elizabeth, odanın karşı köşesinden bir ağız dolusu teşekkür etti.

"Blake..." dedi James, gözlerini, portakal renkli kollarını sandalyeye sarmış Caroline'e çevirerek.

Blake omuz silkti. "Yakında öğrenirsin James, kama bazı zamanlar tartışmaya girmemen gerekir."

"İyi, ama bunu başka bir kadınla öğrenecek," diye belirtti Elizabeth, "çünkü ben onunla evlenmiyorum."

"Pekâlâ!" diye patladı James, sinirli bir şekilde kolunu Blake ve Caroline'e sallayarak. "Kalin ve dinleyin. Zaten kapıyı dinleyecektiniz, nasıl olsa. Ve sana gelince..." Öfkeli bakışlarını Elizabeth'e çevirdi. "Ben dinleyeceksin ve benimle evleneceksin."

"Gördün mü?" diye fısıldadı Caroline, Blake'e. "Yola geleceğini ve kalmamıza izin vereceğini biliyordum."

James yavaşça arkasına döndü. Boynu öyle geri mişti ki çenesi titriyordu. "Ravenscroft," dedi Blake'e. "sesi korkutucu derecede kontrollüydü, "bazen sen de onu boğmak istemiyor musun?"

"Ah, her zaman," dedi Blake neşeyle. "Ama yine de senin yerine benimle evlendiği için minnettarım."

"Ne?" diye ciyakladı Elizabeth. "Ona evlenme mi teklif etti?" Bakışları Caroline'de sabitlenmişti. "Sana evlenme mi teklif etti?"

"Evet," diye baştan savma bir omuz silkmeyle cevap verdi Caroline. "Ama ciddi değildi."

Elizabeth gözlerini sertçe James'e çevirdi. "Sabote evlilik teklifleri etme alışkanlığını mı geliştiriyorsun?"

James gözlerini daha da sertçe Caroline'e çevirdi. "Bu durumu iyiyé götürmüyorsun."

Caroline berrak gözlerini kocasına çevirdi.

"Yardım için bana bakma," dedi.

"Eğer evet deseydim benimle evlenecekti," dedi Caroline, derin bir iç çekerek. "Ama sormasının tek sebebi Blake'in teklif etmesini sağlamaktı. Aslında çok düşünceli bir hareketti. Sana mükemmel bir koca olarak Elizabeth. Söz veriyorum."

Elizabeth, üçüne de, gözlerine inanamayarak baktı. Onların aralarındaki iletişimi takip etmek çok yorucuydu.

"Kafanı karıştırıyoruz, öyle değil mi?" diye sordu Caroline. Elizabeth ne söyleyeceğini şaşırmişti.

"Aslında oldukça etkileyici bir hikâye," dedi Blake omuz silkerek. "Hakkında bir kitap yazardım, ama kimse bana inanmazdı."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Caroline, gözleri memnuniyetle parlıyordu. "Adını ne koyardın?"

James öfkeli yüzünü Blake'e iyice yaklaştırdı. "Neden ARKADAŞLAR NASIL TAMAMEN VE GERİ DÖNÜŞÜ OLMASIZIN DELİRTİLİR? koymuyorsun?"

Elizabeth başını salladı. "Hepiniz manyaksınız. Bana eminim."

Blake omuz silkti. "Bunu ben de sık sık düşünüyorum."

"İzin verirseniz, Elizabeth ile özel konuşabilir miyim?" diye çıktı James.

"Çok üzgünüm," dedi Blake, adeta onu gıcık etmek için tasarlanmış bir sesle. "Niçin burada olduğumuzu tamamen unutmuşum."

James sol elini alınının üzerindeki saçlarına daldır-
çetti. Elini Blake'in boynunu sıkmaktan alı koyacak
tek yol buydu herhalde. "Kur yapmanın neden bu
başayken daha iyi olduğunu şimdi anlıyorum," diye
kükredti.

Blake kaşını kaldırdı. "Yani?"

"Yani her şeyi mahvettiniz."

"Neden?" diye araya girdi Elizabeth. "İstemeyerek
kimliğini ortaya çıkardığı için mi?"

"Sana yarın her şeyi açıklayacağım."

"Sana inanmıyorum."

"Bana inanıp inanmaman umrumda değil!" diye
bağırды James. "Söylediklerim doğru."

"Affedersin, sözünü kesiyorum ama," diye araya
girdi Caroline, "sana inanıp inanmamasını umur-
man gerekmez mi? Ne de olsa, ona evlenme teklif
ettin."

James titremeye başladı, birinin boğazını sıkmak
için çaresizce bakındı ama en çok kime sinirli oldu-
ğunu kestiremedi. Alaycı bakışlarıyla Blake, şimdiye
kadar yaratılmış her şey en çok burun sokan kadın Ca-
roline ve Elizabeth...

Elizabeth. Evet, gerçekten dalmak istediği insan
o olmalıydı, çünkü onun düşüncesi bile vücudunun
birkaç derece daha ısınmasına sebep oluyordu. Ve bu
sefer bunun sebebi tutku değildi.

Öfkeliydi. Kemiklerini titretecek, dişlerini takırda-
tacak, kaslarını derisinden dışarı fırlatacak kadar öfke-
liydi. Ve belli ki, bu üç insan her ahlakça şakalarında

kendilerini daha da fazla tehlikeye attıklarının farkın-
da değillerdi.

"Şimdi ben konuşacağım," dedi, sesini acı verici
derecede yavaş ve sabit tutmaya çalışarak. "Ve sözü-
mü kesen insan pencereden dışarı fırlatılacak, anlaşıldı
mı?"

Hiç kimse bir şey söyleyemedi.

"Anlaşıldı mı?"

"Sessiz olmamızı istediğini sanmıştım," dedi Bla-

Caroline'in ağzını açması için gereken tek teşvikin
olduğu anlaşılmıştı ve, "Pencerenin açık olmadığı-
nın farkında mı sence?" dedi.

Elizabeth eliyle ağzını kapattı. James ona baktı.
Eğer gülerse, onu çok fena yapacaktı.

Derin bir nefes aldı ve onun mavi gözlerine sabit-
lendi. "Sana kim olduğumu söylemedim çünkü bura-
ya teyzeme şantaj yapan kişinin kim olduğunu soruş-
mak için çağırılmıştım."

"Biris teyzeme şantaj mı yapıyor?" diye inledi Ca-
roline.

"Ulu Tanrım!" diye haykırdı Blake. "O aptal, ölü-
me susamış olmalı." Elizabeth'e döndü. "Ben bile o
şakı ejderden korkarım."

James, Ravenscroftlar'a döndü ve sonra dikkat
görmeye çalışır gibi pencereye baktı. Sonra tekrar
Elizabeth'e döndü. "Sana Danbury Köşkü'ndeki asıl
görevimden bahsetmem pek ihtiyatlı olmayacaktı,
çünkü hatırlarsan, ilk şüphelendiğim kişi sen olmuş-
tun."

"Elizabeth'den mi şüphelendin?" diye sözünü Caroline. "Sen deli misin?"

"Şüphelendi," diye doğruladı Elizabeth. "Ve Deli, evet."

James sakinleştirici bir nefes aldı. Rastgele alevimeye çok yakındı. "Hemen Elizabeth'i şüpheli listenden kaldırdım," diye inledi.

"İşte bana o zaman kim olduğunu söylemeliydin," dedi Elizabeth. "Şeyden önce..." Kendini orada sürdürdü ve kararlı bir şekilde yere bakmaya başladı.

"Neyden önce?" diye sordu Caroline.

"Pencere, tatlım," dedi Blake, karısının kolunu hafifçe okşayarak. "Pencereyi unutma."

Başını salladı ve bekleyiş dolu bir bakışla James'e Elizabeth'e döndü.

Tüm varlığını Elizabeth'e odaklamaya çalışan James, bilerek onu duymazdan geldi. Kazık yutmuş gibi dik bir şekilde, bir sandalyeye oturmuştu ve yüzü öyle gergin görünüyordu ki, en basit okşamayla kırılacak gibi duruyordu. Bir saat önceki halini hatırlamaya çalıştı; tutku ve zevkle yıkanmış halini.

"Sana o zaman kimliğimi açıklamak istemedim," diye devam etti, "çünkü ilk görevimin teyzemi ön plana koymak olduğuna karar verdim. O bana..." Bu ten yaşlı kadına olan bağlılığını ifade edebilecek sözcükler aradı ama sonra aklına Elizabeth'in geçmişini bildiği geldi. Ashında, tüm çocukluğunu baştan aşağıya anlattığı tek insandı. Blake bile parça pinçik biliyordu.

"O benim için o kadar önemli ki," dedi sonunda. "Yapamadım..."

"Leydi Danbury'ye olan sevgini açıklamak zorunda değilsin," dedi Elizabeth sessizce, gözlerini gözlemlenmeden kaçırarak.

"Teşekkür ederim. Şantajcının kim olduğunu hâlâ bilmiyorum. Ayrıca bu kişinin tehlikeli olup olmadığına da karar verebilmemin hiçbir yolu yok. Seni bu konuya daha fazla dâhil etmek için hiçbir sebep görmedim."

Elizabeth aniden başını kaldırdı. Gözlerindeki ifadesi içler acısıydı. "Elbette Leydi Danbury'ye zarar vermek hiçbir şey yapmayacağımı biliyorsun."

"Elbette biliyorum. Ona olan bağlılığın aşikâr. Ama böyle durumlar konusunda deneyimli olmadığın bir gerçek ve..."

"Ve tahminimce sen deneyimlisin?" dedi Elizabeth, hafif alaycı bir şekilde.

"Elizabeth, hayatımın son on senesini Savaş Ofisi'nde çalışarak geçirdim."

"Silah," diye fısıldadı. "Fellport'a saldırmam. Bir şeylerin yanlış olduğuna emindim."

James sessizce küfür etti. "Fellport ile olan kavgamın Savaş Ofisi'ndeki deneyimimle hiçbir ilgisi yok. Tanrı aşkına Elizabeth, adam sana saldırmıştı."

"Evet," diye cevap verdi, "ama vahşetle fazla iç içe gibiydin. Senin için çok kolay olmuştu. Silahını çekiydin. Onunla fazlasıyla haşır neşir olmuş gibiydin."

Öne eğildi. "O dakikada hissettiğim şey çok ayrı bir duyuydu. Öskedydi Elizabeth, saf, ilkel ve daha önce damarlarımdan geçenden çok farklı."

"Sen daha önce hiç öfkelenmedin mi?"

Yavaşça başını salladı. "O şekilde değil. Fellport benim olana saldırmaya cesaret etmişti. Onu öldürdüğüm için şanslı sayılır."

"Ben senin değilim," diye fısıldadı. Ama sesi gıvansızdı.

"Değil misin?"

Odanın karşı köşesinde duran Caroline iç çekti.

"James," dedi Elizabeth. "Seni affedemem. Sadık affedemem."

"Neden beni affedemezsin?" diye çıkıştı. "Sana ben net olası bir unvanım olduğunu söylemedim diye mi? Kahrolası bir marki istemediğini sanıyordum."

Onun kızgınlığından türken Elizabeth fısıldıyordu. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Hatırlamıyor musun? Tam bu odadaydık. Kitabı tutuyordun ve..."

"Kitaptan bahsetme," dedi, sesi kısık ve öfkeliydi. "Sakin kitaptan bahsetme."

"Neden?" diye alay etti, kızgınlığı ve acısı onu alevleştirmişti. "Ne kadar çaresiz olduğunun hatırlatılmasını istemediğinden mi? Ne kadar ağgözlü ve hırslı olduğunun?"

"James!" diye haykırdı Caroline. "Yapma."

James çok ileri gitmişti. "Benden çok farklı değilsin, Elizabeth Hotchkiss. Dürüstlük hakkında vaz veriyorsun ama kendin, zavallı, hazırlıksız bir ahmak evlilik ağına düşürmeye hazırlanıyordun."

"Hiç de değil! Kendi durumumu açıklamadan kimse ile evlenmezdim. Bunu biliyorsun."

"Biliyor muyum? Böyle asil kurallardan bahsettiğini hiç hatırlamıyorum. Aslında, tek hatırladığım hile benim üzerimde deniyor olduğundu."

"Bunu sen kendin istedin!"

"James Siddons, emlak idarecisi, alay etmek için yeterince iyiydi," diye küçümsedi, "ama evlenmek yeterince iyi değil. Öyle değil miydi?"

"James Siddons'u seviyordum!" diye bağırdı. Ve sonra, kendi söylediğinden korkarak kapıya doğru girmeye başladı.

Ama James fazla hızlıydı. Yolunu kapattı, fısıldıyordu. "Beni seviyor muydun?" diye sordu.

"Onu seviyordum," diye bağırdı. "Senin kim olduğunu bilmiyorum."

"Ben aynı adamım."

"Hayır, değilsin. Benim tanıdığım o adam yalancı. Bir kadınla senin benimle ettiğin gibi alay etmezdi. Ve de..." Sesi kesildi ve dudaklarından dehşet içeren bir kahrkaha çıktı. "Ve yine de, etti. Etmedi mi?"

"Tanrı aşkına, Elizabeth, bu kadar fena ne yaptım?"

İnanamayarak ona gözlerini dikti. "Bilmiyorsun ki öyle değil mi? Midemi bulandırırıyorsun."

Boğazındaki kaslar öfkeyle titredi ve vücudundaki gücü, onu omuzlarından tutup kendine gelme için sallamama isteğine karşı gelmek için kullandı. Kızgınlığı ve acısı öyle tazeydi ve yüzeye öyle yakındı ki, ufaklık bir duygu gösterisinin, tüm öfke selini bırakmasından korkuyordu. En sonunda, zar

zor sahip olduğuna inandığı, kendini kontrol yetisi kullanarak ağzından iki kelime çıkarmayı başarmıştı. "Açıkla lütfen."

Bir süre tamamen sabit duran Elizabeth, ayağını yere odanın içerisinde azametle yürüyerek **MARKİ İLE NASIL EVLENİLİR?**'i hızla raftan çekti. "Bunu hatırlıyor musun?" diye bağırdı, küçük kırmızı kitabı havada sallayarak.

"Bana Ravenscroftlar'ın önünde kitaptan babamı söylemiştin yanlış hatırlamıyorsam."

"Fark etmez. Onların önünde beni yeterince tanıdın nasıl olsa. Bu işi ben de bitirebilirim."

Caroline, onu rahatlatmak için Elizabeth'in kolunu elini koydu. "Bence çok cesursun," dedi yumuşak ses tonla. "Sakin hiçbir şekilde rezil olduğunu düşünme, lütfen."

"Ah, öyle mi dersin?" diye sertçe çıkıştı Elizabeth her kelimedede boğulur gibi. "Pekâlâ, öyleyse bana bak!" Kitabı Caroline'in ellerine doğru fırlattı.

Kitabın kapağı döndüktü, o yüzden Caroline ona hiçbir anlam veremediğini mırıldanıyordu ki, kitap çevirdi ve başlığı okuyunca dudaklarından küçük bir dehşet haykırışı koptu.

"Neymiş o, hayatım?" diye sordu Blake.

Sessizce, kitabı ona uzattı. Adam baktı, sayfaları birkaç kez şöyle bir çevirdi. Sonra ikisi birden James baktılar.

"Ne olduğundan pek emin olamadım," dedi Caroline dikkatlice, "ama aklıma çok çeşitli felaketler gelebileceği geliyor."

"Beni bununla buldu," dedi Elizabeth. "Gülünç bir şey olduğunu biliyorum ama evlenmek zorundayım ve tavsiye alacak kimsem yoktu. Ve sonra o beni bununla buldu ve benimle alay edeceğinden korktum. Ama etmedi." Nefes almak için duraksadı ve alelacele arkasını sildi.

"Çok nazikti. Ve sonra bana öğretmenlik yapmayı önerdi. O da benim bir marki ile asla evlenemeyeceğimi kabul etmişti."

"Asla öyle bir şey demedim!" dedi James heyecanlı. "Sana sen dedin. Ben değil."

"Kitabı yorumlamak için bana yardım etmeyi önermiştin böylece..."

"Kitabı yakmayı önerdim, hatırlarsan. Sana tamamen saçmalık olduğunu söyledim." Öfkıyla ona baktı ve sonra bu onu titretmeyince, öfkeyle Blake ve Caroline'e döndü. Bunun da bir etkisi olmamış gibi, o yüzden tekrar Elizabeth'e döndü ve, "Tanrı bana, o kitapta uyulması gereken tek bir kural varmış," diye bağırdı.

"Neymiş o?" diye sordu Elizabeth, küçümseyerek.

"Lanet olası markın ile evlenmen gerektiği!"

Uzun bir süre sessiz kaldı, mavi gözleri gözlerine odaklanmıştı ve sonra midelerini ikiye ayıran bir hareketle arkasını döndü.

"Bana nasıl koca bulacağım konusunda yardım edebileceğini söyledi," dedi Ravenscroftlar'a. "Ama kim olduğunu asla söylemedi. Lanet olası bir şey olduğundan asla söz etmedi."

Kimse yorum yapmamıştı, o yüzden Elizabeth bir nefes vererek, "Ve şimdi tüm hikâyeyi biliyorsunuz. Benimle ve içinde bulunduğum talihsiz durum nasıl alay ettiğini biliyorsunuz."

James göz açıp kapayıncaya kadar odayı "Sana asla gülmedim, Elizabeth," dedi, gözlerini züne dikmişti. "Buna inanmalısın. Sana zarar vermedim niyetim."

"Peki, ama verdin," dedi.

"Öyleyse evlen benimle. Bütün hayatım boyunca sana kendimi affettirmeye çalışmama izin ver."

Gözünün kenarından koca bir damla düştü. "Benimle evlenmek istemiyorsun."

"Sana defalarca sordum," dedi sabırsız bir iç sesle. "Daha ne kadar kanıtlamam gerekiyor?"

"Gururumu korumama izin yok mu? Yoksa ben tabakadan insanlar için ayrılmış bir duygu mu?"

"Ben o kadar kötü bir insan mıyım? Pekâlâ, kim olduğumu söylemedim. Özür dilerim. Umuma, parama, herhangi bir şeyime değil, bana, yalnız bana, âşık olmandan zevk aldığım için beni affet."

Boğazından bir hıçkırık sesi geldi. "Bu bir şey miydi?"

"Hayır! Elbette, bir sınav değildi. Sana kimlik saklamamın çok geçerli sebepleri olduğunu söyledim. Ama... Ama..." Yüreğindeki nasıl ifade edemedi hakkında hiçbir fikri olmayan James, doğru kelime bulmak için savaşıyordu. "Ama yine de iyi hissetti. Hiçbir fikrin yok, Elizabeth. Hiç ama hiç bir şey yok."

"Hayır," dedi sessizce. "Yok."

"Beni cezalandırma, Elizabeth."

Sesi, duyguları yüzünden iyice kalınlaşmıştı ve Elizabeth bu sıcak baritonu ruhunun derinliklerinde hissediyordu. Oradan çıkması, kalbini daha fazla yalanladırmeden kaçması gerekiyordu.

Ellerini onun ellerinden çekerek aceleyle kapıya girdi. "Gitmem gerek," dedi telaşla. "Şu anda sevmem olamam."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu James, yavaşça onu takip ederek.

"Eve."

Onu gitmekten vazgeçirmek için kolunu uzattı. "Sadece yalnız başına gitmiyorsun. Karanlık ve bu çevre, hoş eğlence düşkünleriyle dolu."

"Ama..."

"Benden nefret bile etsen umrumda değil," karşı çıkmasına tahammülü olmayan bir sesle. "Bu odadan çıkmana izin vermeyeceğim."

Yalvarıncasına Blake'e baktı. "Öyleyse sen yapabilir misin? Beni eve bırakabilir misin? Lütfen?"

Blake ayağa kalktı ve başıyla onaylamadan önce kısa süreliğine James'e baktı. "Onur duyuyorum."

"Ona iyi bak," dedi James ters bir sesle.

Blake tekrar başıyla onayladı. "Bakacağımı biliyorsun." Elizabeth'e kolunu uzattı ve ona odadan çıkararak eşlik etti.

James onların gitmesini izledi, sonra, vücudu akıncı boyunca bastırmaya çalıştığı tüm duygularla tit-

rerken, duvara yaslandı. Öfke, acı, tükenme ve hırs lanet olası hüsrân... Ne de olsa, Elizabeth ile ormandayken kendisi tatmin olamamıştı. Hepsini biriktirmiş, içini kemiriyor ve nefes almasını zorlaştırıyordu.

Sonra bir ses duydu ve yukarı baktı. Kahretsin, Caroline'in hâlâ odada olduğunu unutmuştu.

"Ah, James," diye iç çekti. "Nasıl yaparsın?"

"Sonraya sakla Caroline," diye çıkıştı. "Yalnızca sonraya sakla."

Ve sonra holdeki kalabalığa dikkatsizce çarpıp odadan fırtına gibi çıktı. Kulübesinde o akşam ona zekadışlık edebilecek bir şişe viski vardı.

19. Bölüm

Elizabeth'in, James'le bu kadar samimi olmasına rağmen Blake Ravenscroft'un akıllı bir adam olduğunu anlaması uzun sürmedi. Onu eve bırakırken, elbet etme girişiminde bulunmamış veya burnunu yakacak şekilde sorular sormamıştı, aksine tek yaptığı şey omzuna rahatlatıcı bir şekilde dokunarak, "Eğer ihtiyacın olursa, Caroline'in seninle seve seve konuşmak isteyeceğine eminim," demek oldu.

Çenesini ne zaman kapatacağını bilmek akıllı kadınlara özgü bir şeydi.

Eve dönüş, Elizabeth'in yol tarifleri dışında, sessizlik içinde gerçekleşmişti.

Hotchkiss Kulübesi'ne yaklaştıklarında, bu küçük odanın ışıklarla parladığını gören Elizabeth, şaşkınlığa kapıldı. "Tanrı aşkına," diye homurdandı. "Evdeki tüm mumları yakmış olmalılar."

Ve sonra, elbette, alışkanlıktan, aklından o fitillerin ne kadar tuttuğunu hesaplayarak misafirler için sakladığı balmumu mumları yakmamış olmaları için dua etti.

Blake gözünü yoldan ayırarak ona baktı. "Yanlış bir şey mi var?"

Blake gözünü yoldan ayırarak ona baktı. "Yanlış bir şey mi var?"

“Umarım yoktur.”

Kulübeye yaklaşıncı, Elizabeth, Blake’ten herhangi bir işaret beklemeden aşağıya atladı. Hotch Kulübesi’nin böyle gürültülü olmasını gerektirecek herhangi bir sebep, herhangi bir faaliyet yoktu. Fakat evden ölüleri bile uyandırabilecek kadar çok ses geliyor ve her nekadar mutlu ve yüksek bir ses gibi de olsa, Elizabeth göğsünde yükselen paniğe engel olmuyordu.

Kapıdan içeri daldı ve yüksek sesli ciyaklamaların ve kahkahaların geldiği oturma odasına doğru ilerledi. Susan, Jane ve Lucas el ele tutuşmuş, bir daire etrafında dönüyorlar, ciğerlerini parçalayacak kadar güçlü bir sesle eğlenceli şarkılar söyleyip gülüşüyorlardı.

Elizabeth resmen donup kaldı. Daha önce kardeşlerini hiç böyle görmemişti. Son beş yılda yaşadıkları tüm endişeleri omuzladığını ve nispeten onlara iyi bir çocukluk yaşattığını düşünmekten hoşlanıyordu. Fakat daha önce onları asla bu kadar mutlu görmemişti.

Blake’in yanında dikildiğini hissetti ve o, “Ne olduğunu biliyor musun?” diye fısıldadığında, bir cevap bile veremedi.

Yaklaşık beş saniye sonra, Susan kapıda dikilen ve onlara hayretler içerisinde bakan ablasının varlığını fark etti ve dans eden çemberi hızla durdurdu. Jane ve Lucas birden gülerек birbirlerine çarpırlar.

“Elizabeth!” diye haykırdı Susan. “Evdesin.”

Elizabeth yavaşça başını salladı. “Ne oluyor burada? Hâlâ uyanık olacağınızı tahmin etmiyordum.”

“Ah, Elizabeth!” diye bağırdı Jane. “Dünyanın en mükemmel şeyi oldu. Asla inanamayacaksınız!”

“Harika,” diye cevapladı Elizabeth, duyguları fazla görmüş olduğundan, bu kelimeye fazla bir his atılamıyordu. Ama denedi. Kardeşlerine böyle bir mutluluğu getiren şeyin ne olduğunu bilmiyordu ama içindeki acıyı biraz olsun silip en azından heyecanlı görünmeye çalışmayı onlara bir borç biliyordu.

Susan yazı masasının üzerinde duran kâğıdı alarak Elizabeth’e doğru ilerledi. “Bak, sen dışarıya eve ne geldi. Bunu bir haberci getirdi.”

“Uniformalı bir haberci,” diye ekledi Jane. “Korunmuş derecede yakışıklıydı.”

“O bir uşaktı,” dedi Lucas.

“Bu yakışıklı olmadığı anlamına gelmiyor,” diye ekledi onu Jane.

Elizabeth gülümsediğini fark etti. Lucas ve Jane’in şaşkınlıkla izlemek şaşılacak derecede normal gelmişti. Bu berbat akşamın geri kalanı gibi değildi.

Susan’dan aldığı kâğıda baktı.

Ve sonra elleri titremeye başladı.

“Mükemmel değil mi?” diye sordu Susan, mavi gözleri şaşkınlıkla parlıyordu. “Kimin aklına gelirdi?”

Elizabeth, kusma isteğiyle savaşılmaya çalışarak hiçbir şey söylemedi.

“Kim olabilir sence?” diye sordu Jane. “Oldukça iyi biri olmalı. Dünyadaki en nazik, en hoş in-

"Bakabilir miyim?" diye homurdandı Blake.

Sessizce, ona kâğıdı uzattı. Başını kaldırdı. Susan, Jane, ve Lucas'ın şaşkınlıkla ona baktıklarını gördü.

"Sevinmedin mi?" diye fısıldadı Jane.

Blake kâğıdı ona geri verdi ve o, sanki tekrar okumak, mesajı değiştirecekmışçesine başını eğdi.

*Sör Lucas Hotchkiss,
Bayan Hotchkiss,
Bayan Susan Hotchkiss,
Bayan Jane Hotchkiss,*

Ailenizin, isimsiz bir hayırsever tarafından yapılan 5000 pound değerindeki banka ödemesinin, alıcısı olduğunuzu bildirmekten büyük zevk duyuyorum.

Sör Lucas'ın Eton'a gidebilmesi için gereken diğer ayarlamalar bağışınız tarafından yapılmıştır. Bir sonraki döneme başlangıcında okula orada devam edebilir.

İçtenlikle,

Geo. Shillingworth

Shillingworth ve Oğulları, Hukuk Bürosu

James'tendi. Öyle olmalıydı. Gözlerindeki sevinç engel olamayarak Blake'e döndü.

"Yalnızca sana yardım etmek istemiş," dedi Blake yumuşakça.

"Bu küçük düşürücü bir şey," dedi güçlkle. "Bunu nasıl kabul ederim? Bunu nasıl..."

Elini koluna koydu. "Sinirlerin bozuk. Belki de bunu sabah düşünsen..."

"Elbette sinirlerim bozuk! Ben..." Elizabeth kardeşlerinin felakete uğramış gibi bakan gözlerini üzerinde hissetti ve kendi sözlerinden korkarak eliyle ağzını kapattı.

Üç çift mavi göz bir onun bir tanımadıkları Bay Ravenscroft'un yüzüne bakıp duruyordu.

Bay Ravenscroft. Onu çocuklarla tanıştırmalıydı. Verdiği tepkiyle onları yeterince üzmüş olmalıydı. En azından, bari eşikte duran kişinin kim olduğunu ona söylemeliydi.

"Susan, Jane, Lucas," dedi, sesini dengeli tutmaya çalışarak, "bu Bay Ravenscroft. Kendisi..." Yutkundu. Az kalsın "Bay Siddons'ın arkası," diyecekti, ama bu onun gerçek ismi bile değildi, değil mi? "Leydi Danbury'nin bir arkadaşı," diye tamamladı cümlesini. "Ve beni eve bırakacak kadar da meraklı biri."

Kardeşleri mırıldanarak selam verdiler ve Elizabeth, Blake'e dönerek, "Bay Ravenscroft, bunlar..." birden sustu ve gözleri kısıldı. "Bay Ravenscroft diyor ama öyle mi gerçekten? Siz de bir çeşit unvan kullanıyorsunuz, değil mi?"

Blake başını salladı, dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme vardı. "Basit bir bay, korkarım, gerçten aştan aşağıya bir açıklama söz konusuysa, babam vasiyetidir."

Elizabeth, onun bu yorumla eğlendirici olmaya çalıştığını bilerek gülümsemek istedi ama yapama-

di. Onun yerine, kardeşlerine dönerek, "Bunu kabul edemeyiz," dedi.

"Ama..."

"Edemeyiz." Elizabeth hangi kardeşinin karşı çık-
mış olduğunu bile duyamayacak kadar çabuk cevap
vermişti. "Bu çok fazla. Böyle bir yardımı kabul ede-
meyiz."

Görünüşe göre Jane aynı fikirde değildi. "Ama pa-
rayı bize kim verdiyse, bizim almamızı istememiş mi-
dir sence?"

Elizabeth boğazındaki yumruya rağmen yutku-
maya çalıştı. James'in amacının ne olduğunu kim
bilebilirdi ki? Bu onunla alay etmek için hazırlanmış
bir oyunun parçası mıydı? Tüm yaptıklarından sonra
onun aklının nasıl çalıştığını kim bilebilirdi ki?

"Eminim istemiştir," dedi dikkatle, "yoksa mektu-
bun başında bizim isimlerimiz olmazdı. Ama bunun
konuyla alakası yok. Bir yabancıdan bu tür bir parayı
kabul edemeyiz."

"Belki bir yabancı değildir," dedi Susan.

"Öyleyse daha da kötü!" diye karşı çıktı Elizabeth.
"Tanrım, tahmin edebiliyor musunuz? Korkunç bir
insan, bizi kuklaştırmış gibi iplerimizden tutarak kaderi-
mizi kontrol edebileceğini düşünüyor. Bu hastalık.
Hastalık."

Birden sessizlik oldu. Hemen ardından deha-
verici bir ses çıktı. Lucas, gözyaşlarıyla savaş ver-
yordu. Yürek parçalayıcı derecede büyük gözleriyle
Elizabeth'e baktı. "Bu Eton'a gidemeyeceğim anla-
na mı geliyor?" diye fısıldadı.

Elizabeth'in nefesi boğazına takıldı. Lucas'a,
James'in parasını kabul edemeyeceklerini ve o okula
gidemeyeceğini söylemeye çalıştı ama kelimeler res-
men ağzından çıkmıyordu.

Kardeşinin titreyen yüzüne bakarak kalakaldı. Üst
kendiğini sabit tutmak ve hayal kırıklığını gösterme-
mek için çok uğraşıyordu. Küçük kolları vücudunun
etrafında iki sopa gibi kasılmıştı ve çenesini sabit
tutmak gözyaşlarını durduracakmışçasına çenesini sı-
kıyordu.

Elizabeth ona baktı ve gururunun sonuçlarını gör-
üyordu. "Hayır, Abi, sadece hatırı saklıdır. Hiçbir şey."

"Eton'u bilmiyorum," dedi, ona sarılmak için eği-
len. "Belki bir şekilde halledebiliriz."

Ama Lucas geri çekildi. "Paramız yetmez. Bunu
ödemek için çok uğraşıyorsun ama ben gerçekleri bi-
liyorum. Gidemeyeceğim. Asla gidemeyeceğim."

"Bu doğru değil. Belki bu," belirsizce mektubu işa-
ret ederek, "başka bir manaya geliyordur. Kelimeleri
tamamen inançtan yoksundu ve sekiz yaşındaki bir
çocuk bile - hatta özellikle de sekiz yaşındaki bir çocuk
- bunu söylediğini hemen anlardı.

Lucas'ın gözleri ona hayatının en acı veren ve en
kötü bakışını atmıştı. Ve sonra yalnızca yutkundu ve,
"Ben yatmaya gidiyorum," dedi.

Elizabeth onu durdurmaya çalışmadı bile. Söyle-
bileceği hiçbir şey yoktu. "Ardı, Jane seni susturuyor."
Susan başını salladı. "Ama seni anlamıyorum."

"Bunu kabul edemeyiz, Susan. Başışçımıza sonsu-
za kadar borçlu kalırız."

"Ama ne önemi var ki? Kim olduğunu bile bilmiyoruz!"

"Ona borçlu kalmayacağım," dedi Elizabeth öfkeli. "Kalmayacağım."

Susan bir adım geri çekildi, gözleri büyümüştü. "Kim olduğunu biliyorsun," diye fısıldadı. "Bunu kimin gönderdiğini biliyorsun."

"Hayır," dedi Elizabeth, ama ikisi de yalan söylediğini biliyordu.

"Biliyorsun. O yüzden kabul etmek istemiyorsun."

"Susan, bunu daha fazla tartışmayacağım."

Susan geri çekildi ve hole uzanıp kapı kolunu tuttu. "Ben gidip Lucas'ı teselli edeceğim," dedi. "Ağlayacak bir omuza ihtiyacı var."

Elizabeth ırkıldı.

"Oldukça isabetli bir karar," diye mırıldandı Blake. Susan yukarı çıkar çıkmaz.

Elizabeth döndü. Onun orada olduğunu tamamen unutmuştu. "Efendim?"

Adam başını salladı. "Tekrarlamayı gerektirecek kadar önemi yok."

Bacakları onu bir saniye daha ayakta tutmayı reddederek koltuğa çökmesine sebep oldu. "Bu akşam benim tüm özel konuşmalarına şahit olmuş oldunuz."

"Hepsine değil."

Elizabeth, şakadan anlamayan bir şekilde gülümsedi. "Markiye dönüp, her şeyi anlatacaksınız herhalde."

"Hayır. Karıma her şeyi anlatacağım ama James'e değil."

Elizabeth kafası karışmış bir halde ona baktı. "Peki, neyse ne anlatacaksınız ona?"

Blake kapıya doğru ilerlerken omuz silkti. "Eğer elinden kaçırırsa bir ahmak olduğunu. Ama sanırım bunu çoktan biliyor."

Elizabeth bir sonraki sabah, bunun berbat bir gün olduğunu bilerek uyandı. Görmek ve konuşmak istediği hiç kimse yoktu, kendisi dâhil.

Kardeşlerini ve onların hayal kırıklığına uğramış yüzlerini görmek istemiyordu. Tamamen yabancı insanların aklına rağmen onun tüm aşağılanmalarına şahit olmuş Ravenscroftlar'ı görmek istemiyordu. Leydi Derby'yi ziyaret etmeyi reddediyordu. James'in bu şakâat oyununda nasıl rol aldığını sorup, ağlamasına engel olmaya çalışarak bütün gününü kontesin yanın-
da geçirebileceğini sanmıyordu.

Ve James'i görmek istemediği de aşikârdı.

Kalktı, giyindi ve sonra yatağına oturdu. Üstünde hiçbir bir kırıklık hissediyordu. Bir önceki gün, her şeyden öylesine yorucuydu ki, ayakları, aklı ve kalbi çökmeyi reddediyordu adeta. Bütün hafta kimseyi düşünmeden, hiçbir şey yapmadan yataкта oturabilse ne olurdu olurdu.

Pekâlâ, mutlu olmazdı. Ama kesinlikle kimsenin hayatı çalmasını da istemiyordu.

Tık-tık.

Elizabeth kafasını kaldırdı. "Yalnızca bir kez," diye homurdandı tavana bakarak, "yalnızca bir kez olsun bana bir iyilik yapamaz mısın?" Ayağa kalktı, bir adım attı ve sonra tekrar yukarı baktı. "Bu oldukça küçük bir iyilik olurdu hâlbuki."

Kapıyı hızla çekerek açtı. Susan, holde duruyordu ve kapıyı çalmak için elini tekrar havaya kaldırmıştı. Elizabeth, ağzını açarsa, büyük ihtimalle ses tonundan çok da memnun kalmayacağını bilerek hiçbir şey söylemedi.

"Ziyaretçin var," dedi Susan.

"O adamı görmek istemiyorum," söyledi kadın.

"Adam değil zaten."

Elizabeth'in yüzü şaşkınlıkla gerildi. "Değil mi?"

"Hayır." Susan krem rengi bir kartvizit uzattı. "Oldukça nazik bir bayana benziyor."

Elizabeth aşağıya bakınca, kartın en kaliteli, en pahalı kâğıttan yapılmış olduğunu fark etti.

Bayan Blake Ravenscroft

"Din tanıştığımız adamın karısı olduğunu tahmin ediyorum," dedi Susan.

"Evet. İsmi Caroline." Elizabeth elini, daha toplayacak vakti bile olmadığı saçına gezdirdi. "Çok tatlı bir insan ama doğrusunu söylemek gerekirse, şu an ziyaretçilerle uğraşacak halim yok ve..."

"Pardon ama," diye sözünü kesti Susan, "gideceğimi sanmıyorum."

"Efendim?"

"Sanırım tam olarak şöyle dedi: 'Ziyaretçi istemeyeceğini tahmin ediyorum ama tam aksini isteyeceğini kadar beklemeye hazırım.' Sonra oturdu ve çanta-ndan bir kitap çıkardı."

"Ulu Tanırım, BİR MARKİ İLE NASIL EVLENİ-
R değildi, değil mi?"

"Hayır, siyahı ve sanırım bir çeşit günlüktü çünkü bir şeyler yazmaya başladı. Ama dediğim gibi," diye ekledi Susan, "sonra bana baktı ve, 'Merak etmene gerek yok. Ben kendi kendimi eğlendiririm,' dedi."

"Öyle mi dedi?"

Susan onayladı ve omuz silkti. "O yüzden endişelenmedim Defterine bir şeyler yazarken oldukça mutlu görünüyor."

"Gerçekten de gitmeyecek, öyle değil mi?"

Susan başını salladı. "Oldukça inatçı birine benziyor. Seni görene kadar gideceğini sanmıyorum. Ya-
nı yedek elbise getirmiş olduğunu görsem şaşır-
mam."

"Sanırım saçımı düzelterip aşağıya inmeliyim."

Susan, Elizabeth'in küçük süs masasına uzandı ve eline aldı. "San'a yardım edeyim."

Elizabeth bunun bilgi almak için bir çeşit numara olduğunu düşündü. Susan saçını düzeltmesi için ona yardım teklif etmezdi. Ama fırçanın sert kullandığı derisini öyle güzel okşuyordu ki, Elizabeth kendini bıraktı. Birinin ona ilgi göstermesi oldukça nadir olan bir olaydı.

Elizabeth, Susan soru sormadan önce saçını kaç kez fırçaladığını saydı. Bir fırça, iki fırça, üç fırça, dört... Ah, beşinciden biraz önce duraksadı, bir şey hazırlanıyor olmalıydı...

"Bayan Ravenscroft'un ziyaretinin dün akşam olan olaylarla bir ilgisi var mı?"

Beş fırça. Elizabeth etkilenmişti. Susan'ın üçüncüyü geçeceğine asla inanmazdı.

Susan, Elizabeth'in saçını bir kez daha fırçaladı. "Lizzie? Beni duydun mu?"

"Bayan Ravenscroft'un ziyaretinin sebebini bilmediğime eminim," diye yalan söyledi Elizabeth.

"Humm."

"Ah!"

"Pardon."

"Ver şunu bana!" Elizabeth, tarağı kardeşinin elinden kaptı. "Ve tokaları da lütfen. Sivri nesneler komoda sana güvenmiyorum."

Susan geri adım attı, kollarını birleştirdi ve kaşlarını çatı.

"Sen bana böyle öfkeyle bakarken dikkatimi vermekte zorlanıyorum," diye söylendi Elizabeth.

"İyi."

"Susan Mary Hotchkiss!"

"Benimle annemişsin gibi konuşma."

Elizabeth uzun, yorgun bir nefes vererek kaşlarını ovdu. Bu sabah bir bu eksikti. "Susan," dedi sessizce. "Sana bilmen gerekenleri söyleyebileceğim an söyleyeceğim."

Susan, açıkça kelimelerini tartarak uzun bir süre baktı.

"Bu yapabileceğimin en iyisi," diye ekledi Elizabeth, son tokayı da saçına takarken. "O yüzden biraz Susan şükran gösterip durumumu anlamaya çalışabilirsin."

Susan başıyla onayladı, gözleri hafif bir pişmanlıkla kararmıştı. Elizabeth odadan çıkarken ayağının altından çekildi ve sonra onunla birlikte aşağıya indi.

Elizabeth içeri girdiğinde, Caroline oturma odasındaki koltuğa tünemiş, defterine bir şeyler karalıyordu.

Caroline defterinin kapağını kapattı. "Blake bana bir şeyi anlattı."

"Evet, anlatacağını söylemişti. Ben..." Elizabeth baktı, omzunun üzerinden bakabilmek için boynunu çevirdi ve kapının eşiğinde oyalanan Susan'a sert bir bakış attı. Susan bu bakıştan sonra aceleyle uzaklaştı ama Elizabeth yine de ziyaretçisine dönerek, "Dışarıda biraz yürümeye ne dersin? Senin nasıl bir konuşma yapacağını bilmiyorum ama eğer yalnız olmanıza ihtiyacın varsa, şiddetle dışarıya çıkmamanızı öneriyorum".

Caroline bir kahkaha attı. "Ailelere bayılıyorum. Anılmaz derecede meraklılar." Ayağa kalktı. "Emmi sen şimdi onların Yunanistan'da, hatta daha da uzakta olmalarını umuyorsundur. Benim büyürken hiç ailem olmadı ve sana kulak misafiri olacak kadar çok ilgi duyan insanlarla çevrili olmanın güzel bir şey olduğunu söyleyebilirim."

"Bu insanın içinde bulunduğu ruh haline göre geniş sanıyorum," dedi Elizabeth.

Caroline karnına dokundu. "Biraz da bu yüzden bu çocuğu sabırsızlıkla bekliyorum. Geçmişimde bir ailem yok, bari geleceğim için bir tane yaratayım."

Ön kapıdan dışarı çıktılar ve evden uzaklaşarak yürümeye başladılar. Caroline küçük siyah defterini kılıcına tutuyordu. Kulübe gözden kaybolunca Caroline Elizabeth'e dönerek, "Umarım James'in bari ödemesi yüzünden onurun kılınmamıştır," dedi.

"Başka türlü nasıl hissedebilirim, bilmiyorum."

Caroline bir öğüt verecekmış gibi baktı ama sonra ağzını kapattı, başını hafifçe salladı ve sonra başka bir konuya devam etti. "Böyle bir şeyi ayarlamasının sebebi, büyük ihtimalle, senin onunla zorla evlenmemeni sağlamak olmalı."

Elizabeth hiçbir şey söylemedi.

"Bütün hikâyeyi bilmediğime eminim," diye devam etti Caroline, "ama elimden geldiğince öğrendiklerimi bir araya getirmeye çalışıyorum ve ailen geçindirebilmek için evlenme kararı almış olduğum tahmin edebiliyorum."

Elizabeth hüzünle başını salladı. "Hiçbir şeyime yok, onları zar zor besleyebiliyorum."

"James'in sana istediğin kişiyi seçmekte özgür olduğunu tanımak istemiş olduğuna eminim. Hatta belki diğer rütbeli bir emlak idarecisini seçmekte bile."

Elizabeth onunla yüz yüze gelebilmek için başını çevirdi. "Hayır," dedi sessiz ve titrek bir sesle, "ben asla istemedi."

"İstemedi mi? Seninle partiden önce konuştuğumuzda, sen ve emlak idarecin bir anlaşmaya varmak üzere gibiydiniz."

Elizabeth alt dudağını ısırды. James, basitçe sadece Bay Siddons olduğu zaman, evlilikten asla bahsetmemişti, ama birlikte olmanın bir yolunu bulacağına yemin etmişti. Elizabeth sözlerinin ciddi olduğu kanısını varmıştı ama kimliği hakkında yalan söylerken, bu sözlerine nasıl güvenebilirdi ki?

Caroline boğazını temizledi. "James'in bağışını kabul etmemen gerektiğini düşünüyorum."

"Öyleyse, benim nasıl hissettiğimi anlıyorsun."

"Onunla evlenmen gerektiğini düşünüyorum."

"Beni aptal durumuna düşürdü, Caroline."

"Onun niyetinin bu olduğunu sanmıyorum."

"Ama sonucun öyle olduğu kesin."

"Niçin böyle düşünüyorsun?" Ve sonra Elizabeth cevap bile veremeden, "Ben senin aptal olduğunu düşünüyorum. Blake'in de düşünmediğini biliyorum. Ve James kesinlikle..."

"James hakkında konuşmaktan vazgeçebilir miyiz artık?"

"Pekâlâ. Sanıyorum öyleyse eve geri dönebiliriz." Caroline arkasına uzandı ve elini beline koydu. "Bu günlerde her zamanki enerjim yok." Sonra siyah kitabı uzatarak, "Şunu biraz tutabilir misin?" diye sordu.

"Elbette. Bu bir günlük mü?"

"Bir çeşit. Bu benim kişisel sözlüğüm. Yeni bir

kelime ile karşılaştığımda, onu anlamıyla beraber bu deftere karalamaktan hoşlanırım. Ve elbette, onu bir cümle içinde de kullanmam gerekiyor, yoksa hemen unutuyorum."

"Ne kadar ilginç," diye mırıldandı Elizabeth. "Ben de denemeliyim."

Caroline başıyla onayladı. "Dün gece seninle ilgili yazdım."

"Öyle mi?"

Tekrar başıyla onayladı. "Orada, son sayfada. Yazdığım son sayfada. Aç, bak. Bakman sorun değil."

Elizabeth son yazılanı bulana kadar sayfaları çevirdi.

aman'sız (sıfat). yaman; boyun eğmez; yılmaz.

Korkarım ki James, Bayan Hotchkiss'in peşinde koşarken, amansız birisi olduğunu kamutlayacak.

"Ben de korkarım," diye söylendi Elizabeth.

"Pekâlâ, 'Korkarım' yalnızca lafin geliyordu," diye aceleyle açıkladı Caroline. "Elbette korkmuyorum. Aslında, tamamen dürüst olmam gerekirse, umuyorum yazmam gerekirdi."

Elizabeth yeni arkadaşına baktı ve inleme arzusu zor karşı koydu. "Belki de eve gitmeliyiz."

"Peki ama önce son bir noktaya daha parmak basmak..."

"James ile ilgiliyse, basmasan daha çok sevinirim."

"Öyle, ama sana söz veriyorum, bu son. Görüyorsun ya..." Caroline çenesini kaşımak için duraksadı, şaşılca gülümsedi ve, "Zaman kazanmaya çalıştığım da böyle yaparım," dedi.

Elizabeth eliyle evin yolunu işaret edince, yürümeğe başladılar. "Eminim, bana James'in çok harika bir erkek olduğunu ve..."

"Hayır, hiç böyle bir şey söylemeyecektim," diye sözünü kesti Caroline. "Aşırı derecede çekilmez biri ama sana bunun en mükemmel erkek türü olduğunu söylediğimde bana inanmalısın."

"Birlikte yaşayamayacağın türde erkekler mi?"

"Hayır, onsuz yaşayamayacağın türde. Ve eğer onu seviyorsan..."

"Sevmiyorum."

"Seviyorsun. Bunu gözlerinden okuyabiliyorum."

"Sevmiyorum."

Caroline eliyle onu başından savdı. "Seviyorsun. Yalnızca farkında değilsin."

"Caroline!"

"Demek istediğim şu ki, her ne kadar James sana gerçek kimliğini açıklamayarak çok kötü bir şey de yapmış olsa, sebepleri vardı ve hiçbirinin seni aşağılamakla ilgisi yoktu. Elbette," Caroline başını sallayarak ekledi, "benim için söylemesinin kolay olduğunun farkındayım, ne de olsa markıyla evlenmek için marifet denersin alması olan ben değilim ama..."

Elizabeth irkildi.

"Ama niyeti şerefliydi, buna eminim. Ve öfken geç-

tiği anda, çok geçerli ve haklı olan öfken," bu söylediğini duymuş olduğuna emin olmak isteyen Caroline Elizabeth'e bakarak, "hayatta onsuz çok mutsuz olacağını fark edeceksin."

Elizabeth sözlerini duymazdan gelmeye çalıştı çünkü bu sözlerin hoşuna gitmeyecek kadar doğru olduğundan şüpheleniyordu.

"Benim de hayatta sensiz mutsuz olacağımı," diye devam etti, "eklemeden edemeyeceğim. Blake'in kardeşinden başka kendi yaşında bir kadın tanımayorum ve o da Batı Hint adalarında yaşıyor."

Elizabeth gülümsemesine engel olamadı ama küllübenin ön kapısının açık olduğunu görünce cevap vermekten kurtulmuş oldu. "Çıkarken kapıyı kapamamış mıydık?"

"Kapattığımızı sanıyordum."

İşte o zaman gülmeyi duydular.

Arkasından çay isteyen bir bağırma sesi.

Arkasından tiz bir kedi miyavlaması.

"Ah, hayır," diye inledi Elizabeth. "Leydi Danbury."

20. Bölüm

Leydi Danbury çok nadir yanında kedisi olmadan dışarı çıkardı.

Malcolm, maalesef, Danbury Köşkü dışındaki tarlaların güzelliklerini takdir etmekte güçlük çeken bir hayvandı. Eh, tabii ara sıra şişman bir fareyi takip ederken, ahıra yolu düşünüyordu ama böyle soylu bir aile tarafından yetiştirilmiş olması nedeniyle kendisini onlardan biri olarak görüyor ve rahat çevresinden dışarı çıkarılınca rahatsız oluyordu.

Lucas ve Jane'i büyüleyen şey ise, Malcolm'un bu mesinisi böyle kederli, hatta suçlayıcı bir inlemeyle getirmesiydi. İki saniyede bir tekrar ettiği bu inlemeler, eğer korkunç derecede rahatsız edici olmasaydı dakikliğinin etkileyici olduğu söylenebilirdi.

"Miyav," diye inledi.

"Bu ses de ne?" diye sordu Caroline.

GÜM.

"İnlemeyi mi soruyorsun yoksa gülmeyi mi?" diye sordu Elizabeth, elini alnına götürerek.

Miyav.

"İkisi de."

GÜM.

Elizabeth, Malcolm'un bir sonraki miyavlamasını bekledi ve, "Bu Leydi Danbury'nin kedisi ve,"—GÜM—"bu da Leydi Danbury."

Caroline henüz cevap veremeden, başka bir ses duydu; ev içerisinde hızla koşuşturan ayak sesleri.

"Sanıyorum, bu da," dedi Elizabeth kuruca, "Leydi Danbury'ye çay getirmeye çalışan, kız kardeşim Susan olmalı."

"Daha önce Leydi Danbury ile tanışmadım," dedi Caroline.

Elizabeth onu kolundan tuttu ve çekti, "Öyleyse bu konuda sana cömert davranılacağından emin olabilirsin."

"Elizabeth!" Leydi Danbury oturma odasından bağırıyordu. "Seni duyabiliyorum!"

"O her şeyi duyar," diye söylendi Elizabeth.

"Onu da duydum!"

Elizabeth kollarını kaldırdı ve, "Gördün mü?" dedi Caroline'e.

Caroline bir şey söylemek için ağzını açtı ama panik içerisinde oturma odasına bir bakış attıktan sonra sustu. Elizabeth'in ellerinden defterini kapı, halduran yazı masasından bir tüy kalem aldı ve bir şeyler kalamaya başladı.

Elizabeth başını eğerek yazdığını okudu.

Beni korkutuyor.

Başıyla onayladı. "Birçok insana yapıyor bunu."

"Elizabeth!"

Miyav.

Elizabeth başını salladı. "Kedisini getirdiğine inanmıyorum."

"ELIZABETH!"

"İçeri gidip onu görsen iyi olacak sanıyorum," diye fısıldadı Caroline.

Elizabeth mümkün olduğunca yavaş adımlarla oturma odasına doğru yürütürken iç çekti. Leydi Danbury'nin bir gece önce olan küçük düşürücü olaylar hakkında bir fikri olduğu kesindi ve Elizabeth'in arada hareketsizce oturup onu dinlemesi gerekecekti. Tek tesellisi Caroline'i de yanında sürüklemek olacaktı.

"Ben burada bekleyeceğim," diye fısıldadı Caroline.

"Ah, hayır, olmaz," diye çıktı Elizabeth. "Ben senin öğüt vermeni dinledim. Şimdi sen de onunkini dinleyeceksin."

Caroline'in ağzı dehşet içerisinde açıldı.

"Benimle geliyorsun," diye zorladı Elizabeth, elini Caroline'in koluna dolayarak.

"İyi günler, Leydi Danbury," dedi Elizabeth. Dışlerini ne kadar sıkışmış olursa olsun, kafasını oturma odasından içeri uzattığında, gülümsüyordu. "Bu büyük bir sürpriz."

"Neredeydin?" diye sordu Leydi Danbury, ağırlıklı Elizabeth'in çok sevdiği sallanan sandalyeye vererek. "Saatlerdir bekliyorum."

Elizabeth kaşını kaldırdı. "Yalnızca on dakikalığına gitmiştim, Leydi Danbury."

"Himm. Gün geçtikçe daha da küstahlaşıyorsun Elizabeth Hotchkiss."

"Evet," dedi Elizabeth hafifçe gülümseyerek, "Küstahlaşıyorum, öyle değil mi?"

"Himm. Kedim nerde benim?"

Miiiiiiyaaaaavvvvvv.

Elizabeth kafasını çevirdi ve holde iki ciyaklayan çocuk tarafından kovalanan tüy yumağını gördü. "Sanıyorum, şu anda meşgul, Leydi Danbury."

"Himm. Kediye boş ver. Onunla sonra ilgilenirim. Seninle konuşmam gerek, Elizabeth."

Elizabeth Caroline'i odaya çekti. "Bayan Ravencroft ile tanışmış mıydınız, Leydi Danbury?"

"Sen o Blake denen adamın karısının, değil mi?"

Caroline başıyla onayladı.

"Oldukça kibar bir adam, sanıyorum," dedi Leydi Danbury.

"Yeğenimin arkadaşı. Çocukken ziyarete gelmiş."

"Evet," diye cevapladı Caroline. "Sizden çok konuşuyor."

"Himm. Zeki adam. Sen de korkmalısın."

"Ah, elbette."

Leydi Danbury'nin gözleri kısıldı. "Sen benim dalgamı geçiriyorsun?"

"Böyle bir şeye cesaret edebilmiş gibi," diye yazdı ya girdi Elizabeth. "Korkutamadığınız tek kişi benim, Leydi Danbury."

"Pekâlâ, şimdi elimden geleni yapacağım öyleyse, Elizabeth Hothckiss. Seninle konuşmam gerek ve bu aralı."

"Evet," dedi Elizabeth tedbirlice koltuğun köşesine oturarak. "Ben de bundan korkuyordum. Daha önce kalübemize hiç gelmemiştiniz."

Leydi Danbury boğazını temizlerken, Elizabeth, kızıdan dinleyeceği nutuk için hazırlanır gibi uzun bir nefes verdi. Leydi Danbury'nin her konuda bir fikri vardı ve Elizabeth bir önceki gece olanların herhangi bir ayrıcalığı olmayacağını farkındaydı. James, onun yeğeni olduğundan, onun tarafını tutacağı keşildi ve Elizabeth uzun bir olumlu özellikler listesi ve orada da Leydi Danbury'nin kendi olumlu özelliklerini dinlemeye tahammül etmek zorunda kalacaktı.

"Sen," dedi Leydi D dramatik bir biçimde parmağını Elizabeth'e doğru sallayarak, "dün gece benim maskeli baloma katılmadın."

Elizabeth'in çenesi aşağıya düştü. "Benimle konuşmak istediğiniz konu *bu* muydu?"

"Bu durum hiç hoşuma gitmedi. Sen," parmağını Caroline'e doğru salladı, "hatırladım. Balkabağı, değil mi? En barbar meyve."

"Bir sebze olduğuna eminim," diye mırıldandı Caroline.

"Saçmalık, meyve. Eğer etli kısmında çekirdek varsa, o bir meyvedir. Biyolojiyi nerede öğrendin sen, kızım?"

"O bir su kabağı," diye inledi Elizabeth. "Bu konuyu bir kenara bırakabilir miyiz?"

Leydi Danbury, onları savar gibi elini salladı. "He neyse, İngiltere'de yetişmiyor. O yüzden, ona hiç ihtiyacım yok."

Elizabeth omuzlarının çöktüğünü hissetti. Leydi Danbury insanı yoruyordu.

Kontes kafasını hızla çevirerek Elizabeth'e döndü. "Seninle işim bitmedi, Elizabeth."

Elizabeth inleyebilirdi ama Leydi Danbury'nin konuşmasından buna vakit bulamamıştı. "Ve düzgün otur, bakayım."

Elizabeth ayağa kalktı.

"Şimdi şöyle," diye devam etti Leydi Danbury. "Senin partime katılman için çok uğraştım. Senin için bir kostüm ayarladım, oldukça güzel bir kostüm olduğunu da eklemeliyim ve sen bu borcunu bana geri sırasında eşlik bile etmeyerek mi ödüyorsun? Oldukça onurum kırıldı. Çok..."

Miiiiiiyaaaaav!

Leydi Danbury kafasını kaldırıncı, Lucas ve Jane'in holde kedinin peşinden koşuşturduklarını gördü. "Ne yapıyorlar kedime?" diye sordu.

Elizabeth boynunu büktü. "Onlar mı Malcolm'ı kovalıyor, yoksa Malcolm mu onları kovalıyor, emin değilim."

Caroline canlandı. "Gidip bunu araştırmak bana mutluluk duyurur."

Elizabeth, Caroline'i kolundan tuttu. "Lütfen" dedi çok tatlı bir şekilde, "kal."

"Elizabeth," diye bağırdı Leydi Danbury, "bana cevap verecek misin?"

Elizabeth şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Bana bir soru mu sormuştunuz?"

"Nerdeydin? Neden katılmadın?"

"Ben... Ben..." Elizabeth bir kelime bulabilmek için çarpınıyordu. Kesinlikle gerçeği söyleyemezdi, dışarıda eğeni tarafından baştan çıkarıldığı gerçeğini.

"Evet?"

Tık tık tık.

Elizabeth odadan bir kurşun gibi fırladı. "Kapıyı kapmalıyım," dedi omzunun üzerinden.

"Benden kaçamazsın, Lizzie Hotchkiss!" diye bağırdığını duydu Leydi Danbury'nin. Aynı zamanda da Caroline'in "hain" diye fısıldadığını duymuştu. Tam sırada, ağır meşe kapının arkasındakinin James olabileceği ihtimali aklına gelmiş ve içini bir korku sarımsıyordu.

Derin bir nefes aldı. Eğer ordaysa, yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kapıyı ardına kadar açtı.

"Ah, iyi günler, Bay Ravenscroft." Niçin bu kadar hayal kırıklığına uğramıştı?

"Bayan Hotchkiss." Başıyla selamladı. "Karım burada mı?"

"Evet, Leydi Danbury ile oturma odasında."

Blake irkildi. "Öyleyse ben sonra geleyim..."

"Blake?" İçeriden Caroline'in çaresiz sesi yükseldi. "Sen misin?"

Elizabeth, Blake'in kolunu hafifçe dürttü. "Çok sık"

Blake ayaklarını sürüyerek oturma odasından içeri

girdi, yüzündeki ifade, yaptığı bir eşek şakasından dolayı azarlanmak üzere olan sekiz yaşında bir çocuğunkine benziyordu.

"Blake." Caroline'in sesi resmen rahatlama ile şakı söyler gibi çıkmıştı.

"Leydi Danbury," diye mırıldandı.

"Blake Ravenscroft!" Leydi Danbury haykırdı. "Seni sekiz yaşından beri görmedim."

"Saklanıyordum."

"Hımm. Hepiniz amma küstahlaşmışsınız."

"Bu aralar nelerin üstesinden geliyorsunuz?" diye sordu Blake.

"Konuyu değiştirmeye çalışma," diye uyardı Leydi D.

Caroline, Elizabeth'e döndü ve, "Ortada bir konu mu vardı?" diye fısıldadı.

Leydi Danbury gözlerini kıstı ve parmağını Blake'e doğru salladı. "Henüz Bayan Bowater'in yastık kılıfına o kurbağayı koyduğun zaman hakkındaki konuşmam bitmedi."

"O korkunç bir mürebbiyeydi," diye cevapladı Blake, "ve, her şeyin ötesinde, bu James'in fikriydi."

"Eminim öyleydi ama senin ahlakının daha düğün olması gerekirdi." Leydi Danbury konuşmasından ara vererek Elizabeth'e paniklemiş ve tipik olmayan bir bakış attı ve Elizabeth o sırada işvereninin, James'in gerçek kimliğini öğrenmiş olduğunu bilmediğini fark etti.

Elizabeth, buna potansiyel bir sohbet konusu olarak

görmek istemediğinden, dönüp dikkatlice tırnaklarını incelemeye başladı. Bir süre sonra, kafasını kaldırdı, gözlerini kırptı ve yalandan şaşırmış gibi yaparak, "Benimle mi konuşuyordunuz?" diye sordu.

"Hayır," diye cevap verdi Leydi D şaşırmış bir sesle. "Senin ismini bile ağzıma almadım."

"Ah," dedi Elizabeth, dikkat etmiyormuş gibi rol yapmasını fazla abarttığını fark ederek. "Bana baktığımı gördüm ve..."

"Her neyse," dedi Leydi Danbury çabucak. Yeniden Blake'e döndü ve ağzını açtı, büyük ihtimalle onu azarlamak içindi ama tek kelime etmedi.

Elizabeth gülmek için dudağını ısıırıyordu. Zavalı Leydi Danbury, Blake'i yirmi sene azarlamayı çok seviyordu ama yapamadı çünkü konunun James'e geleceğini düşündü ve Elizabeth onun hakkındaki gerçeği bilmediğinden...

"Çay, isteyen?" Susan fazla yüklenmiş çay tepsisinin ağırlığı ile sendeleyerek odaya daldı.

"Tam ihtiyacım olan şey!" Leydi Danbury konunun hızla değişebilmesi için sandalyesinden atlamaya hazır haldeydi.

Bu sefer Elizabeth gerçekten de güldü.

"Elizabeth?" diye fısıldadı Caroline. "Gülüyor musun?"

"Hayır." Öh. "Ökürüyorum."

Caroline sessizce bir şeyler mırıldandı, Elizabeth bunun bir övgü olmadığını emindi.

Susan yüksek sesli bir patırtıyla çay tepsisini masa-

ya koydu ve tam servis yapacaktı ki, sandalyesini yaklaştıran Leydi Danbury, "Ben koyarım," dedi.

Susan geri çekilirken Blake'e çarptı, o da karışarak, "Bu çekici tablonun tek ihtiyacı olan sen James," diye fısıldadı.

"Tanrı korusun," diye söylendi Elizabeth, kulağı misafiri olduğundan dolayı özür bile dileme gereksinimi duymadan.

"Leydi Danbury Elizabeth'in bildiğini bilmiyor," diye fısıldadı Caroline.

"Siz üçünüz ne fısıldanmıyorsunuz öyle?" diye bağırdı Leydi D.

"Hiçbir şey!" Üçünden hangisinin daha yüksek sesle cevap verdiğini söylemek imkânsızdı.

Leydi Danbury, Susan'a fincanını uzatırken bir sessizlik çıktı ve sonra Blake eğilerek, "Kapı mı çaldı?" diye fısıldadı.

"Alay etmeyi bırak," diye azarladı Caroline onu.

"Kediydi," dedi Elizabeth sertçe.

"Kedin mi var?" diye sordu Blake.

"Leydi Danbury'nin kedisi."

"Kedim nerde benim?" diye sordu Leydi D.

"O her şeyi duyar," diye mırıldandı Elizabeth.

"Seni duydum!"

Elizabeth gözlerini devirdi.

"Bugün keyfiniz yerinde görünüyor," diye iltifat etti Blake.

"Sinirli olmak çok yorucu. En kötünün, içerisinde en iyiyi bulmak geleneğime geri dönmeye karar verdim."

"Bunu duyduğuma sevindim," diye mırıldandı Blake, "çünkü biraz önce James'in atıyla yukarı çıktığını gördüm."

"Ne?" Elizabeth, pencereden bakmak için hızlandı. "Ben görmüyorum."

"Çoktan geçti."

"Siz üçünüz neden bahsediyorsunuz?" diye sordu Leydi Danbury.

"Her şeyi duyduğunu söylediğini sanmıştım," dedi Caroline.

Leydi Danbury, Susan'a dönüp, "Ablan sanki felç nöbeti geçirecekmiş gibi görünüyor," dedi.

"Dün gecedен beri öyle," dedi Susan.

Leydi D bir kahkaha kopardı. "Kardeşine bayılıyor-um Elizabeth. Eğer bir gün evlenirsen, yeni refakatçimin o olmasını isterim."

"Ben evlenmiyorum," dedi Elizabeth. Bu da Ravenscroftlar'ın dönüp ona kuşkuyla gözlerle bakmalarına sebep oldu.

"Evlenmiyorum!"

İşte tam bu sırada kapı çalmaya başladı.

Blake kaşını kaldırdı. "Ve sen evlenmeyeceğini söylüyorsun," diye mırıldandı.

"Elizabeth!" diye bağırdı Leydi Danbury. "Kapıya bakman gerekmiyor mu?"

"Duymazdan gelirim diye düşünmüştüm," diye geveledi Elizabeth.

Lucas ve Jane o saniye kapının girişinde bildirdiler.

"Kapıya benim bakmamı ister misin?" diye sordu

Jane.

Leydi D fincanını düşürdü. "Benim zavallı Malcolm'um nerede?"

"Şey, mutfağa koştu ve sonra bahçeye çıktı ve sonra turp ekili olan yerden..."

"Kapı koluna kadar vals yapabilirim," diye ekledi Jane. "Alıştırma yapmam gerekiyor da."

"Malcolm!" diye bağırdı Leydi D. "Gel buraya, pis pis!"

Elizabeth, dönüp kontrol edilemeyen sessiz bir gülmeyle titreyen Caroline ve Blake'e kaşlarını çatarak baktı.

Lucas, "Sizi buradan duyabileceğini sanmıyorum. Leydi Danbury," dedi.

Kapı daha da yüksek sesle gülmeye başladı. Görünüşe bakılırsa Jane kapıya cevap vermeden önce, holde birkaç dönüş yapmaya karar vermişti.

Sonra James, Elizabeth diye haykırmaya başladı. devamında da oldukça sinirli bir sesle, "Şu kapıyı aç artık!" diye bağırdığı duyuldu.

James Sidwell, yani Riverdale Markisi'nin ruh hali iyi değildi. Mizacı kabul edilebilir bir derecede nazik sayılmazdı. Tüm sabah adeta duvarlara tırmanmış Elizabeth'e gitmemek için kendini resmen yatağına zincirlemişti.

İlk iş olarak onu aramak istemişti, ama hayır, Caroline ve Blake ona biraz zaman vermesi konusunda ısrar etmişlerdi. Sinirleri bozuktur, demişlerdi. Duygularının biraz daha hafiflemesini beklemek daha iyi olur demişlerdi.

O yüzden o da beklemişti. Kendisi böyle düşünmüyordu ve daha da önemlisi mizacı böyle değildi, bu kendi doğal içgüdülerine aykırıydı, ama yine de beklemişti. Ve sonra, en sonunda Ravenscroftlar'ın odasına gidip yeterince bekleyip beklemediğini soracakken, Caroline'den, Hotchkiss Kulübesi'ne gittiğine dair, Blake'e, yazılmış bir not bulmuştu.

Ve sonra, hemen hemen aynı şeyi söyleyen, Blake'ten kendisine yazılmış başka bir not daha bulmuştu.

Ve sonra, yarasına tuz basar gibi, Danbury Köşkü'nün uşağı, kontesin de Hothchkiss Kulübesi'ne gittiğini söylemişti.

Herhalde oraya gitmeyen tek yaratık lanet olası keşiydi.

"Elizabeth!" diye haykırdı James, yumruğunu şaşırtıcı bir biçimde sağlam ve kaliteli kapıya vurarak. "Şu dakika beni içeri alacaksın, yoksa yemin ederim..."

Kapı birden ağzına kadar açıldı. Karşısında kimse yoktu, sonra gözlerini birkaç santimetre aşağıya indirdi. Küçük Jane Hothchkiss kapının eşiğinde duruyor, adeta şak saçarak ona bakıyordu. "İyi günler, Bay Siddons," diye cıvıladı ve elini uzattı. "Vals öğreniyorum."

James üzülerek, dokuz yaşında bir kızı itip geçmenin sonuçlarının çok da iyi olmayacağını farkına vardı. "Bayan Jane," diye cevapladı. "Sizi tekrar görmek çok güzel."

Kız parmaklarını kıpırdattı.

Adam gözlerini kırıştırdı.

Kız tekrar parmaklarını kıpırdattı.

"Ah, doğru," dedi çabucak eğilip elini öperek. Görünüşe bakılırsa, küçük bir kızın elini bir kez öptünümü, çocukluğu boyunca bunu tekrar etmek zorundaydınız.

"Güzel bir gün, öyle değil mi?" diye sordu Jane, bir yetişkin edasıyla.

"Evet, ben..." James, omzunun üzerinden bakarak oturma odasındaki kargaşanın sebebini anlamaya çalışırken, kelimeleri sönlükledi. Teyzesi bir şey hakkında çığlık atıyor, Lucas başka bir şey için bağırıyor ve Susan telaşla hol ve mutfak arasında koşuşturup duruyordu.

"Onu buldum!" diye bağırды Susan.

Sonra, James'i oldukça şaşırtan, şişman bir tüy yumağı mutfaktan hole, oradan da oturma odasına koştu.

Kahretsin. Lanet olası kedi bile buraya ondan önce gelmeyi becermişti.

"Jane," dedi, kahramanlara özgü bir sabır gösterdiğini düşünerek, "ablanla gerçekten konuşmam gerek."

"Elizabeth'le mi?"

Hayır, Susan. "Evet, Elizabeth," dedi yavaşça.

"Ah, o oturma odasında. Ama seni uyarmalıyım, çok meşgul. Bu öğlen çok misafir geldi."

"Biliyorum," diye mırıldandı James, oturma odasına giderken Jane'i ezmeyi umarak.

Miyav!

"Kedi pek uslu değil," dedi Jane büyük bir ciddiyetle. "Tüm gün miyavladı."

James ellerinin sabırsız yumruklara dönüştüğünü fark etti. "Öyle mi?" diye sordu, olabildiğince kibar olmaya çalışarak. Gerçekten nasıl hissettiğini yansıtan bir ses tonu kullansaydı, Jane herhalde tam ters istikamete doğru çığlık atarak kaçardı.

Ve Elizabeth'in kalbini, kesinlikle küçük kardeşini ağlatarak kazanamazdı.

"Jane," dedi James eğilerek, "şimdi Elizabeth ile konuşabilir miyim?"

Küçük kız yana kaydı. "Elbette. Sorsan yeterdi."

James daha fazla yorum yapma arzusuna karşı geldi. Onun yerine, Jane'e teşekkür etti, tekrar elini öptü ve sonra oturma odasına doğru yürümeye başladı. Elizabeth'i yerde, dizlerinin üzerinde bulmayı hiç bekleliyordu.

"Malcolm," diye tısladı Elizabeth, "o dolabın altından hemen çık."

Malcolm burnunu çekti.

"Seni zavallı minik kedi."

"Benim kedime zavallı minik kedi diye seslenme," diye gürledi Leydi Danbury.

Elizabeth uzandı ve inatçı tüy yumağını kavramaya çalıştı. İnatçı tüy yumağı ise patisiyle ona tırmık attı.

"Leydi Danbury," diye açıkladı Elizabeth kafasını kaldırmadan, "bu kedi bir canavar."

"Malcolm," diye mırıldandı Elizabeth, "şeytan yaratusu."

"Elizabeth Hotchkiss!"

"Bu doğru."

"Daha geçen hafta onun harika bir kedi olduğunu söylüyordun."

"Geçen hafta bana iyi davranıyordu. Yanlış hatırlamıyorsam, siz ona hain demiştiniz."

Leydi Danbury, Elizabeth'in kediye yakalamasını izlerken burnunu çekti. "Büyük ihtimalle bu canavar çocuklar onu evde kovaladıkları için altüst oldu."

Bu bardağı taşıran son damlaydı! Elizabeth ayağa kalktı, Leydi Danbury'ye doğru ölümcül bir bakış attı ve, "Lucas ve Jane'e benden başka kimse canavar diyemez!" dedi.

Bunu takip eden şey, tamamen sessizlik olmadı. Blake ışıltıbilir şekilde bryık altından gülüyordu ve Leydi Danbury garip sesler çıkararak ve tükürükler saçarak öksürüyordu. Öyle güçlü bir şekilde göz kapıyordu ki, Elizabeth göz kapaklarının kapanırken ses çıkardığına yemin edebilirdi.

Ama hiçbir şey onu arkasından gelen el çırpma sesine hazırlayamazdı. Elizabeth kapıyı görebilmek için yavaşça arkasını döndü.

James. Yüzünde etkilenmiş bir gülümsemeyle ve havaya kalkmış tek kaşıyla orada duruyordu. Başını teyzesine çevirdi ve "Seninle böyle konuşan birini en son ne zaman duyduğumu hatırlayamıyorum, teyze," dedi.

"Senin dışında!" diye tersledi Leydi D. Sonra, onun kendisine "teyze" dediğini fark ederek tekrar tükürür

gibi öksürdü ve başıyla Elizabeth'i işaret etmeye çalıştı.

"Sorun değil," dedi James. "O her şeyi biliyor."

"Ne zamandan beri?"

"Dün gecedan beri."

Leydi Danbury Elizabeth'e döndü ve, "Ve bana söylemedin mi?" diyerek çıkıştı.

"Sormadınız ki!" Sonra Elizabeth, James'e döndü ve "Ne zamandır orada dikiliyordun?" diye çıkıştı.

"Dolabın altına emeklediğini gördüm, eğer merak ettiğin buysa."

Elizabeth, Jane'e James'i oyalamasını söylemişti ve en azından lanet olası kediye Leydi Danbury'ye verene kadar Jane'in onu holde tutabileceğini düşünmüştü.

Bir önceki gecenin yenilgisinden sonra James'in onu ilk görüşünün böyle olması istememişti.

Leydi Danbury tiz bir sesle cırtladı. "Neden hiçbiriniz bana bundan söz etmediniz?"

"Blake," dedi Caroline, kuvvetlice kocasının kolundan çekerek, "bu bizim gitme sıramızın geldiği anılamına geliyor."

Adam başını salladı. "Bunu hayatta kaçırmam."

"Peki, ama kaçırmak zorunda kalacaksın," dedi James. Odayı geçerek Elizabeth'i elinden yakaladı. "Siz kalıp çayınızın tadını çıkarmakta özgürsünüz ama Elizabeth ve ben gidiyoruz."

"Bir saniye bekle," diye karşı çıktı Elizabeth, elini geri çekmek için başarısız bir girişimde bulunarak. "Bunu yapamazsın."

Ona boş boş baktı. "Neyi yapamam?"

"Bunu!" diye tersçe cevapladı. "Benim üzerimde hiçbir hakkın..."

"Olacak," dedi, ona oldukça kendine güvenen ekeksi bir bakış atarak.

"Bu yanlış bir strateji," diye fısıldadı Caroline Blake'e.

Elizabeth ellerini yumruk yaparak çaresizce öfkelerini kontrol altına almaya çalıştı. "Burası benim evim," diye inledi. "Eğer misafirlerime kendilerini rahat hissetmelerini söyleyecek biri varsa, o da benim."

"Söyle öyleyse," diye cevap verdi James.

"Ve benim seninle çıkıp gitmemi emredermisin."

"Etmedim. Senin çeşitli misafirlerine, ki hepsinin davetsiz geldiğini tahmin ediyorum, gidiyor olduğumuzu söyledim."

"Bu konuda iyice çuvallıyor," diye fısıldadı Caroline Blake'e.

Elizabeth kollarını kavuşturdu. "Ben hiçbir yer gitmiyorum."

"Eğer nazikçe sormuş olsaydı..." diye fısıldadı Caroline Blake'e.

"Blake," dedi James, "sustur şu karımı."

Blake güldü, bu da karısından koluna sert bir yumruk yemesine sebep oldu.

"Ve sen," dedi James, Elizabeth'e. "Tüm sabrını taşı artık. Konuşmamız gerek. Dışarıda veya burada teyzemin önünde, kardeşlerinin önünde ve," James Caroline ve Blake'e doğru elini salladı, "bu ikisinin önünde."

Elizabeth sinirli bir şekilde yutkundu, kararsızlıkla donakalmıştı.

James yaklaştı. "Senin kararın, Elizabeth."

Elizabeth tek kelime etmedi.

"Peki, öyleyse," diye çıkıştı James. "Senin adına karar vereyim." Ve sonra, daha fazla patırtı olmaksızın Elizabeth'i bileğinden kavradı, omzuna aldı ve onu odadan dışarı çıkarttı.

Blake, gelişen bu dramı yüzünde hoşnut bir gülümsemeyle izlerken, karısına döndü ve, "Aslında, canım, seninle aynı fikirde değilim. Her şeye rağmen, hance bunu gayet iyi becerdi."

21. Bölüm

James onu kapıdan çıkardığında, Elizabeth omzunun üzerinde bir yılan balığı gibi çırpınıyordu. Kızgın bir yılan balığı. Ama James boksörlükle uğraşmıyorduktan bahsederken biraz fazla alçakgönüllü davranmıştı, deneyimi oldukça kapsamlı gibi görünüyordu. Kesinlikle "birkaç dersten" çok daha fazlasını almıştı. James, Londra'dayken Jackson'un Boks Kuruluşuna günde bir kez uğrar ve Londra'da değilken ayaklarının üzerinde zarafetle sekip saman yığınlarını yumruklayarak uşakları sık sık güldürüp eğlendirirdi. Sonuç olarak kolları güçlü, vücudu sertti ve Elizabeth ne kadar kıpırdanırsa kıpırdansın hiç bir yere gidemiyordu.

"Beni yere bırak!" diye ciyakladı.

James, cevap vermek için herhangi bir sebep göstermiyordu.

"Lordum!" dedi karşı çıkarak.

"James," diye çıkıştı, uzun ve emin adımlarıyla kulübeyle aralarındaki farkı açarak. "İlk ismimi daha önce kullanmıştın."

"O zaman senin Bay Siddons olduğunu sanıyordum," diye karşı çıktı. "Beni yere bırak!"

James yürümeye devam etti, kolu onun kaburgalarını sıkan bir mengene gibiydi adeta.

"James!"

"Böylesi daha iyi!"

Elizabeth biraz daha sertçe karşı gelince, ikinci kolunu da etrafına sarmıştı.

"Sonunda kaçmanın imkânsız olduğunu anladın mı?" diye yumuşakça sordu James.

Kız ona kaşlarını çatı.

"Bunu evet olarak alıyorum."

Bir dakikalık daha sessiz yolculuktan sonra, onu kocaman bir ağacın yanında yere bıraktı. Sırtı ağacın gövdesine dayanmıştı. James kolları açık bir biçimde onun karşısına geçti.

Elizabeth ona sertçe baktı ve karşılık olarak kollarını kavuşturdu. Ağacın gövdesine doğru yerin yükselen kısmında durduğundan, boyları arasındaki fark biraz olsun kapanmıştı.

James hafifçe yer değiştirdi ama hiçbir şey söylemedi.

Elizabeth çenesini ileri doğru çıkardı ve dişlerini sıkı.

James kaşını kaldırdı.

"Ah, Tanrı aşkına!" diye haykırdı Elizabeth. "Buraya ne demeye geldin, söyle artık."

"Dün," dedi, "sana evlenme teklif ettim."

Kız yutkundu. "Ben de dün seni reddettim."

"Ve bugün?"

Dilinin ucuna, "Bugün teklif etmedin," demek

gelmişti, ama dudaklarını açmadan kelimeler kaybolmuşlardı. Bu James Siddons olarak bildiği adama söyleyeceği cinsten bir şeydi. Bu adam, bu marki, tamamen başka birisiydi ve onun yanında nasıl davranması gerektiği hakkında herhangi bir fikri yoktu. Bunun sebebi aristokrasinin mizacını bilmemesi değildi, ne de olsa Leydi Danbury'nin yanında yıllarını geçirmişti.

Kendisini, bir çeşit güldürünün içerisinde sıkışmış gibi hissediyordu. Tüm hayatı boyunca nazik olması öğretilmişti. Tüm soylu İngiliz kızları böyle şeyleri öğrenirdi. Ama daha önce kimse ona, elbise değiştirir gibi kimlik değiştiren bir adama âşık olunca ne yapması gerektiğini öğretmemişti.

Uzun süren bir sessizlikten sonra, "Banka çekimi göndermemen gerekirdi," dedi.

Adam şaşkınlıktan irkildi. "Geldi mi?"

"Dün gece."

Bıyık altından mırıldanarak, "Lanet olası kötü zamanlama" diye sövdü.

Elizabeth gözünde biriken nemden kurtulabilmek için birkaç kez göz kırptı. "Neden böyle bir şey yaptın? Sadakaya mı ihtiyacım var sandın? Sanki zavallı çaresiz..."

"Düşündüm ki," diye sertçe araya girdi, "kardeşlerini geçindirebilmek için şehvet düşkünü bir zamparayla evlenmen bir günah olurdu. Daha ötesinde, Bayan Seeton'ın kadınlığa olan bakışına uyabilmek için iki büküm olman yüreğimi yakıyordu."

"Bana acımanı istemiyorum," dedi sessizce.

"Bu acıma değil, Elizabeth. O kahrolası emirlere ihtiyacın yok. Onların tek yaptığı senin ruhunu zapt etmektir." Bitkin elini saçlarına gömdü. "Seni bu kadar özel kılan parıltını kaybetmene dayanamazdım. Eğlendiğin zamanki o gizli gülüşün veya gözlerindeki o sessiz ateş... Onun bunu senden alıp götürmesine seyirci kalamazdım."

Kız yutkundu, sözlerinin güzelliği onu rahatsız etmişti.

Adam aralarındaki mesafeyi yarıya indiren bir adım attı. "Ne yaptımsa, arkadaşlıktan yaptım."

"Öyleyse bu gizlilik neden?" diye fışıldadı.

Kaşları şüpheyle yukarı kalktı. "Aksi halde parayı kabul edecek miydin sanki?" Bir saniye bekledi, "Sanmam. Ayrıca, adımın hâlâ James Siddons olması gerekirdi. Bir emlak idarecisi o tür bir paraya nasıl sahip olabilirdi ki?"

"James, dün gece kendimi ne kadar küçük düşmüş hissettiğim hakkında herhangi bir fikrin var mı? Eve geldiğimde, tüm olanlardan sonra, isimsiz bir banka çeki bulmak kolay mıydı sanıyorsun?"

"İki gün önce gelmiş olsaydı nasıl hissederdin? Benim kim olduğumu bilmeden önce. O parayı benim göndermiş olduğumdan şüphelenmek için hiçbir sebebin yokken."

Dudağını ısırdı. Büyük ihtimalle şüphelenirdi ama sevinirdi de. Gurur gururdu ama kardeşlerinin yiyeceğe ihtiyaçları vardı. Ve Lucas'ın okula gitmesi gerekiyordu. Ve eğer James'in teklifini kabul etseydi...

"Ne kadar bencil olduğun hakkında herhangi bir fikrin var mı?" diye sordu.

"Ne cüretle," diye çıkıştı, sesi öfkeden titreyerek. "Ne cüretle bana böyle dersin? Diğer tüm aşağılımları kabul ederim, ama bunu asla."

"Neden, son beş yılını ailen için köle olarak geçirdin diye mi? Gelirini onlar için harcıyıp, kendine hiçbir şey ayırmadın diye mi?"

Ses tonu alaycıydı ve Elizabeth cevap veremeyecek kadar sinirlenmişti.

"Evet, tüm bunları yaptın," dedi zalim bir azamete. "ama durumunuzu düzeltmek ve tüm endişelerinizi son vererek onlara hak ettikleri hayatı vermek için eline geçen en iyi ve tek imkânı geri çeviriyorsun."

"Benim bir gururum var," diye inledi.

James kabaca güldü. "Evet, var. Ve açıkça ona, ailenin iyiliğinden daha fazla önem veriyorsun."

Elizabeth ona tokat atmak için elini kaldırdı ama James kolayca elini yakaladı. "Benimle evlenmesen bile," dedi, bu basit cümlelerin acıya göğsünü sıızmasını görmezden gelmeye çalışarak. "Benimle evlenmesen bile, parayı alıp beni hayatından çıkarabilirdin."

Kız başını salladı. "Benim üzerimde fazla kontrolün olurdu."

"Nasıl? Para senindi. Bir banka çeki. Geri almam imkânı yok ki."

"Onu aldığım için beni cezalandırırdın," diye fısıldadı. "Alıp seninle evlenmediğim için."

Kalbinde bir şeyin buza dönüştüğünü hissetti. "Benim böyle bir adam olduğumu mu sanıyorsun?"

"Senin ne tür bir adam olduğunu bilmiyorum!" diye haykırdı. "Nerden bilebilirim? Senin kim olduğunu bile bilmiyorum."

"Benim nasıl bir adam olduğum ve nasıl bir koca olacağım hakkında bilmen gereken her şeyi zaten biliyorsun." Tüm duygularının, tüm aşkının yüzeye çıkmasına izin vererek yanağına dokundu. Hissettikleri gözlerinden okunuyordu ve bunun farkındaydı. "Beni herkesten daha iyi tanıyorsun, Elizabeth."

Onun tereddüdünü gördü ve kendini hiç olmadığı kadar kötü hissetti. Ona her şeyini sunmuştu, tüm kalbini ve yapabildiği tek şey *tereddüt etmek* miydi?

Bıyık altından söylendi ve gitmek için arkasını döndü. Ama daha iki adım atmıştı ki, Elizabeth seslendi. "Bekle!"

Yavaşça arkasını döndü.

"Seninle evlenirim," dedi birden.

Gözleri kısıldı. "Neden?"

"Neden?" diye tekrarladı Elizabeth aptal gibi. "Neden?"

"Beni iki gün boyunca ısrarla reddettin," dedi. "Neden birden fikir değiştirdin?"

Elizabeth'in dudakları aralandı. Ağzından bir kelime çıkarmayı bırak, tek bir şey bile düşünemiyordu. Her şeyin ötesinde, onun cevabını sorgulayacağı aklına bile gelmemişti.

Adam ilerledi, ona dokunmasa da vücudunun sı-

caklı ve gücüyle onu etkisi altına almıştı. Elizabeth kendini ağaca dayanırken buldu, nefesi kesilmiş bir halde James'in öfkeyle parlayan kara gözlerine bakıyordu.

"Sen bana teklif ettin," diyebildi ancak. "Sen teklif ettin ve ben kabul ettim. İstedğin bu değil miydi?"

Başını yavaşça salladı ve bir elini sağına, bir elini soluna koyarak ağaca yaslandı. "Bana neden kabul ettiğini söyle."

Elizabeth ağacın gövdesine biraz daha yaslanmaya çalıştı. Bu oldukça ölümcül kararlılığı onu korkutmuştu. Eğer bağırıyordu veya kollarını çıtırdırıyordu veya herhangi bir şey yapsaydı, nasıl davranacağını biliyordu. Ama bu sakın öfkesi sinir bozucuydu ve kollarıyla yaptığı bu sıkı hapis ve ağacın verdiği his, damarlarında dolaşan kanını kaynatıyordu.

Gözlerinin iyice büyüdüğünü hissetti. Yüzündeki ifadenin bir korkağa ait olduğunu düşünceğini biliyordu. "Sen çok iyi bir noktaya parmak bastın," dedi, gururuna, onu fazla düşkünlük göstermekle suçladığı tek duygusuna, tutunmaya çalışarak. "Ben kardeşlerime hak ettikleri hayatı veremem ve sen verebilirsin. Zaten nasıl olsa biriyle evlenecektim, en azından..."

"Unut bunu," dedi öfkeyle. "Teklifimi geri alıyorum."

"Geri mi alıyorsun?"

"Seni bu şekilde istemiyorum."

Ayak bilekleri titremeye başladı ve destek alabilmek için ağacın geniş gövdesine tutundu. "Anlamıyorum," diye fısıldadı.

"Benimle param için evlenmene izin vermeyeceğim."

"Şimdi ikiyüzlü kim? Önce bana saf ve zavallı bir sersemle sırf parası için evlenmem konusunda ders veriyorsun, sonra senin verdiğin parayı kardeşlerim için kullanmadığımdan dolayı beni azarlıyorsun. Ve şimdi... Şimdi evlenme teklifini geri çekecek kadar küstahlık yapıyorsun. Ayrıca bunun centilmence olmayan bir hareket olduğunu da eklemek isterim. Neden reddediyorsun beni? Ailem için senin zenginliğine ve pozisyonuna ihtiyacım olduğunu dürüstçe söyledim diye mi? Bu da, zaten seninle evlenmemi sağlamaya çalışmanın ilk sebebi değil miydi?"

"Bitirdin mi?" diye sordu küstah bir sesle.

"Hayır," diye tersledi. Kızgındı ve incinmişti. Onun da incinmesini istiyordu. "Eninde sonunda paran için evlenilecektin. Senin ayarında insanlar arasında hep böyle olmuyor mu?"

"Evet," dedi insanın içini donduran bir yumuşaklıkla, "Benim kaderimde bir servet avcısıyla evlenmek var. Ailemde de böyle olmuş, onların ailesinde de, onlarınkilerde de. Paraya dayalı soğuk bir evliliğe tahammül edebilirim. Benim soyumda var bu." Dudakları onunkilerden yalnızca bir nefes uzağa gelene kadar eğildi. "Ama seninle böyle bir evliliğe tahammül edemem."

"Neden?" diye fısıldadı, gözlerini gözlerinden ayıramayarak.

"Çünkü bizde *bu* var."

Hızla hareket ederek iri eliyle başını kavradı ve dudaklarına yapıştı. Kendisine bastırımadan önceki son mantıklı saniyede, bunun kızgın ve öfkeli bir öpücük olacağını düşünmüştü. Ama o kollarıyla onu sertçe sabitlemiş bile olsa, dudakları onunkinin üzerinde sersemletici ve insanın içini eritici bir naziklikle hareket ediyordu.

Bir kadının uğruna öleceği türden bir öpüktü bu, cehennemin ateşi ayaklarını yalıyor olsa bile vazgeçemeyeceğin türden bir öpücük. Elizabeth içinin canlandığını hissetti ve kollarını onun sıkı hapsinden kurtararak vücuduna sardı. Kollarına dokundu, omuzlarına, boynuna, ellerine...

James, Elizabeth'in kulağına doğru ilerlerken aşk ve ihtiras sözcükleri fısıldıyordu. Kızın başı arkaya doğru düştükçe, boynunun uzun ve zarif kıvrımı ortaya çıkıyor ve ne kadar tatmin olduğunu mırıldaıyordu. Kadının boynunda sanki özel bir şey vardı, saçının tenini yumuşakça okşaması bile onu tahrik etmeye yetiyordu.

Elizabeth farklıydı. Saçı öyle sarıydı ki, teniyle buluştuğu yer neredeyse görünmezdi. Sabunla gül kokusu ve tamamen ona özgü başka bir şey daha içeren kokusu, onda istek ve heyecan uyandırıyordu.

Dudaklarıyla boynundan aşağıya doğru ilerledi ve hayranlığını göstermek için köprücük kemiginin zarf çizgisinde durdu. Elbisesinin ilk düğmeleri açıldı. Açtığını hiç hatırlamıyordu ama açmış olmalıydı.

Elizabeth'in nefes alışını duyabiliyordu, çenesinin

altını öpmek için başını kaldırdığında fısıltısını saçında hissetmişti. Şimdi nefes nefeseydi, nefes alışları arasında inliyordu ve James onun arzuları meydana çıktıkça daha da sertleşiyordu. Kız onu istiyordu. Kendisinin hayal edebileceğinden daha da fazla istiyordu.

İsteksizce, geri çekildi, ellerini omzuna koyarak kendini aralarında bir ayak mesafe bırakmaya zorladı. İkisi de titriyorlar, hızlı nefes alıp veriyorlardı. Ayakta durabilmek için birbirlerinin desteğine ihtiyaçları vardı. James kendi dengesine güvenebileceğinden emin değildi ve Elizabeth de ondan iyi görünmüyordu.

Darmadağın olmuş Elizabeth'e baktı. Saçı topundan dışarı fırlamıştı. James, onu kendine çekmek için tüm gücünü kullanıyordu.

Kıyafetlerini yırtmak, onu yumuşak çimenlere yatırmak ve mümkün olabilecek en ilkel biçimde ona sahip olmak istiyordu. Ve sonra her şey bittiğinde, onun ona ait olduğuna ve bunun geri dönüşü olmadığını hiçbir şüphesi kalmadığından emin olmak ve sonra bu sefer daha yavaşça ve sonra bunu tekrarlayarak, vücudunun her köşesini elleriyle, sonra dudaklarıyla keşfedip ihtiyaçla yapıp tutuşuyorken... Çabucak, ellerini omuzlarından çekti. Düşünceleri böyle tehlikeli bir şekilde ilerlerken ona dokunamazdı.

Elizabeth ağaca tutunarak eğildi ve büyük mavi gözlerini ona çevirdi. Diliyle dudaklarını ıslattı. Bunu gören James midesine bir fiske vurulmuş gibi hissetti.

Bir adım daha geri attı. Yaptığı her hareketle, verdi-

ği en ufak, güç bela duyulabilecek her nefesle, kontrolünü biraz daha kaybediyordu. Ellerine güvenmiyordu artık. Ona dokunabilmek için yanıp tutuşuyordu.

"Beni bu şekilde istediğini itiraf edersen," dedi sıcak ve yoğun bir sesle, "o zaman seninle evleneceğim."

Aradan iki gün geçmişti. O sıcak öpüşün hatırasını bile hâlâ Elizabeth'i titretmeye yetiyordu. Aklı karışık ve afallamış bir halde, ağaca yaslanarak Elizabeth'in uzaklaşmasını izlemişti. Sonra, onu gördüğü son noktaya bakarak on dakika daha orada durmuştu. Ve sonunda, aklı onun tutkulu dokunuşundan uyandığında oturup ağlamıştı.

Kendini, onun varlıklı bir marki olduğu için onunla evlenmek istediğine inandırmaya çalışarak dürtülerini davranmamıştı. Oldukça ironik bir durumdu aslında. Son bir ayını para için evlenmenin kaderinde olduğuna inanarak geçirmiş ve şimdi âşık olmuştu. Fakat James ailesine daha iyi bir hayat verebilecek kadar varlıklı olmasına rağmen nedense ona yanlış görünen bir şeyler vardı.

Onu seviyordu. Aslında onun gibi görünen bir adamı seviyordu. Elizabeth, Leydi Danbury ve Ravenscroftlar'ın ona söylediklerini umursamamıştı. Alçakgönüllü James Siddons yüksek Riverdale Markisi'nin içindeki insan olamazdı. Basitçe bu imkânsızdı. İngiliz sosyetesinde herkesin bir yeri vardı; bu insanlara erken yaşta öğretilen bir şeydi, öze-

likle de Elizabeth gibi sosyetenin kenarında yaşayan kincil soylu insanların kızlarına.

Tüm problemlerini ona parasını değil, kendisini istediğini söyleyerek çözebilecekmiş gibi görünüyordu. Hem sevdiği adamla evlenmiş olacak, hem de ailesini geçindirebilmek için fazlasıyla geliri olacaktı. Ama onu tanımadığına dair hissettiği bu rahatsız edici şüpheli bir türlü kafasından atamıyordu.

İçindeki pragmatist ona büyük ihtimalle seçtiği adamı asla önceden tanıma şansı olamayacağını, hatta en azından onu iyi tanıyamayacağını hatırlatıyordu. Kadın ve erkeklerin kur yapmayı yüzeysel bir seviyeden öteye götürdüğü nadirdi.

Ama James ile her şey farklıydı. Güven olmadan bir beraberliğe katlanabileceğini sanmıyordu. Belki başka biriyle ama onunla değil.

Elizabeth gözlerini sıkıca yumdu ve yatağına uzandı. Son birkaç gününü odasında saklanarak geçirmişti. Birkaç kere denedikten sonra, kardeşleri onunla konuşmaya çalışmaktan vazgeçmişler ve yemeğini kapısının önüne tepsıyla bırakmaya karar vermişlerdi. Susan Elizabeth'in tüm favori yemeklerini pişirmiş olmasına rağmen Elizabeth çoğuna dokunmamıştı bile. Görünüşe bakılırsa, yürek acısı, iştah kapatmaya yetebirdi.

Kapı tereddütlü bir şekilde çaldı ve Elizabeth pençereden bakabilmek için başını çevirdi. Güneşin konumuna bakılırsa, bu akşam yemeği olmalıydı. Eğer üyemazdan gelirse, tepsiyi bırakıp giderlerdi.

Ama kapı ısrarla çalmaya devam etti. Elizabeth iç çekti ve ayağa kalkmak için kendini zorladı. Küçük odayı üç adımda geçerek kapıyı açtı. Üç genç Hotchkiss karşısında duruyordu.

"Bu sana geldi," dedi Susan, krem rengi bir zarf uzatarak. "Leydi Danbury'den. Seni görmek istiyor."

Elizabeth kaşını kaldırdı. "Benim mektuplarımı mı okumaya başladınız?"

"Elbette hayır! Gönderdiği uşak söyledi."

"Doğru," diye araya girdi Jane. "Ben de ordaydım."

"Okumayacak mısın?" dedi Lucas sonunda.

Jane kardeşini dürttü. "Lucas, kaba olma." Elizabeth'e kısa bir bakış attı. "Okuyacak mısın?"

"Şimdi kim kaba oluyor?" diye karşı çıktı Elizabeth.

"Açman en iyisi bence," dedi Susan. "Hiçbir şey olmasa bile, en azından aklını..."

"Sus," diye uyardı onu Elizabeth.

"Pekâlâ, ama sonsuza kadar kendine acıyıp duramazsın."

Elizabeth bir iç çekmenin ardından ne kadar rahatsız olduğunu belli etmek için öfledi. "Bir veya iki gün dinlenemez miyim?"

"Elbette," dedi Susan yatıştırıcı bir sesle. "Ama programa göre bile, zamanın dolmuş."

Elizabeth inledi ve zarfı yırtarak açtı. Kardeşlerinin durumunun ne kadarını bildiğini merak ediyordu. Onlara hiçbir şey söylememişti ama onlar iş küçük

sırları aydınlatmaya gelince oldukça yetenekli ufak detektiflerdi ve şimdiden hikâyesinin yarısını bildiklerine bahse girerdi.

"Açmayacak mısın?" dedi Lucas heyecanla.

Elizabeth kaşlarını kaldırarak kardeşine baktı. "Leydi Danbury'nin ne diyeceğini duymak için bu kadar heyecanlanacağını hiç tahmin etmezdim," dedi.

"Ben de etmezdim," diye homurdandı Susan, yerinde duramayan Lucas'ın omzuna eliyle vurup onu sabit tutmaya çalışarak.

Elizabeth yalnızca başını salladı. Eğer Hotchkissler diğişıyorlarsa, hayat normale dönüyor demekti ve bu iyi bir şey olmalıydı.

Kardeşi tarafından tartaklanan Lucas'ın, itiraz ederek homurdanmalarını duymazdan gelen Elizabeth, zarftan sayfaları çıkardı. Satırları taraması yalnızca birkaç saniye sürdükten sonra, büyük bir şaşkınlıkla, "Beni mi?" sorusu çıktı ağzından.

"Yanlış bir şey mi var?" diye sordu Susan.

Elizabeth başını salladı. "Tam olarak değil. Ama Leydi Danbury benim onu görmeye gitmemi istiyor."

"Artık onun için çalışmadığını sanıyordum," dedi Jane.

"Çalışmıyorum, gerçi sanırım tükürdüğümü yalayıp işimi geri istemem gerekiyor. Aksi takdirde, yiyecek alabilmek için yeterli parayı nerden bulacağız bilmiyorum."

Elizabeth başını kaldırıp baktığında, üç Hotchkiss'in

de alt dudaklarını kemirdiğini fark etti. Açıkça, (A) James ile evlenebileceği veya (B) en azından banka çekimi dört temiz parçaya ayırmaktan ziyade bozdurabileceği seçeneklerini belirtebilmek için adeta ölüyorlardı.

Elizabeth geçen gün tekmeleyerek yatağın altına gönderdiği çizmelerini alabilmek için dizlerinin üzerine çıktı. Küçük el çantasının da orda olduğunu gördü ve onu da hemen kapıverdi.

"Hemen mi gidiyorsun?" diye sordu Jane.

Botlarını giymek için kilimin üzerine oturmuş olan Elizabeth başıyla onayladı. "Beni bekleme-
yin," dedi. "Ne kadar kalacağımı bilmiyorum. Leydi Danbury'nin beni eve bırakmak için bir at arabası göndereceğine eminim."

"Gece bile kalabilirsin," dedi Lucas.

Jane omzuna sertçe vurdu. "Neden öyle yap-
sın ki?"

"Eğer karanlıksa, daha kolay olur diye," dedi kızgın bir bakışla, "ve..."

"Her neyse," dedi Elizabeth yüksek sesle, "bekle-
menize gerek yok."

"Beklemeyiz," dedi Susan, Elizabeth'in geçmesi için Lucas ve Jane'i yoldan çekerek. Elizabeth'in merdivenlerden hızla inişini ve kapıyı hızla açışını izlediler. "İyi eğlenceler!" diye bağırdı Susan.

Elizabeth omzunun üzerinden alaycı bir bakış attı. "Eminim eğlenmeyeceğim ama hassasiyetin için teşekkürler."

Susan, Jane ve Lucas'ı merdivenlerin başında bırakarak kapıyı arkasından kapattı.

Son birkaç gün kesinlikle James Siddons'ın en güzel günleri listesine giremezdi. Leydi Danbury'nin hizmetçileri sırf ondan kaçmak için evin etrafında dolambaçlı yollardan gitmeye başlamışlardı.

İlk başlarda kafasını bulandırmak için sarhoş olma-
ya karar vermişti ama bunu zaten Elizabeth'in onun gerçek kimliğini öğrendiği gece yapmıştı ve eline geçen tek şey akşamdan kalmalık olmuştu. Kulübesine döndüğünde, bardağına boşalttığı viski hâlâ, ancak bir veya iki yudum alınmış bir şekilde kütüphanedeki masanın üzerinde duruyordu. Genelde, teyzesinin iyi yetişmiş hizmetçileri yarısı dolu olan bardağı çoktan alıp götürürlerdi. Bayatlamış bir içki bardağının direk olarak cilalanmış bir masa üzerinde bırakılması kadar onların sinirine dokunacak bir şey daha yoktu. Ama içlerinden birinin ilk kez kütüphanenin kapısını çalmaya cesaret ettiği zamanki James'in korkutucu ifadesi, mahremiyetini sağlamlaştırmış ve şimdi bu sığınağı ve bayatlamış içkisi ona ait olmuştu.

Kendine acıma denizinde yüzüyordu ama bir adamın, başından böyle şeyler geçtikten sonra sosyalleşmeden önce en azından bir iki gün yalnız kalmayı hak ettiğine inanıyordu.

Kime daha fazla kızgın olduğuna karar verse her şey daha kolay olacaktı: Elizabeth'e mi, yoksa kendine mi?

Yüzüncü defa viski bardağını eline aldı ve sonra yerine koydu. Odanın karşı köşesindeki rafta, BİR

MARKİ İLE NASIL EVLENİLİR? duruyordu. Kırmızı deri cildi sessizce onu kendisine bakması için kıskırtıyordu. James, viski bardağını ona fırlatmamaktan kendini zor alıkoyarak öfkeyle kitaba baktı.

Eğer kitabı viskiyle ıslatıp şömineye fırlatırsa, ortaya çıkan cehennem oldukça tatmin edici olabilirdi.

Gerçekten bunu yapmayı düşünüyor ve alevlerin ne kadar yukarı çıkacağını hesaplamaya çalışıyordu ki kapı çaldı. Bu hizmetçilerin önemsiz denemelerine göre oldukça güçlü bir çalıştı.

"James! Hemen şu kapıyı aç!"

Agatha Teyze. Ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi. Bu ses tonunu biliyordu; teyzesi, yumrukları kanayana kadar kapıyı çalabilirdi.

"Agatha," dedi tatlı bir tonla, "seni görmek ne güzel."

"Berbat görünüyorsun," diye bağırdı ve sonra kütüphanenin kanatlı sandalyelerine oturmak için onu itip geçti.

"Her zamanki gibi zarifsin," diye söylendi James, masaya dayanarak.

"Sen sarhoş musun?"

Başını iki yana salladı ve viskiyi gösterdi. "Bir bardak doldurdum ama içemedim." Kehribar renkli sıvıya baktı. "Himm. Tozlanmaya başlamış."

"Buraya seninle alkollü içkileri tartışmaya gelmedim," dedi Agatha kibirle.

"Ayık olup olmadığımı sormuştun," dedi.

Kadın bu cevabı duymazdan geldi. "Genç Lucas Hotchkiss ile samimi olduğumu biliyordum."

James gözlerini kırpı ve doğruldu. Teyzesinin seğebileceği birçok konu arasından bunu seçmiş olması onu şaşırtmıştı. "Lucas?" diye yankılandı sesi. "Ne olmuş Lucas'a?"

Leydi Danbury ona bir kâğıt uzattı. "Sana bu mektubu göndermiş."

James uzanıp aldı, kâğıtta çocuksu herhangi bir leke yoktu. "Sanıyorum okumuşsun," dedi.

"Mühürlü değildi."

Bu konunun daha fazla üzerine gitmemeye karar verdi. "Ne garip," diye mırıldandı.

"Seni görmek istemesi mi? Bence hiç de garip değil. Üç yaşındayken babasının bir av kazasında ölmesinden beri zavallı çocuğun hayatında bir erkek olmadı."

James ona sertçe baktı. Görünüşe bakılırsa, Elizabeth'in oyunu işe yaramıştı. Eğer Agatha, Elizabeth'in babasının ölümüyle ilgili gerçeği keşfetmeyi başaramadıysa, bu sır güvendediydi.

"Büyük ihtimalle sana bir şey soracak," diye devam etti Agatha. "Kız kardeşlerine sormaktan utandığı bir şey. Erkekler böyledir. Ve eminim son birkaç günde olanlarla ilgili aklı karışmıştır."

James meraklı gözlerle ona baktı. Teyzesi, küçük çocuğun kötü durumuna fazla hassasiyet gösteriyordu.

Ve sonra Agatha yumuşakça, "Bana senin o yaştaki halini hatırlatıyor," dedi.

James şaşırdı.

"Ah, şaşırma. Elbette senin o zamanki halinden çok daha mutlu." Aşağıya uzandı ve odaya sessizce sıvışan kedisini kucağına aldı. "Ama belli bir yaşa gelmiş ve evde erkek olmadan büyüyen erkek çocuklarındaki ifade var yüzünde." Malcolm'un kalın kürkünü okşadı. "Biz kadınlar ise, elbette, aşırı derecede yetenekliyiz ve en önemlisi erkeklerden çok daha zekiyiz, ama yine de itiraf etmeliyim ki bizim bile yapamayacağımız şeyler var."

James, teyzesinin yetenekleri dışında kalan bir şey olduğunu itiraf etmiş olmasını kavramaya çalışırken, devam etti, "Onu görmeye gideceksin, öyle değil mi?"

James bu soruyu bir hakaret olarak aldı. Yalnızca hisleri olmayan bir canavar böyle bir şeyi reddedebilirdi. "Elbette, gideceğim. Oldukça merak ediyorum aslında, neden buluşmak için arayı seçtiğini."

"Lord Danbury'nin av kulübesini mi?" Agatha omuz silkti. "Düşündüğün kadar tuhaf değil. O öldüğünden beri, orası hiç kullanılmadı. Cedric avlanmaya düşkün değil ve zaten Londra'dan hiç ayrılmıyor. Elizabeth'e bu kulübede kalmasını teklif etmiştim ama elbette kabul etmedi."

"Elbette," diye mırıldandı James.

"Ah, onun çok gururlu olduğunu düşünceksi şimdi ama işin aslı, kendi kulübesinde beş yıllık bir sözleşmesi olduğundan, buraya taşınmanın ona bir para kazandırmayacağını bilmesiydi. Ayrıca ailesini de yerinden oynatmak istemedi." Leydi Danbury, Malcolm'u kaldırdı ve burnunu öpmesine izin verdi. "Sence de dünyanın en sevimli kedisini değil mi?"

"Sevimli kelimesinin tarifine bağlı," dedi James, sırf teyzesini iğnelemek için. Fellport saldırdığında, kendisini Elizabeth'e götürdüğü için kediye sonsuz minnet borçluydu.

Leydi D kaşlarını çatı. "Dediğim gibi, Elizabeth reddetti ama ailesine, kira ödemeleri bittiği zaman oraya taşınabileceklerini söyledi, o yüzden bir kere-sinde hep birlikte ziyarete gelmişlerdi. Genç Lucas'ın çok hoşuna gitmişti." Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. "Sanıyorum oradaki avcılık ödülleri yüzünden. Genç erkekler böyle şeylere bayılıyorlar."

James kitap desteği olarak kullandığı saate baktı. Eğer Lucas ile buluşmaya zamanında yetişecekse, on beş dakika içerisinde çıkması gerekiyordu.

Agatha havayı kokladı ve ayağa kalktı. Malcolm boş bir rafa zıplamıştı. "Seni kendinle baş başa bırakıyorum," dedi, bastonuna dayanarak. "Hizmetçilere seni akşam yemeği için beklememelerini söyleyeceğim."

"Uzun sürmeyeceğine eminim."

"Asla bilemezsin ve eğer çocuğun sorunları varsa, onunla biraz vakit geçirmen gerekebilir. Ayrıca son birkaç gündür ünlü varlığıyla masayı şenlendirdiğin de söylenemez zaten."

Keskin bir karşılık onun mükemmel çıkışını bozabilirdi. Bu yüzden James yalnızca kurnazca gülümsedi ve onun yavaşça holde yürüyüşünü izledi, her adım atışında bastonu gümlüyordu. Eğer Agatha en azından zamanın yarısında son sözünü söylemeyi başarırsa, herkesin daha mutlu olduğunu öğreneli çok olmuştu.

James yavaşça kütüphaneye döndü, viski bardağını eline aldı ve içindekini camdan dışarı boşalttı. Bardağı tekrar geri koyup odaya şöyle bir baktı ve gözleri onu günlerdir rahatsız eden küçük kırmızı kitaba döndü.

Rafa doğru yürüdü ve onu eline alarak bir elinden öbürüne fırlatmaya başladı. Çok hafifti ve bu durum ona çok ironik geliyordu, özellikle de hayatını bu kadar değiştirdiğini düşündüğünde. Ve sonra, asla anlamadığı anlık bir kararla kitabı alıp ceketinin cebine koydu.

Kitaptan ne kadar nefret etse de, o yanındayken bir şekilde kendini *Elizabeth*'e yakın hissediyordu.

22. Bölüm

Elizabeth, Lord Danbury'nin av kulübesine yaklaştıkça, sinirli bir şekilde alt dudağını ısırıyordu. Sonra Leydi Danbury'nin beklenmedik mektubunu tekrar okumak için duraksadı.

Elizabeth,

Bildiğin gibi, bana şantaj yapıyor. Beni hedef olarak seçen bu hain hakkında bilgin olabileceğine inanıyorum. Lütfen bu akşam saat sekizde benimle Lord Danbury'nin av kulübesinde buluş.

*Saygılarımla,
Agatha, Leydi Danbury*

Elizabeth, Leydi Danbury'nin, neden kendisinin bu konuda bilgi sahibi olduğunu düşündüğünü anlamıyordu ama notun gerçek olduğuna dair herhangi bir şüphesi yoktu. Leydi Danbury'nin el yazısını kendisinininki kadar iyi biliyordu ve bu mektup sahte değildi.

Kardeşlerine bilerek mektubun içeriğinden bah-

setmemiş, yalnızca Leydi Danbury'nin onu görmek istediğini söylemişti. Şantaj olayı hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı ve Elizabeth, özellikle de Leydi Danbury böyle geç bir saatte buluşmak istediği için, onları endişelendirmek istememişti. Saat sekiz olmasına rağmen hava henüz oldukça aydınlıktı, ama kontesin meselesi birkaç dakika sürmeyeceğinden Elizabeth eve dönerken hava kararmış olacaktı.

Elizabeth kapı koluna dokunduğunda duraksadı. Görünürde hiç at arabası yoktu ve Leydi Danbury'nin sağlığı onun böyle bir uzaklığı yürütmesine elverişli değildi. Kontes henüz gelmediyse, kapı büyük ihtimalle kilitli olacaktı ve...

Kapı kolu dönmüştü.

"Ne garip," diye mırıldandı ve içeri girdi.

Şöminede bir ateş yanıyordu ve masada zarif bir akşam yemeği vardı. Elizabeth odanın içerisinde biraz daha ilerledi, hazırlıkları gördükçe etrafında dönmeye başlamıştı. Neden Leydi Danbury...

"Leydi Danbury?" diye seslendi. "Burada mısınız?"

Elizabeth kapıda birinin varlığını hissetti ve hızla arkasını döndü.

"Hayır," dedi James. "Yalnızca ben varım."

Elizabeth'in eli ağzına gitti. "Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu nefes nefese.

Gülümsemesi yamulmuştu. "Seninle aynı şeyi, sanırım. Sen de erkek kardeşinden bir not mu aldın?"

"Lucas'tan mı?" diye sordu afallayarak. "Hayır, teyzenden."

"Ah. Öyleyse bize komplo kurdular. İşte..." Buruşurmuş bir kâğıt uzattı. "Oku."

Lordum,

Buralardan ayrılmadan önce, benimle buluşmanız için size yalvarıyorum. Size danışmam gereken hassas bir durum var. Bir erkeğin ablalarıyla tartışabileceği bir durum değil bu.

Sizden aksi bir cevap almazsam, bu akşam saat sekizde Lord Danbury'nin av kulübesinde olacağım.

*Saygılarımla,
Sör Lucas Hotchkiss*

Elizabeth dehşet içinde güldü. "Bu Lucas'ın el yazısı ama kelimeler direk olarak Susan'ın ağzından çıkmış."

James gülümsedi. "Vaktinden erken gelişmiş olduğunu düşünmüştüm."

"Oldukça zeki, elbette ama..."

"Ama onun *hassas bir durum* lafını kullandığını düşünemiyorum."

"Ayrıca sekiz yaşında," diye devam etti, "hassas bir durumu olma ihtimalinin de ne kadar düşük olduğunu söylemeden edemeyeceğim."

Elizabeth başını salladı. "Ah! Eminim bunu okumak istersin." Ona Leydi Danbury'den aldığı mektubu uzattı.

Mektuba bir göz gezdirdi ve sonra, "Hiç şaşır-

madım. Sen gelmeden birkaç dakika önce geldim ve bunları buldum," dedi. İki tane mektup uzattı, birinde *Hemen Oku* ve diğerinde de *Barıştıktan Sonra Okuyun* yazılıydı.

Elizabeth dehşet dolu bir kahkaha attı.

Gözleri yüzüne döndü. Ona sessiz ve içini yakan, nefesini kesen bir yoğunlukla bakıyordu. Ve sonra başını bir saniye bile onunkinden ayırmayarak, "Açalım mı?" dedi.

Neden bahsettiğini anlamak Elizabeth'in birkaç saniyesini aldı. "Ah, zarflar. Evet, evet." Kurumuş dudaklarını yaladı. "Ama ikisini de mi?"

Barıştıktan Sonra Okuyun yazan havaya kaldırdı ve hafifçe salladı. "Bunu sonraya saklayabiliriz, eğer kısa zamanda okuyabileceğimizi düşünüyorsan."

Yutkundu ve, "Neden diğerini açıp ne dediğine bakmıyorsunuz?" diyerek soruyu cevaplamaktan kaçındı.

"Pekâlâ." Şefkatle başını salladı ve zarfı açmaya başladı. İçinden bir kart çıktı. Birlikte okudular:

İkinize,

Uğraşın, eğer yapabilirseniz. Sonradan kendinizi iki aptal gibi hissetmemek için.

Not imzalı değildi ama kimin yazdığına dair şüpheleri yoktu. Uzun ve zarif el yazısı ikisine de tanıdık gelmişti ama asıl kelimeler, yazarın Leydi Danbury olduğunu açığa çıkartıyordu. Ondan başka kimse bu kadar zevkli bir şekilde kaba olamazdı.

James kafasını yana çevirdi. "Ah, benim sevgi dolu teyzem."

"Beni bu şekilde kandırdığına inanamıyorum," diye homurdandı Elizabeth.

"İnanamıyor musun?" diye şüpheyle sordu.

"Şey, evet elbette *buna* inanıyorum. Yalnızca şantaj olayını yem olarak kullandığına inanamıyorum. Onun için gerçekten endişelenmiştim."

"Ah, evet, şantaj." James açılmamış *Barıştıktan Sonra Okuyun* yazılı zarfı gösterdi. "İçimden bir ses bu mektupta onunla ilgili bir şey bulacağımızı söylüyor."

Elizabeth güçlükle nefes aldı. "Sence bunu uydurmuş muydu?"

"Benim bu suçu çözmeye olan ilgisizliğim hakkında asla yeterince endişeli görünmemişti."

"Aç şunu," diye emretti Elizabeth. "Hemen."

James açmaya başladı ve sonra durup başını salladı. "Hayır," dedi tembel bir sesle. "Sanırım bekleyeceğim."

"Beklemek mi istiyorsun?"

Ona bakarak gülümsedi. "Henüz barışmış değiliz."

"James..."

"Beni tanıyorsun," dedi. "Ruhumu hayattaki herkesten, belki kendimden bile daha iyi biliyorsun. Eğer ilk başta adımı bilmiyor bile olsan... Şey, kimliğimi neden hemen açıklamadığımı biliyorsun. Teyzeme karşı sorumluluklarım vardı ve ona ödeyebileceğimden çok daha fazlasını borçluyum, biliyorsun."

Onun bir şey söylemesini bekledi ve sonra o söylemeyince, sesi daha da sabırsız çıktı. "Beni tanıyorsun," diye tekrarladı, "ve sanırım seni asla aşağılayacak veya küçük düşürecek bir şey yapmayacağımı da biliyorsundur." Genç kızın omuzlarına tutundu ve o aynı fikirde olana kadar onu sallama arzusuna zor karşı geldi. "Çünkü eğer tanımiyorsan, bizim için hiç umut yok demektir."

Kızın dudakları şaşkınlıkla açıldı ve James onun ayartıcı dilinin ucunu götür gibi oldu. Ve bir şekilde, haftalardır aklından çıkmayan bu yüze baktıkça, tam olarak ne yapması gerektiğini anladı.

Kız daha bir tepki bile vermeden uzandı ve elini tuttu. "Bunu hissediyor musun?" diye fısıldadı, elini kalbine koyarak. "Senin için atıyor."

"Bunları hissediyor musun?" diye yankılandı sesi, elini dudaklarına götürerek. "Senin için nefes alıyorlar."

"Ve gözlerim, senin için görüyorlar. Bacaklarım senin için yürüyorlar. Sesim senin için çıkıyor ve kollarım..."

"Dur," dedi Elizabeth güçlükle. "Dur."

"Kollarım..." dedi, boğuk bir sesle. "Sana sarılmak için ölüp bitiyorlar."

Kız ileri doğru bir adım attı, kalbi kaçınılmazı itiraf etmeye çok yaklaştı.

James, "Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Seni seviyorum. Sabah kalktığımda senin yüzünü görüyorum ve gece boyunca yalnızca seni düşünüyorum. Tüm varlığım, tüm istediğim..."

Elizabeth, yüzünü göğsünün güvenli limanına gömerek kendini onun kollarına attı. "Daha önce söylememiştin," dedi, sesi neredeyse günlerdir tuttuğu hıçkırıkları yüzünden boğuluyor gibi çıkmıştı.

"Neden bilmiyorum," dedi, Elizabeth'in saçlarına gömülerek. "Söylemek istedim, ama doğru zamanın gelmesini istemiştim ama asla..."

Parmağını dudaklarına götürdü. "Şşş. Yalnızca öp beni."

James bir an için donakaldı. Sonra, kollarında kaybolacağına dair yaşadığı mantıksız korkusunu yendi ve onu kendine çekerek dudaklarını aşk ve hasretle öpmeye başladı.

Sonra, "Dur," diye mırıldandı James, hafifçe ondan uzaklaşarak. Ve sonra, kız ona kafası karışmış bir şekilde bakarken, saçına uzandı ve bir toka çıkardı. "Daha önce saçlarını hiç açık görmedim," dedi. "Karmakarışık olmuş halini gördüm ama asla omuzlarında parlayan açık halini görmedim."

Elizabeth tek tek saçındaki tokları çıkardı. Her çıkan toka uzun altın renkli bir saç buklesini ortaya çıkarıyordu. Sonunda, saçları özgürce sırtına dökülünce, onu tuttu ve etrafında döndürdü. "Sen benim hayatımda gördüğüm en güzel şeysin," dedi nefes nefese.

Kızın yüzü kızardı. "Aptal olma," diye mırıldandı. "Ben..."

"En güzel şey," diye tekrarladı. Sonra onu tekrar kendisine çekti, buklelerinden birini kaldırıp dudakla-

rında gezdirmeye başladı. "Saf ipek," diye mırıldandı. "Geceleri yatağa gittiğimde bunu hissetmek istiyorum."

Elizabeth daha önce teninin ısındığını hissetmişti ama James'in son söylediği bu söz onu sınıra sürüklemişti. Yanakları yanıyordu ve eğer James çenesinin altına dokunup, gözlerine bakmak için başını kaldırmayıp, saçıyla kızarıklığını biraz kapatabilirdi.

Uzandı ve onu dudağının kenarından öptü. "Yakında kızarmayacaksın." Diğer tarafından öptü. "Veya eğer şansım varsa, seni her gece kızartırım."

"Seni seviyorum," dedi Elizabeth, bunu neden şimdi söylediğinden emin olmadan ama söylemesi gerektiğinden emindi.

Gülümsemesi iyice genişledi ve gözleri gururla ışıldadı. Cevap olarak bir şey söylemek yerine Elizabeth'in yüzünü kavradı ve bu sefer çok daha derin ve çok daha yoğun bir öpücük daha alabilmek için onu kendine doğru çekti.

Elizabeth eridiğini hissetti. James'in sıcaklığı, ikisini de kontrol dışı bırakacak bir ateşi körükleyerek kendi vücuduna sızmıştı. Vücudu heyecan ve istekle titriyordu. Onu kollarına alıp yatak odasına götürdüğünde, kız hiç de karşı çıkmadı.

Birkaç saniye sonra yatağa atıldılar. Kız kıyafetlerinin parça parça çıkarıldığını hissetti, ta ki ince pamuklu içliği ile kalana kadar. James kulakları tırmalayan bir ses çıkarana kadar, duyulan tek ses nefes alışlarıydı. "Elizabeth... Yapamayacağım... Yapamam..."

Kafasını kaldırıp gözlerinde bin bir tane soruyla ona baktı.

"Durmamı isteyeceksen şimdi söyle."

Uzandı ve yüzüne dokundu.

"Şimdi olmalı," dedi boğuk bir sesle, "çünkü bir dakikaya kadar..."

Kız onu öptü.

"Ah, Tanrım," diye inledi. "Ah, Elizabeth."

Onu durdurması gerekiyordu, biliyordu. Odadan koşarak çıkmalı ve kilisede karı koca olacakları gelene kadar yanına uğramamalıydı. Ama aşk güçlü bir duyguydu ve tutkuları onları yakıyordu. Ve hiçbir şey, hiçbir mal mülk, hiçbir düğün orkestrası ve hatta saygınlığına veya itibarına gelebilecek hiçbir hasar bile, onu bu adama şimdi ulaşmaktan ve kendini ona vermekten alıkoymazdı.

Titreyen parmaklarla gömleğinin düğmelerine uzandı. Daha önceki sevişmelerinde hiç böyle aktif bir rol oynamamıştı ama şimdi göğsünün sıcak tenine dokunmak istiyordu. Parmaklarını güçlü kaslarında gezdirmek ve kalbinin arzusuyla çarptığını hissetmek istiyordu.

Elleri karnına doğru ilerledi ve keten gömleğini pantolonunun içinden çekip çıkarmadan önce bir süre orada durdu. Bir kıvanç titremesiyle, her narin dokunuşunda kaslarının toplanıp sertleşmesini izledi. Arzusunun içinde tutabileceğinden daha fazla olduğunu biliyordu.

Avrupa'da birçok suçluyu takip etmiş ve Caroline

Ravenscroft'a göre birçok kadın tarafından da *takip edilmiş* bu adamın, dokunarak aklını başından almak, Elizabeth'i derinden heyecanlandırmıştı. Onun göğsüne ve karnına küçük eliyle daireler ve kalpler çizerek okşarken kendisini fazlasıyla kadını hissediyordu. Ve sonra James inleyerek onun ismini söylerken kendisini sonsuz derecede güçlü hissetmişti.

James, bir dakika boyunca kızın onu keşfetmesine izin verdi ve sonra yana yatarak onu da beraberinde yuvarladı. "Yeter," dedi "Yapamam... Bir kez daha olmaz..."

Elizabeth bunu bir iltifat olarak alıp gülümsedi. Eliyle onun üst kısmında gezinirken aldığı zevk kısa sürmüştü. James onu yanına aldıktan hemen sonra, tekrar yuvarlayarak sırtının üzerine yatmasını sağlamıştı. Saf ihtiyaç ve erkeksi bir bekleyle ona bakıyordu.

Parmakları, kızın göğüslerinin arasında birkaç ufak düğme buldu ve şaşırtıcı bir beceri ve el çabukluğuyla beşini birden açtı. "Ah," diye mırıldandı, giysiyi omuzlarından aşağı indirirken, "işte buna ihtiyacımız vardı."

Göğüslerinin üstünü çıplak bırakarak, biraz daha aşağıya inmeden önce aralarına parmaklarını soktu ve hafifçe okşadı.

Elizabeth çarşafı elleriyle sıkarak, kendini örtmekten alıkoymaya çalıştı. Ona öyle yoğun bir yakıcılıkla bakıyordu ki, bacaklarının arasında bir sıcaklık oluştuğunu hissetti. Bir dakika kadar sabit durdu,

yalnızca onun göğüslerine bakıyor ve sertleşen göğüs uçlarını izliyordu.

"Bir şey yap," dedi Elizabeth en sonunda.

"Bunu mu yapayım?" dedi ve hafifçe göğüs uçlarından birine dokundu.

Elizabeth hiçbir şey söylemedi. Güçlülükle nefes alıyordu.

"Bunu mu?" Elini diğer tarafa götürdü ve nazikçe diğer göğüs ucunu da okşadı.

"Lütfen," diye yalvardı kız.

"Ah, içinden gelerek söylemelisin," dedi kabaca, dudaklarını göğüslerine yaklaştırdı.

Elizabeth küçük bir çığlık attı. Bir eli çarşafı sıkı bir şekilde kavramış, diğeri ise saçlarına dalmıştı.

"Ah, istediğin bu değil miydi?" diye alay etti James. "Belki diğer tarafa daha çok ilgi göstermeliyim." Ve sonra tekrar göğüslerine gömüldü. Elizabeth, eğer o vücudunda biriken gerilimi salıvermezse öleceğini hissediyordu.

Kızın elbisesini üzerinden çıkarabilmek için azıcık uzaklaştı ve sonra kendi kemerini çıkartırken, Elizabeth ince yatak örtüsünü üzerine çekti.

"Uzun süre saklanamayacaksın," dedi arzuyla.

"Biliyorum." Kızardı. "Ama sen yanımdayken farklı."

Tekrar yatağa girerken ona meraklı gözlerle baktı. "Ne demek istedin?"

"Açıklayamam." Omuz silkti. "Beni tamamen görebilmen ayrı bir şey."

"Ah," dedi yavaşça, "öyleyse bu sana *bu* şekilde bakabileceğim anlamına mı geliyor?" dedi ve alaycı bir bakışla çarşafı sıyrarak çıplak omzunu açıp sevgiyle öptü.

Elizabeth kıkırdadı.

"Anlıyorum," dedi, onu güldürmek için garip bir aksanla konuşarak. "Ve peki ya bu?" Uzandı ve çarşafı sıyrarak ayaklarını meydana çıkardı ve parmaklarını gıdıkladı.

"Dur!" diye haykırdı Elizabeth.

Ona en şeytani bakışını attı. "Bu kadar gıdıklanabileceğini bilmiyordum." Onu biraz daha gıdıkladı. "Bu bilgi kesinlikle çok önemli."

"Ah, dur," diye inledi. "Lütfen dur. Dayanamıyorum."

James kalbindeki tüm sevgiyle ona gülümsedi. İlk seferini onun için mükemmel yapmak kendisi için çok önemliydi. Haftalardır bunun hayaliyle yaşıyordu ve ona bir kadın ve bir erkek arasındaki sevişmenin ne kadar mükemmel olabileceğini göstermek istiyordu. Ve her ne kadar onun parmaklarını gıdıkladığını hayal etmemiş olsa da, yüzündeki gülümsemenin hayalini kurmuştu.

Aynı o an güldüğü gibi.

"Ah, Elizabeth," diye mırıldandı, onun dudaklarına zarif bir öpücük kondurabilmek için eğilerek. "Seni çok seviyorum. Bana inanmalısın."

"Sana inanıyorum," dedi yumuşakça, "çünkü gözlerinde, kalbimde hissettiğim şeyi görebiliyorum."

James gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. Kızın söylediklerinin içinde oluşturduğu duygu selini kelimelerle ifade edemezdi. Onu tekrar öptü. Dudaklarının etrafını diliyle dolaşırken, eliyle vücudunu okşuyordu.

Onun beklentiyle sertleştiğini ve her dokunuşunun ardından kasıldığını hissetti. Kadınlığının merkezine ulaştığında, bacakları onu içeri alabilmek için yavaşça aralandı. Kıvrımlarını okşadı ve sonra, nefes alışımın derinleştiğini ve tizleştiğini hissettiğinde, biraz daha ileri gitti. Tanrıya şükürler olsun ki, kız hazırды çünkü o bir saniye bile bekleyebileceğine emin değildi.

Adam kızın bacaklarını biraz daha ayırdı. "Bu acıtabilir," dedi, sesinde bunu söylerken bir pişmanlık oluşmuştu. "Başka yolu yok ama daha iyi olacak, söz veriyorum."

Kız başını salladı. James'in söyledikleri yüzünün gerilmesine sebep olmuştu. Lanet olsun. Belki de onu uyarmamalıydı. Bakirelerle hiçbir deneyimi yoktu, onun acısını hafifletmek için ne yapması gerektiği hakkında herhangi bir fikre sahip değildi. Tek yapabileceği nazik ve yavaş olmaktı ama hissettiği yoğun tutkunun eşliğinde bunu yapmak pek de kolay değildi.

"Şşş," diye mırıldandı, eliyle alnını okşayarak.

Parmakları sevgiyle şakaklarından çene çizgisine doğru kaydı. "Şimdi, tek istediğim endişelenmemen."

Kız başını hafifçe salladı. "Endişelenmiyorum. Biraz heyecanlıyım elbette ama endişeli değilim. Bunu

mükemmel yapacağını biliyorum. Sen her şeyi mükemmel yapıyorsun."

"Yapacağım," dedi, kelimeleri dudaklarını yakıyor-du. "Söz veriyorum yapacağım."

O ilerleyip içine girdiğinde Elizabeth nefes nefese kalmıştı. Her şey çok garip ve tuhaf bir şekilde çok doğruduydu, sanki o bu an için yaratılmış, bu adamı almak için var edilmişti.

"Bu dakikadan sonra," dedi, kulağını ısıtan bir sesle. "Benim olacaksın." Ve sonra, bir cevap bile beklemeden genç kızın bedeniyle bir bütün oldu.

İçini gıcıklayan gerilim gittikçe daha çok güçleniyordu. Ve sonra bir şey değişti. Sanki bir uçurumun kenarından düşüyormuş, dünya onun etrafında patlıyormuş gibi hissetti. Bir saniye sonra, James kabaca inledi ve elleriyle omuzlarını sıktı. Yüzünde tarifi zor bir ifade vardı. Sonra yüzü bir kutsanmayla yıkanmışçasına onun üzerine yattı.

Birkaç dakika geçtikten ve nefes alış verişleri biraz yatıştıktan sonra, James onu kendisine çekti ve sanki çekmecedeki iki kaşık gibi birbirlerine sokuldular. "İşte bu," dedi, uykulu bir sesle. "İşte bu, hayatım boyunca aradığım şey."

Elizabeth başıyla onayladı ve uykuya daldılar.

Birkaç saat sonra, Elizabeth James'in ayaklarının av kulübesinin tahta döşemelerinde çıkardığı sese uyan-dı. Yataktan kalktığını fark etmemişti ama işte oradaydı. Tekrar yatak odasına girmişti, anadan doğma çıplak bir halde.

Gözlerini mi kaçırmalıydı yoksa utanmadan bak-malıymydı, bilemiyordu.

"Bak ne unutmuşuz," dedi James, havada bir şey sallayarak. "Yerde buldum."

"Leydi Danbury'nin mektubu!"

Kaşlarını kaldırdı ve ona çapkın bir bakış attı. "Se-ninle aramı düzeltiyim derken yere düşürmüş olma-lıyım."

Elizabeth tüm bu olanlardan sonra, onun hâlâ ya-naklarını kızartabileceğini düşünmemişti fakat görü-nüş bakılırsa yanılıyordu. "Yalnızca aç," diye mırıl-dandı.

Komodinin üzerindeki mumu yaktı ve yanına kıvrıldı. O kadar yavaş hareket ediyordu ki, Elizabeth da-yanamayıp zarfı elinden kaptı ve hemen açıverdi. İçe-risinde bir zarf daha vardı, üzerinde de şu cümle:

*Hile yapıyorsunuz öyle değil mi? Bunu gerçekten de baş-
rımadan önce açmak istediğinize emin misiniz?*

Elizabeth elini dudaklarına götürdü ve James de boğazına dizilen kıkırdamayı saklama zahmetine bile girmede. "Bizden şüpheleniyor, öyle değil mi?" diye mırıldandı.

"Büyük ihtimalle iyi bir sebebi vardır," dedi Eliza-beth. "Neredeyse açıyorduk, şeyden önce..."

"Başrımadan önce mi?" diye cümlesini tamamladı şeytani bir sırıtmayla.

"Evet," diye homurdandı, "aynen öyle."

Zarfa uzandı. "Açacak mısın?"

"Ah, evet, elbette." Bu sefer biraz daha terbiyeli bir şekilde, zarfı açtı ve ikiye katlanmış, narin ve güzel kokulu beyaz sayfayı çıkardı. Elizabeth sayfayı açtı ve mum ışığında okudular.

Benim sevgili çocuklarım,

Evet, bu doğru. Benim sevgili çocuklarım. Ne de olsa sizi böyle görüyorum.

James, seni Danbury Köşkü'ne getirdiğim ilk günü asla unutamam. Öyle şüphe doluydun, seni olduğun gibi seveceğime inanmakta öyle güçlük çekiyordun ki. Aile olmanın nasıl bir şey olduğunu göstermeye çalışarak sana her gün sarıldım ve sonra, bir gün, sen de bana geri sarıldın ve bana, "Seni seviyorum, Agatha Teyze," dedin. Və o andan itibaren, benim için bir oğuldan farksız oldun. Senin için canımı bile veririm ama sanıyorum sen bunu zaten biliyorsun.

Elizabeth, sen hayatıma en son çocuğumun evlenip, beni bıraktığı zaman girdin. İlk günden beri bana cesur, sadık ve kendi inançlarına bağlı olmayı öğrettin. Bu son birkaç senedir senin büyüyip olgunlaştığını görmek benim için büyük bir zevk oldu. Danbury Köşkü'ne ilk geldiğin zaman, çok gençtin, çok deneyimsizdin ve kolay heyecanlanıyordun. Ama yıllar içerisinde, her genç kadının kiskanacağı türden bir özgüvene ve kurak bir zekâyâ sahip oldun. Bana yağcılık yapmazsın ama seni ezmeme de izin vermezsin. Bu da benim gibi bir kadının sahip olabileceği en büyük hediyelerden biridir. Sana kızım diyebilmek için her şeyimi veririm ve sanıyorum bunu zaten sen de biliyorsun.

Öyleyse benim en sevdiğim iki insanı bir araya getirme hayalleri kurmam çok mu garip bir şeydi sizce? Bunu alışagelmis yöntemlerle yapamayacağımı biliyordum. James benim çöpçatanlık çalışmalarına katlanamazdı. Ne de olsa o bir erkek ve dolayısıyla aptalca bir gururu var. Və Elizabeth'i de, mastaflarını kendim karşılayarak asla Londra'ya götüremeye ikna edemedim. Ailesinden onu bu kadar ayrı bırakacak bir görevi kabul etmeyeceğini biliyordum.

Və işte böylece benim bu küçük oyunum doğdu. Her şey James'e yazdığım o notla başladı. Sen hep beni, benim seni kurtarmış olduğum gibi kurtarmak istedin, oğlum. Bir şantaj senaryosu geliştirmek yeterli olacaktı. (Burada bir saniyelikliğine durup senaryonun tamamen uydurma olduğunu söylemek isterim. Tüm çocuklarım meşrudur ve hepsi merhum Lord Danbury'dendir. Ben evlilik yeminini bozacak türden bir kadın değilim.)

Eğer ikinizin tanışmasını sağlayabilirsem, birbirinize aşık olacağınıza emindim (böyle şeyler hakkında yanıltığım çok nadirdir) ama sırf Elizabeth'in aklına girebilmek için, **BİR MARK İLE NASIL EVLENİLİR?**'in bana ait eski bir kopyasını kütüphaneye yerleştirdim. Ondan daha aptal bir kitap yazılmamıştır herhalde ama bunun, aklına evlilik fikrini yerleştireceğine emindim. (Eğer merak ediyorsan, Lizzie, kitabımı çaldığın için seni affediyorum. Öyle yapman gerekiyordu, elbette ve flörtleşmeniz bir hatırası olarak sende kalabilir.)

İtiraf edeceklerim bu kadar. Sizin affınızı bekeleyemem, elbette, affedilecek bir şey yapmadım. Belki benim yöntemim bazı kişileri sinirlendirebilir. Normalde böyle umut verici bir

durumu tehlikeye atmazdım ama ikinizin gerçeği göremeyecek kadar ınatçı olduğumuz besbelliydi. Aşk değerli bir hediye ve aptal bir gurur için kenara atılacak şey değil.

Umuyorum, avcı kulübesinden memnunsunuzdur; sizin her türlü ihtiyacınızı düşünmüş olduğumu göreceksiniz. Lütfen geceyi geçirmekten çekinmeyin. Havayı ben kontrol etmiyorum ama yukarıdaki beyefendiden şiddetli bir yağmur fırtınası rica ediyorum, şöyle kimsenin dışarı çıkmaya cesaret edemeyeceği türden.

Bana düşümlünüzde teşekkül edebilirsiniz. Şimdiden ikinizin adına gün aldım.

Sergiyle,
Leydi Danbury

Elizabeth'in ağzı beş karış açıldı. "İnanamıyorum," dedi nefes nefese. "Her şeyi planlamış."

James gözlerini devirdi. "İnanamıyorum."

"O lanet olası kitabı alacağımı bilerek göz önünde bıraktığına inanmıyorum."

Başını salladı. "Ben de inanamıyorum."

Dudakları şaşkınlıkla açılarak ona döndü. "Ve gün bile almış."

"Ona hiç inanamıyorum. Ama ben de almış olduğum için, başpiskoposun bir kopya daha vermiş olmasına da bayağı şaşırımdı."

Leydi Danbury'nin mektubu Elizabeth'in elinden kaydı ve çarşafın üzerine düştü. "Aldın mı?" diye fışkırdı.

James ellerinden birini aldı ve dudaklarına götür-

dü. "Londra'ya Agatha'nın uydurma şantajcısını aramaya gittiğimde."

"Benimle evlenmek istiyorsun," dedi. Sesi inanamıyormuş gibi çıkmıştı.

James ona eğleniyormuşçasına bir bakış attı. "Son birkaç gündür bunu on defa falan sordum herhalde."

Elizabeth, sanki onu sersemletiren bir rüyadan uyanmış gibi başını salladı. "Eğer bir kez daha sorarsan," dedi yaramazca, "sana farklı bir cevap verebilirim."

"Öyle mi?"

Başını salladı. "Çok büyük ihtimalle öyle."

Bir parmağını boynunun kenarından aşağıya doğru indirdi; dokunuşunun onu nasıl titrettiğini görmek kanını kaynatıyordu. "Ve fikrini ne değiştirdi?" diye mırıldandı.

Parmağı daha da aşağıya indikçe nefes alış hızlanıyordu. "Orta yolu bulup barışmakla ilgisi olabilir, ama eğer gerçeği istiyorsan..."

Gülerek ona doğru eğildi. "Ah, kesinlikle gerçeği istiyorum."

Elizabeth onun aralarındaki mesafeyi bir iki santime indirmesine izin verdikten sonra, "Kitap," dedi.

James dondu. "Kitap mı?"

"BİR MARKI İLE NASIL EVLENİLİR?" Kaşlarından birini kaldırdı. "Düzeltilmiş baskısını yazmayı düşünüyorum."

James bembeyaz oldu. "Şaka yapıyorsun."

Gülümsedi.

Tanrı aşkına, Lizzie, beni bunun için hâlâ affetmedi mi?

Beş Numaralı Emir

GELENEKLER SİZİN BİR BEYEFENDİYİ ON DAKİKADAN FAZLA ZAMAN GEÇİRMİ YECEĞİNİZİ FARZEDER. BU YAZAR BUN KATILMIYOR. BU ADAMIN BİR KOCA ADA OLDUĞUNU HİSSEDERSENİZ, KENDİNİ BU KADAR KUTSAL BİR YEMİNE ADAMADA ÖNCE, ONUN AKLINDAN GEÇENLERİ Bİ MENİZ ÖNEMLİDİR. BİR BAŞKA DEĞİŞLE, Y RIM SAATLİK BİR SOHBET SİZİ ÖMÜR BOY SÜRECEK BİR HATAYI YAPMAKTAN KURT RABİLİR.

Buna itirazım yok.

Sekiz Numaralı Emir

AKRABALARINIZI NE KADAR SEVİYORSA NIZ SEVİN, İYİ BİR İLİŞKİ İÇİN ASLA AİLENİ İŞİN İÇİNE KARIŞTIRMAYIN.

Ah, ama av kulübesini unutma.

On Üç Numaralı Emir

HER KADIN KENDİNİ İSTENMEDİK İLGİLERDEN NASIL KORUYACAĞINI BİLMELİDİR. BU YAZAR BOKSU TAVSİYE EDİYOR. KİMİLERİ BÖYLE ATLETİK BİR TAVRIN, NARİN BİR BAYANA UYMA YACAĞINI DÜŞÜNEBİLİR AMA KENDİ İTİBARINIZI KORUMAYA HAZIR OLMALISINIZ. MARKİNİZ HER ZAMAN YAKININIZDA OLMAYABİLİR. KENDİNİZİ KORUMAYI ÖĞRENMELİSİNİZ.

Seni HER ZAMAN koruyacağım.

On Dört Numaralı Emir

DAHA ÖNCEDEN SÖZÜ GEÇEN İLGİLERİN İSTENMEYEN OLMAYANLARI İÇİN, YAZAR TAVSİYE ETMEK İSTEDİKLERİNİ YASAL SEBEPLER DOLAYISIYLA BU KİTABA YAZAMIŞTIR.

Benimle yatak odasında buluş ve SANA tavsiye vereyim.

Yirmi Numaralı Emir

(Gerçekten Hatırlamanız Gereken Tek Emir)

HER ŞEYİN ÖTESİNDE, KALBİNİZE KARŞI DÜRÜST OLUN. EVLENDİĞİNİZDE, MARKİ

“Lütfen şaka yaptığımı söyle.”

Ondan biraz uzaklaştı.

“Şaka yaptığımı söyleteceğim sana,” diye homurdandı.

Elizabeth uzandı ve duvarları titreten yüksek sesli şimşegi farkına bile varmadan kollarını ona doladı. “Lütfen söylet.”

Ve James onu ihtirasla öpmeye başladı.

SONSÖZ

Yazarın Notu: Bu benzersiz ciltte bulunan bol miktardaki karalamaların Riverdale Markisi tarafından yazılmış olduğu, on dokuzuncu yüzyıl araştırmacıları tarafından ortaya çıkartılmış ve evrensel olarak kabul edilmiştir.

BİR MARKİ İLE NASIL EVLENİLİR?

İKİNCİ BASKI

RIVERDALE MARKİZİ

1818 basımlı

Tek kopya

Alıntılar:

Bir Numaralı Emir

**KİM OLDUĞUNDAN EMİN OLMADAN
ÖNCE ASLA BİR BEYEFENDİ İÇİN KALKANLA-
RINIZI İNDİRMEYİN. ERKEKLER HER ZAMAN
ALDATICIDIRLAR.**

DE EMLAK İDARECİSİ DE (veya ikisi de!) OLSA
HAYAT BOYU SÜRECEK BİR İLİŞKİYE BAŞ-
LAMIŞSINIZ DEMEKTİR. YÜREĞİNİZİN GÖ-
TÜRDÜĞÜ YERE GİTMELİSİNİZ VE AŞKIN
VERİLMİŞ EN DEĞERLİ HEDİYE OLDUĞUNU
ASLA UNUTMAMALISINIZ. PARA VE SOSYAL
STATÜ, SICAK, ŞEFKATLİ BİR KUCAKLAMA-
NIN FAKİR YEDEKLERİDİRLER. SEVMENİN
VE SEVDİĞİNİZ KİŞİNİN SİZİ SEVDİĞİNİ BİL-
MENİN VERDİĞİ KADAR TATMİN EDİCİ BİR
DUYGU BULMAK ÇOK GÜÇTÜR.

*Vé sen SEVİLİYORSUN, Elizabeth. Son nefesim vü-
cudumdan ayrılıncaya kadar...*